

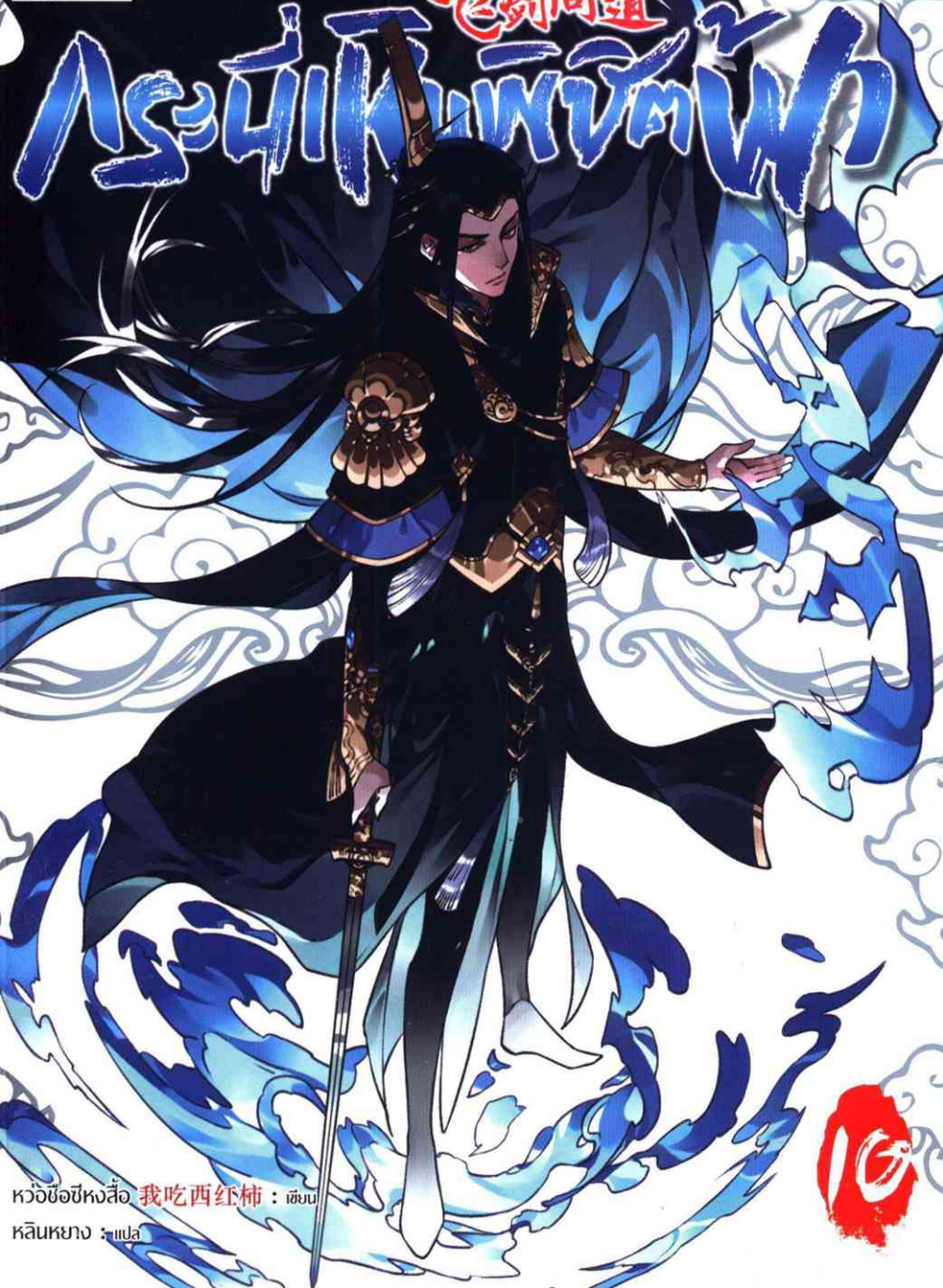

SMM PUBLISHING

阅文集团
CHINA LITERATURE

ผลงาน **super bestseller** ของสุดยอดนักเขียนระดับแพลตฟอร์มแห่ง **Qidian**

飞剑同道

หัวข้อหนังสือ **我吃西红柿** : เขียน

หลินหยาง : แปล

บท 8

ภยพัต

(ต่อ)

ตอน 26 นี่ก็สิ่งตอบแทน

ฉินอวี่นกำลังสนทนากับเจ้าอารามหยวนฝู

“ข้าเสาะหา ‘ไข่วินญานก่อนนภา’ มาเนิ่นนาน” ฉินอวี่นยิ้มในหน้า
ขณะถือกล่องหยก

“ฮ่าๆ พังว่าฉินอวี่นสหายน้อยต้องการไข่วินญานก่อนนภา ข้า
จดจำได้ว่าภายในสำนักเหมื่อนจะมีอยู่ กลับไปรื้อค้นดู ก็หาพบเข้าจริง”
เจ้าอารามหยวนฝูเอ่ยยิ้มๆ

“คราวนี้เคราะห์ดีที่ผู้อาวุโสหยวนฝูช่วยเหลือ ขอขอบคุณท่าน
ขอบคุณท่านมาก”

“ไม่ต้องเกรงใจ ข้าได้ครองยันต์ค่าย คำนวณแล้วยังเอาเปรียบเจ้า”
เจ้าอารามหยวนฝูเอ่ยตอบ

“เช่นนั้น ข้าขออำลาก่อน” ฉินอวี่นเล็กน้อย

หลังสองคนแยกจากกันแล้ว

ทางหนึ่งเหาะเหิน ทางหนึ่งถือกล่องหยก ฉินอวี่นมองกล่องหยก

แล้วอดยิ้มอย่างเบิกบานใจมิได้ “ใช้วิญญาณก่อนนภานี้จะช่วยสร้างรากฐานให้ลูกสาวข้าในกายภาคหน้า”

จากนั้นยิ้มระรื่นเก็บกล่องหยกเข้าถุงจักรวาล

“หืม?” พลันรู้สึกบางอย่างจึงล้วงป้ายตรวจตราสวรรค์ออกมา

เงาจำลองปรากฏขึ้นกลางอากาศ เป็นราชันมังกรซีไห่

“เซียนกระบี่ดิน” ราชันมังกรซีไห่เอ่ยเสียงเร่ร่อน “น่าละอายนักอีเซียวกฎปีศาจมารลึกลับตนนั้นลักพาตัวไปแล้ว”

ฉินอวิ้นตะลึงงัน หัวงสมองพลันมึนงง

“ท่านว่ากระไรนะ” ฉินอวิ้นถามเสียงร่อนใจ “เซียวกฎลักพาตัวไปจากเขตหวงห้ามวังมังกรซีไห่?”

“ปีศาจมารลึกลับตนนั้นอาศัยวัดฤทายนอก ใช้วิธีเคลื่อนย้ายมิติลักลอบเข้าเขตหวงห้าม จากนั้นจับตัวอีเซียวไป แล้วเคลื่อนย้ายมิตีหลบหนี พวกเราไม่รู้จะติดตามไปที่ใด” ราชันมังกรซีไห่เล่าความ

“เคลื่อนย้ายมิตีสองครั้ง? บัดนี้เซียวกฎบรรลุนิติขั้นมังกรแท้ พานางเคลื่อนย้ายมิตีไปด้วยอย่างนั้นหรือ” ฉินอวิ้นอดเอ่ยขึ้นมิได้

“ถ้าพึงมูลค่าของการเคลื่อนย้ายมิตีสองครั้งนี้เกรงว่าแทบจะเท่ารัตนศักดิ์สิทธิ์หนึ่งชิ้น ผู้ใดยอมจ่ายค่าตอบแทนขนาดนี้เพียงเพื่อจับตัวภรรยาข้าไปราชันมังกรซีไห่ ที่ท่านว่ามา ข้าไม่มีทางเชื่อเลยสักนิด”

“มันเป็นปีศาจมารลึกลับแห่งหนั้นไห้ใจตนนั้น” ราชันมังกรซีไห่ชี้ไปยังด้านข้าง ศาสตราวุธภาพก่อตัวเป็นรูปร่างของเฮ่อเซียนบุรุษชุดคลุมม่วง

“เป็นมัน?” ฉินอวิ้นยิ่งหัวง

เฮ่อเซียนบุรุษชุดคลุมม่วงหลบหนีไปโลกอื่นผ่านทวารพิภพ

แต่ฉินอวิ้น ประมาจารย์และคนอื่นๆ ต่างล่วงรู้ เนื่องจากมันเป็น

ปีศาจมารชั้นปฤชณและเป็นส่วนหนึ่งของโลกต่ำซาง ถูกส่งกลับมายังโลก
นี้เป็นเรื่องง่ายดายมาก

เพียงแต่ฉินอวินไม่เห็นว่ามันเป็นคู่ต่อกร

“เป็นไปได้อย่างไร ยอมทุ่มสูงถึงขนาดนี้เพื่อลักพาตัวภรรยาข้าไป
อย่างนั้นหรือ” ฉินอวินยังรู้สึกกลนลานในใจ

“พวกเราเผ่ามังกรซีไห่ก็อับจนหนทาง ผู้อาวุโสเฝ้าองค์กำลังคิดหา
วิธีติดตามและแจ้งหัวหน้าเผ่า” ราชนันมังกรซีไห่บอกกล่าว

“ดี” ฉินอวินรับคำก่อนตัดสินใจอนุญาตการติดต่อ

“ไปซีไห่...มันเคลื่อนย้ายมิติมาปรากฏตัวที่วังมังกรซีไห่ น่าจะอยู่
ไม่ไกลจากวังมังกรซีไห่” ฉินอวินคิดได้ทันที จากนั้นสั่งแดงศาสตร์แปลง
เป็นสายรุ้งเต็มกำลัง มุ่งไปทางซีไห่ด้วยความเร็วสูงสุด

เร็ว เร็วยิ่งขึ้น

เหาะเหินครั้งนี้ ฉินอวินทุ่มเทศกำลัง ถึงกับเร็วกว่ายามปรกติถึง
สามเท่าโดยไม่รู้ตัว

“ผู้อาวุโสจาง ข้าคือฉินอวิน” ฉินอวินติดต่อปรมาจารย์จางผ่านป้าย
ตรวจตราสวรรค์ “อ๊ะเขี้ยวถูกปีศาจมารลึกลับแห่งหนั้นให้โจวตนนั้นลักพา
ตัวไป...”

“ฝ่าบาท...” จากนั้นก็ส่งสัญญาณถึงจักรพรรดิมนุษย์

“ผู้อาวุโสมังกรสวรรค์” ติดต่อมังกรสวรรค์ตงไห่เป็นอันดับสุดท้าย
เนื่องเพราะเผ่ามังกรซีไห่สมควรรายงานมังกรสวรรค์ตงไห่เรียบร้อยแล้ว

ฉินอวินติดต่อปรมาจารย์จาง จักรพรรดิมนุษย์และมังกรสวรรค์
ตงไห่ ส่วนพระโพธิสัตว์แห่งวัดหมัวเฮอและบรรพชนผู้เผ่าสกุลไป๋
ฉินอวินไม่มีพิมพ์ลักษณ์สัญญาณของทั้งคู่

จากนั้นเขาได้แต่เหาะเหินอย่างเหม่อลอยมาพักหนึ่ง ก่อนนึกขึ้นได้ว่าต้องติดต่อบรรพชนผู้เฒ่าสกุลอี

“ฉินอวี่น อาจารย์แจ้งข่าวแก่ข้าแล้ว พวกเราจะพยายามตรวจสอบติดตามเต็มที่” บรรพชนผู้เฒ่าสกุลอีปลอบใจฉินอวี่น

จากนั้นฉินอวี่นก็ติดต่อหงหลิงทง

“หงจิว ท่านเป็นเซียนกลับชาติมาเกิด ศาสตร์พยากรณ์ทำนายโดดเด่นเป็นหนึ่งในแผ่นดินมิใช่หรือ ช่วยเสาะหาภรรยาข้า ช่วยข้าด้วย” ฉินอวี่นเอ่ยน้ำเสียงเร่ร่อน

“จักรพรรดินุษย์บอกข้าแล้ว พี่ฉินอวี่น ข้ากำลังตรวจสอบ เพียงแต่เจตนารมณ์สวรรค์ถูกปิดบัง ยากนัก” หงหลิงทงรีบตอบกลับ

คราวนี้ฉินอวี่นมาถึงซีไห่ในเวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมง

ซีไห่อันกว้างใหญ่ไพศาล ฉินอวี่นมิรู้ว่าจะเหาะเหินไปที่ใด

“ไฉนเป็นเช่นนั้น ไฉนเป็นเช่นนั้น” รู้สึกมือไม้เย็นวาบ สะท้านยะเยือกไปถึงหัวใจ

ภายในถ้ำฟ้าลัทธิหมานจู

เจ้าลัทธิหมานจูและเฮ่อเชียนบุรุษชุดคลุมม่วงยืนอย่างเคารพนบนอบอยู่ตรงนั้น ด้านข้างคืออีเชียวซึ่งสลบไสลและถูกเส้นเชือกพันธนาการ

พลันมวลอากาศเบื้องหน้ากระเพื่อมเป็นระลอก ปรากฏเงาร่างผู้ชราผมหงอกเคร่ง

“ตี้จวิน”

ทั้งเฮ่อเชียนและเจ้าลัทธิหมานจูต่างนอบน้อมมหาโตเทียม

เบื้องหน้าสายตาคือผู้นำสูงสุดแห่งโลกอันกว้างใหญ่ไพศาล เป็น

ตัจวินที่ยิ่งใหญ่สูงสุดไม่มีผู้ใดเกิน

“จับได้แล้วหรือ” บรูซซราหมดำกระเซิงมองลอดผ่านสิ่งกีดขวางแห่งมิติมาทางนี้

“เรียนตัจวิน อีเซียวบรรลุเขตชั้นมังกรแท้ ไม่อาจส่งไปยังโลกของเรา” เฮ่อเซียนรายงาน

หากเป็นผู้บำเพ็ญตบะชั้นปฤชณ ส่งไปอีกโลกหนึ่งมิใช่เรื่องยาก แต่เขตชั้นมังกรแท้...คิดส่งไปนั้นยากลำบากนัก เว้นเสียแต่จะเปิดทวารพิภพ แต่ต้องรอให้ขยายเพียงพอเสียก่อน เขตชั้นมังกรแท้ถึงผ่านเข้าไปได้

ตัจวินขมวดคิ้วเล็กน้อย “ในเมื่อเช่นนั้น ให้จัดวาง ‘ค่ายหยกโลกสະบันฟ้า’ ในถ้ำฟ้าลัทธิหามาจู พันธนาการนางไว้ในนั้น สกัดขัดขวางการตรวจจับของมรรคาฟ้า! เรื่องนางยังมีชีวิตอยู่ เจ้าทั้งสองห้ามแพร่งพราย”

“ขอรับ” เฮ่อเซียนและเจ้าลัทธิหามาจูต่างรับคำอย่างเคารพ

“การปรากฏตัวของสองเซียนกลับชาติมาเกิดนั้นไม่ปรกติสามัญอย่างยิ่ง” ตัจวินโน้มหน้า “ข้าเดาว่ามีผู้ทรงฤทธิเดชทำนายว่าโลกต้าซางจะเกิดมหันตภัยครั้งใหญ่ ดังนั้นจึงส่งเซียนกลับชาติมาเกิด!”

ตัจวินหน้านิ่งคิ้วขมวด “เซียนกลับชาติมาเกิดนั้นข้ายังมีวิธีรับมือได้ กลับเป็นฉินอวิ้นผู้นี้ เซียนกระบี่ชั้นปฤชณ เพียงห้าสิบปีก็มีพลังฝีมือถึงขั้นนี้ เก่งกว่าภายในสองสามร้อยปี มีความหวังครองพลังฝีมือแห่งเซียนสวรรค์ด้วยสังขารแห่งปฤชณ”

ตัจวินเอ่ยเสียงเรียบ “หากเป็นเช่นนั้น มันยิ่งยุ่งยากกว่าเซียนกลับชาติมาเกิดสิบยี่สิบคน ระดับการคุกคามไม่เป็นรองมังกรสวรรค์ตงไห่จักรพรรดิมนุษย์ ปรมจารย์จางและพระหมัวเฮอ”

“เรื่องของอีเซียว ห้ามเมินเฉยแม้แต่หน่อย” ตี้จวินเอ่ยขึ้น “วัฏฏิกสมบัติของเจ้าทางนั้นเพียงพอจัดวางค่ายหยกโลกสะบันงาหรือไม่”

“ยังขาด ‘ศิลาสะบันงา’ ไปสามชิ้น” เจ้าลัทธิหมานจู้ตอบอย่างนอนน้อม

“ดี” ตี้จวินบุรุษชราเพียงโบกมือ

ศิลาเปล่งรัศมีสีดำนิลภาพสามชิ้นลอดผ่านสิ่งกีดขวางแห่งมิติมาถึงกลางถ้ำฟ้าแห่งนี้

“รีบจัดวางให้เร็วที่สุด” ตี้จวินบุรุษชราผมดำกระเชิงกำชับ “จัดการกับฉินอวิ้นตามแผน คิดสังหารมันซึ่งหน้านั้นยากนัก หากจัดการมันได้ อย่างง่ายดาย ก็ดีไม่มีไฉนแล้ว”

“เข้าใจแล้ว”

เฮ่อเซี่ยนและเจ้าลัทธิหมานจู้ต่างรับคำอย่างนอนน้อม

แม้ตี้จวินยิ่งใหญ่เกรงกลัว แต่ปีศาจมารเก้าสาย มีเพียงสองสายที่สวามิภักดิ์โลกของตี้จวิน ทั้งสองสายมีเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอดเพียงสามตน ปีศาจมารที่ยอมสวามิภักดิ์ต่อเทพมารนอกอาณาจักรล้วนเห็นแก่ตัวยิ่งนัก ไม่มีทางสละตนเองเพื่อสังหารฉินอวิ้น ยิ่งกว่านั้น ต่อให้ลงมือ ด้วยศาสตร์กระบี่เหินปกปักชีวิตของฉินอวิ้น จะสังหารฉินอวิ้นได้หรือไม่ยังยากคาดการณ์

บัดนี้ฉินอวิ้นเป็นเซียนกระบี่ชั้นปฎุชน พลังฝีมือเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้ามีแสงพิสุทธึกุลคลุมครอง ก็ยากต่อกรแล้ว

อีกทั้งเมื่อเวลาผ่านไป ฉินอวิ้นยิ่งยากต่อกรขึ้นทุกที ภายภาคหน้าจะเป็นตัวคุกคามใหญ่หลวงไม่เป็นรองปรมาจารย์จาง จักรพรรดิมนุษยพระหมัวเฮอและปีศาจสวรรค์

เธอเขียนร่วมแรงกับเจ้าลัทธิหมานจู้ จัดวางค่ายคาถาอย่างรวดเร็ว
เมื่อจัดวางค่ายหยกโลกาสะบันฟ้าแล้วเสร็จทั้งมหาค่ายคาถาก็
ทำงานครอบคลุมพื้นที่ประมาณหนึ่งลี้ อีเซียวยู่ภายในค่ายนั้น
ค่ายหยกโลกาสะบันฟ้าตัดการตรวจจับของมรรคาฟ้าโดยสิ้นเชิง
ชั่ววินาทีนี้ พลันพิมพ์ลักษณะสัญญาณของอีเซียวซ่อนหายไปจาก
สมบัติส่งสัญญาณของบรรพชนผู้เฒ่าสกุลอี ฉินอวี่น และเอ๋าสเวีย

ฉินอวี่นลอยคว้างเหนือซีไห่อันเว้งว่างไพศาล ในขณะนั้นไม่รู้จะ
ไปทางใดดี

เขากำปายตรวจตราสวรรค์ไว้นั่น ที่ขอความช่วยเหลือได้ เขา
ลั่นขอร้องแล้วหนึ่งเที่ยว

“หงจิวน่าจะทำนายตำแหน่งของเซียวเซียวได้ จะถามเขาอีกครั้ง
หรือไม่ ไม่จะดีกว่า ส่งสัญญาณติดต่อดอนนี้อาจรบกวนหงจิว หากเขา
ทำนายได้ผลลัพธ์ ย่อมแจ้งข่าวแก่ข้า” ความคิดต่างๆ ผุดขึ้นในห้วงสมอง
ของฉินอวี่น

“หืม?” ฉินอวี่นอึ้งงัน มองปายตรวจตราสวรรค์ในมือ ทั้งคนสะท้าน
วูบ

พิมพ์ลักษณะสัญญาณที่เป็นของอีเซียวภรรยาตนซ่อนหายไปเสีย
แล้ว!

“พิมพ์ลักษณะสัญญาณหายไปแล้ว?...เซียวเซียวนางตายแล้ว?”

ความคิดนานัปการในห้วงสมองอันตรธานไปสิ้นเหลือเพียงความ
ว่างเปล่า

ไร้ความโสกศลย์ ไร้ความเดือดดาลเคืองแค้น...

มีเพียงความว่างเปล่า เนิ่นนานไร้ซึ่งความคิดใดๆ เหม่อลอยจ้อง

มองป้ายตรวจตราสวรรค์ในมือ

ทันใดนั้น...

พลังฟ้าดินซึ่งครอบคลุมบริเวณหมื่นลี้บังเกิดเสียงทะเลลึกพรั่งพรู

เมื่อครั้งฉินอวี่นตระหนักรู้ชั้นฟ้าคนผसानเป็นหนึ่งใน ระดมพลังฟ้า

ดินสร้างเสียงก้องกังวานทั่วเมืองกว้างหลัง

บัดนี้ เช่อเชียนบุรุษชุดคลุมม่วงระดมพลังฟ้าดินโดยรอบหลายหมื่นลี้แปลงเสียงดังก้อง

เสียงสนั่นลั่นทั่วหลายแห่งในแผ่นดินต้าซาง

“ฉินอวี่น เจ้าอยากสะบัดปีกสาธิตกำจัดมารมิใช่หรือ ต้องแลกด้วยชีวิตภรรยาเจ้าเป็นการตอบแทน!... จดจำไว้ ผู้สังหารภรรยาเจ้าคือข้า เช่อเชียน! ฮาๆ...”

เสียงยังก้องสะท้อนทั่วโลกา

ฉินอวี่นซึ่งอิงงันไปครู่หนึ่ง หันขวับไปมองทางนั้น อาศัยพลังฟ้าดินไล่ตรวจจับอย่างรวดเร็ว แต่เช่อเชียนเคลื่อนย้ายมิติหายตัวไปเสียแล้ว

เสียงของเช่อเชียนดังก้องไปทั่วทั้งหนึ่งของแผ่นดินต้าซาง

เมืองอันคึกคักรุ่งเรือง ภูเขาป่าลึก ธารน้ำทะเลสาบ ไม่ว่าเผ่ามนุษย์หรือเผ่าปีศาจล้วนได้ยินเสียงดังก้องสะท้อนฟ้าดิน

“สังหารได้ดี สังหารได้ดี” ในพงไพรภูเขาเล็ก กลางทะเลสาบธารน้ำปีศาจบางส่วนหลบซ่อนอยู่

“ก็เพราะฉินอวี่นผู้นี้สะบัดสังหารจอมปีศาจมารทั้งหลาย จนพวกเราต้องหลบซ่อนเก็บตัว บัดนี้ภรรยาฉันตายเสียแล้ว ช่างสมใจนัก เช่อเชียนผู้นี้ช่างยอดเยี่ยมร้ายกาจนัก”

“ฉันอวินถูกกรรมสนองเข้าจนได้”

“ผู้ใดใช้ให้มันเอาแต่สังหารปีศาจอย่างพวกเราเล่า ตอนนี้อวินถูกกรรมสนองแล้ว” ปีศาจมารที่แฝงตัวในเผ่ามนุษย์ต่างลอบร้องยินดี

“กระไรนะ ภรรยาฉันอวินตายแล้ว? ถูกปีศาจมารสังหารแล้ว?”

“โง่งมเป็นเช่นนี้”

ผู้บำเพ็ญตบะมากมายล้วนไม่อยากจะเชื่อ

หลายคนเลื่อมใสศรัทธาฉันอวินเนื่องเพราะฉันอวินไม่เกรงกลัวปีศาจมารเก้าสาย ขจัดเภทภัยแก่โลกาด้วยกำลังของตนเพียงผู้เดียว ราษฎรดำเนินชีวิตได้ดีกว่าเมื่อก่อน แต่บัดนี้ภรรยาของฉันอวินถูกปีศาจมารสังหารเป็นการแก้แค้น ผู้บำเพ็ญตบะหลายคนไม่อยากจะเชื่อ

“ฉันอวินผู้นี้ช่างโง่งมเชลา ผู้บำเพ็ญตบะคนอื่นๆ ต่างกระทำตัวไม่โดดเด่น มีแต่เขาร้ายกาจ เอาแต่บุกฝ่าไปเบื้องหน้าอย่างนั้นหรือ ล่วงเกินปีศาจมารเก้าสายสาหัสเกินไปแล้ว! ตอนนี้อวินถูกกรรมสนองแล้ว จะโทษผู้ใดได้”

“บำเพ็ญตบะก็เพื่อบำเพ็ญตน สนใจมดปลวกปูขุ่นไปใยกัน สหายธรรมฉันก็เพราะใส่ใจมดปลวกปูขุ่นมากเกินไป ถึงได้ประสบเคราะห์กรรมนี้”

ผู้บำเพ็ญตบะหลายคนต่างส่ายหน้า

แม้เลื่อมใสฉันอวิน แต่หลายคนก็ไม่เห็นด้วยกับการกระทำของฉันอวิน บางคนยินดีบำเพ็ญตบะอย่างเรียบง่ายไม่โดดเด่น

บางคนจิตใจชั่วร้ายกลับลอบยินดีในใจ ‘ยิ่งยกสูงมากเท่าใด ก็ตกลงมาเจ็บมากเท่านั้น คราวนี้อันตรายแล้วกรรมง!’

เผ่ามนุษย์...คนทุกประเภทล้วนมี

จิตใจชั่วร้ายเลวทราม เห็นแก่ตัวถึงขีดสุดก็พบเห็นได้บ่อยครั้ง กระทั่งสวามีภักดีปีศาจมารก็มี

ตอน 27 นางต้องมีชีวิตอยู่แน่นอน

“ต้องแลกด้วยชีวิตเขียวเขียวเป็นการตอบแทน?” ฉินอวี่นลอยคว้างกลางฟ้า

ภาพเหตุการณ์ฉากแล้วฉากเล่าผุดวาบในห้วงสมองของฉินอวี่น โดยไม่รู้ตัว

ประหวัดถึงครั้งแรกที่พบกัน เป็นงานคัดเลือกยอดบุปผาของเมืองกว้างหลิง ปีสากลเข้าโจมตี!

ฉินอวี่นคิดช่วยธูลีหมอกและนางคณิกาคนอื่น ๆ แต่ไม่ทันกาล แต่ในช่วงเวลาคับขันนั้นเอง ฝ่ามืออสนี หนึ่งแยกเป็นสามสาย ชัดกระหน่ำร่างปีศาจ ฉินอวี่นหันไปมองอย่างซาบซึ้งในความช่วยเหลือ...

สตรีในชุดเขียวอ่อนยืนบนราวรั้วริมแม่น้ำ อาภรณ์โบกสะบัดตามแรงลม เปี่ยมราศีแห่งผู้บำเพ็ญตบะอันโดดเด่นเลิศล้ำ

ครั้งนั้นเป็นครั้งแรกที่ฉินอวี่นได้พบอีเซียว รู้สึกสะท้านหัวนไหว “งดงามยิ่ง”

จดจำได้ถึงคราวสองคนร่วมมือสังหารเจ้าวงศ์จางจอมปีศาจ ฉินอวี่นอู้มอีเชียวซึ่งบาดเจ็บสาหัส ควบคุมกระบี่เหินหาว เป็นครั้งแรกที่ถูกเนื้อต้องตัวแนบชิดกัน ภายในใจของทั้งสองต่างบังเกิดความรู้สึกคลุ้มเคลือ

เทศกาลจงชิว วันที่สิบห้าเดือนแปด แสงจันทร์สุกกระจ่าง กระแสน้ำกว้างหลังอ่อนละมุน อีเชียวภายใต้แสงแสงส่องสาด ดงามประดุจนางเขียน ฉินอวี่นอดจุมพิตนางมิได้ สร้างสรรค์กระบวนท่า “จันทร์กระจ่างเหนือน้ำ” ในคืนนั้น สองคนให้คำมั่นสัญญา

“หวังเพียงเกาะกุมมือท่าน แก่เฒ่าไปด้วยกัน เป็นตายไม่ทอดทิ้ง”

“เป็นตายไม่ทอดทิ้ง!”

เป็นคำมั่นสัญญาทั้งชีวิตนี้

ติดอยู่ในถ้ำเขียน สองคนสมรสกัน ดังคู่เทพเขียนดำเนินชีวิตอย่างสำราญอุรา ไม่แยแสเรื่องทางโลก

สมรสกันสิบกว่าปี สองคนพึ่งพาซึ่งกันและกัน

ภาพภรรยาสามภรรยาประทีปโฉม คอยอยู่ข้างๆ ชมมรดกเขียนอักษร เดินเล่นริมทะเลสาบเสียวจิ้งพร้อมกัน ลิ้มรสอาหารโอชาด้วยกัน เห็นเมฆหมอกชมพระอาทิตย์ขึ้นที่ต่งไห่ ชมภูเขาน้ำแข็งที่เป่ย์ไห่...

“ไม่...ไม่ ข้าไม่เชื่อ”

แสงอาทิตย์ยามบ่ายคล้อย ลมตะวันตกกรูพัดหวิวหวีว จิตใจฉินอวี่นเย็นวาบสะท้านไหว

“เชียวเชียวยังมีชีวิตอยู่แน่นอน เธอเขียนกล่าวว่าสังหารก็เชื่อหรือพิมพ์ลักษณะสัญญาณชานสลายนก็หมายความว่าตายจริงหรือ” ฉินอวี่นส่ายหน้าพิมพ์กับตนเอง

อย่าง “ไปจวินเยวี่” แห่งสกุลไปยั้งไม่มีวันเชื่อว่าพี่ชายของนาง

เสียชีวิตไปแล้ว แม้ผ่านไปร้อยปี ไปจวินเยวียก็ยังคงไม่เชื่อ ยังคงสืบสาละตามหาไม่หยุด

พิมพ์ลักษณ์สัญญาณชานสลาย หมายความว่ามรรคาฟ้าไม่อาจตรวจจับการดำรงอยู่ได้ โดยทั่วไปหมายถึงเสียชีวิตแล้ว

แต่มรรคาฟ้าไม่อาจตรวจจับได้ อาจมีความเป็นไปได้อย่างอื่นเช่น ถูกส่งไปอีกโลกหนึ่ง หรือถูกส่งไปยังที่ใดสักแห่งนอกอวกาศหรือนอกอาณาจักร มรรคาฟ้าของโลกนี้ย่อมตรวจจับไม่ได้

อาจมีความเป็นไปได้อย่างอื่นอีก เช่นมีค่ายคาถา ศาสตร์ลับบางอย่างปิดบังอำพรางมรรคาฟ้า

แต่โดยทั่วไปการส่งไปนอกอาณาจักรหรือปิดบังมรรคาฟ้าล้วนกระทำได้ยากยิ่ง จึงเป็นที่ยอมรับว่าพิมพ์ลักษณ์สัญญาณชานสลายหมายถึงเสียชีวิตแล้ว

“ถูกต้อง” ฉินอวีนมั่นใจว่าภรรยายังมีชีวิตอยู่ เมื่อคิดถึงเหตุผลมากมายประกอบกัน “หากเชียวเชียวเสียชีวิตแล้ว เหตุใดกระทั่งซากศพก็ไม่มีเล่า”

ฉินอวีนพบพิรุฑ “อีกอย่าง เฮ่อเชียนปีศาจมารตนนั้นลักลอบเข้าไปในเขตหวงห้ามวังมังกรซีไห่ หากเข้าไปเพื่อสังหารเชียวเชียว ย่อมสังหารได้ทันที โยต้องจับตัวแล้วเคลื่อนย้ายมิติจากไป พาเชียวเชียวซึ่งบรรลุเขตชั้นมังกรแท้เคลื่อนย้ายมิติไปพร้อมกัน ช่างทุ่มเหออย่างมาก”

สองดาฉินอวีนสว่างวาบ “ทุ่มเหอมากขนาดนี้ แต่จับตัวเชียวเชียวไปก่อนแล้วค่อยสังหารอย่างนั้นหรือ ไม่สมเหตุสมผลเอาเสียเลย... ถูกต้อง ไม่สมเหตุสมผล”

ฉินอวีนยังคิดยิ่งมั่นใจ จึงสั่งป้ายตรวจตราสวรรค์ออกมา ส่งสัญญาณติดต่อหงหลังทงทันที

จวนสกุลหงในเมืองกว้างหลัง

หงหลังทงมองเงาร่างจำลองของฉินอวี่นที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้า
สายตา แววดาของฉินอวี่นในตอนนีดูอำมหิตน่าหวาดกลัว

“หงจิว” ฉินอวี่นเอ่ยเสียงเร่ร่อน “เซียวเซียวยังมีชีวิตอยู่แน่นอน”

“กระไรนะ” หงหลังทงตะลึงงัน

“ท่านคิดดู เธอเขียนปีศาจมารตนั่นหากคิดสังหารนางจริง
เคลื่อนย้ายมิติลักลอบเข้าเขตหวงห้ามวังมังกรซีให้สังหารโดยตรงก็ได้
แล้ว ไยถึงต้องจับตัวนางเคลื่อนย้ายมิติหนีไปค่อยสังหาร มิใช่กระทำ
เกินความจำเป็นหรือหรือ เซียวเซียวบรรลุเขตชั้นมังกรแท่หนึ่งชั้นฟ้า
พานางเคลื่อนย้ายมิติไปด้วยต้องทุ้มเทาอย่างมาก” ฉินอวี่นรีบเอ่ยข้อ
สงสัย “ยิ่งกว่านั้นบัดนี้กระทั่งซากศพก็ไม่มี ข้ารู้สึกว่านางยังมีชีวิตอยู่
แน่นอน”

หงหลังทงพยักหน้า

“หงจิว ช่วยทำนายให้ข้า ดูว่าเซียวเซียวยังมีชีวิตอยู่หรือไม่” ฉิน
อวี่นขอร้อง

“ได้ ข้าจะลองดู เมื่อครู่ข้าเสาะหาตำแหน่งของพีสะไก้และตำแหน่ง
ของเฮ่อเชียน บัดนี้ทำนายเพียงความเป็นความตายของพีสะไก้ กลับ
ง่ายตายไม่น้อย” หงหลังทงพยักหน้า

ฉินอวี่นยินดียิ่ง “ขอบคุณท่าน”

“เรื่องเล็กเท่านั้น” หงหลังทงยิ้มเล็กน้อย

หลังสองฝ่ายตัดการติดต่อแล้ว หงหลังทงลอบทอดถอนใจ “พิมพ์
ลักษณะสัญญาณเด่นชัดว่าซ่านสลายไปแล้ว พีฉินอวี่นกลับยืนยันว่าภรรยา
ยังมีชีวิตอยู่ ลองทำนายดู” เขาลองทำนายอีกครั้ง

ภายในถ้ำฟาลัทธิหมานจุค่ายหยกโลกสถาบันฟ้าครอบคลุมเพียง
บริเวณหนึ่งลี้

ภายในค่ายคาถา อีชีเยวคีนสติกลับมาแล้ว และมองเห็นบุรุษชุด
คลุมม่วงตรงหน้า

“ที่นี่ที่ไหน” นางรีบลุกขึ้นยืน จากนั้นเริ่มรู้สึกเจ็บแปลบไปทั้งร่าง
เด่นชัดว่าความเจ็บปวดขณะสายเลือดฟันทันรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ เมื่อออก
จากสระมังกร

“นับจากนี้ไป เจ้าจงอาศัยอยู่ในนี้แต่โดยดีเถอะ” เธอเขียนยิ้มใน
หน้า

“เจ้าคือปีศาจมารชั้นปฤชุนตนนั้น ข้าเคยเห็นเจ้าที่นอกเมืองกว้าง
หลัง เจ้าจับข้ามาทำไม” อีชีเยวลึงตาค้องมัน พร้อมระดมศาสตราวุธ
เพื่อควบคุมของวิเศษส่งสัญญาณ กลับพบว่าศาสตราวุธของตนถูก
ผนึกตรึงไว้โดยสิ้นเชิง

“จับเจ้ามานะหรือ แน่นอนว่าเพราะสามีของเจ้า มันทำข้าเสียการ
ใหญ่” เธอเขียนแค้นยิ้มบอก

อีชีเยวรู้สึกเจ็บแปลบรวดร้าวรุนแรง เกล็ดมังกรสีขาวหิมะปรากฏ
ขึ้นบนผิวหนัง กลายเป็นมังกรวิเศษเกล็ดสีขาวหิมะตนหนึ่ง ขนาดในตอน
นี้ใหญ่กว่าตอนเพิ่งฟื้นมากนัก นางเจ็บปวดยากทานทน แม้ศาสตรา
วุธถูกผนึกตรึง แต่สายเลือดฟันทันไม่เกี่ยวข้องับศาสตราวุธเท่าใด
นัก สายเลือดฟันทันเป็นการวิวัฒน์ของสิ่งมีชีวิต กระดูกเส้นเอ็นเนื้อหนัง
เกล็ดมังกรต่างดุดกลืนพลังฟ้าดินโดยรอบ

เมฆหมอกก่อตัวไปทั่วบริเวณ

พลังชีวิตจำนวนมหาศาลเวียนวนรอบตัวอีชีเยว ก่อนไหลกรูเข้าสู่
ร่างนาง

“หากเป็นผู้บำเพ็ญตบะปฤชณสามัญญุกผนิกตริงศาสตราวุธภาพ
อาจมอดม้วยเพราะอดอยากได้ แต่เจ้าบรรลุเขตชั้นมังกรแท้ สังขารมังกร
แท้มากมีด้วยอิทธิฤทธิ์ กลืนเมฆคายหมอก ดูดกลืนพลังชีวิตได้ง่ายดาย
สบายมือ ไม่มีทางอดตาย” เธอเขียนยิ้มเล็กน้อย “เจ้ารอที่นี่เถอะ ไม่แน
อาจได้พบหน้าสามีเจ้าเข้าสักวัน”

ว่าพลาง เธอเขียนหมุนตัวจากไป ร่างมันผ่านค่ายหยกโลกสะบัน
ฟ้าไปได้โดยไม่ถูกสกัดขัดขวาง เนื่องเพราะผู้ควบคุมค่ายคาถามีมันเพียง
ผู้เดียวเท่านั้น

เด่นชัดว่า ผู้ที่ตัดจวินไว้วางใจมากที่ลุดยังคงเป็นเธอเขียน

“ที่นี่เป็นที่ใดกันแน่”

อี่เซียวกลายร่างเป็นมังกรวิเศษพุดหมอบอยู่ตรงนั้น มองเกราะ
แสงหลากสีสันดั่งมานฟ้า

บริเวณหนึ่งลีในเกราะแสงหลากสีสันมีอี่เซียวอยู่เพียงผู้เดียว
เท่านั้น

“อวิน...”

ชั่ววินาทีนี้ นางยังคงกังวลเรื่องบุตรในท้องและคิดถึงสามี

จวนสกลหงเมืองกว้างหลัง

“หงหลังทง ฉินอวินให้เจ้าช่วยทำนาย ไม่ว่าผลเป็นอย่างไร เจ้าจง
แจ้งว่าภรรยาเขายังมีชีวิตอยู่” จักรพรรดิมนุษย์กำชับ

“ทำนายออกมามีได้ ก็แจ้งเช่นนี้หรือ” หงหลังทงลังเล

“หงหลังทง แรกเริ่มเดิมทีมีเก้าเซียนกลับชาติมาเกิดยังโลกต่ำชาว
บัดนี้มีเพียงเจ้าและจุปาที่ตื่นรู้” จักรพรรดิมนุษย์เอ่ยขึ้น “คาดว่าเจ้าเองก็
ล่วงรู้ว่าโลกต่ำชาวจะเกิดมหันตภัยใหญ่พลิกฟ้าคว่ำแผ่นดิน”

หงหลิงทงพยักหน้า “เป็นเช่นนั้นอย่างแท้จริง เนื่องจากมหันตภัยครั้งใหญ่จะอุบัติขึ้น เป็นโอกาสสร้างกุศลผลบุญ ดังนั้นพวกเราถึงได้กลับชาติมาเกิดที่นี่ ฝ่าบาทโยตรัสถึงเรื่องนี้”

“พรสวรรค์ของฉินอวี่นไม่นับว่าโดดเด่นในทั้งสามภูมิ พังว่าในสามภูมิ ท่ามกลางโลกมากมายนับไม่ถ้วน มีผู้รู้แจ้งมรรคาในหนึ่งราตรี ทิวาเหินทะยานเป็นเซียนสวรรค์” จักรพรรดินุษย์เอ่ยขึ้น

“ถูกต้อง ร้ายกาจกว่าพีฉินอวี่นมีไม่น้อย แต่ส่วนมากยอดเยี่ยมเลิศล้ำมาแต่กำเนิด หรือเกิดมาก็เป็นเซียนสวรรค์มังกรสวรรค์ บ้างบริโภคนิสกตทิพย์เก่าโคจรที่ปรมาจารย์ไท่ซางหลอมกลั่น บรรลุเซียนสวรรค์โดยตรง บ้างสบโอกาสสบโชคดี ผู้ทรงฤทธิเดชรับเป็นศิษย์ตั้งแต่ยังเล็ก” หงหลิงทงเอ่ยขึ้น “พีฉินอวี่นประสบความสำเร็จขนาดนี้ได้ นับว่าเก่งกาจยิ่งแล้ว”

“ถูกต้อง ในโลกต้าซาง พรสวรรค์ของฉินอวี่นยอดเยี่ยม หากพัฒนาตามปรกติดต่อไป พลังฝีมือถึงขั้นเซียนสวรรค์ในสองสามร้อยปีล้วนมีความเป็นไปได้สูง” จักรพรรดินุษย์เอ่ยสืบท่อ “หากข้าและพี่จางปมเพาะปลูกฝังเต็มกำลัง ฉินอวี่นอาจถึงขั้นเซียนสวรรค์ได้เร็วขึ้น”

“แต่บัดนี้ภรรยาเขาถูกลักพาตัวไปจากเขตหวงห้ามของวังมังกรซีไห่ ใช้การเคลื่อนย้ายมิติโดยไม่เสียดาบ การทรมานนี้ไม่น้อยเลย...นึกถึงมหันตภัยครั้งใหญ่ ข้ารู้สึกว่าเรื่องของอีเซียวมีแผนการอยู่เบื้องหลัง”

จักรพรรดินุษย์คาดเดา “เป้าหมายของพวกมันน่าจะเป็นฉินอวี่น แต่ว่า บัดนี้ยังไม่ถึงเวลามหันตภัยระเบิดปะทุ ดังนั้นพวกมันอดกลั้นรอคอย ได้แต่เล่นงานด้วยเล่ห์เพทุบาย”

“พวกมันทำไปเพื่อเหตุใด” หงหลิงทงนินหน้า

“หากพัฒนาไปตามปรกติ ฉินอวี่นย่อมหนึ่งเหินทะยานฟ้า ไม่ว่า

ผู้ใดต่างดูออก” จักรพรรดินุขยอธิบาย “สำหรับผู้บำเพ็ญตบะนั้น สภาพจิตใจสำคัญมาก คนผู้หนึ่งพบเจออุปสรรคกระหน่ำซ้ำเติม จิตใจย่อมเปลี่ยนแปลง อาจเกิดปฏิกิริยาในมรรคที่ตั้งเดิม มรรคที่ฝึกบำเพ็ญย่อมผกผันผันเปลี่ยน เห็นว่าฉินอวินจะหนึ่งเห็นทะยานฟ้า จึงมุ่งโจมตีให้จิตใจได้รับผลกระทบ อาจทำให้ฉินอวินตกต่ำ”

หงหลิงทงพยักหน้าเห็นด้วย

สภาวะจิตใจผกผันครั้งใหญ่ย่อมทำให้หนทางในการบำเพ็ญตบะเปลี่ยนแปลง

“พวกเราไม่กล้าเดิมพัน” จักรพรรดินุขยเอ่ยขึ้น “ไม่ว่าภรรยาของเขาจะอยู่หรือตาย พวกเราต้องทำให้ฉินอวินเชื่อว่าภรรยาเขายังมีชีวิตอยู่ขอเพียงเชื่อว่านางยังอยู่ สภาวะจิตใจของฉินอวินย่อมเปลี่ยนแปลงไม่มาก”

“เข้าใจแล้ว” หงหลิงทงพยักหน้า

“คิดทำให้สภาวะจิตใจของฉินอวินผกผันใหญ่โตเกรงเป็นเพียงเล่ห์กลลง่ายดายที่สุด ที่จับอิชีเยวไปคาดว่าเขาจะกำลังของพวกมันในตอนนี้อยู่ยังไม่เพียงพอ เมื่อสบโอกาส พวกมันคงวางแผนเล่นงานฉินอวินโดยใช้อิชีเยวเป็นตัวล่อ” จักรพรรดินุขยคาดการณ์ “เพราะถึงอย่างไรหากเทียบกับข้าหรือปรมาจารย์จาง เล่นงานฉินอวินย่อมง่ายกว่า!”

หงหลิงทงพยักหน้า

ตอน 28 เขียนทิพย์

ยามรัตติกาล สีฟ้ามืดสลัว

ฉินอวินโอบลงในจวนสกุลฉิน

“พี่ฉินอวิน” หงหลิงทงมารอยู่แต่แรกแล้ว

“ว่าอย่างไร” ฉินอวินรีบสอบถามน้ำเสียงเร่งร้อน เขาเพิ่งเร่งรีบ
กลับมาจากซีไห่

หงหลิงทงส่ายหน้าเอ่ยว่า “ข้าทดลองดูแล้ว แต่เสาะหาพี่สะใภ้ไม่
พบเลยแม้แต่บ่อย อาจเป็นเพราะพี่สะใภ้เสียชีวิต หรืออาจเป็นเพราะ
ปีศาจมารร้ายกาจยิ่ง ข้าจึงเสาะหาไม่พบ”

“เสาะหาไม่พบ?” ฉินอวินนึ่วหน้า รีบเอ่ยว่า “เฮ้อเขียนตนนั้นใช้
วิธีเคลื่อนย้ายมิตินำเซียวเซียวซึ่งบรรลุเขตชั้นมังกรแท้ไปด้วยได้ ย่อม
เตรียมการมาเต็มที่ เสาะหาไม่พบก็เป็นเรื่องปกติ”

กล่าวไปเช่นนั้น แต่ฉินอวินกลับร้อนนอกร้อนใจยิ่ง

“ข้ามีอีกหนึ่งวิธี ทดลองดูได้” หงหลิงทงเสนอ “อาจมั่นใจได้ว่า

“พี่สะใภ้ยังอยู่หรือไม่”

“สำแดงตอนนี้หรือ” ฉินอวี่นสอบถาม

“วิธีนี้แม้ชาติก่อนข้าล่วงรู้ แต่ก็ไม่กล้าสำแดง เนื่องจากตอนนั้นเป็นเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้า” หงหลิงทงอธิบาย “แต่ตอนนี้เขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ นับว่าเป็นชั้นปฤชณ ข้อจำกัดของมรรคาฟ้าต่อปฤชณนั้นอ่อนด้อยที่สุด ข้ากลับทดลองดูได้ ทว่าข้าต้องให้พี่ฉินอวี่นช่วยเหลือ”

“ข้าทำอันใดได้บ้าง” ฉินอวี่นรับถาม

“ข้าต้องวางค่ายคาถาอิฐฐานฟ้า วัสดุสำหรับจัดวางยังพร่องอยู่บ้าง จำเป็นต้องให้ท่านช่วย” หงหลิงทงหยิบกระดาษแผ่นหนึ่งยื่นส่งให้ฉินอวี่น “ข้าจกรายชื่อวัสดุไว้เรียบร้อยแล้ว”

ฉินอวี่นรับไปกวาดตามองแล้วพยักหน้า “ดี เรื่องวัสดุมอบให้เป็นหน้าที่ข้า ไม่ต้องการอื่นใดอีกแล้วหรือ”

“ไม่มีแล้ว เตรียมวัสดุให้พร้อม เรื่องอื่นเป็นหน้าที่ข้าเอง” หงหลิงทงตอบ

“วิชานี้เมื่อชาติก่อนท่านไม่สำแดง มาสำแดงในชาตินี้ ไม่มีปัญหาหรือ” ฉินอวี่นสอบถาม

“วางใจ ไม่มีทัณฑ์สวรรค์ เรื่องอื่นล้วนเป็นเรื่องเล็ก” หงหลิงทงตอบ

“อืม” ฉินอวี่นพยักหน้า

เขาและหงหลิงทงรู้จักกันมาหลายปี บางเรื่องไม่จำเป็นต้องเอ่ยให้มากความ

“เข้าไปก่อนแล้ว”

ฉินอวี่นร่างแปลงเป็นแสงวาบจากไป เริ่มเร่งทำเวลารวบรวมวัสดุ

ฉินอวินขอความช่วยเหลือจากภาคีตรวจตราสวรรค์และวิหารวั้น
เซียง เหน็ดเหนื่อยอยู่หนึ่งคืน ไปเยือนถึงหกแห่ง วันถัดมาฟ้าเพ่งสว่าง
รำไร วัสดุที่หลงเหลือต้องการก็รวบรวมได้ครบ

หลังรวบรวมพร้อมแล้ว ฉินอวินก็เร่งรุดจากเป่ย์ไห่กลับมายัง
กว้างหลิง เมื่อมาถึง ดวงตะวันยามเช้าโผล่พ้นขอบฟ้าแล้ว

ทอดตามองขอบสมุทรต่งไห่ ดวงอาทิตย์ค่อยๆ ลอยขึ้นเหนือเส้น
ขอบฟ้า ฉินอวินเห็นภาพฉากนี้ จึงหยุดมองอยู่หนึ่งๆ พักหนึ่ง ก่อนโฉบ
ลงไปยังจวนสกุลหง

“หงจิว ดูสิว่าวัสดุเหล่านี้ถูกต้องหรือไม่” ฉินอวินยื่นถุงจักรวาล
เข้าไป

หงหลิงทงรับไปตรวจสอบก่อนพยักหน้าเล็กน้อย “ดีมาก มากกว่า
ที่ข้าต้องการ บัดนี้ข้าจะจำศีลเพื่อจัดวางค่ายคาถาอิฐฐานฟ้า ทว่า พี่
ฉินอวิน...สำแดงครั้งนี้ ต้องใช้เวลาต่อเนื่องถึงเจ็ดวัน หลังเจ็ดวันแล้ว ข้า
จะแจ้งผลให้ท่านทราบ”

“รบกวนแล้ว” ฉินอวินพยักหน้า

หงหลิงทงหมุนตัวจากไป รีบจำศีลเพื่อจัดวางค่ายคาถาทันที

ฉินอวินกลับมาถึงจวนสกุลฉิน

ป่าวไพร่ต่างไม่กล้ารบกวน กลับเป็นฉินเลี้ยวหูและฉางหลันมิได้
หลับมอตลอดคืน เมื่อรู้ว่าฉินอวินกลับมาถึงจวนแล้ว ต่างก็รีบมาสอบถาม
ทันที

“ลูกอวิน ภายนอกเล่าลือสะพัด ล้วนเป็นเรื่องเท็จกระมัง” ฉางหลัน

ريبเอ่ยถาม “เสียงดังก้องทั่วฟ้า เรียกขานตนเองว่าเฮ่อเซียน จงใจเอ่ย
เหลวไหลกระมัง”

“ท่านแม่ ไม่มีเรื่องใด” ฉินอวิ้นตอบ “อีกอย่าง ต่อไปพวกท่านอย่า
ออกจากเมืองกว้างหลิง”

“พวกเรารู้” ฉินเสี่ยวู่พยักหน้า

“ข้าเหนื่อยแล้ว อยากพักผ่อนสักหน่อย” ฉินอวิ้นเอ่ยขึ้น

ฉินเสี่ยวู่ตึงนางหลันไปอย่างแผ่วเบา

“ลูกอวิ้น พักผ่อนให้ดี” นางหลันยังอยากเอ่ยวาจา แต่จำต้องอด
กลั้นไว้

บุตรชายเป็นยอดฝีมือเลื่องชื่อทั่วหล้า นางสตรีสามัญจะเข้าใจอัน
ใดมาก ทว่านางและฉินเสี่ยวู่ต่างมองออกว่าบัดนี้ฉินอวิ้นผิดปรกติ เกรง
ว่าเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นแล้วจริงๆ

ภายในจวน

ฉินอวิ้นอยู่ตามลำพัง ระเบียบง อุทยาน หอศาลา ริมทะเลสาบ...
ทุกแห่งหน ล้วนมีความทรงจำเกี่ยวกับภรรยา

“เชียวเชียว ข้ารู้ดีว่าเจ้ายังมีชีวิตอยู่” ฉินอวิ้นนั่งฟังราวระเบียบอยู่
เงียบๆ

เจ็ดวันถัดมา

ฉินอวิ้นมาถึงจวนสกุลหงแต่เช้าตรู่ บ่าวไพร่จวนสกุลหงล้วนได้ยิน
เสียงดังก้องฟ้าของเฮ่อเซียน แต่ละคนต่างระมัดระวังตัว

“พี่ฉินอวิ้น พี่ฉินอวิ้น” เกร่างสายหนึ่งเร่งรุดมาอย่างรวดเร็ว

“หืม?” ฉินอวิ้นนั่งอยู่ภายในศาลา ลูกพรวยืนขึ้นทันที

เกร่างนั้นสองสามก้าวก็ประชิดเข้าใกล้ เป็นหงหลังทอง

สีหน้าหงหลิงทงซีตเฉียด แหวตาทว่ามัว ทว่าเต็มไปด้วยความยินดี
รีบเอ่ยว่า “ฟี่ฉินอวี่น ข้ามั่นใจได้ว่าฟี่สะไก๋ยังมีชีวิตอยู่!”

“ยังมีชีวิตอยู่?” ฉินอวี่นดีใจยิ่ง

รอมมาถึงเจ็ดวัน ในที่สุดก็ได้ข่าวดี

แม้มั่นใจว่าภรรยายังมีชีวิตอยู่แต่กระจางแจ้งแก่ใจว่าเป็นเพียงการ

คาดเดา

บัดนี้หงหลิงทงทำนาย มั่นใจว่าภรรยายังมีชีวิตอยู่ เท่ากับมอบ
โอสถสงบใจแก่ฉินอวี่น

“แต่เขตชั้นข้าไม่เพียงพอ ไม่อาจทำนายว่านางอยู่ที่ใด” หงหลิงทง
เอ่ยขึ้น “ได้แต่มั่นใจว่านางยังมีชีวิตอยู่”

“กระทำได้ถึงขั้นนี้ก็ร้ายกาจมากแล้ว” ฉินอวี่นรีบเอ่ยขึ้นชม

“เชียวเชียวยังมีชีวิตอยู่ กลับจงใจให้ข้าคิดว่านางตายแล้ว” ฉิน
อวี่นขมวดคิ้ว “ยิ่งกว่านั้นยังทุ่มเทมากถึงขนาดนั้น ลักพาตัวเชียวเชียว
ไปจากเขตหวงห้ามของวังมังกรสีห์...ยอมมีเงื่อนงำเบื้องหลังแน่นอน”

หงหลิงทงพยักหน้า “เป้าหมายจริงที่พวกมันคิดเล่นงานน่าจะเป็น
ท่าน เพียงแต่บัดนี้เตรียมการไม่พร้อม จึงลักพาตัวฟี่สะไก๋ไปก่อน
เมื่อสบโอกาส จะใช้ฟี่สะไก๋มาต่อกรกับท่าน”

“เชียวเชียวกลายเป็นเบี้ย” ฉินอวี่นพยักหน้า “วิธีที่ดีที่สุดของข้า
คือช่วยเชียวเชียวออกมาก่อนศัตรูจะเตรียมการสมบูรณ์พร้อม คิดช่วย
นาง ก็ต้องรู้ว่านางอยู่ที่ใด” ฉินอวี่นหน้านิ่งคิ้วขมวด

“ข้าอับจนหนทาง” หงหลิงทงทอดถอนใจ “เขตชั้นข้าไม่เพียงพอ
แน่นอนว่าหากเขตชั้นเพียงพอ ข้าคงกลายเป็นเซียนสวรรค์ไปนาน
แล้ว”

หากกลายเป็นเซียนสวรรค์ ก็ไม่มีความจำเป็นต้องกลับชาติมาเกิด

เพื่อปากเพียรสั่งสมบุญกุศล

หลังฉินอวินจากไปแล้ว

หงหลิงทงก็ส่งสัญญาจนถึงจักรพรรดิมนุษย์

“ฝ่าบาท ข้าทูลลงด้วยค่ายอริษฐานฟ้าแล้ว ยังคงเสาะหาไม่พบ”

หงหลิงทงรายงาน “หากนางยังไม่ตาย เด่นชัดว่าฝีมือศัตรูเลิศล้ำสูงส่งนัก”

“ฉินอวินเชื่อกระมัง” จักรพรรดิมนุษย์ถามขึ้น

“วัสดุมากมายของค่ายล้วนเป็นเขารวบรวมจัดหา มา และให้เขารอเจ็ดวัน ข้าคิดว่าเขาน่าจะเชื่อ” หงหลิงทงเอ่ยพลางพยักหน้า

จวนสกุลฉิน

ฉินอวินเองมิได้โง่เขลา คาดเดาได้ว่าหงหลิงอาจทำนายเพื่อปลอบใจ แต่เฮ่อเชียนปีศาจมารเคลื่อนย้ายมิติลักพาตัวอีเซียวไปแล้ว ค่อยสังหาร เดิมทีก็ไม่สมเหตุสมผล ผนวกกับหงหลิงทงเป็นอันดับหนึ่งด้านการพยากรณ์ทำนาย เอ่ยอย่างเป็นหลักเป็นฐานฉินอวินจึงยิ่งมั่นใจขึ้น

“ผู้อาวุโสจาง” ฉินอวินส่งสัญญาณติดต่อปรมาจารย์จาง “หงหลิงทงส่งค่ายอริษฐานฟ้า แม้ยังไม่อาจเสาะหาเชียวเชียวพบ แต่มั่นใจได้ว่านางยังมีชีวิตอยู่”

“เช่นนั้นหรือ” ปรมาจารย์จางเผยสีหน้ายินดี

“ข้าอยากรู้ว่าผู้ใดมีวิธีช่วยเชียวเชียวได้” ฉินอวินสอบถาม

“กระทั้งนางอยู่ที่ใดยังไม่รู้ จะช่วยอย่างไร” ปรมาจารย์จางส่ายหน้า
ฉินอวินเอ่ยถาม “เฮ่อเชียนปีศาจมารนั้นยอมล่วงรู้ที่อยู่แน่นอน

แต่กระทั้งมัน พวกเราก็ยังเสาะหาไม่พบ เช่นนั้นต้องอาศัยเพียงศาสตร์พยากรณ์ทำนายเท่านั้นหรือถึงจะรู้ที่อยู่ของอีเซียว”

ปรมาจารย์จางพยักหน้า “ถูกต้อง ดูท่ามีเพียงศาสตร์พยากรณ์ทำนาย หงหลิงทงปฺรุไปร้งมรรคานี้และถึงเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอด โลกใบนี้ไม่มีผู้ใดถนัดชำนาญศาสตร์นี้ไปมากกว่าเขาแล้ว”

“โลกใบนี้ไม่มี แล้วโลกใบอื่นเล่า” ฉินอวินเอ่ยถามต่อเนื่อง “ข้ารู้ว่าผู้อาวุโสจางรู้จักผู้แกร่งกล้าในโลกอื่น มีวิธีหรือไม่”

ปรมาจารย์จางลั้งเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนเอ่ยว่า “ต่อให้เป็นระดับเซียนสวรรค์ที่ถนัดชำนาญการพยากรณ์ หากต้องทำนายผ่านห้วงอวกาศอันไกลโพ้นเพื่อระบุตำแหน่งของภรรยาเจ้าก็เป็นไปไม่ได้ ทำนายผ่านห้วงอวกาศอันไกลโพ้นต้องเป็นผู้ทรงฤทธิเดชถึงกระทำได้”

“ผู้ทรงฤทธิเดช?” ฉินอวินสงสัย

“คือระดับสูงสุดของแต่ละฝ่าย อย่างเขตชั้นบรรพชนมังกรของเผ่ามังกร เซียนทิพย์ของเต่า พุทธะของพุทธและบรรพชนเวทของสายไสยเวท” ปรมาจารย์จางอธิบาย “ห้วงอวกาศอันไกลโพ้นไม่อาจขวางกั้นศาสตร์คาถาอิทธิฤทธิ์ของผู้ธำรงอยู่ระดับชั้นนี้ได้”

ฉินอวินอดถามขึ้นได้ “ขอพวกเขาให้ช่วยเหลือได้หรือไม่”

“ฮ่าๆ...” ปรมาจารย์หัวร่อ “ฉินอวิน ดูท่าเจ้าไม่ใคร่กระจ่างสถานะของพวกเขา หยวนสื่อเทียนจุนในสามพิสุทธ์* แห่งเต๋าเริ่มแรกก็เป็นหนึ่งในสิบสองเซียนทิพย์ นับว่าเก่งกาจเลิศล้ำมากแล้ว ยุคแรกเริ่มของเผ่ามังกรมีเขตชั้นบรรพชนมังกรเพียงหนึ่งเดียวคือบรรพชนมังกร ถึงบัดนี้แม้เผ่ามังกรแข็งแกร่งเกรียงไกร เขตชั้นบรรพชนมังกรยังมีไม่ถึงสิบ”

ฉินอวินฟังแล้วก็ยังไม่ใคร่เข้าใจ

* สามปรมาจารย์สูงสุดแห่งเต๋า-เต๋าเต๋อเทียนจุน หยวนสื่อเทียนจุน หลิงเป่าเทียนจุน

“อธิบายเช่นนี้แล้วกัน วังสวรรค์ควบคุมดูแลไตรภูมิทำไมอาจควบคุมดูแลผู้ทรงฤทธิ์เดชอย่างเซียนทิพย์และพุทธะ ผู้ทรงฤทธิ์เดชเหล่านี้ล้วนเป็นอาคันตุกะสูงสุดของเจ็กเซียนฮ่องเต้* และหวางหมู่เหนียงเหนียง**”

ปรมาจารย์จางย้อนถามว่า “เจ้าคิดว่าพวกเราขอให้ระดับชั้นนี้ช่วยเหลือได้หรือ”

* สำเนียงจีนกลางอ่านว่า “อวี่หวงต้าตี้” แต่ขอแปลคำที่ผู้อ่านคุ้นเคย เจ็กเซียนฮ่องเต้เป็นเทพเจ้าสูงสุดในวังสวรรค์

** หรือชื่อหวางหมู่ (เทพมารดาประจิม) ควบคุมดูแลเหล่าเทพธิดาบนสวรรค์

ตอน 29 เทพมังกรผุชวี

“เขียนสวรรค์แตกต่างจากเขียนทิพย์มากหรือ” ฉินอวี่นเอ่ยถามระดับสูงกว่าเขียนสวรรค์นั้นเขาไม่ใคร่กระจ่างแล้ว

ปรมาจารย์จางพยักหน้า “แบ่งตามเขตชั้น เขียนสวรรค์แบ่งเป็นเก้าชั้น สูงกว่านั้นก็คือเขียนทิพย์”

“เขียนสวรรค์เก้าชั้น ทุกสามชั้นเป็นหนึ่งช่วง ในสามภูมิมากมีด้วยโลกแห่งมนุษย์ ที่อ่อนด้อยล้วนไม่มีเขียนสวรรค์ ที่แกร่งกล้าสักหน่อยมีเขียนสวรรค์เพียงท่านสองท่าน เขียนสวรรค์นับพันนับหมื่นจากหลายโลกรวมกันยังไม่ปรากฏเขียนทิพย์สักท่าน” ปรมาจารย์จางอธิบาย “แม้ข้าคิดค้นวิชาอสณีเส้นเขี้ยววิชาระดับชั้นเขียนสวรรค์ด้วยตนเองจนปรมาจารย์มรรคาให้เกียรติรับเข้าเป็นศิษย์ แต่ในช่วงที่ข้าบำเพ็ญตบะถึงปัจจุบันยังไม่เคยพบเขียนทิพย์เลยสักท่าน ยังไม่มีวิธีการติดต่อ”

“ศิษย์ของปรมาจารย์มรรคา?” ฉินอวี่นมองปรมาจารย์จางอย่างเลื่อมใส

“อย่าคิดว่าฐานะนี้เก่งกาจอันใด” ประมาจารย์จางยิ้มพลางเอ่ยว่า “หลังเป่าเทียนจนอาจารย์เข้าซึ่งเป็นหนึ่งในสามพิธีพิเศษเผยแผ่วิชาเขียนสั่งสอนลูกศิษย์จำนวนอนเอนันต์ มากกว่าจำนวนลูกศิษย์ของไท่ซังเหล่าจวิน* และหยวนสื่อเทียนจนรวมกันเสียอีก”

ฉินอวินรีบเอ่ยว่า “ปรมาจารย์มรรคาของท่านเป็นศิษย์ ผู้อาวุโสจางย่อมเก่งกาจเลิศล้ำ”

“เวลาบำเพ็ญตบะของข้ายังสั้นนัก พลังฝีมือมีขีดจำกัดและไม่รู้จักผู้ทรงฤทธิเดชหรือเซียนทิพย์ ช่วยเจ้าไม่ได้” ประมาจารย์จางกล่าว

ฉินอวินพยักหน้า รู้สึกลิ้นเรียวแรงในใจ

เซียนทิพย์ พุทธะเป็นผู้ทรงฤทธิเดชอิทธิฤทธิ์ยิ่งใหญ่ไพศาล แม้แต่วังสวรรค์ยังไม่อาจควบคุมได้ ระดับชั้นนี้แน่นอนว่าห่างไกลจากตนไปลิบลับ

น่าเสียดายที่ปรมาจารย์จางไม่รู้จักผู้ทรงฤทธิเดช หากบำเพ็ญตบะอีกหลายหมื่นปีย่อมเหนือชั้นกว่าปัจจุบันและอาจได้รู้จักผู้ทรงฤทธิเดชเซียนทิพย์

“ข้าลองสอบถามมังกรสวรรค์คงให้ เผ่ามังกรมีภูมิหลังยิ่งใหญ่เพียงพอ ดูที่ว่ามีวิธีหรือไม่” ประมาจารย์จางเอ่ยขึ้น

“ขอรับ” สองตาฉินอวินสว่างเป็นประกาย

ลักพักหลังจากนั้น

ปรมาจารย์จางส่ายหน้าเอ่ยว่า “มังกรสวรรค์ตนนี้เพิ่งเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้า ไม่อาจติดต่อผู้ธำรงในเขตชั้นบรรพชนมังกร”

ผู้ธำรงในเขตชั้นบรรพชนมังกรในเผ่ามังกรมีไม่ถึงสิบท่าน แต่ละท่านศักดิ์ฐานะสูงส่งอย่างยิ่ง

* อีกชื่อหนึ่งของเต๋าเค่อเทียนจุน

ควรทราบว่าบรรพชนมังกรให้กำเนิดเก้ามังกร ทั้งเก้านั้นเป็นเขต
ชั้นมังกรสวรรค์ระดับสุดยอดตั้งแต่เกิด เด่นชัดว่าทั้งเก้าไม่ถึงเขตชั้นบรรพ
ชนมังกร แต่อยู่ในเขตชั้นมังกรสวรรค์ระดับสุดยอด

‘มังกรสวรรค์คงให้ก็ติดต่อบรรพชนมังกรไม่ได้’ ฉินอวินวูบไหว
ในใจ ‘เข้าได้ของสิ่งหนึ่งจากวังมังกรสวรรค์บรรพกาล ขอให้ศิษย์พี่ของ
มังกรสวรรค์บรรพกาลช่วยเหลือได้หนึ่งเรื่อง ว่ากันว่าศิษย์พี่ของมังกร
สวรรค์บรรพกาลมีพลังฝีมือแข็งแกร่งยิ่งนัก อาจรู้จักผู้ดำรงในเขตชั้น
บรรพชนมังกรก็ได้’

คิดถึงตรงนี้ ฉินอวินรีบล้วงรูปสลักมังกรชั้นนั้นออกมา

“นี่คือสิ่งใด” สองตาปรมาจารย์จางสว่างวาบ ตรวจจับได้ว่ารูปสลัก
นี้มีภูมิหลังไม่สามัญ

“มังกรสวรรค์บรรพกาลทิ้งไว้ให้ผู้มีวาสนา เข้าโชคดีได้มา” ฉินอวิน
ตอบ “มังกรสวรรค์บรรพกาลกล่าวว่อาศัยสิ่งนี้ติดต่อศิษย์พี่ที่มีพลังฝีมือ
เหนือชั้นกว่ามันให้ช่วยเหลือได้หนึ่งครั้ง ข้ากำลังคิดว่าจะขอให้ช่วยเหลือ
ดีหรือไม่”

“มังกรสวรรค์บรรพกาล? เป็นเรื่องหลายสิบหมื่นปีก่อนแล้ว ตอน
นั้นพลังฝีมือของศิษย์พี่ยังล้าเหนือกว่า บัดนี้ศักดิ์ฐานะในเผ่ามังกรอาจสูง
มากแล้ว” ปรมาจารย์จางพยักหน้า “อย่าใจร้อน ข้าข้ามไปตอนนี้ หลัง
ข้ามมาถึงแล้วค่อยติดต่อผู้แกร่งกล้าเผ่ามังกรตนนี้”

“ขอรับ” ฉินอวินพยักหน้า

ปรมาจารย์จางเป็นศิษย์ของปรมาจารย์มรรคา อีกฝ่ายอาจให้ความ
เกรงใจบ้าง

ครู่หนึ่งหลังจากนั้น

ริมทะเลสาบเสี้ยวจึงบริเวณจวนสกุลฉิน

ปรมาจารย์จางมองฉินอวี่นที่อยู่ด้านข้าง “ติดต่อผู้แกร่งกล้าเผ่า
มังกรตนนี้เถอะ”

“ขอรับ” ฉินอวี่นมองรูปสลักมังกรในมือ คาดหวังในใจเจี๊ยบๆ

ขอให้พุทธะเทพเซียนทั้งหลายคุ้มครองช่วยเหลือภรรยาดนออก
มาได้

ฉินอวี่นเร่งอ่านภาพแห่งรูปสลักมังกร

กระแสน้ำสายหนึ่งเชื่อมต่อสถานที่หนึ่งในห้วงอากาศธาตุอันแสน
ไกล ฉินอวี่นโล่งใจไปเปละหนึ่ง เขาเองก็เกรงว่าจะติดต่อไม่ได้ เกรงว่า
ผ่านไปหลายสิบหมื่นปีแล้ว ศิษย์พี่ของมังกรสวรรค์บรรพกาลจะเกิดเรื่อง
ไม่คาดคิดขึ้นหรือไม่ เคราะห์ดีที่ผู้แกร่งกล้าตนนี้ยังอยู่ดี

มวลอากาศตรงหน้ากระเพื่อมเป็นระลอก จากนั้นฉีกเปิดออกเป็น
ช่องขนาดใหญ่ เห็นดวงดาวเปลี่ยวร้างที่ปลายอีกด้าน ผู้แกร่งกล้าตนหนึ่ง
นั่งขัดสมาธิอยู่ตรงนั้น ใบหน้าแก่ชรา ศีรษะงอกเขามังกร กระแสปรารถ
โอฬารพันลึก

บัดนี้มันลืมหืมตาขึ้น มองฉินอวี่นและปรมาจารย์จางซึ่งอยู่ในโลกต่ำ
ซางผ่านช่องขนาดใหญ่นั้น

เพียงปราดเดียวก็มองเห็นรูปสลักมังกรในมือของฉินอวี่น แววดา
สลับซับซ้อน ทอดถอนใจเอ่ยว่า “เผ่ามนุษย์ พบข้าด้วยเรื่องใด ในเมื่อ
เจ้าได้ครองวัตถุชิ้นนั้น ข้ารับปากศิษย์น้องจะช่วยเจ้าหนึ่งครั้งในขอบเขต
ที่ข้ากระทำได้”

‘ฉินอวี่น ผู้แกร่งกล้าตนนี้มีพลังฝีมือเหนือกว่าข้าและเหนือกว่า
มังกรสวรรค์คงใช่’ ปรมาจารย์จางถ่ายทอดเสียงบอก “มันมีชีวิตยืนยาว
และเป็นเผ่ามังกร อาจช่วยเจ้าได้”

“ผู้อาวุโส” ฉินอวินกล่าวอย่างเคารพ ใจกลับสะท้านไหว นี่เป็นความหวังเพียงหนึ่งเดียวแล้ว “อีเซียวกรรยาข้าก็เป็นเผ่ามังกรและอยู่ในช่วงสายเลือดพินตัน บรรลุเขตชั้นมังกรแท้หนึ่งชั้นฟ้า แต่กรรยาข้าซึ่งตั้งครรภอยู่ถูกลักพาตัวไปจากเขตหวงห้ามของวังมังกรซีไห่ บัดนี้พิมพ์ลักษณะสัญญาณชานสลาย พวกเราพยายามทำนาย ได้ความว่ากรรยาข้ายังมีชีวิตอยู่ แต่เสาะหาไม่พบว่าอยู่ที่ใด ผู้อาวุโสช่วยกรรยาข้าได้หรือไม่”

“เป็นเผ่ามังกรเช่นกันและสายเลือดพินตันหรือ” ผู้แกร่งกล้าเผ่ามังกรตนนั้นขมวดคิ้ว “ข้าอยากช่วยเจ้า แต่กระทั่งกรรยาเจ้าอยู่ที่ใดข้าก็ไม่รู้ จะช่วยเจ้าได้อย่างไร ยิ่งไปกว่านั้น...ที่นี้ห่างจากโลกของเจ้ามาก”

ฉินอวินได้ฟังแล้วออกจะผิดหวัง

ดูท่าขวางกันด้วยห้วงอากาศธาตุไร้สิ้นสุด ผู้แกร่งกล้าเผ่ามังกรตนนี้ก็ไม่สามารถช่วยได้โดยตรง

“จะเสาะหากรรยาเจ้า ต้องหาตำแหน่งนางให้ได้ก่อน” ผู้แกร่งกล้าเผ่ามังกรส่ายหน้า “กันขวางด้วยห้วงอากาศธาตุอันไกลโพ้น ลำพังทำนายตำแหน่งของกรรยาเจ้าต้องให้ผู้ทรงฤทธิเดชลงมือ”

“ผู้อาวุโสมีวิธีหรือ” ฉินอวินสอบถาม

“เช่นนี้ นี่คือวัตถุนิยัน อาศัยสิ่งนี้ติดต่อเทพมังกรผู้วิอาจารย์อาข้าได้” ผู้แกร่งกล้าเผ่ามังกรเพียงโบกมือ ป้ายอาญาสิทธิ์สีทองลอยออกทะลุผ่านห้วงอากาศธาตุส่งเข้ามา

ฉินอวินยื่นมือออกรับ ป้ายอาญาสิทธิ์สีทองนี้หนักอึ้ง ด้านบนสลักคำว่า “มุชวี”

“อาจารย์อาข้าโปรดปรานสมบัติชั้นเลิศ” ผู้แกร่งกล้าเผ่ามังกรบอกกล่าว “อาศัยสมบัติอาจขอให้อาจารย์ข้าช่วยได้ ข้าช่วยเจ้าได้เพียงเท่านี้ เหตุผลต้นกรรมของเจ้าข้ายุติลงตรงนี้”

พูดจบ ช่องขนาดใหญ่นั้นก็ประกบปิดทันที
ฉินอวินมองไม่เห็นปลายอีกด้านอีกต่อไป

“เทพมังกรผุชวี?” สองตาปรมาจารย์จางเป็นประกาย “เป็นผู้ทรง
ฤทธิ์เดชเขตชั้นบรรพชนมังกร ติดต่อผู้ทรงฤทธิ์เดชชั้นนี้ได้นับว่าโชค
ดีแล้ว”

แท้จริงแล้วหากปรมาจารย์จางไม่คำนึงถึงสิ่งใดก็ช่วยฉินอวินได้
แต่เด๋นซัดว่าเพียงช่วยภรรยาของฉินอวิน ยังไม่ควรค่าให้ปรมาจารย์จาง
ทุ่มเทมากถึงขนาดนั้น

สำหรับปรมาจารย์จางแล้วมีมากมายหลายเรื่องที่สำคัญกว่าภรรยา
ของฉินอวิน

“ได้พบผู้ทรงฤทธิ์เดช อย่างน้อยก็มีความหวัง ผู้อาวุโสจาง เช่น
นั้นตอนนี้ข้าทูลองดู” ฉินอวินเอ่ยขึ้น

“ลองติดต่อเทพมังกรผุชวีตัวนี้ดู” ปรมาจารย์จางพยักหน้า

ฉินอวินถือป้ายทอง เร่งอานูภาพ บังเกิดเสียงดังกังวาน ห้วง
อากาศธาตุประหนึ่งผ้าม่านชักเปิดออก ปรากฏเป็นช่องเปิดอีกครั้ง เผย
ให้เห็นสถานที่หนึ่งในห้วงอันไกลโพ้น เฝ้ามังกรขนาดมหึมาตนหนึ่งขด
ตัวพุ่มหมอบอยู่ตรงนั้น รอบตัวเป็นอวกาศเว้งว่างไพศาล มหาบรรพต
เป็นร้อยลูกลอยคว้างกลางนภาดาราดาษด้วยดวงดาว ประกอบกันขึ้นเป็น
ค่ายคานา เฝ้ามังกรตนนี้ลืมหามองข้ามมา หนวดมังกรส่ายไหว เปี่ยม
ราศีไร้สิ้นสุด

เมื่อเห็นมังกรตนนี้ ฉินอวินนึกสะท้านใจ รู้สึกเหมือนแหงนมอง
ดวงดาวบนฟากฟ้าเมื่อครั้งยังเด็ก

“เทพมังกร” ฉินอวินเคารพนบนาบหาใดเปรียบ

“เส้นเชียวคารวะเทพมังกร” ปรมาจารย์จางก็ค้อมคำนับ

มังกรบรรพกาลตอนนี้ทอดตามองมา เอ๋อเสียงราบเรียบ “อ้อ เป็นนักพรตเสนาเชียวศิษย์ที่หลังเป่าเทียนจนเพ็งรับหรือ” แล้วมองไปทางฉินอวิน “วัตถุยืนยันของข้ากลับอยู่ในมือเผ่ามนุษย์ชั้นปฤชณอย่างเจ้า”

“เรื่องราวเป็นเช่นนี้” ประมาจารย์จางยิ้มเล็กน้อยก่อนอธิบาย “สหายน้อยฉินอวินผู้นี้มีภรรยาเป็นเผ่ามังกร สายเลือดพื้นดินบรรลู่เขตชั้นมังกรแท่หนึ่งชั้นฟ้า อีกทั้งยังตั้งครรภ์ ถูกลักพาตัวไปจากเขตหวงห้ามวังมังกรซีไห่ บัดนี้พวกเราหานางไม่พบ ดังนั้นขอให้เทพมังกรช่วยเหลือ”

“จะหาให้พบ ต้องมีสิ่งตอบแทน” สองดาสงบรรพเรียบของเทพมังกรมองมาทางนี้ “เตรียมรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงหนึ่งชั้นค่อยมาพบข้าเถอะ ถึงตอนนั้นข้าจะช่วยภรรยาของเผ่ามนุษย์ผู้นี้ออกมา”

พูดจบ ช่องเปิดก็ประกบปิดลง

ฉินอวินยังไม่ทันเอ๋ออันใด

“ผู้แกร่งกล้าเผ่ามังกรตนนั้นให้เจ้ามาพบเทพมังกรผุซวี นับว่าคิดเผื่อเจ้าอย่างรอบคอบแล้ว เนื่องจากผู้ทรงฤทธิ์เดโชอย่างเขื่อนทิพย์หรือพุทธะล้วนไม่แยแสสนใจใดๆ” ประมาจารย์จางเอ่ยขึ้น “เทพมังกรยอมเอ๋ยถึงเงื่อนไข นับเป็นเรื่องดี”

“ข้ายังไม่ทันเอ่ยวาจา...” ฉินอวินออกจะสนใจ

“เจ้าว่าอันใด เทพมังกรกล่าวอย่างกระฉ่างชัดแจ้งแล้ว รัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงหนึ่งชั้น ยังกล่าวว่าให้เจ้าเตรียมการให้พร้อมก่อนติดต่ออีกครั้ง” ประมาจารย์จางส่ายหน้า “เทพมังกรมองเพียงปราดเดียวก็มองออก เจ้าไม่มีรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูง”

ตอน 30 สามหนทางของฉินอวิน

“ผู้ทรงฤทธิ์เดชะอย่างเทพมังกร เพียงปราดเดียวก็เห็นรังสีสมบัติของเจ้าทะเลปูโปรง จึงมั่นใจว่าสมบัติทั้งสินบนตัวเจ้ารวมกันแล้วยังห่างชั้น มีรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงหนึ่งชั้น”

ฉินอวินสะท้านวูบ

รัตนศักดิ์สิทธิ์เพียงชั้นเดียวบนร่างคือห้วงเอกภพหนึ่งชุด กระบี่เหินอัสวีจะทรงพลาณภาพก็ต่อเมื่ออยู่ในมือตน หากมอบให้ผู้อื่นก็กลายเป็นกระบี่เหินชั้นล่างเหนือธรรมดาสามัญเท่านั้น

“ผู้อาวุโสจาง” ฉินอวินเอ่ยถาม “รัตนศักดิ์สิทธิ์ก็แบ่งระดับชั้นด้วยหรือ ห้วงเอกภพหนึ่งชุดในมือข้า นับว่าเป็นรัตนศักดิ์สิทธิ์ระดับชั้นใด”

ฉินอวินเหยียดแขน ห่วงสีด้าหลายวงลอยออกจากข้อมือไปหยุดตรงหน้าปรมาจารย์จาง

ปรมาจารย์จางแตะด้วยปลายนิ้วแผ่วเบา เอ่ยว่า “เป็นรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อย และพบเห็นได้บ่อยครั้ง ในโลกนี้ สิบมีแปดเก้าเป็นรัตน

ศักดิ์สิทธิ์ชั้นรอง”

“ชั้นด้อย? รัตนศักดิ์สิทธิ์แบ่งเป็นกี่ชั้น มูลค่าของรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงเป็นอย่างไร” ฉินอวินสอบถาม

“รัตนศักดิ์สิทธิ์แบ่งเป็นชั้นด้อย ชั้นกลาง ชั้นสูงและชั้นเลิศ”
ปรมาจารย์จางตอบ “รัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อยพบเห็นได้บ่อยครั้ง ระดับต่ำยังหลอมสร้างออกมาได้ ผู้บำเพ็ญตะบะเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าอย่างอิเหนียนล้วนมีรัตนศักดิ์สิทธิ์ปกปักคุ้มครอง แต่ล้วนเป็นรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อย”

“ส่วนรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงมีมูลค่าเป็นสิบเท่าของรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อย” ปรมาจารย์จางบอก “บนโลกของเรานี้มีรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงสามชั้น”

“สามชั้น?” สองตาฉินอวินสว่างวาบ

“ชั้นแรกคือ ‘ดาวจักราฟ้า’ ของสำนักหลิงเป่า อยู่ในครอบครองของเหล่าไป่ สร้างคุณูปการใหญ่หลวงต่อเผ่ามนุษย์ เหล่าไป่บุกฝ่าสนามรบหลายต่อหลายครั้ง ผ่านการสัประยุทธ์โรมรันครั้งแล้วครั้งเล่า แต่รอดพ้นมาได้โดยตลอดเพราะดาวจักราฟ้า” ปรมาจารย์จางเอ่ยขึ้นชม

“ชั้นที่สองคือ ‘เกราะแสงดาวแยกปฐพี’ สมบัติสำคัญที่ตกทอดในสายอสุรเทวา บัดนี้อยู่ในควบคุมของจักรพรรดินุชนัย สายอสุรเทวาสืบทอดจากอดีตถึงปัจจุบันรุ่นแล้วรุ่นเล่า เคยตกต่ำเสื่อมโทรมแต่ไม่ล้มพังพาบ เกราะแสงดาวแยกปฐพีก็มีส่วนช่วยอย่างมาก อสุรเทวาเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้ามีเกราะแสงดาวแยกปฐพีช่วยเหลือ พลั้งฝีมือเทียบเท่าเทพสวรรค์ ยิ่งกว่านั้นพลังปกปักชีวิตแข็งแกร่งถึงที่สุด”

“ชั้นสุดท้ายคือ ‘เรือเหาะอวกาศ’ ของเผ่ามังกรแดงให้ เผ่ามังกรหากเห็นสถานการณ์ไม่ดีก็ยกขบวนโดยสารเรือเหาะอวกาศออกจากโลกใบนี้

“ไปทั้งเผ่าได้”

เหล่านีลวันเป็นความลับขั้นสุดยอด แต่ด้วยพลังฝีมือและฐานะของ
ฉินอวี่น ย่อมมีสิทธิ์ล่วงรู้

เมื่อได้ยินปรมาจารย์จางอธิบายมาทั้งหมด ฉินอวี่นก็กระจ่างแจ้ง
ทันที รัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงทั้งสามชิ้นนั้นคงไม่มีความหวังแล้ว แต่ละชิ้น
ล้วนเป็นรากฐานแห่งชีวิตของทั้งสามฝ่าย จะมอบให้ฉินอวี่นนำมาช่วย
ภรรยาได้อย่างไร

“ข้าจะไปเสาะหารัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงสักชิ้นได้อย่างไร” ฉินอวี่นฟัง
แล้วให้นึกขมขึ้น “ห้วงเอกภพนั้นข้าโชคได้มาจากวังมังกรสวรรค์บรรพ
กาล โชคดีหนึ่งครั้งพอทำเนา จะโชคดีได้แปดครั้งสิบครั้งหรือ”

“ทุกอย่างล้วนยากคาดการณ” ปรมาจารย์จางยิ้มปลอบใจ “อย่าง
เช่นห้วงเอกภพที่เจ้าได้มา ก่อนหน้านี้พวกข้าล้วนไม่รู้ว่ามันนี้อยู่ ไม่แน
ว่ที่ใดที่หนึ่งบนโลกนี้ อาจมีสมบัติสำคัญที่พวกเราไม่รู้ซุกซ่อนอยู่”

ฉินอวี่นกล่าวว่า “เช่นนั้นต้องอาศัยดวงอาศัยโชค ข้าคงไม่อาจพึ่ง
ดวงพึ่งโชคไปเสียทุกครั้ง”

“ฐานะชั้นปุถุชนของเจ้าเป็นข้อได้เปรียบ” ปรมาจารย์จางเอ่ยขึ้น
“อย่างเช่นประมือกับเขตชั้นจิตเอกะ แม้ศาสตราวุธอ่อนด้อยมาก แต่
ไม่ถูกทัณฑ์สวรรค์เล่นงาน หรือไปโลกอื่น สิ่งสิ่งมีชีวิตชั้นปุถุชนข้ามไป
ง่ายดายกว่ามากนัก”

สองตาฉินอวี่นสว่างแวววาว

พลันบังเกิดความคิดมากมายขึ้น

“แต่ว่าจะรวบรวมรัตนศักดิ์สิทธิ์ให้ครบสักชิ้นนั้นยากเย็นนัก” ฉิน
อวี่นรู้สึกกดดัน ยากเย็นแสนเข็ญจนเกินไปแล้ว

รัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงหนึ่งชิ้นเพียงพอรักษาชะตาของทั้งสายอสุร

เทวา เพียงพอบกบักชะตาของสำนักเต๋าอย่างสำนักหลิงเป่า

สำนักเลนเซียว สำนักหุนหยวนและวัดหมัวเฮอยังไม่มีรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงอยู่ในครอบครองสักชิ้น

สมบัติมากมายของปรมาจารย์จางหากรวมกันเข้าก็พอเทียบเท่ารัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงหนึ่งชิ้น เพียงแต่เขตชั้นระดับพวกเขา ที่เหมาะสมถึงที่สุด ไข่จะต้องครอบครองรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงเสมอไป

“ยากเย็นมาก ทว่าศักดิ์ฐานะอย่างเทพมังกร ช่วยคนผ่านห้วงอากาศธาตุไว้สิ้นสุด เรียกครองรัตนศักดิ์สิทธิ์หนึ่งชิ้นก็ปรกติมาก” ปรมาจารย์จางเอ่ยขึ้น “รัตนศักดิ์สิทธิ์ระดับชั้นนี้สำหรับเขตชั้นบรรพชนมังกรแล้วไม่มีประโยชน์อันใดนัก โดยทั่วไปจะมอบให้รุ่นหลังเท่านั้น เทพมังกรผุชวีโปรดปรานการสะสมสมบัติถึงได้เอ่ยเงื่อนไข ผู้ทรงฤทธิ์เดชทั่วไปเจรจาด้วยยาก ฮาๆ อันที่จริงเผ่ามังกรมีไม่น้อยที่ชอบสะสมสมบัติ”

ฉินอวินพยักหน้า

เทพมังกรชอบสะสมสมบัติถึงทำให้ตนมีโอกา

ใช้สถานะในชั้นปฎุชนให้เกิดประโยชน์ สำแดงศักยภาพรวบรวมรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงหนึ่งชิ้นอย่างนั้นหรือ

ต้องเตรียมการให้รอบคอบ ต้องมีโชคและต้องมีพลังฝีมือด้วย!

“ผู้อาวุโสจาง หากข้าได้ครองรัตนศักดิ์สิทธิ์ จะวินิจฉัยระดับชั้นอย่างไร” ฉินอวินสอบถาม

“ตรวจสอบลายยันต์ของรัตนศักดิ์สิทธิ์ ลองเทียบกับห่วงเอ็กภพทั้งชุดของเจ้า เขตชั้นทัดเทียมกันก็เป็นรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อย หากยังอัศจรรย์พิสดาร ก็เป็นชั้นกลางหรือชั้นสูง” ปรมาจารย์จางตอบ “บัดนี้เขตชั้นเจ้ายังค่อนข้างต่ำ จึงได้แต่วินิจฉัยอย่างคลุมเครือเช่นนี้ไปก่อน หากมีพลังฝีมือชั้นเซียนสวรรค์ ย่อมวินิจฉัยได้ง่ายกว่านี้”

“เข้าใจแล้ว” ฉินอวิ้นพยักหน้า “หากข้ารวบรวมรัตนศักดิ์สิทธิ์ขึ้น
ด้อยได้หลายชิ้น รวมถึงสมบัติพิสดารอื่นๆ จนมีมูลค่าพอๆ กับรัตน
ศักดิ์สิทธิ์ชิ้นสูงหนึ่งชิ้น เทพมังกรจะยอมช่วยข้าหรือไม่”

“เทพมังกรเอ๋ยแล้วว้ารัตนศักดิ์สิทธิ์ชิ้นสูง ก็ต้องมอบรัตนศักดิ์สิทธิ์
ชิ้นสูง” ประมาจารย์จางตอบ “เจ้าจงวางใจ ขอเพียงรวบรวมจนมีมูลค่า
เพียงพอ ข้าและมังกรสวรรค์คงให้มีวิธีช่วยแลกให้เจ้า”

ฉินอวิ้นพยักหน้าแล้วเบา

“คิดรวบรวมรัตนศักดิ์สิทธิ์หนึ่งชิ้นให้ครบในเวลาอันสั้นนั้นยากมาก
ดังนั้นต้องใช้วิธีการพิเศษ ผู้อาวุโสจาง ในช่วงขณะนี้ข้าคิดได้เพียงสามวิธี”
ฉินอวิ้นเอ่ยขึ้น

“หนึ่งคือรวบรวมข้อมูลเพื่อเสาะหาสมบัติในโลกของเรา เรื่องนี้
ต้องอาศัยโชคช่วย วิธีที่สองคือไปเสาะหาในโลกอื่น ข้าอยู่ในชั้นปุถุชน
ส่งไปโลกอื่นไม่ยากมาก วิธีที่สามคือล่าสังหารเทพมารของปีศาจมารเก้า
สาย ขอเพียงมีโอกาสดังกล่าวสังหารเทพมารก็แย่งชิงสมบัติได้ นอกจากวิธีนี้
แล้ว ประมาจารย์จางยังมีวิธีอื่นใดอีกหรือไม่”

“ที่เจ้าคิดมาพร้อมมูลมากแล้ว โลกเรามาถึงปัจจุบันก็ผ่านสงคราม
ครั้งใหญ่มาบ้าง อาจมีซากโบราณวัตถุหรือถ้ำฟ้าซุกซ่อนอยู่” ประมาจารย์
จางเห็นด้วย

“พวกเราจะคิดหาวิธีรวบรวมข้อมูลให้เจ้า เจ้าค่อยหาโอกาสเสาะ
หา ส่วนเรื่องไปโลกอื่นนั้น จำเป็นต้องรอโอกาสที่เหมาะสม ต้องอยู่ใกล้
เพียงพอและมีความหวังว่าจะได้สมบัติ สรุปแล้วพวกเราจะช่วยสังเกตให้
เจ้า ส่วนเรื่องสังหารเทพมาร เรื่องนี้เจ้าเหมาะสม ประกติพวกข้าไล่ล่า
สังหารเทพมาร พอมันถูกบีบอัดจนหนทาง มักใช้ปุถุชนมาข่มขู่พวกข้า
ทำให้คิดสังหารเทพมารนั้นยากมาก เว้นเสียแต่ว่าจะสังหารได้โดยไม่ส่ง

ผลกระทบถึงปฤชณ เจ้ากลับไม่ต้องกังวลเรื่องนี้”

ปรมาจารย์จางสันนิษฐาน “ทว่าเทพมารเองก็ระแวงระวัง โดยเฉพาะหลังจากเรื่องนี้แล้ว พวกมันก็คาดเดาได้ว่าเจ้าคงเปี่ยมด้วยจิตสังหาร”

ฉินอวี่นพยักหน้า แววเคียดแค้นชิงชิงวาวผ่านสองตา

“ปีศาจมารเหล่านี้เดิมทีถือกำเนิดและเติบโตใหญ่ด้วยดินน้ำบนโลกนี้ กลับไม่แยแสความเป็นความตายของผู้ร่วมโลกร้อยพันหมื่น พวกมันอยู่ไปรังแต่เป็นเภทภัย กำจัดให้เร็วยิ่งดี” ฉินอวี่นตั้งปณิธาน จิตสังหารเข้มข้นนัก คราวนี้อ๊ะเซียถูกลักพาตัวไป ล้วนเป็นการกระทำของปีศาจมาร

“เผ่ามนุษย์ถูกทำร้ายสังหารนับไม่ถ้วนมาเป็นเวลายาวนาน ไม่ทราบว่าจะยุติเมื่อใด” ปรมาจารย์จางส่ายหน้าแผ่วเบา

ฉินอวี่นนิ่งงัน

เทียบกับประวัติศาสตร์ของทั้งโลกแล้ว เรื่องของภรรยาเขาเป็นเพียงเรื่องเล็กในบรรดานั้นเท่านั้น แต่สำหรับฉินอวี่น ฟ้าแทบจะถล่มทลายแล้ว เพียงคิดถึงภรรยาที่กำลังตั้งครรภ์ ฉินอวี่นก็ร้อนใจตั้งไฟลน

“ข้า เหล่าไป จักรพรรดินุษย์ มังกรสวรรค์คงให้ ปีศาจสวรรค์และพระหมัวเฮอจะหารื้อและช่วยเจ้าเต็มที่” ปรมาจารย์จางมองฉินอวี่น “ที่พวกเรากระทำได้อีกคือสิ่งเหล่านี้”

“รบกวนผู้อาวุโสทุกท่านแล้ว” ฉินอวี่นขอบคุณ

ปรมาจารย์พยักหน้าก่อนจากไป

ริมทะเลสาบเสียวจิ้ง

ฉินอวี่นมองส่งปรมาจารย์จางจากไป จากนั้นก็หมุนตัวเดินเงี้ยวๆ ไปทางที่พัก

เมื่ออยู่ตามลำพัง ฉินอวี่นรู้สึกอ้างว้างสิ้นเรี่ยวแรง

วันเวลาหลังจากนั้น ฉินอวินคิดหาทุกวิธีเพื่อรวบรวมข้อมูล

ไปเยือนสำนักที่มีประวัติยาวนานอย่างสำนักเยวี่และหอกระบี่
ตรวจสอบหาร่องรอยจากสมรภูมิที่ยังคงเหลือจากอดีตจนถึงปัจจุบัน ไป
เยือนเผ่ามังกรตรวจสอบหาข้อมูลและขอความช่วยเหลือ ตรวจสอบ
รวบรวมข้อมูลผ่านภาคีตรวจตราสวรรค์และวิหารว่านเซียง

ถึงขนาดระดมกำลังผู้คนของจวนสกุลฉิน ให้ป่าวไพร่เริ่มรวบรวม
ตำราโบราณ สืบเสาะหาร่องรอยทุกประเภท ด้วยหวังว่าตนจะค้นพบซาก
โบราณสถานที่ยังไม่มีผู้ใดค้นพบมาก่อน

ฉินอวินรู้ดีว่าความหวังมีเพียงริบหรี่ แต่ก็ต้องลองดู

ตอน 31 ตะเวนใต้หล้า

เพียงพริบตาผ่านไปหลายเดือน ถึงวันส่งท้ายปีเก่าอีกครั้ง
ห้องตำราจนสกุลฉิน

ตำราโบราณกองเป็นภูเขาเลากาเกือบเต็มพื้นห้อง อัดแน่นเกิน
หมื่นเล่ม กินพื้นที่เกินกึ่งหนึ่งของห้องตำราอันกว้างใหญ่

ฉินอวี่นนั่งหน้าโต๊ะเขียนอักษร พลิกอ่านตำราเหล่านั้นอย่างตั้ง
อกตั้งใจเพื่อเสาะหาร่องรอย

“นายท่าน แม่นางฐลีหมอกมาถึงแล้ว” เสียงอาภุยก์แว่วดังมาจาก
ภายนอก

“เสี่ยวซวง?” ฉินอวี่นเงยหน้า กำชับว่า “รีบเชิญนางเข้ามา”

ฐลีหมอกในชุดสีม่วงเดินตัวปลิวพร้อมหิ้วตะกร้าเข้ามาด้วย
นางสาวเท้าเข้าสู่ห้องตำรา ยิ้มเอ่ยว่า “ฟี่อวี่น จะปีใหม่นี้แล้ว ชำนำเป่าจื่อ
และหมานโถว* มาให้ ข้าทำเองกับมือทีเดียว”

* เป่าจื่อคือชาสาเป่า (มีได้) หมานโถวคือเบ้งสาสินึ่ง ไม่มีได้

“ขอบคุณมาก” ฉินอวี่นวางตำราลง

ธูลี่หมอกมองฉินอวี่น สำนวญสีหน้าและแววตาเขาอย่างละเอียด
เทียบกับหลายเดือนก่อนแล้ว บัดนี้เด่นชัดว่าดีขึ้นมาก

นางยังจำได้แม่นว่าหลังเกิดเรื่องอี่เซี่ยวถูกลักพาตัวไป ครั้งแรกที่ได้
เห็นฉินอวี่น ตอนนั้นเขาดั่งปีศาจระห่ำ เอาแต่ศึกษาวิเคราะห์ตำรา
มากมาย นางเอ่ยวาจา ฉินอวี่นลั่นไม่ตอบคำ

บัดนี้ อย่างน้อยฟื่อวี่นก็คล้ายคนปรกติธรรมดาแล้ว

“จริงสิ หลายวันก่อนข้ากลับไปยังเขาอูเหล้า สหายร่วมสำนักช่วย
เสาะหาตำราโบราณที่บันทึกเรื่องราวในอดีต” ธูลี่หมอกหยิบถุงจักรวาล
จากห้วงเฮอร์ซัน ก่อนอ้าเปิดปากถุง ตำราโบราณจำนวนมากลอยออก
กองอยู่ที่มุมหนึ่งในห้องตำรา ดูท่าเกินหนึ่งพันเล่ม

“มากมายถึงขนาดนี้เชียว” ฉินอวี่นตาเป็นประกาย “คราวก่อนเจ้า
ก็ส่งมาตั้งมากตั้งมายแล้ว”

“สายไสยเวทบันทึกเรื่องราวทางประวัติศาสตร์อย่างไม่ขาดตอนมา
จนถึงทุกวันนี้คงมีเพียงสายอสุรเวทที่เทียบกับสายไสยเวทได้ คราวก่อน
ลั่นเป็นตำราที่มีอยู่ในเขาอูเหล้า คราวนี้หนึ่งพันสองร้อยกว่าเล่ม ลั่น
เป็นท่านผู้เฒ่ากำชับให้สหายร่วมสำนักเสาะหา จนพบจากหลายแห่งซึ่ง
เป็นที่ตั้งของสายไสยเวท”

ฉินอวี่นพยักหน้าเอ่ยขอบคุณ “เสี่ยวซวง เจ้าช่วยเข้าได้มากจริงๆ”

“ตอนนี้มีข่าวเกี่ยวกับฟื่อหรือไม่ว” ธูลี่หมอกสอบถาม

“ยังไม่มี” ฉินอวี่นส่ายหน้าแผ่วเบา

“ท่านผู้เฒ่ากล่าวว่าพรสวรรค์ของฟื่อวี่นเป็นลำดับต้นๆ เท่าที่เคย
มีมาในประวัติศาสตร์ ด้วยพลังฝีมือของท่าน ย่อมช่วยฟื่อกลับมาได้แน่”
ธูลี่หมอกรีบเอ่ยปลอบใจ

ฉินอวี่นพยักหน้าเล็กน้อย “ข้าเองก็เชื่อว่าจะได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากับเซียวเซียว”

สองคนสนทนาคู่หนึ่ง ฐลีหมอกก็กล่าวอำลาจากไป

ฉินอวี่นหันไปมองกองตำราโบราณกว่าพันเล่มที่นางมอบให้ก่อนหน้า เขา “มองเห็น” กระแสปรารถนาที่ลอยขึ้นจากตำราโบราณเหล่านั้นได้ “เปิด”

ดวงตาในแนวตั้งพลันลึมขึ้นกลางหว่างคิ้ว

ดวงตาเปี่ยมแสงอสนีแลบแปลบปลาบ เป็นจักขุอสนี!

“จักขุอสนี” ที่เตรียมให้ภรรยาในตอนนั้น ในที่สุดฉินอวี่นก็ศึกษาด้วยตนเอง

จักขุอสนีเป็นวิชาอิทธิฤทธิ์อันแกร่งกล้าที่สุดวิชาหนึ่งของปรมาจารย์จาง ส่วนเรื่องสังหารศัตรูและลดทอนอำนาจของทัณฑ์สวรรค์อย่างอสนีบาตนั้น ในตอนนี้ยังไร้ประโยชน์สำหรับฉินอวี่น จักขุอสนีไม่เป็นรองพิศแห่งสำนักพุทธ มองมนุษย์ ปิศาจ สมบัติ โชคชะตาหรือกระทั่งเหตุผลต้นกรรมได้ทั้งสิ้น เสาะหาสมบัติหรือตามหาอิเซียว วิชาอิทธิฤทธิ์นี้มีประโยชน์อย่างมาก

แม้ปิดจักขุอสนี แต่ยังคงตรวจจับกระแสปรารถนาได้เหนือกว่าเนตรทิพย์ หากเบิกจักขุอสนียิ่งร้ายกาจ

ฉินอวี่นมองตำราโบราณหนึ่งพันกว่าเล่มนั้น แต่ละเล่มล้วนมีกระแสปรารถนา ทว่าธรรมดาสามัญทั้งสิ้น

“จักขุอสนีไม่พบสิ่งพิเศษในตำราโบราณเหล่านี้ ก็ถูกต้อง สิ่งพิเศษไม่ธรรมดาย่อมตกทอดสืบมาน้อยมาก ในบรรดาตำรามากมายที่รวบรวมจากราชสำนัก ดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งพุทธเต๋าและยอดสำนักต่างๆ รวมถึงเผ่ามังกรและในหมู่ราษฎรมีแผนที่ขุมสมบัติและเคล็ดวิชาลับ” ฉิน

อวีนส่ายหน้า “ผู้ฝึกวิชาจักขุอสุนีได้น้อยมาก จึงมีบางส่วนหลุดรอด
สายตาไปบ้าง”

ฉินอวีนเห็นรังสีสมบัติและรัศมีเปล่งประกายจากตำราเคล็ดวิชาลับ
เมื่อพลิกอ่านอย่างละเอียดก็พบกระดาศีทองแผ่นหนึ่งซุกซ่อนในตำรา
นั้นเป็นเคล็ดวิชาชี้นำไปสู่เขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอด ในนั้น
บันทึกขุมสมบัติสามแห่ง ทว่าเคล็ดวิชาลับนี้เขียนโดยเขียนเขตชั้นจิต
เอกะสองชั้นฟ้า พลั้งมือยังมีผู้ฉินอวีนในตอนนี ขุมสมบัติทั้งสามแห่ง
นั้น ฉินอวีนจึงไม่เร่งร้อนไปสำรวจ

บัดนี้เขาเตรียมการใช้เวลาครึ่งปีอ่านตำราโบราณทั้งสิ้น “อย่าง
คร่าวๆ” หนึ่งเที่ยว ก่อนออกเดินทางท่องเที่ยวได้หล้า

ส่วนเรื่องวิเคราะห์ตำราโบราณเหล่านี้ “อย่างละเอียด” ต้องใช้เวลา
นาน ฉินอวีนคิดว่าจะค่อยๆ อ่านขณะท่องเที่ยวทั่วหล้า

ฉินอวีนยังคงพลิกอ่านตำราต่อไป ฟ้ามีดครึ้มโดยไม่รู้ตัว

บิดามารดาและฉินอันพีใหญ่ต่างมาเชิญเขาไปร่วมรับประทานอาหาร
เนื่องเพราะเป็นวันสิ้นปี แต่ฉินอวีนก็ปฏิเสธไป

พี่ว! บัง!

คืนวันสิ้นปี ทุกแห่งหนในเมืองกว้างหลังต่างจุดพลุทะยานขึ้นฟ้า
เสียงประทัดระเบิดแตกไม่ขาดสาย

ฉินอวีนเดินออกจากห้องตำรา เงยหน้ามองพลุที่ทะยานขึ้นฟ้าใน
ที่ไกล

“คืนวันสิ้นปีแล้ว” เขากวาดตามองไปโดยรอบ เงียบเหงาวังเวงไป
ทั้งแผ่นดิน

“เซียวเซียว ไม่มีพิมพ์ลักษณ์สัญญาณของเจ้า เจ้ายังอยู่ในโลกนี้

หรือถูกจับไปโลกอื่นกันแน่” ฉินอวี่นแหงนมองท้องฟ้าพลาบเอ๋ยพิมพำ
ยีนเหม่อมองท้องนภาอยู่ครู่ใหญ่

ฉินอวี่นพลิกมือปรากฏกระบี่ดั่งหมอกพริ้วนโพรยปราย เดินไปกลาง
ลานอุทยาน ก่อนหลับตาสำแดงศาสตรกระบี่
แสงกระบี่จำนวนมหาศาลวาบขึ้นสว่างพร่างพราวละลานตาหาใด
เปรียบ

แสงกระบี่เหลือคณานับเกาะตัวทะยานพุ่ง โชติช่วงเจิดจ้าประหนึ่ง
พลุไฟ กวาดผ่านกลางอากาศดงดามตระการตา

แสงกระบี่แจ่มจรัสแผ่ความเศว้างแว่ อาณาเขตเจตน์กระแสน
บังเกิดการเปลี่ยนแปลง ท่ามกลางความวิเวกอาดูร มวลอากาศเริ่มจับตัว
ฉินอวี่นมิได้สำแดงศาสตราวุธ เพียงถือกระบี่กวัดแกว่งตามใจชอบ

“ฮาๆ ฮาๆ”

เมื่อหยุดมือก็หัวร่อลั่น น้ำตาลังริน เห็นหยดน้ำตากระจ่างชัดแจ้ง
ภายใต้แสงโชนของพลุไฟ

“ดันไม้เพลิงบุปผาเงิน” ฉินอวี่นเอ่ยเสียงเบา “เชียวเชียวตั้งครร์ภ
ข้าคิดศาสตรกระบี่หนึ่งชุดเพื่อเฉลิมฉลอง ออกมาเป็นกระบวนท่าดันไม้
เพลิงบุปผาเงิน แต่เชียวเชียวกลับถูกจับตัวไป บัดนี้ไร้ซึ่งเรื่องน่ายินดีน่า
เฉลิมฉลองแม้แต่น้อย”

ขณะคิดคั่นกระบวนท่านี้ จิตใจเปี่ยมด้วยความชื่นมื่นยินดี

เขาและอีเชียวคาดหวังรอคอยต่อบุตรที่จะถือกำเนิดมา

ภายใต้สภาวะจิตใจเช่นนั้น ถึงได้เริ่มคิดคั่นกระบวนท่ากระบี่ แต่ดู
ท่าศาสตรกระบี่ชุดนี้คงไม่อาจคิดคั่นได้ต่อไปแล้ว

กระทั่งกระบวนท่าดันไม้เพลิงบุปผาเงิน ฉินอวี่นก็ไม่อาจสำแดง
โดยสิ้นเชิง ด้วยไร้ซึ่งความปิติยินดีในใจ กระบวนท่าจึงแปรเปลี่ยน แม้

มองผิวเผินแตกต่างกันไม่มาก แต่คุณลักษณะของเจตน์กระแสนี้บ่งเกิดการเปลี่ยนแปลง

“เจตน์กระแสนี้ของกระบวนทำนี้แปรผันไปแล้ว” ฉินอวี่นพิมพ์ “ทุกอย่างคล้ายดังฝัน ไม่รู้ว่าเมื่อใดจะตื่นจากฝันนี้”

ย่างเข้าเดือนสี่ อากาศเมืองกว่าหลิงร้อนขึ้นมาก

ฉินอวี่นจากเมืองกว้างหลิงไปตามลำพัง เริ่มตระเวนท่องหล้า

ไม้ไผ่เริ่มเฉาเหลืองก่อนแตกยอดอ่อนครั้งแล้วครั้งเล่า

เวลาผ่านพ้นไปปีแล้วปีเล่า

บท 9

เขียนกระบี่โลหิต

ตอน 1 สิบห้าปีต่อมา

วันเวลาผันผ่าน เพียงพริบตาฉินอวินจากเมืองกว้างหลิงออกท่อง
หลัานานถึงสิบห้าปีแล้ว

เงาร่างสายหนึ่งเหาะเหินกลางชั้นเมฆ ทอดตามองไปยังที่ไกล
เขาสวมชุดสมณะ ผมเผ้าปล่อยสยายตามแต่ใจ เขาผู้นี้คือฉินอวิน
“เมืองหลี่ซาน”

ฉินอวินชะเง้อมองเมืองอันเก่าแก่เจริญรุ่งเรืองแห่งนั้น “เพื่อเสาะ
หาถ้ำฟ้าของเซียนอวินชั่ว ข้าใช้เวลาไปถึงสามปีเต็ม ดัดสองแห่งก่อน
หน้านี้ออก ความเป็นไปได้ที่ถ้ำฟ้าของเซียนอวินชั่วจะอยู่ในบริเวณเมือง
หลี่ซานมีเกินแปดส่วน”

“เปิด” เร่งศาสตราวุธภาพ ดวงตาแวต้งปรากฏขึ้นที่หว่างคิ้ว แสง
อสนีแลบแปลบปลาบภายในดวงตาข้างนั้น

ฉินอวินเบิกจักษุอสนี ทอดตามองเมืองหลี่ซาน แม้ห่างไปเกินร้อย
ลี้ ทุกแห่งหนในเมืองล้วนกระจ่างชัดแจ้งในสายตาของฉินอวิน สิ่งปลูก

สร้างเลื่องชื่อ แม่น้ำลำธาร จนกระทั่งแนวเขานอกเมือง

"ไม่เห็นสิ่งพิเศษใด ก็ถูกต้อง ลำพังอาศัยจักขุสนี่จะมองเห็นถ้า
ฟ้าเขียนอวินชีวในปราดเดียวจากระยะไกลเช่นนี้คงเป็นไปไม่ได้ ยังคง
ต้องเข้าไปในเมืองหลีซาน สืบเสาะหาไปที่ละแห่งให้ดี"

ฉินอวินร่างแปลงเป็นแสงวาบ เพียงแฉลบก็เข้าสู่เมืองหลีซาน
อย่างรวดเร็ว

เมืองหลีซานเป็นเมืองในเขตของผอโจว ทว่าประชากรในเมือง
หลีซานค่อนข้างมาก มีถึงเกือบสามสิบหมื่นคน นับว่าพบเห็นได้น้อยใน
ระดับเมือง เนื่องจากในเมืองหลีซานมีสำนักหลีซานสำนักบำเพ็ญตะ
ษัณรอง

มีสำนักหลีซานรักษาการณ์ เมืองหลีซานจึงเจริญรุ่งเรืองขึ้นมาได้
ภายในเมือง ที่นั่งติดหน้าต่างในเหลาสຸราแห่งหนึ่ง

ฉินอวินนั่งลง สัมกับแก้มสองอย่างและสุราหนึ่งกา

'สิบห้าปีแล้ว' รินสุราหนึ่งจอกให้ตนเอง จ้องมองสุราขุ่นเป็น
ตะกอน 'สมบัติที่พอเสาะหาได้ เมื่อห้าปีก่อนก็เสาะหาจนพอประมาณ
แล้ว อื่นๆ ล้วนมีเบาะแสน้อยมาก เสาะหาได้ยากยิ่ง'

'เขียนอวินชีวนั้นเป็นเขียนที่พิเศษอย่างยิ่ง แม้ถึงเขตชั้นจิตเอกะ
สามชั้นฟ้าระดับสุดยอด แต่ไม่บุกเบิกตั้งสำนัก กลับขึ้นชอบการสำรวจ
นอกอาณาจักร ก่อนสิ้นชีวิตทิ้งไว้เพียงบันทึกเกี่ยวกับสมบัติในถ้ำฟ้า
เพียงทว่าผ่านมากือบสิบหมื่นปี แม้วิสดุดารามไธรรมดา แต่ก็เสียหาย
ไปบ้าง ข้าได้อ่านเพียงม้วนที่ไม่สมบูรณ์'

ฉินอวินส่ายหน้า 'เขียนที่ขึ้นชอบการตระเวนสำรวจนอกอาณาจักร
ยิ่งกว่านั้นยังมั่นใจได้ว่าอย่างน้อยมีรัตนศักดิ์สิทธิ์ในครอบครอง ถ้ำฟ้า

ของเขียนท่านนี้ย่อมไม่สามัญธรรมดา'

ฉินอวินขบคิด อดล้วงตำราโบราณสามเล่มออกจากอกมาพลิกอ่านมิได้ ทั้งสามเล่มเป็นบันทึกสำคัญเกี่ยวกับเขียนอวินชีว ฉินอวินเคยอ่านไปที่ละตัวอย่างตั้งใจหวังว่าจะพบเบาะแสใหม่ ส่วนม้วนตำราที่ไม่สมบูรณ์นั้น เขาอ่านไม่รู้ก็เที่ยวต่อกี่เที่ยวแล้ว

“น้องฉู่ เฌอ” คุณชายตระกูลเศรษฐีท่งท่าสง่างามนำทางสาวน้อยหน้าตาอ่อนช้อยสวยงามผู้หนึ่งเข้ามา

ด้านหลังของทั้งคู่เป็นผู้ติดตามและบ่าวไพร่

“นี่เหลาสุราอันใดกัน ดูแล้วเก่าคร่ำ พี่อวี พวกเราออกไปเถอะ” นางนิ่วหน้า ทำท่ารังเกียจ

คุณชายร่ำรวยรีบเอ่ยว่า “ชั้นบนเป็นสถานที่ชมทะเลสาบบ้านเยวีย (ครึ่งจันทร์) ที่ดีที่สุด ข้าเองก็พบเข้าโดยบังเอิญ น้องฉู่ทนไปสักหน่อย”

“ดูสิว่าที่นี่มีคนประเภทใดบ้าง” สาวน้อยยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นปิดจมูกกวาดตามองโดยรอบหนึ่งปราด ภายในเหลาสุราโดยมากเป็นคนธรรมดาทั่วไป เนื่องจากที่นี่อาหารสุราโอชะราคาไม่แพง

นางเป็นคุณหนูสกุลฉู่ตระกูลใหญ่ที่สุดในเมืองหลีซาน เมื่อกวาดตามองโดยรอบ สายตาสะดุดหยุดที่ฉินอวิน แววเตี้ยดฉันทันักปรากฏในดวงตา

ลักษณะของฉินอวินในตอนนี...หว่างเอวสะพายกระบี่ธรรมดาสามัญ สวมชุดสมณะ ผมเผ้าสยายแต่งกายสกปรกมอซอ เพียงมองก็รู้ว่าเป็นชาวยุทธ์ตกต่ำอัปจน คนประเภทนี้พบเห็นได้บ่อยครั้ง สกุลฉู่ของนางก็มี همینแค่คล้อยคล้ายกันเช่นนี้หลายคนที่ขายชีวิตให้สกุลฉู่ของนาง

“เฮอะ” ไม่เพียงนางดูถูก กระทั่งสาวใช้ของนางก็ยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นอุดจมูก ทำท่าหมิ่นแคลนอย่างยิ่ง

“ทนอีกสักหน่อย ทนอีกหน่อย” คุณชายร่ำรวยรีบยิ้มปะเหลาะ
หลอกล่อเอาใจให้นางขึ้นชั้นบน

รอนจนพวกเขาขึ้นชั้นบนไปแล้ว ชั้นล่างของเหลาสู่ราถึงได้แว่วเสียง
วิพากษ์วิจารณ์ดังขรม

“นั่นคือคุณหนูสามสกุลฉู่กระมัง”

“คุณหนูตระกูลใหญ่ชั้นนี้ก็มาที่นี่ด้วยหรือ”

“มิน่าวันนี้ชั้นสองถูกเหมาไว้แล้ว รังเกียจนักก็อย่ามาสิ”

“พูดให้น้อยเป็นดี คราวก่อนหลิวเอ๋อร์ถนตงเอ๋ยถึงคุณหนูสาม
ผู้นี้ ยังถูกตัดสินแล้ว”

เสียงอิงอลในเหลาสู่ราเด่นชัดว่าซาลง

คุณหนูสกุลฉู่มีคุณสมบัติให้กำเร็บเลิบบานเช่นนี้ในเมืองหลีซาน
เนื่องเพราะเจ้าสำนักผู้อาวุโสและสามในห้าของยอดฝีมือสำนักหลีซาน
ล้วนมาจากสกุลฉู่

ฉินอวินอ่านตำราโบราณสามเล่มในมือ สู่ราซุ่นหนึ่งกาดัมใกล้หมด
แล้ว แม้อ่านอย่างละเอียด แต่เขตชั้นสูงยิ่งจึงดูคล้ายอ่านอย่างรวดเร็ว

“ไม่พบเบาะแสใหม่...ทำตามวิธีเดิมก็แล้วกัน ตรวจสอบด้วย
อาณานิคมมรรคาให้ละเอียดก่อน”

เพียงชั่วฉู่คิด อาณานิคมมรรคาก็แผ่ซ่านออกทันที ครอบคลุม
เมืองหลีซานแห่งนี้ไปจนถึงกลุ่มภูเขาผืนใหญ่นอกเมือง

หลังอาณานิคมมรรคาแผ่ซ่านครอบคลุมจนทั่วแล้วก็สำรวจตรวจ
สอบอย่างละเอียด

สำนักหลีซานสำนักชั้นรอง ลำธารแม่น้ำหลายสาย บ้านเรือน
ราษฎร ส่วนลึกใต้ดิน กลางหมู่เทือกเขา ภายในเนินเขา...ทุกแห่งหนล้วน

สำรวจหนึ่งเที่ยว

‘ยังไม่พบสิ่งพิเศษอื่นใด ข้ามันใจว่าถ้าฟ้าเขียนอนันต์ชีวน่าจะอยู่ในบริเวณเมืองหลี่ซาน’ ฉินอวินขมวดคิ้วมุ่น ‘อาณาเขตมรรคาของข้าครอบคลุมเป็นบริเวณกว้างมากพอแล้ว หรือว่าถ้าฟ้าแห่งนั้นอยู่นอกเหนืออาณาเขตมรรคาของข้า หรืออาจซ่อนตัวจนอาณาเขตมรรคาสำรวจตรวจสอบไม่พบ’

‘ลองวิธีที่สองดู’ ฉินอวินวางเศษเงินก้อนลงบนโต๊ะ ก่อนลุกขึ้นเดินออกจากเหลาสู่รา

จวนสกุลฉู่ในเมืองหลี่ซาน

ท่านทวดของสกุลฉู่ปีนี้อายุหนึ่งร้อยสิบปี ยังคงอยู่ในระดับหลอมปราณเท่านั้น แต่บุตรชายของเขาร้ายกาจยิ่ง บุตรชายโชนซึ่งก็คือเจ้าสำนักหลี่ซานในบัดนี้เป็นยอดฝีมือเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้เพียงผู้เดียวในสำนัก

ยิ่งไปกว่านั้นอนุชนรุ่นหลังของสกุลฉู่ยังมีอีกสองคนที่บรรลุเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตา บุตรชายกตัญญู เสาะหาสมบัติพิเศษให้ผู้บิดาบริโภค เชื่อว่ามีความหวังอยู่ถึงหนึ่งร้อยห้าสิบปี

เนื่องเพราะบุตรชาย ศักดิ์ฐานะของท่านทวดสกุลฉู่จึงพลอยสูงส่งไปด้วย

อ่านตำราฟังท่วงทำนองไพเราะทุกวัน

“ร้องได้ดีโดยแท้” บัดนี้ทวดฉู่โยกโคลงศีรษะไปพลาง นิ้วมือเคาะแผ่วเบาเป็นจังหวะ ฟังแม่นางน้อยผู้หนึ่งนอกมานับลำนำ

ชั่ววินาทีที่อาณาเขตมรรคาของฉินอวินแผ่คลุมเมืองหลี่ซาน
แม่นางน้อยผู้นั้นยอมขับร้องลำนำอย่างไม่รู้สีกังใจ เพราะถึง

อย่างไรด้วยเขตชั้นของฉินอวินในตอนนี เทพมารหรือเซียนทั่วไปล้วนไม่
อาจตรวจจับอาณาเขตมรรคาของเขาได้เลยแม้แต่บ่อย

แต่นิ้วมือที่เคาะเป็นจังหวะของทวดฉูกลับชะงักไปเล็กน้อย แต่ติดๆ
กันกลับคล้ายไม่รู้สึกละใด ๆ กระนั้น ยังคงเคาะเป็นจังหวะต่อไป

สีหน้าของทวดฉูไม่ผกผันแม้แต่บ่อย เพียงแต่สะท้อนไหวในใจ

‘หืม? มีเขตชั้นจิตเอกะผ่านมาที่เมืองหลี่ซานนี้อีกแล้วหรือ
อาณาเขตมรรคาแกร่งกล้าไม่เป็นรองข้า ดูท่าเป็นผู้ธำรงอยู่ในเขตชั้นจิต
เอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอด ในโลกด้าซาง ผู้ที่ถึงระดับขั้นนี้มีไม่มาก
ช่างเถอะ คาดว่าแค่ผ่านทางมาเท่านั้น หมีนกว่าปีมานี้ ได้พบเซียนเทพ
มารร้ายกาจผ่านเมืองนี้อยู่บ้าง คาดว่าไม่นานคงจากไปแล้ว’

ทวดฉูยังคงสำราญกับท่วงทำนองลำนํ้า หลังการขับร้องเสร็จสิ้น
ยังถูกร้องว่า “ประเสริฐ ร้องได้ดี ตกรางวัล!”

“ขอรับ นายท่านผู้เฒ่า” บ่าวไพร่ด้านนอกรีบให้รางวัลแม่นางน้อย
ผู้นั้น

ตอน 2 ทวดคู่

แม่นางน้อยผู้ขับร้องสำราญรับเงินรางวัลจากไปแล้ว

ทวดคู่ลุกขึ้นยืน ยิ้มตาหยีเริ่มเดินเล่นภายในจวน ด้านหลังมีบ่าวชราผู้หนึ่งติดตาม สกุลคู่เป็นตระกูลใหญ่มีผู้บำเพ็ญตบะเขตชั้นก่อนนภาถึงสามคน จึงกินพื้นที่กว้างขวางยิ่งนัก

“คุณชาย บ่าวไม่กล้าแล้ว ไม่กล้าอีกแล้ว” สาวใช้นางหนึ่งวิ่งเปลือยเท้าอย่างหวาดหวั่นขวัญผวา เสื้อผ้าขาดวิน บนใบหน้าและรอยขาดบนเสื่อมีคราบเลือดจากรอยแล้

“ยังกล้าหนี! ยิ่งหนีเร็ว ยิ่งตายอย่างอนาถ!”

ด้านหลังปรากฏบุรุษหนุ่มในชุดผ้าดั้นถือแส้วิงไล่พลางหวดแส้วิง คว้าอย่างเดือดดาล

“เรื่องอันใดกัน” ทวดคู่ได้ยินเสียงร้องไห้หวนของสาวใช้จากอีกฟากหนึ่งของกำแพงก็อดนึกหัวน้ำมิได้

“เป็นคุณชายเหมยหลุนคุณชายใหญ่ของอนุสามกำลังสั่งสอนบ่าวไพร่” บ่าวชราผู้ติดตามอยู่ด้านหลังเอ่ยตอบ

“บ่าวไพร่ก็เป็นคน โฉนไม่รู้จักหนักเบาเช่นนี้” ทวดฉู่เดินเข้าไปยัง
ประตูลานอุทยานด้านข้าง บ่าวชรารีบติดตามพร้อมร้องตะโกนว่า
“คุณชายใหญ่ ยังไม่หยุดมืออีกหรือ”

บุรุษหนุ่มผู้นั้นเมื่อได้ยินก็เงยหน้ามอง เห็นเป็นทวดฉู่ก็อดตะลึง
วามิได้ รีบคุกเข่าโขกศีรษะอย่างนอบน้อม “เหมยหลุนคารวะท่านทวด”

“ช่างไร้เหตุผลสิ้นดี กระทำต่อบ่าวไพร่เช่นนี้หรือ เจ้าทำลงคอได้
อย่างไรกัน” ทวดฉู่ทวาดล้น “ขังตัวเองสำนักมืดสามวัน เหล่าจง เจ้าจัด
คนรักษาบาดแผลนางผู้นี้ด้วย”

“ขอรับ” ฉู่เหมยหลุนบุรุษหนุ่มรับคำอย่างเชื่องช้า ไม่กล้าโต้แย้ง

“เข้าไปจัดการตอนนี้” บ่าวชรารับคำอย่างเคารพ

สาวใช้คุกเข่ากล่าวอย่างซาบซึ้ง “ขอบคุณนายท่านผู้เฒ่าที่เมตตา”

บ่าวคนอื่นพานางจากไปอย่างรวดเร็ว ทวดฉู่ก็พาบ่าวชราจากมา

ฉู่เหมยหลุนบุรุษหนุ่มผู้นั้นถึงได้ลุกขึ้นยืน ปั่นกระปอดกระแปดว่า

“ข้าทុปตีคนในเขตของข้า ท่านทวดก็เข้ามายุ่งด้วย ก็ช่างกระไรจริงๆ จวน
สกุลฉู่กว้างใหญ่ขนาดนี้ คิดจะเดินไปที่ใดตามใจก็ได้อย่างนั้นหรือ ตาม
หลักแล้วต่อให้มีธรรมาก็ต้องส่งคนมาบอกกล่าวสักคำ ท่านทวดกลับเดิน
เปะปะไปทั่ว ท่านปู่ก็จริงๆ เลย เอาอกเอาใจท่านทวดอยู่ได้”

ท่านปู่ของบุรุษหนุ่มผู้นี้คือเจ้าสำนักหลี่ซาน กตัญญูหาใดเปรียบ
คอยเอาใจท่านทวด...ภายในจวนนี้ย่อมไม่มีผู้ใดกล้าขัดคำสั่ง

‘อยู่ที่ใดกันแน่’ ทวดฉู่เดินสะเปะสะปะตามใจไปทุกแห่งหนในจวน
สกุลฉู่ ทำเอาผู้คนในแต่ละส่วนแตกตื่นเป็นไก่บินสุนัขกระโดด มองเห็น
ทวดฉู่ต่างคุกเข่าลงคารวะ

‘ข้าสัมผัสได้ถึงแรงดึงดูดของมัน มันใจได้ว่า มันซ่อนอยู่ภายใน

บริเวณหนึ่งสี่' ทวดฉุบมวดคิ้วครุ่นคิด สองตาหรีดเล็งลง กวาดมองไปรอบตัว 'หมิ่นกว่าปีมานี้ ข้าคิดทุกวิถีทาง สำนวญด้วยอาณาเขตมรรคา ใช้ศาสตรานุกาพตรวจสอบทุกแห่ง ถึงขนาดทำลายพื้นที่หลายลี้โดยรอบให้ราบเป็นหน้ากลอง กระทั่งดินโคลนก็ขุดออกมาจนทั่ว บดขยี้ทุกอย่างเป็นผุยผง แต่ไม่ว่าข้าจะทำอย่างไร มันยังคงไม่เปลี่ยนแปลง ยังคงซ่อนในบริเวณหนึ่งสี่นี้'

'หมิ่นกว่าปีมานี้ ข้าเปลี่ยนสถานะมาแล้วหลายสถานะ ถึงขั้นอาศัยที่นี้ในระยะยาว ยังคงตรวจจับรับรู้ได้ตลอดเวลา แต่เสาะหาอย่างไรก็ไม่พบ นกเก้าหัวผู้เฒ่าเขลามายังโลกต่ำซาง ไม่เพียงไร้ผลดี กระทั่งชีวิตยังทั้งไว้ที่นี้ สมบัติก็พลัดหาย ช่างเป็นตัวโง่งมโดยแท้!' ทวดฉุบึกแค้นในใจ

เมื่อครู่ฉินอวินแผ่ซ่านอาณาเขตมรรคาตรวจจับทั้งเมืองหลี่ซาน ดังนั้นทวดฉุบจึงเพียงแต่เดินเตร่ไปตามที่ต่างๆ ภายในจวน กวาดมองอย่างละเอียด มิได้สำแดงกระบวนท่าพิเศอันใด สำหรับทวดฉุบแล้ว หลายปีถึงจะใช้ศาสตรานุกาพสักครั้ง ปรกติล้วนเสแสร้งโดยสิ้นเชิง

หลังฉินอวินเดินออกจากเหลาสຸรา ก็เบิกจักษุสนิ ย่ำเดินไปบนท้องถนนทั้งอย่างนี้

ด้วยเขตชั้นของเขา สัญจรอยู่ท่ามกลางฝูงชน แต่กลับไม่มีผู้ใดมองเห็นหรือพบตัวเขา

'ให้ตรงนี้เป็นจุดเริ่มต้น กวาดจับไปทุกที่ สำนวญทั้งเมืองหลี่ซานหนึ่งเที่ยว หากถ้าฟ้าเซียนอวินชื้ออยู่ในเมืองจริง ก็อาจพบอันใดบ้าง' ฉินอวินตรึกตรอง ค้นหาแบบปุพฺพรม แม้จุลกิกยุ่งยาก แต่กลับเป็นวิธีการที่ได้ผลยิ่ง สิบห้าปีก่อนหน้า ฉินอวินก็อาศัยวิธีนี้ได้ผลเก็บเกี่ยวมาบ้าง

แน่นอนว่าต้องมั่นใจว่าเป็นบริเวณเมืองหลี่ซานถึงได้กล้ำปุพฺพรม

ค้นหาเช่นนี้

เนื่องเพราะพื้นที่ไม่มาก ยังพอเสียเวลาได้

แต่ถึงเป็นเช่นนี้ ฉินอวินคิดว่าต้องใช้เวลาค้นหาห้าถึงหกวัน

ภายใต้จักษุสนี่ล้วนมองเห็นเหตุผลต้นกรรม บุญกุศล บาปกรรม
รังสีสมบัติ ชะตาชีวิต อายุขัยและกระแสปรารถนาของแต่ละคนที่สัญจรอยู่
บนท้องถนนตรงหน้าฉินอวินอย่างโปร่งปรุโปร่ง สิ่งเหล่านี้เปิดเผยความลับ
มากมายออกมาให้เห็น

เดินไปพลาง กวาดตามองโดยรอบไปพลาง

สายตาของฉินอวินมองทะลุกำแพงเห็นคนจำนวนหนึ่ง

มองสำรวจคนเป็นลำดับแรก จากนั้นค่อยสำรวจสิ่งปลูกสร้าง วัตถุ
ลำธารแม่น้ำและใต้ดินเป็นต้น

“เข้าแถว เข้าแถวมา”

“จงจำเอาไว้ นี่คือการเมตตาที่ทวดฉู่มอบให้พวกเจ้า”

เบื้องหน้าตั้งเพิงแจกข้าวต้ม ขอทานและราษฎรยากจนชั้นแค้น
ต่างเข้าแถว แต่ละคนเอ่ยปากว่า “ขอบคุณความเมตตาของทวดฉู่”

“ทวดฉู่ใจบุญสุนทาน”

“ทวดฉู่บุญกุศลไร้สิ้นสุด”

ฉินอวินเห็นภาพฉากนี้อดพยักหน้าเล็กน้อยมิได้

สำหรับคนใจบุญใจกุศลเหล่านี้ ฉินอวินนึกชื่นชมเลื่อมใส

‘ทวดฉู่ผู้สั่งสมบุญประกอบกุศลมาทั้งชีวิต คาดว่าผลบุญไม่น้อย
มีโอกาสยังพอช่วยเขาได้บ้างเพื่อผูก瓜สนาบุญหนึ่งส่วน’ ฉินอวินเอ่ย
ในใจ

ยอดฝีมือร้ายกาจยินดีช่วยผู้สั่งสมบุญกุศล เนื่องเพราะเรื่องชั้นนี้
มีผลดีต่อตนเองเช่นกัน ในอีกแง่หนึ่ง ผู้ทำบุญประกอบกุศลมียอดฝีมือ

คอยช่วยเหลือ นับเป็นกรรมดีสนอง

ฉินอวินหันหน้าไปทางจวนสกุลฉู่ทันที

ภายใต้จักขุของฉิน มองทะลุสิ่งปลูกสร้างมากมายที่กั้นขวาง กวาดผ่านทุกคน เสาะหาทวดฉู่ผู้นั้น

เดิมทีฉินชื่นชมเลื่อมใส คิดชมบุญกุศลของทวดฉู่ว่าสั่งสมมามากเท่าใด แต่เพียงกวาดตามอง สีหน้าของฉินอวินพลันผกผัน

“นี่...” เขาแทบไม่เชื่อสายตาตนเอง

ที่มองเห็นด้วยจักขุของฉิน ทวดฉู่ผู้นั้นไม่เพียงไร้บุญกุศล กลับขำขันรังสีบาปกรรมชั่วร้ายเลวทราม แต่ไม่เข้มนั่นนัก เหล่านี้ไม่ทำให้ฉินอวินตกตะลึง ภายนอกเป็นคนดี เบื้องหลังเป็นคนชั่วก็มิให้เห็น

“มันเป็นใครกันแน่” ฉินอวินจึงทวดฉู่ผู้นั้นด้วยจักขุของฉิน

ทวดฉู่ซึ่งกำลังยิ้มระรื่น ดูแล้วกระทั่งเขตชั้นก่อนหน้าก็มีใช่ แต่กระแสน้ำของฉินกลับนำหวาดกลัวไม่มีใดเทียม

ทวดฉู่ในบัดนี้เมื่อมองด้วยจักขุของฉินเป็นสัตว์อสูรน่ากลัวเต็มไปด้วยกระแสน้ำนิลกาฬ สองตาแดงเป็นสายเลือด มันยึดครองแฝงตัวในจวนสกุลฉู่ กระแสน้ำนิลกาฬถูกไอหมอกสีเทาปิดบังอำพราง เผยให้เห็นบางส่วนเท่านั้น

วิชาเก็บงำกระแสน้ำของฉินเด่นชัดว่าสูงส่งเลิศล้ำ ต่อหน้ายอดคนเขตชั้นจิตเอกจะไม่อาจพบความผิดปกติ

แต่ต่อหน้าจักขุของฉินอภิญญาเลิศล้ำสามลำดับต้นแห่งโลกต่ำซางและลดทอนอานุภาพของฉินอวินสวรรค์ได้ ต่อให้เก็บงำซุกซ่อนอย่างไร จักขุของฉินยังคงตรวจพบกระแสน้ำสัตว์อสูรได้

กระแสน้ำสัตว์อสูรนี้แม้ตรวจพบเป็นบางส่วนก็ทำให้ฉินอวินสะท้านวูบในใจ!

ยังมีรังสีสมบัติที่ถูกไอหมอกสีเทาปกคลุม เผยบางส่วนให้เห็น

“มีที่มากที่ไปอย่างไรกันแน่” ฉินอวินสงสัย “จักษุสนิมองเห็นความไม่ชอบมาพากลของมันได้เพียงบางส่วนเท่านั้น! ลำพังเท่าที่มองเห็น ถึงกับทำให้ข้ารู้สึกถึงแรงคุกคาม”

ฉินอวินสันนิษฐาน “พลังฝีมือของมันน่าจะถึงเขตชั้นจิตเอกระดับสุดยอดแล้ว”

“ผู้ดำรงอยู่ในระดับชั้นนี้มีจำนวนน้อยมาก ต่างมีชื่อเสียงเลื่องลือเพียงตนเดียวก็สร้างหนึ่งสายในปิศาจมารเก้าสายได้แล้ว” ฉินอวินเห็นว่าเอ๋ยฟิมพ์ “แต่ทว่าดูผู้นี้กลับลึกลับหาใดเปรียบ ฐานะอย่างข้ายังไม่รู้ว่ามันดำรงอยู่ ผิดปกติยิ่งนัก”

ฐานะและสถานะของฉินอวินในตอนนี้อาจแตกต่างจากเดิม

บัดนี้เขาเป็นหนึ่งในผู้อาวุโสแห่งภาคีตรวจตราสวรรค์ มีสัมพันธไมตรีอันดีกับราชสำนัก สามดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเต๋า วัดหมัวเฮอ เผ่ามังกรสี่สมุทรและวังปิศาจสวรรค์ ดังนั้นน่าจะรู้จักผู้แกร่งกล้าเขตชั้นจิตเอกะทั่วหล้า เว้นเสียแต่ผู้แกร่งกล้าที่เพิ่งถึงเขตชั้นจิตเอกะ ส่วนเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอด ยิ่งเป็นไปไม่ได้ว่าฉินอวินจะไม่รู้จัก

แต่ทว่าดูผู้นี้ เขากลับไม่รู้จัก ไม่เคยได้ยินมาก่อน!

เริ่มนึกกังวล “มันมีที่มาอย่างไร มีเป้าหมายใด” ฉินอวินไม่กล้าประมาท พลิกมือปรากฏป้ายตรวจตราสวรรค์

“ข้าต้องการข้อมูลของสกุลฉู่แห่งเมืองหลีซาน รวมทั้งข้อมูลของทุกคนในตระกูลด้วย จำไว้ ข้าวันนี้ห้ามแพร่พราย” ฉินอวินส่งสัญญาณกำชับ ด้วยฐานะผู้อาวุโสของฉินอวิน อีกฝ่ายรีบระดมส่งข้อมูลให้ทันที จับตามองทว่าดูผู้นั้นจากที่ไกล

จากกระแสปรานีที่มองเห็นด้วยจักษุสนิมก็พอวินิจฉัยได้ว่าน่าจะเป็นชั้นดุร้ายอำมหิตน่าหวาดกลัวอย่างยิ่ง

ตอน 3 กำหนดครึ่งปี

ตระหนกประหลาดใจเป็นลำดับแรก จากนั้นฉินอวินกลับรู้สึกตื่น
เต้นคึกคัก

จับได้ปลาตัวใหญ่แล้ว!

พลังฝีมือแกร่งกล้าเช่นนี้แต่กลับอำพรางปิดบังสถานะมาโดยตลอด
ยิ่งกว่านั้นกระแสน้ำยังโหดเหี้ยมอำมหิตถึงขนาดนี้ เกรงว่าคงมีแผน
ชั่วร้ายครั้งใหญ่ ในเมื่อตนพบเข้าแล้ว แสดงว่าพบสิ่งคุกคามล่วงหน้า

พบสิ่งคุกคามต่อโลกนี้ล่วงหน้านับว่าเป็นเรื่องดี

ในอีกแง่หนึ่ง พลังฝีมือของอีกฝ่ายแกร่งกล้าก็แสดงว่ามีสมบัติ ฉิน
อวินกำลังต้องการสมบัติอยู่พอดี!

“ทำให้ข้ารู้สึกถึงแรงคุกคามได้ อีกทั้งภูมิหลังลึกลับ น่าจะมีสมบัติ
ร้ายกาจอยู่กับตัว ก่อนหน้านี้นี้ข้าก็ได้เห็นรังสีสมบัติบางส่วน” ฉินอวิน
พยักหน้าอยู่เงียบๆ “ทว่าตอนนี้ยังไม่ถึงคราวกำจัดมัน ต้องรู้ให้กระจ่าง
แจ้งว่ามันเก็บซ่อนตัวที่นั่นด้วยจุดประสงค์ใดกันแน่”

หากผลสัมฤทธิ์สูง แม้จับเป็นได้ แต่คิดกระจ่างในแผนการของอีกฝ่ายคงยากยิ่ง

“จับตาไปก่อน ปลาตัวใหญ่นี้ควรค่าให้เสียเวลาด้วย กำหนดไว้ครึ่งปีก็แล้วกัน” ฉินอวี่นกำหนดแผนการ

“ภายในครึ่งปี จับตาทุกอิริยาบถทุกการกระทำของทวดฉู่ผู้นี้ ดูว่ามันมีแผนการร้ายอย่างไรกันแน่ หากในครึ่งปีไม่พบสิ่งผิดปกติ เช่นนั้นสุดแผนที่มืดปรากฏ กำจัดมันเสีย”

เพียงชั่วคิดคำนึง ฉินอวี่นแผ่ฐานอาณาเขตมรรคาครอบคลุมนอกเมืองหลี่ซานทั้งใต้ดินเหนือฟ้าสี่ทิศแปดทาง

กลับจงใจหลีกเลี่ยงตัวเมืองหลี่ซาน

เนื่องเพราะแรงคุกคามจากทวดฉู่ ทำให้ฉินอวี่นเข้าใจดีว่าขณะแผ่ฐานอาณาเขตมรรคาสอดส่องทวดฉู่ นั้น อีกฝ่ายน่าจะตรวจจับได้

ทว่าวิธีเก็บงำกระแสน้ำของอีกฝ่ายสูงส่งอย่างยิ่ง แผ่ฐานอาณาเขตมรรคาตรวจสอบครั้งแรกกลับไม่พบความพิเศษ คิดว่าเป็นคนสามัญธรรมดา เบิกจักษุสนธิถึงได้ล่วงรู้ความลับดังนั้นทวดฉู่ น่าจะเก็บงำซุกซ่อนต่อไป ผลลัพธ์ที่ได้จากการเบิกจักษุสนธิพิสูจนีในจุดนี้

“บัดนี้อาณาเขตมรรคาสอดส่องนอกเมืองหลี่ซานไว้ทั้งสิ้น ขอเพียงมันออกจากเมือง ข้าจะล่วงรู้ทันที” ฉินอวี่นเอ่ยพิมพ์ “ครึ่งปีนี้ก็ลำบากสักหน่อย ต้องแผ่ฐานอาณาเขตมรรคาไว้ตลอดเวลา”

ต้องคงอาณาเขตมรรคาเป็นเวลานานย่อมไม่อาจพักผ่อนแม้แต่วินาทีเดียว

ทว่าระดับเขตชั้นอย่างฉินอวี่น ไม่หลับไม่พักผ่อนเป็นเวลาครึ่งปี ย่อมต้านทานไหว

แม้ฉินอวินพบปลาใหญ่ตัวนี้ แต่เป้าหมายในการมาเมืองหลีซานครั้งนี้คือถ้ำฟ้าเซียนอวินชีว ดังนั้นจึงเบิกจักษุสนีสำรวจตรวจสอบทุกแห่งหนต่อไป

“หัวหน้าพรรค สาวงามอยู่ด้านใน” บุรุษปากแหลมแก้มตอบเอ่ยปะเลาะเอาใจ

“ดีจ้ะ เจ้าออกไปก่อน ข้าไปอยู่เป็นเพื่อนสาวงาม” บุรุษรูปร่างกำยำสูงใหญ่ไม่มีใดเกินเอื้อมกำชับ

“ขอรับ” บุรุษปากแหลมแก้มตอบรีบถอยออกไปแต่โดยดี

บุรุษกำยำสาวเท้ายาวเข้าไป

“ปีศาจตัวดี รังสีบาปกรรมเข้มข้นถึงเพียงนี้ สมควรตาย!” ฉินอวินเห็นว่า จักษุสนีพบตัวบุรุษกำยำผู้นี้

อาณาเขตมรรคาครอบคลุมเมืองหลีซานก่อนหน้านี้ก็พบปีศาจอยู่บ้าง แต่สำหรับปีศาจแล้ว ฉินอวินไม่ลงมือสังหารตามอำเภอใจ แต่ต้องมั่นใจว่าเป็นปีศาจมารชั่วร้ายเสียก่อนถึงลงมือ เนื่องจากในบรรดาปีศาจก็มีฝ่ายดี อย่างเช่นวังปีศาจสวรรค์ที่มีสัมพันธ์ไมตรีอันดีกับฉินอวิน

บุรุษกำยำผู้นี้เป็นปีศาจหมัดนหนึ่ง รังสีบาปกรรมชั่วร้ายเข้มข้นถึงที่สุด

จู่ๆ ร่างมันก็แตกเป็นเศษเสี้ยวซ่านสลายไปโดยไร้สัมเสียง รวมถึงเสื้อผ้าอาวุธ ทั้งหมดทั้งสิ้นต่างสลายเป็นผุยผง ไม่เหลือเศษแม้แต่หยก

สิบห้าปีมานี้ ขอเพียงพบว่าเป็นปีศาจมาร ฉินอวินจะถือโอกาสดำจัดไปด้วย

เสียเวลาไปห้าวันกว่า ในที่สุดฉินอวินก็สำรวจตรวจสอบเมืองหลีซานด้วยจักษุสนีครบหนึ่งเที่ยว แต่น่าเสียดาย ยังคงไม่พบเบาะแสเกี่ยวกับถ้ำฟ้าเซียนอวินชีว แน่แน่นอนว่าระหว่างนั้นกำจัดปีศาจมารไปห้าตนและ

ปล่อยปีศาจไปสามตน

จากนั้นฉินอวินซื้อบ้านพักหลังหนึ่งในเมืองหลีซาน เพื่ออยู่อาศัย
ที่อย่างสะดวกเป็นเวลาครึ่งปี

เขาพกตำราโบราณมากมายติดตัว พลิกอ่านวิเคราะห์หาเบาะแส
ฝึกอักษรवादภาพบำเพ็ญมรรคากระบี่ทุกวัน ทว่าไม่ว่าจะกระทำสิ่งใด
ระหว่างนั้นจะหยุดสักพักเพื่อสวดสรวงทวดฉู่

หนึ่งเดือนต่อมา ทวดฉู่ก็มีความเคลื่อนไหว

“เฝ้าอยู่ตรงนี้ อย่าให้ผู้ใดเข้ามา” ทวดฉู่เข้าไปในลานบ้านแห่งหนึ่ง
ของจวนสกุลฉู่

“ขอรับ” บ่าวชราเฝ้าตรงหน้าประตู

ทวดฉู่มีสิทธิเดินเข้าทุกส่วนในจวนสกุลฉู่ แต่ที่พักของตนเอง ไม่
อนุญาตให้ผู้อื่นล่วงล้ำ

ในห้องนอนกลางลานบ้าน

เสียงประตูเปิดดังเอี๊ยด ทวดฉู่สาวเท้าเข้าไป ทันใดนั้นใบหน้าก็
แปรเปลี่ยน กลายเป็นชายชราสีหน้าเย็นชา ในดวงตาช้ำแสงแดงหม่น

“เจ้าจะทำอะไร” เมื่อเห็นชายชราใบหน้าเย็นเยียบเข้ามา สตรีที่
นั่งอยู่ในห้องนอนอดตระหนกหวาดหวั่นส่วนได้

“เจ้าว่าข้าจะทำอันใดเล่า” ชายชราหัวร่อหึๆ แววตาสาดประกาย
ดุคั่นหยุ่โหด

สตรีนางนั้นตระหนกกลนลาน รีบเอ่ยว่า “ทวดฉู่ทนเห็นการก่อกรรม
ทำเข็ญไม่ได้มากที่สุด เจ้าเป็นคนในจวนสกุลฉู่ หากทวดฉู่ล่วงรู้ ย่อมไม่
อภัยเจ้าแน่”

“ทวดฉู่ของพวกเราเป็นคนดี น่าเสียดยาย เขาไม่อาจช่วยเจ้าได้”

ชายชราใบหน้าเย็นชาแค้นหัวร่อเฮอะๆ ก่อนโถมพุ่งเข้ามา

“ไม่” สตรีนางนั้นกรีดร้องอย่างตื่นกลัว

แต่ทั้งจวนสกุลจู่จัดวางค่ายคาถา ทุกห้องในส่วนพักอาศัยแห่งนี้
ตัดขาดนอกใน เสียยังไม่อาจเล็ดลอดออกไปได้

ครึ่งชั่วยามเต็มๆ หลังจากนั้น

ชายชราใบหน้าเย็นชาเดินออกจากห้องอย่างสนใจ ส่วนสตรี
พันกายด้วยผ้าห่มนอนพังกาบอยู่กับพื้น ทั้งร่างเต็มไปด้วยบาดแผลหลาย
แห่ง นิ่งงันเหม่อลอยไม่ขยับเขยื้อน

“สำราญนัก” ชายชราใบหน้าเย็นชาพลันบุตรอยยิ้ม ใบหน้าพลัน
แปรเปลี่ยน กลับมาเป็นทวดจู่

“ต้องคอยระมัดระวังอยู่นั้นแล้วบนโลกนี้ กลัวว่าจะถูกพบเข้า
อดกลั้นส่าห้สสารกรจันัก น่าเสียดาย สตรีเฒ่ามนุษย์พวกนี้ช่างไม่ทนไม่
ทนเมื่อ หากมิใช่เพื่อลดทอนบาปกรรม ข้าจัดการนางตายไปนานแล้ว”
แววโหดเหี้ยมอำมหิตฉายชัดในดวงตาทวดจู่ ทว่าเมื่อเดินออกจากส่วน
ที่พักก็กลับมาเป็นปกติดังเดิม กำชับกับบ่าวชราด้านข้างด้วยเสียงสุขุม
“ตามกฎเดิม ส่งคนในห้องให้พวกบ่าวไพร่ ให้พวกมันร่วมหาความสุข”

“เข้าใจแล้วขอรับ” บ่าวชรายิ้มเล็กน้อยก่อนรับคำ

ตุบ! เสียงดังก้องมาจากด้านใน

ทวดจู่โน้มหน้า ส่งสัญญาณให้บ่าวชรา บ่าวผู้นั้นรีบวิ่งเข้าไปตรวจสอบ
ก่อนออกมาด้วยสีหน้าไม่น่าดูชม รายงานเสียงเบาว่า “นางฟุ้งชน
เสาะฆ่าตัวตายแล้ว”

“กระไรนะ” สีหน้าทวดจู่เหวเก “มนุษย์ล้วนรักตัวกลัวตาย นางถึง
กับฆ่าตัวตายแล้วหรือ”

หลบซ่อนอยู่ที่นี้มาเป็นระยะเวลายาวนาน ทวดจู่ก็ต้องระบาย

อารมณ์บ้าง

แต่เพื่อลดทอนบาปกรรม สุดท้ายมักยิ้มมือบ่าวไพร่ ให้พวกมัน
เสพสุขอย่างบ้าคลั่งจนสตรีที่จับตัวมาตายไปเอง เช่นนี้ ผลกรรมส่วนใหญ่
ล้วนเป็นพวกบ่าวไพร่รับผิดชอบไป ทวดผู้รับผลกรรมเพียงส่วนน้อย
ผนวกกับเปิดโรงงานกระทำกุศลสั่งสมผลบุญ ก็เพื่อพยายามลดทอนผล
กรรม ให้รังสีบาปกรรมมีน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้

พลังฝีมือยิ่งแกร่งกล้า ยิ่งต้านทานสามภพภัยเก่าเคราะห์กรรมได้
มาก

มีเพียงสังหารบุคคลอย่างฉิววีนที่บาปกรรมหนักหนากว่าสังหาร
คนธรรมดาถึงสิบหมื่นคน ดังนั้นปุถุชนที่มีดวงชะตาชีวิตยิ่งใหญ่หรือมี
กุศลผลบุญมหาศาล เขียนหรือเทพมารกลับไม่กล้าต่อแยะด้วย

หากสังหารคร่าชีวิตปุถุชนธรรมดาไปสักคน แม้เป็นเวรเป็นกรรม
แต่ก็มีจำกัด

สตรีเมื่อครู่เป็นคนธรรมดาสามัญ ต่อให้ทวดฉूंฉ่องมือสังหารด้วย
ตนเอง ด้วยพลังฝีมือของทวดฉूंก็เพียงพอต้านทานผลกรรมได้ ยิ่งไม่ต้อง
เอ่ยถึงหากนาง “ฆ่าตัวตาย” เองแล้ว

ถึงกระนั้นผลกรรมหากนางฆ่าตัวตายค่อนข้างน้อยก็จริงแต่ยังคง
มากกว่าถูกบ่าวไพร่สังหาร

ทวดฉूंจึงไม่ใคร่สบอารมณ์

“จัดการให้สะอาด” ทวดฉूंหน้าตาเคร่งเครียดจางอเดินออกไป “ช่าง
โชคไม่ดีเอาเสียเลย”

มนุษย์ต่างดินรนเอาชีวิตรอด

สตรีเคราะห์ร้ายที่ฆ่าตัวตายเอง ยังคงพบเห็นได้น้อยนัก

ฉินอวี่นไม่อาจจับตามองทวดฉู่ตลอดเวลา แต่ห่างไปสักพักค่อย
สอดส่องหนึ่งครั้ง

ส่วนครั้งนี้ เมื่อฉินอวี่นค้นพบก็สายไปเสียแล้ว

สตรีผู้นั้นกระทำอัตวินิบาตกรรม ดวงตาเต็มไปด้วยความมุ่งมั่น
อยากตาย ฉินอวี่นทอดถอนใจแต่ไม่อาจห้ามปราม

“น่าเสียดายข้ามิได้พบให้เร็วกว่านี้ หากพบก่อน ยังใช้แผนสอง
ช่วยสตรีผู้นี้ได้” ฉินอวี่นถอนหายใจเอือก จากนั้นจับตามองทวดฉู่ต่อไป
แม้เพลิงพิโรธลุกโชนในใจ แต่เขายังคงอดกลั้น เนื่องจากกระจ่างแจ้ง
ดีว่าผู้ดำรงในชั้นนำหวาดหวั่นพรั่นพรึงแต่ปิดบังซ่อนตัวเช่นนี้ หากมีแผน
ร้ายต่อโลกต้าซาง เช่นนั้นย่อมส่งผลกระทบต่อสรรพสัตว์เป็นร้อยล้านชีวิต
แล้ว

ทวดฉู่ไม่สบอารมณ์อย่างยิ่ง

ป่ายวันนั้นจึงนั่งรถม้าพาบ่าวชราออกจากจวน

“หนึ่งเดือนกว่าแล้ว ในที่สุดมันก็ออกจากจวน” ฉินอวี่นสอดส่อง
จากที่ไกล

ตอน 4 วัชรบุรุษ?

ทวดผู้หนึ่งอยู่ในรถม้า มองผู้คนสัญจรไปมาบนท้องถนนผ่านช่อง
ม่านกันประตู ใบหน้าอง้งำ แววตาเย็นชา

เรื่องสตรีที่ฆ่าตัวตาย ทำให้มันกลัดกลุ้มเดือดดาล

มันกลับไม่ทราบว่ ภายในบ้านพักหลังหนึ่งห่างออกไปสองลี จักษุ
อสณิกกลางหว่างคิ้วของฉินอวีนกำลังจับจ้องมองมัน

ลูกสมุนกลุ่มหนึ่งบ้างบังคับรถม้า บ้างขี่ม้าติดตามอยู่ด้านข้าง
สัญจรบนท้องถนนของเมืองหลี่ซานอันเจริญรุ่งเรืองทั้งอย่างนี้

“หยุด!”

เสียงทวดผู้ดังลั่นออกมา

รถม้าหยุดก็ลงทันที

“นายท่านผู้เฒ่า” คนขับรถม้าเรียกเสียงเบา

ทวดผู้เล็กม่านประตูห้องโดยสารแผ่วเบา ปรายตามองแม่นางน้อย
ในชุดขอมช่อปราศหนึ่ง ชุดของนางดูโป่งพอง ตกกระเต็มหน้า ค่อนข้าง

อัปลักษณ์ ทว่าหากไร้ซึ่งรอยกระ ห้าองคาพยพบนใบหน้า* นับว่างดงาม
เพียงแต่รอยกระเต็มหน้าดูแล้วน่าสะอิดสะเอียน

แม่นางน้อยผู้นี้หอบผ้าเก่ากองโต ก้มหน้าก้มตาอย่าเดินอย่าง
รวดเร็ว

แม้ทวดฉู่เก็บงำกระแสนปราณโดยสิ้นเชิง แต่ดวงตา หูและจมูก
ฉับไวกว่าคนทั่วไปมากนัก โดยเฉพาะสองตา มองเห็นรังสีปีศาจบนร่าง
แม่นางน้อยผู้นั้นได้อย่างชัดเจน

“เป็นปีศาจจึงจอกน้อยตนหนึ่ง? ปีศาจจึงจอกแต่ละตนสวดยหยาด
เย็มยิ่งนัก มีรสชาติมากกว่าสตรีเฟ้อมนุษย์เสียอีก” สองตาทวดฉู่สอด
ประกาย

“ฟูเซียนเซิง**” ทวดฉู่เอ่ยปากเรียก

“นายท่านผู้เฒ่า” บุรุษขี่ม้าผู้หนึ่งขึ้นหน้า พร้อมถ่ายทอดเสียง
สอบถาม ‘มิตราบมีเรื่องใด’

‘เห็นแม่นางน้อยที่หอบผ้าเก่ากองโตนั้นหรือไม่’ ทวดฉู่บ้วนไป
ทางนั้น ‘นำตัวนางมาที่จวนข้าให้เร็วที่สุด จำไว้ ระวังสักหน่อย อย่าให้
แพร่พราย’

‘นายท่านผู้เฒ่าโปรดวางใจ’ ฟูเซียนเซิงปรายตามองแม่นางน้อย
ผู้นั้นแวบหนึ่ง ด้วยความระมัดระวังจึงเบิกเนตรทิพย์มองอีกครั้ง เพียง
มองเห็นก็อดตกตะลึงมิได้ ถ่ายทอดเสียงรายงานว่า ‘นายท่านผู้เฒ่า นาง
ผู้นี้เป็นปีศาจจึงจอกน้อย’

‘มันใจว่าจะจับได้หรือไม่’ ทวดฉู่ถ่ายทอดเสียงถาม

‘เรื่องเล็ก’ ฟูเซียนเซิงตอบอย่างมั่นใจ

* หู คิ้ว ตา จมูก ปาก

** เซียนเซิง คำเรียกขานปัญญาชนในสมัยโบราณ

‘อิมม์ เจ้าไปดำเนินการเรื่องนี้ ไม่ต้องติดตามข้าแล้ว’ ทวดฉูปล่อย
ม้าลงทันที

คนขับรถม้าเร่งม้าให้เคลื่อนตัวไปข้างหน้าต่อไป

ฟู่เซียนเชิงกลับลงจากม้า มอบม้าให้กับบ่าวที่ติดตามอยู่ข้างหลัง
ก่อนออกเดินอย่างเอ้อระเหยจากไปไกล ลอบติดตามนางปีศาจจิ้งจอก
น้อยตนนั้นไปอย่างเงียบๆ

“ฟู่เซียนเชิงฟู่เซียนเชิง” เสียงแว่วดังมาจากด้านหลัง

“หืม?” ฟู่เซียนเชิงหันไปมองปราดหนึ่ง เป็นคุณชายเหมยหลุน
แห่งสกุลฉู้นำผู้ติดตามสองคนมาด้วย

“คุณชายเหมยหลุน” ฟู่เซียนเชิงเกรงอกเกรงใจยิ่ง

ฉูเหมยหลุนยิ้มพลาญถ่ายทอดเสียงถาม ‘ฟู่เซียนเชิง ข้าเห็นหมด
แล้ว ท่านทวดหมายตาผู้ใดเข้าอีกล่ะ’

“ความชอบอย่างพิเศษ” ของท่านทวด แม้เก็บเป็นความลับมาโดย
ตลอด แต่บ่าวไพร่บางคนของจวนสกุลฉูรวมถึงผู้มีสถานะสูงในตระกูล
บางคนต่างล่วงรู้ แต่ก็ไม่กล้าแพร่งพรายต่อภายนอก เนื่องจากหาก
แพร่งพรายความลับนี้ สกุลฉูย่อมสังหารเหี้ยน อาจถึงขั้นล้างตระกูล สกุล
ฉูในเมืองหลีซานทรงอำนาจอิทธิพลมากกว่านายอำเภอเสียอีก

“เป็นแม่นางน้อยหอบผ้ากองโตผู้นั้น” ฟู่เซียนเชิงถ่ายทอดเสียง
บอก

‘ตกกระเต๋มหน้า?’ ฉูเหมยหลุนเหลือบมอง อดแสดงสีหน้า
ขยะแขยงมิได้

‘คุณชายเหมยหลุน นี่ท่านมองผิดไปแล้ว กระเต๋มหน้านั้นเป็นของ
ปลอม นางเป็นปีศาจจิ้งจอกน้อยตนหนึ่ง’ ฟู่เซียนเชิงถ่ายทอดเสียงตอบ
‘ปีศาจจิ้งจอกเอ๋ยถึงเรื่องเสน่ห์ ยังเฝ้าชวนกว่านางคณิกาในหอโคมเขียว

เสียอีก นางสาวชุตชาติเก่าไปงพอง แต่หากเปลี่ยนมาสวมชุดเข้ารูป กระชั้นร่าง ใบหน้ากลับสู่สภาพเดิม เกรงว่าคุณชายเหมยหลุนจะก้าวขาจากไปมิได้แล้ว'

'ปีศาจจิ้งจอก?' คุณเหมยหลุนเมื่อได้ฟังก็สองตาสว่างวาว ถ่ายทอดเสียงหัวร่อแหะๆ 'ฟูเซียนเซิงข้าเคยประสบพบเจอสาวงามมามาก แต่ไม่เคยลืมลองปีศาจจิ้งจอกมาก่อน ฟูเซียนเซิงท่านเข้าใจข้าดี!'

ฟูเซียนเซิงเป็นหนึ่งในสามเหมินเค่ออันดับต้นๆ ของจวนสกุลฉู่ แม้มักติดตามทวดฉู่ แต่ทวดฉู่อายุยานามมากแล้ว มิรู้ว่เมื่อใดจะแก่ชราตายจากไป ดังนั้นจึงสร้างสัมพันธ์อันดีกับคุณชายรุ่นใหม่แววดีบางคน อย่างเช่นคุณชายฉู่เหมยหลุนผู้นี้

คุณเหมยหลุนพิชิตประตูเซียนแล้ว เพียงแต่เจ้าชู้มักมากในกามรังแกข่มเหงสตรีในจวนอยู่เนืองๆ ปฏิบัติด้วยอย่างโหดเหี้ยมทารุณ จนถึงขั้นเสียชีวิตก็มีเป็นบางครั้ง

ทว่าฟูเซียนเซิงกลับไม่แค้นใส่ใจแม้แต่น้อย ที่สนใจคือผู้สนับสนุนในจวนสกุลฉู่และผลประโยชน์ดีในการบำเพ็ญตบะที่มอบให้

'คุณชายเหมยหลุน นี่เป็นประสงค์ของนายท่านผู้เฒ่า' ฟูเซียนเซิงขมวดคิ้ว 'ออกจะยากดำเนินการ'

'ข้าพาไปก่อนสักสองวัน แล้วท่านค่อยนำไปมอบให้ท่านทวดก็ใช้ได้แล้วมิใช่หรือ' คุณเหมยหลุนถ่ายทอดเสียงแนะ 'เรื่องนี้ข้าจำเป็นต้องให้ท่านช่วยเหลือ ท่านก็รู้ข้าเพิ่งพิชิตประตูเซียน ไม่มั่นใจว่าจะต่อกรปีศาจจิ้งจอกได้ หลังเสร็จเรื่องแล้วจะกำนัลท่านด้วยของวิเศษชิ้นเก๋หนึ่งชิ้น!'

ฟูเซียนเซิงพอได้ฟังก็ดวงตาสาตแสงเจิดจ้า พยักหน้าเล็กน้อย 'ดีเช่นนั้นตกลงกันแล้ว ทว่าทางที่ดียามราตรีค่อยลงมือ ช่วงกลางวันมีคนมากสายตา'

‘ได้ ถึงตอนนั้นเข้าไปพร้อมท่าน จับแล้วส่งตัวไปยังที่พักของข้า
โดยตรง’ ญู่หมดยหลุนคาดหวังรอคอยอย่างยิ่ง

“ทวดญู่หมดยตาปีศาจจึงจอกน้อยนางนั้นหรือ” ฉินวันชมวดหัว
เล็กน้อย “ปีศาจสามคนที่ข้าปล่อยไปแล้วไม่มีบาปกรรมเด่นชัดอันใด นาง
ปีศาจจึงจอกตนนี้ยิ่งสะอาดที่สุด!”

ฉินวันมองเห็นด้วยจักษุอสเนียงปีศาจจึงจอกตนนั้นหอบผ้าเก่า
กองโต ในที่สุดก็มาถึงบ้านผุพังหลังหนึ่ง

“เออร์เหนียงกลับมาแล้วหรือ”

“กลับมาแล้ว”

นางยิ้มทักทายเพื่อนบ้าน หอบผ้าเดินเข้าบ้านไป

“คนโตของบ้านหนูนั่นช่างโชคดี พิกการแท้ๆ ยังหาภรรยาได้ๆ ได้อีก
หลัต้าเหนียง เจ้าอวดว่าลูกชายร้ายกาจนักหนา ปีนี้เกือบสามสิบแล้ว ยัง
หาภรรยาไม่ได้เลยมิใช่หรือ”

“เจ้านี่ปากพล่อยจริง คนโตบ้านหนูนั่นจะเทียบลูกชายข้าได้อย่างไร
ภรรยาตกกระเด็มหน้า ยกให้บ้านข้ายังไม่อยากได้เลย”

“คนโตบ้านหนูเดิมทีเป็นวีรบุรุษ เป็นศิษย์ของสำนักหลี่ซาน ว่ากัน
ว่าพิชิตประตู่เซียนแล้ว กระทั่งปีศาจมารยังสังหารมาแล้วไม่ต่ำกว่าหนึ่ง
ตน สังหารปีศาจมารช่วยผู้คนในเมืองเมื่อครานั้น คนก็มากน้อยรอด
ชีวิตมาได้เพราะเหตุนี้ น่าเสียดายที่ได้รับบาดเจ็บสาหัสแสนสับนในการ
รบกับปีศาจมารตนหนึ่ง ว่ากันว่าตนเกือบถูกทำลาย ไม่อาจหลอมปราณ
ได้อีก จึงกลายเป็นคนพิการ”

“ใช่ คนโตของบ้านหนูนั่นเรียกได้ว่าวีรบุรุษ แต่วีรบุรุษแล้วอย่างไร
เล่า ไม่ทำให้ล้มต้องเสียหน่อย”

“ดังนั้น อย่าเป็นวีรบุรุษจะดีกว่า”

บรรดาแม่บ้านเหล่านั้นต่างซุบซิบวิจารณ์กัน

ฉินอวินมองเห็นภาพฉากนี้จากกระจกหอสณี และได้ยินเสียงทั้งหมด

“อย่าเป็นวีรบุรุษอย่างนั้นหรือ” ฉินอวินพึมพำ

เขานึกถึงภรรยาซึ่งกำลังตั้งครรภ์และถูกลักพาตัวไป หากภรรยา
คลอดบุตรสาว ปีนี้ก็อายุสิบสองแล้วกระมัง

“เชียวเชียว...”

ฉินอวินหักห้ามความคิดคำนึงและความทุกข์กังวลในใจ

ติดต่อภาคีตรวจตราสวรรค์ ขอข้อมูลของลูกศิษย์หลายคนของ
สำนักหลี่ซานมาหนึ่งชุด สำนักหลี่ซานเป็นสำนักชั้นรอง มีลูกศิษย์ทั้งสิ้น
ยี่สิบกว่าคน ในบรรดานั้นมีผู้ที่ชื่อว่า “หูซือ”

หูซือกู้ภัยไม่กลัวตาย ซึ่งซึ่งความชั่วร้ายราวศัตรู เป็นหน่วย
กล้าตายยามต่อกรปีศาจมาร เดิมทีเป็นศิษย์วัยฉกรรจ์ชั้นยอดเยี่ยมของ
สำนักหลี่ซาน แม้พลังฝีมือแกร่งกล้า แต่เนื่องเพราะไม่ถนอมตัวยามต่อสู้
สุดท้ายบาดเจ็บสาหัสกลายเป็นคนพิการ แขนขาดและต้นเถียนถูกทำลาย
ผนวกกับเมื่อก่อนซึ่งซึ่งความชั่วร้ายราวศัตรู ล่วงเกินหาใหญ่ในสำนักหลี่
ซาน ถูกคนวางยาพิษ แม้ไม่ตาย แต่สุขภาพย่ำแย่กว่าเดิม ดำเนินชีวิต
ประหนึ่งสุกสุ้นขั้วหนึ่ง มีผู้คนธรรมดาสามัญ

บิดาของเขาเนื่องเพราะอดอยากในช่วงฤดูหนาว สุดท้ายเสียชีวิต
จากไป

มีเพียงจวนสกุลฉู่ที่มีฐานะพิเศษ มอบหมายงานส่งฟันให้หูซือ แต่
เนื่องเพราะสุขภาพย่ำแย่ ฟันที่ส่งได้มีจำนวนไม่มาก ดำเนินชีวิตอย่าง
แร้นแค้นอย่างแท้จริง

“อย่าเป็นวีรบุรุษ?” ฉินอวินส่ายหน้า เนื่องจากเคยอยู่ในสมรภูมิ

มาก่อน ฉินอวินไม่อาจเห็นวีรบุรุษหลังเลือดหลังน้ำตา

หลังนางปีศาจจิ้งจอกน้อยกลับถึงบ้านเพียงครึ่งชั่วยามต่อมา ฉินอวินก็มาปรากฏตัวที่หน้าประตู เคาะประตูเบาๆ

ประตูเปิดออกเสียงดังเอี๊ยด เป็นบุรุษแขนขาตัวโตเคราผู้หนึ่ง

เขามองฉินอวินพลาบเอ่ยถามว่า “ท่านคือ?”

“ผู้น้อยแซ่ฉิน เป็นวีรบุรุษหูชื้อไซ่หรือไม่” ฉินอวินยิ้มพลาบเอ่ยถามบุรุษแขนขาตัวโตว่า “มีบังอาจ มีบังอาจ เชิญท่านเข้ามา”

ฉินอวินมองหูชื้อแวนหนึ่ง รู้สึกได้ถึงความหวาดกลัวของอีกฝ่ายอดทอดถอนใจมิได้

‘เคยเป็นถึงผู้นำเพี้ยนตะลอมปราณระดับสิบเอ็ด จิตใจเร้าร้อนฮึกเหิม แต่เพียงไม่กี่ปี ข้าเรียกเขาเพียงคำเดียวว่าวีรบุรุษ ก็หวาดหวั่นไม่เป็นสุขถึงเพียงนี้ ไร้ซึ่งความกล้าหาญฮึกเหิม ก็ถูกต้องญาติมิตรดีตัวออกห่าง ผู้คนรอบข้างยับยั้ง กระทั่งบิดาล้มตายเพราะอดอยาก เกรงว่าต่อให้เป็นวีรบุรุษสักเพียงใด จิตวิญญาณคงถูกกัดกร่อนแทบสิ้นแล้ว’

ฉินอวินล่วงรู้ชะตากรรมของอีกฝ่าย ยิ่งเห็นอกเห็นใจ

เขาไม่อยากเห็นวีรบุรุษพบจุดจบเช่นนี้

‘ปีศาจจิ้งจอกน้อยนั้นเพิ่งเข้าบ้านสกุลหูในปีนี้’ ฉินอวินขบคิด ‘รับจ้างชักผ้าหาเงินช่วยเหลือทางบ้าน ถึงพอดำเนินชีวิตไปได้ น่าเสียดายนางปีศาจจิ้งจอกน้อยตนนี้ถูกหมายตาเข้าแล้ว’

“เชิญนั่ง เชิญนั่ง ดื่มชาร้อนสักถ้วย” หูชื้อบุรุษแขนขาตัวโตรับรินน้ำชาให้

ฉินอวินนั่งลง มองลานสวนที่กว้างเพียงไม่กี่ก้าว โต๊ะหินม้าหิน

กินพื้นที่เกินครึ่งของทั้งลานสวนแล้ว ก่อนเอ่ยปากว่า “หุซึอผู้พี่น้อง ข้า
มาอาศัยในเมืองหลีซาน ที่พักขาดคนช่วยงาน หุซึอผู้พี่น้องยินดีช่วยข้า
เฝ้าที่พัก เก็บกวาดเล็กน้อยหรือไม่ ข้ายินดีจ่ายเดือนละห้าตำลึงเงิน”

ฉินอวินต้องอาศัยในเมืองหลีซานครึ่งปีอยู่พอดี จึงฉวยโอกาสมา
เยียมเยียนหุซึอ แล้วค่อยตัดสินใจว่าจะช่วยเหลือเขาอย่างไร

หุซึอตะลึงงัน

ห้าตำลึงเงิน?

เขาเคยไม่แยแสสนใจ แต่บัดนี้เขาต้องการอย่างยิ่ง ภรรยารับจ้าง
ซักผ้าพอญาติได้เงินมาเดือนละสองตำลึงเงิน เขาเองหาเงินได้มีสุภรรยา!

“ไม่ได้ๆ ความปรารถนาดีของท่านข้ารับไว้ แต่หากเข้าไปยังจวน
ของท่าน จะทำให้ท่านเดือดร้อนได้” หุซึอรีบบอกบัด บัดนี้เขาไม่รู้เลยว่า
โอกาสครั้งใหญ่มาถึงตรงหน้าแล้ว

ตอน 5 ปีกาจิงจอก

“เตือดร้อนข้า?” ฉินอวินออกจะประหลาดใจ

ในใจกลับนึกชื่นชม ข้อมูลที่ได้จากภาคีตรวจตราสวรรค์บันทึกเรื่องราวต่างๆ ไว้มากมาย ทำให้ฉินอวินเลื่อมใสหูชื้อผู้นี้มาก ทว่านิสัยใจคอของหูชื้อเป็นอย่างไรกันแน่ ต้องสัมผัสและหมั่นสังเกต

เดือนละห้าตำลึงเงิน สำหรับหูชื้อในตอนนี้อย่างแรงดึงดูดถึงที่สุด แต่ยังคงปฏิเสธโดยไม่ลังเล เพราะไม่อยากให้คนแปลกหน้าเตือดร้อนไปด้วย

“ท่านเพียงลองสอบถามก็จะล่วงรู้ ตอนนั้นแม้ข้าต่อสู้กับปีศาจมาร ถูกทำลายต้นเถียน แขนขาดสะบั้น แต่ถึงอย่างไรข้าก็เคยพิชิตประตู่เขียนตามหลักแล้วแม้ต้นเถียนถูกทำลาย แต่พละกำลังทางกายก็ไม่น้อย เป็นกฐีทำงานหาเลี้ยงครอบครัวได้จึงจะถูก”

หูชื้อส่ายหน้า “แต่พละกำลังของข้าในตอนนี้จะกระทบคนธรรมดาที่ยังมีสติ เพราะเหตุใดเล่า ก็เพราะถูกคนลอบทำร้ายถึงอย่างไรข้าก็เป็นศิษย์

ของสำนักหลี่ซาน แม้พิการแล้วแต่หากสังหารข้า สำนักหลี่ซานย่อมต้องตรวจสอบอย่างละเอียด ดังนั้นพวกมันจึงไม่กล้าสังหาร หรือพวกมันอาจไม่อยากสังหารข้าก็เป็นได้...เพราะอยากให้ข้าใช้ชีวิตอย่างมีความสุขแบบนี้นี้" หูซื่อเล่าด้วยน้ำเสียงสงบราบเรียบ ไร้ซึ่งความแค้นเคือง หรืออาจเป็นเพราะความแค้นเคืองถูกใช้จนสิ้นแล้ว

หูซื่อสายหน้า "ตอนนั้นข้าสำแดงความเก่งกาจจนสิ้น ซึ่งขัดขวางชั่วร้ายราวศัตรู ล่วงเกินคนในสำนักเข้าโดยไม่ตั้งใจ และล่วงเกินฝึกฝายในสำนักหลี่ซาน ตอนนั้นข้าไม่แสร้งเลยสักนิด แต่บัดนี้ ต่อหน้าพวกมันข้าเป็นเพียงมดปลวกที่พิเศษตัวหนึ่งเท่านั้น"

"ที่แท้แบบนั้น" ฉินอวี่นพยักหน้าเล็กน้อย "เช่นนั้นท่านคิดปลีกล้วยจากสำนักหลี่ซานหรือไม่"

"ปลีกล้วยจากสำนัก?" หูซื่อสายหน้า "ข้าหวังเพียงใช้ชีวิตอย่างเงียบสงบ กตัญญูต่อท่านแม่ให้ดี ภายในเมืองนี้ ข้ายังเลี้ยงดูท่านจนถึงบั้นปลายได้ ที่นี้ถึงอย่างไรก็เป็นเขตอิทธิพลของสำนักหลี่ซาน พวกมันยังหวาดเกรงอยู่บ้าง หากจากเมืองหลี่ซานไป นอกเมืองรกร้างว่างเปล่า เช่นนั้นย่อมตายโดยไม่ต้องสงสัย เกรงว่ากระทั้งซำกศพลคงถูกสัตว์ป่ากัดกิน ตอนนั้นข้ายังตายไม่ได้ ข้ามีท่านแม่ที่แก่ชราและยังมีภรรยา"

"ข้าเข้าใจแล้ว" ฉินอวี่นยิ้มเอื่อยขึ้น "ทว่าศัตรูของหูซื่อผู้พี่น้อง หากเป็นเพียงแค่ระดับชั้นนี้ ข้าคิดว่าข้ารับมือได้"

หูซื่อมองฉินอวี่นอย่างประหลาดใจ

ฉินอวี่นชักกระบี่ที่หว่างเอวออก เป็นกระบี่คมกริบสามัญธรรมดาเท่านั้น กระทั่งอาวุธวิเศษก็มีใช่

แต่ในตอนนี้ ฉินอวี่นอาศัยกระบี่คมกริบเล่มนี้สำแดงอำนาจที่น่าหวาดหวั่น

รังสีกระบี่นำครั้นคร้ามก่อตัวไม่คลาย หูซื่อรู้สึกหายใจไม่ออก
สีหน้าพลันผกผัน

ตีชั่วหูซื่อก็เคยเป็นศิษย์ชั้นยอดเยี่ยมแห่งสำนักหลี่ซาน มีความรู้
ประสบการณ์ เคยเห็นเจ้าสำนักหลี่ซานสำแดงกระบวรท่า รังสีกระบี่
ตรงหน้าแมื่ก่อตัวไม่คลาย ทว่าแรงกดดันไม่เป็นรองเจ้าสำนักเลย
แม้แต่หน่อย

“ผู้อาวุโส...” หูซื่อสองตาสาดประกาย “ผู้อาวุโสสำแดงของวิเศษ
ร้ายกาจเช่นนี้ได้ เกรงว่าพลังฝีมือไม่เป็นรองเจ้าสำนักหลี่ซานของข้า”

หูซื่อไหนเลยล่วงรู่ว่านั้นเป็นเพียงกระบี่คมกริบธรรมดาเท่านั้น

“ข้ามาเมืองหลี่ซานก็ต้องการเพียงบำเพ็ญอย่างสงบ ทว่าทั้งสำนัก
หลี่ซานข้าล้วนไม่เกรงกลัว ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงศัตรูเหล่านั้น” ฉินอวี่นยิ้มบาง
“บัดนี้ข้าขอให้ท่านช่วยดูแลทำความสะอาดที่พัก ท่านยินดีหรือไม่”

“ยินดี ยินดี” หูซื่อตื่นเต้นจนจะคุกเขาลง กลับถูกฉินอวี่นประคอง
ตัวขึ้น

“เช่นนั้นต่อไปท่านก็อาศัยในที่พักข้า ครอบครัวท่านก็เข้าไปอยู่
อาศัยด้วยได้ หากเป็นไปได้ ช่วยข้าทำอาหาร จ่ายค่าแรงให้เดือนละห้า
ตำลึงเช่นกัน” ฉินอวี่นบอก

หูซื่อซาบซึ้งดีด้นหมีนส่วน “ขอบคุณผู้อาวุโส ขอบคุณผู้อาวุโส”

ต่อไปชีวิตก็ดำเนินไปด้วยดีแล้ว! โรคของมารดาชราในที่สุดก็มีเงิน
ไปหาซื้อยารักษาแล้ว ภรรยาของตนก็ไม่จำเป็นต้องรับจ้างซักผ้าอย่าง
ยากลำบากทุกวันอีกแล้ว

“ท่านแม่ ฮุยเอ๋อร์ ฮุยเอ๋อร์”

หูซื่อรีบมุ่งเข้าไปในบ้านที่หึ่งเล็กหึ่งมีดสลัว ผ่านไปครู่หนึ่งก็เชิญ
มารดาออกมา สตรีใบหน้าเต็มไปด้วยรอยตกรักรักก็ประคองหญิงชราออก

มาด้วย

“ผู้อาวุโส นี่คือท่านแม่ของข้า นี่คือภรรยาข้า” หูซื่อริบแนะนำ

“การจะมีพระคุณ ทุกอย่างทำได้ฟังลูกชายเล่าแล้ว ลูกชายยอมตั้งใจทำงานให้ผู้มีพระคุณ” มารดาซารามแผ่สืดอกเลา สีหน้าไม่สู้ดี

“การจะมีพระคุณ” นางปีศาจจึงจอกน้อยด้านข้างก็คำนับไปด้วย
ว่านางออกจะหวั่นใจ ‘ฟังฟูจวินเล่าแล้ว ผู้บำเพ็ญตบะท่านนี้พลังฝีมือสูงส่งยิ่งนัก ไม่หวาดเกรงศัตรูแต่เก่าก่อนของฟูจวิน ผู้บำเพ็ญตบะที่ร้ายกาจถึงเพียงนี้ จะเมตตาช่วยฟูจวินเข้าจริงหรือ จะมุ่งเล่นงานข้าหรือไม่’

นางปีศาจจึงจอกน้อยออกจะกังวล ‘ฟูจวินไม่รู้ว่ข้าเป็นปีศาจ หากถูกจับได้ ฟูจวินจะรังเกียจข้าหรือไม่’

นางปีศาจจึงจอกน้อยเป็นกังวลไม่สบายใจ

เพื่อปิดบังซ่อนเร้นสถานะปีศาจ นางปลอมเป็นสตรีธรรมดาหน้าตาอัปลักษณ์หนี้ยแล้งมายังเมืองหลี่ซาน คิดหาเงินช่วยเหลือครอบครัวก็อาศัยการรับจ้างซักผ้าอันเป็นวิธีของหญิงชาวบ้านปรกติทั่วไป เพื่อมิให้ฐานะเปิดเผย

“หูซื่อผู้พี่น้อง ครอบครัวท่านจะตามข้าไปตอนนี้เลยหรือไม่” ฉินอวินสอบถาม

“คือว่า...” หูซื่อล้งเลไปเล็กน้อย แล้วมองมารดากับภรรยา

“ไม่อย่างนั้นขอเป็นพรุ่งนี้เถอะ” หูซื่อตอบ “ผู้อาวุโสข้าย้ายบ้านครั้งนี้ต้องย้ายสิ่งของหลายอย่าง อีกทั้งบ้านหลังนี้ก็เช่าอาศัย ยังมีสิ่งที่รับจ้างซักยังไม่แห้งดี พรุ่งนี้ต้องส่งคืนแต่ละบ้าน เย็นพรุ่งนี้พวกเราไปที่ผู้อาวุโสทางนั้นได้หรือไม่”

ฉินอวินครุ่นคิดพักหนึ่ง ยังคงพยักหน้าเอ่ยว่า “ก็ได้ เช่นนั้นเป็น

พรุ่งนี้ ข้าอยู่ที่บ้านหลังที่สองทางตะวันออกของสะพานลิวโป เขตตะวันตกของเมือง หน้าประตูมีต้นท้อหนึ่งต้น ข้าไม่รังอยู่นานแล้ว ขอกลับไปก่อน"

"ข้าส่งผู้อาวุโส"

หูซื่อรีบส่งฉินอวินออกนอกประตู

ส่วนนางปีศาจจึงจอกน้อยประคองหญิงชรามาถึงประตู ก่อนชะเง้อมองที่ไกล

"ต่อไปก็ดีแล้ว ดีแล้ว" ดวงตาหญิงชราเต็มไปด้วยความยินดี

แต่นางปีศาจจึงจอกน้อยกลับร้อนรุ่มกลัวใจ

"ท่านแม่ ฮู่เออร์" หูซื่อเดินกลับเข้ามา เต็มไปด้วยความดีใจ "ต่อไปบ้านเราก็จะดำเนินชีวิตไปด้วยดีแล้ว ฮู่เออร์เจ้าไม่ต้องรับจ้างซักผ้าอีกต่อไปแล้ว"

นางปีศาจจึงจอกน้อยฝืนยิ้มออกมาคราหนึ่ง

สี่สัณรตติกาลเยียมกราย

ครอบครัวลำบากยากจน ตะเกียงน้ำมันลั่นไข้อย่างประหัด ทันที่ที่ฟ้ามืด โดยรอบบ้านของหูซื่อก็มีดมืดเป็นแผ่นผืน มีไม่กี่บ้านที่จุดตะเกียง

มีเพียงแสงจันทร์อ่อนจางสายหนึ่งสาดส่องทั่วบริเวณบ้านราษฎรยากจนเหล่านี้

สองเงาร่างโฉบลงเสียงดังสวบๆ ราวอายุโหมเป็นฟู่เชียนเชิงและคุณชายเหมยหลุนของสกุลฉู่ั่นเอง

"บัดนี้ฟ้ามืด ไม่มีผู้ใดกล้าเดินเฟ้นฟ่านภายนอก" ฟู่เชียนเชิงยิ้มเจ้าเล่ห์

“สมควรลงมือแล้ว” ฉูเหมยหลุนเอ่ยเร่ง

“คุณชายเหมยหลุน ใจร้อนไม่อาจกินเต้าหู้ร้อน*” ฟู่เซียนเชิงแค้นหัวร่อที “เรื่องนี้รีบร้อนไม่ได้ ยังมีเรื่องต้องบอกกล่าวอีกครั้ง สองวันให้หลัง ท่านต้องมอบคนให้ข้า”

“วางใจเถอะ ข้าไม่รักษาคำพูดเมื่อใดกัน” ฉูเหมยหลุนรีบเอ่ย “ยิ่งกว่านั้นหน่วงเหนี่ยวนานไป ถูกท่านทวดพบเข้า ข้าก็เดือดร้อน ข้าไม่หาเรื่องใส่ตัวหรอก”

“เช่นนั้นก็ดี” ฟู่เซียนเชิงพยักหน้า “ข้าเองก็ไม่อยากไปแย่งตัวนางปีศาจจึงจอกน้อยกลับมาจากท่าน”

กามราคะทำให้สติสัมปชัญญะเลอะเลือน

ฟู่เซียนเชิงกระจ่างแจ่งดี คุณชายเหมยหลุนผู้นี้เดือดดาลโมโหง่าย ดังนั้นวาทะไม่น่าฟังต้องเอ่ยตักคอไว้ล่วงหน้า

“เออะ เออะ รีบลงมือ” ฉูเหมยหลุนเอ่ยเร่ง

ฟู่เซียนเชิงพยักหน้า เหยียดแขนออกทันที กลางฝ่ามือปรากฏจานเข็มทิศปากว่า

“ไป” ฟู่เซียนเชิงโบกมือ จานเข็มทิศปากว่าแยกร่างออกกลายเป็นแปดส่วน ลอยออกไปยังทิศทางแตกต่างกัน ตกอยู่ภายในบริเวณร้อยจั้งโดยรอบ ย่อมครอบคลุมบ้านเรือนราษฎรรวมถึงบ้านของหูซือด้วย

“วางค่ายดาตาเสร็จแล้ว เพียงคิดก็เร่งอาณาพาได้” ฟู่เซียนเชิงยิ้มในหน้า

“ชมฝีมือของฟู่เซียนเชิงแล้ว” ฉูเหมยหลุนคาดหวังรอคอย

ฟู่เซียนเชิงพยักหน้า เริ่มเบิกเนตรทิพย์ เพียงปราดเดียวก็มองเห็นรังสีปีศาจของปีศาจจิ้งจอกน้อย จากนั้นก็ถ่ายทอดเสียง

* เปรียบเปรยว่าอย่ารีบร้อนเกินไป อาจทำให้ผิดพลาดหรือไม่สำเร็จ

‘ป๊อจจ๊จจอกน้อย ยังไม่ออกมาอีกอะ หรือต้องให้เจ้าพิการแขน
ขาดนั้นเดี๋ยวดร่อนไปด้วย’ เสียงหนึ่งถ่ายทอดถึงข้างหูนางป๊อจจ๊จจอก
น้อยโดยตรง

“เอ๊ะ?” ภายในห้อง นางป๊อจจ๊จจอกน้อยที่กำลังหลับอยู่กับสามี
ได้ยินเสียงแว่วที่ข้างหู สีหน้านางผกผัน ‘เข้าถูกจับได้แล้ว? คุณชายฉิน
ที่มาวันนี้ หรือว่ามีจุดประสงค์อื่น’

หันไปมองสามีที่อยู่ด้านข้าง จากนั้นก่ดพันกรอด สองตาสาด
ประกายดุจดั้น ออกจากห้องอย่างไร้สຸ້มเสียง

ตอน 6 เจ้าคิดมากไปแล้ว

นอกห้อง

ปีศาจจิ้งจอกน้อยร่อนลงตรงนั้น จ้องมองฟูเซียงชิงและฉู่เหมยหลุน เอ่ยเสียงเยียบเย็น “พวกเจ้าเผ่ามนุษย์สองคนคิดจะทำอันใดกัน”

“ปีศาจจิ้งจอกน้อย” ฟูเซียงชิงส่ายยิ้ม “ตอนนี้เจ้ายอมมอบตัวแต่โดยดี ไม่เช่นนั้น ข้าจะสังหารเศษสวะแขนขาดและมารดาฉันทิ้ง”

“มอบตัวแต่โดยดี?” ปรกาศจุดันผุดวาบในดวงตา “ข้าไม่ยอมมอบตัว พวกเจ้าก็ยังคงรังแกสามีข้า ให้เขาได้รับความทุกข์ทรมานมิใช่หรือ”

ฉู่เหมยหลุนแค้นเสียงเยาะ “วันนี้ถึงได้รู้ หูชื่อตัวโง่มมันถึงกับปะเหลาะปีศาจจิ้งจอกมาเป็นภรรยาได้ ช่างเปี่ยมวาสนาเรื่องรักโดยแท้”

“มอบตัวแต่โดยดี” น้ำเสียงของฟูเซียงชิงกลับกลายเป็นเย็นชา “ไม่เช่นนั้นอย่าโทษข้าไร้ไมตรี”

“น้ำหน้าอย่างเจ้าทั้งสองก็คิดสังหารสามีและผอผอ (แม่สามี) ข้า

หรือ" ใบหน้าปีศาจจึงจอกน้อยงอกขนอ่อนเป็นปุย ดวงตาวิบวาวพันคมกริบ พลันอ้าปาก ปรากฏแสงเย็นสายหนึ่งทะยานออก ชัดพุ่งไปทางฟู่เซียนเชิงซึ่งสร้างแรงคุกคามต่อนางมากที่สุด ร่างกระโจมโถมออก ตวัดหางฟู่ฟ่องไปด้วยขน มวลอากาศโดยรอบเริ่มบิดเบี้ยวผิดรูป

ฟู่เซียนเชิงเพียงสะบัดชายแขนเสื้อ แสงดำทะมึนทะยานฉวัดเฉวียนเกี่ยวกระหวัดพันกันทั้งสิ้นสิบสองสาย ปะทะแสงเย็นที่นางปีศาจจิ้งจอกชัดใส แสงเย็นหมุนตกลงกระเด็นวืด ที่แท้เป็นกระบี่เหินขนาดเล็กเล่มหนึ่ง

แสงดำทะมึนสิบสองสายพุ่งโจมตียี่ปีศาจจิ้งจอกน้อยเป็นลำดับต่อไป

"งดงามนัก งดงามนัก" ฉู่เหมยหลุนจุ่มปลักในห้วงมายา ยิ้มอย่างเคลิบเคลิ้มลุ่มหลง

"ยังไม่คืนสติอีก" ฟู่เซียนเชิงตะคอกครั้งหนึ่ง เสียงประจุกฟ้าผ่าข้างหูฉู่เหมยหลุน มันสะดุ้งเหือกคืนสติกลับมา ถึงได้มองเห็นภาพเหตุการณ์ตรงหน้า

ปีศาจจิ้งจอกน้อยถูกแสงดำทะมึนสิบสองสายโจมต้อย่างน่าอนาถหาใดเปรียบ แสงดำจากกระสวยพุ่งสลัดตัดไปมาลึกลับสุดหยั่งคาด มุ่งจู่โจมบันเอวอันบอบบาง นางล้มกองลงกับพื้น กระอักโลหิตสดหนึ่งคำราตรดบนพื้นดินโคลน สีหน้าปีศาจจิ้งจอกน้อยขาวซีด ในดวงตาฉายแววสิ้นหวังและไม่ยอมจำนน

แสงกระสวยดำทะมึนสิบสองสายกลุ้มรุมโจมตีสันนางด้านทานจนสิ้นเรี่ยวหมดแรง สุดท้ายก็ไม่อาจต้านทานได้

"ศาสตรมายาถึงกับร้ายกาจเพียงนี้ ข้าหลงกลนางเข้าแล้ว" ฉู่เหมยหลุนทั้งตระหนกทั้งแค้นเคือง

“บำเพ็ญตบะ ฝึกฝนมรรคาหทัยก็สำคัญมาก” พูเซียนเชิงเอ่ยขึ้น
“คุณชายเหมยหลุนยังต้องฝึกด้านนี้ให้มากกว่านี้”

“เข้าใจแล้ว พูเซียนเชิง ท่านรีบฝึกพลังฝีมือนางเถอะ แล้วค่อย
มอบนางให้ข้า” ฉูเหมยหลุนเอ่ยเร่ง

“วางใจ ต่อการปีศาจระดับเล็กแบบนี้ กระทั่งค่ายคาถาข้ายังไม่
จำเป็นต้องสำแดง”

ขณะที่ควบคุมแสงกระสวยดำทะมึนสิบสองสาย ก็ปล่อยเส้นเชือก
คาถาพันธนาการปีศาจจิ้งจอกน้อย

นางคิดด้านทานแต่เผชิญหน้ากับการโจมตี ถูกขัดกระหน่ำล้มกอง
กับพื้นอีกครั้ง เส้นเชือกพุ่งสวบรัดพันร่างนางอย่างรวดเร็ว

“ไม่...” ปีศาจจิ้งจอกน้อยมองไปทางห้องด้านหลัง ไม่กล้าร้องเสียง
ดัง กลัวทำให้สามีตื่นขึ้น

สามีที่บัดนี้เป็นเพียงคนพิการ รังแต่จะเดือดร้อน ไม่อาจช่วยนาง
ได้

“ฟูจวิน เข้ารู้แต่แรกแล้วว่าอยู่ภายในเมืองของเผ่ามนุษย์ต้องถูกจับ
ได้เข้าสักวัน เพียงแต่ไม่คิดว่าวันนี้จะมาถึงรวดเร็วถึงขนาดนี้ ลาก่อน
ฟูจวิน! บางทีท่านอาจยังไม่รู้ว่าข้าคือจิ้งจอกขาวในตอนนั้น อยากอยู่ร่วม
กับท่านไปตลอดเหลือเกิน...”

นางมองเข้าไปภายในห้อง น้ำตากบสองตา

พลันสีหน้าพูเซียนเชิงแปรเปลี่ยน “เกิดอันใดขึ้น”

รู้สึกได้ว่ากระสวยนิลกาฬของวิเศษหยุดคว้างกลางอากาศ ไม่อาจ
ควบคุมได้

“ไหนท่านถึงไม่ลงมือแล้ว” ฉูเหมยหลุนที่อยู่ด้านข้างนี้ก็นั่ง

พูเซียนเชิงสีหน้าซีดเผือดจึงไปที่ไกล

กลางราตรีอันมืดมิด บุรุษผมเผ้ากระเซิง หว่างเวยสะพายกระบี่ ก้าวเดินออกมา ขณะปรากฏตัวยังอยู่ที่ไกล เดินเพียงสองก้าวกลับมาถึงที่ ใกล้ มองฟูเซียนเชิงอย่างสงบสุขุม “เจ้ากระทำเรื่องชั่วร้ายให้สกุลฉู่ มากมาย เคยคิดถึงเรื่องกรรมสนองหรือไม่”

“นางเป็นปีศาจ เป็นปีศาจ” ฟูเซียนเชิงรีบบอก

“นางเป็นปีศาจ ยังสะอาดกว่าเจ้า” ฉินอวินมองฟูเซียนเชิง

ปีศาจจึงจอกน้อยอึ้งจันมองทุกอย่างที่เกิดขึ้น

นางกำลังสิ้นหวัง แต่จู่ๆ คุณชายฉินที่ปรากฏตัวเมื่อตอนกลางวัน ถึงกับมาแล้ว?

“ผู้อาวุโส ข้าแค่คิดจับนางเท่านั้น ไม่ได้คิดสังหารนาง” ฟูเซียนเชิง รีบบอก

“ข้ากล่าวแล้วว่านางเป็นปีศาจตนหนึ่ง แต่ยังสะอาดกว่าเจ้า ดูเจ้า บาปกรรมชั่วร้ายไปทั้งร่าง รังสีดำทะมึนจนข้าทนไหว” ฉินอวินส่ายหน้า “กรรมดีกรรมชั่วย่อมถูกสนอง หากยังไม่สนอง นั่นเป็นเพราะยังไม่ถึง คราว วันนี้เจ้าพบเจอกับข้า เป็นกรรมสนองของเจ้าแล้ว”

“ข้า...” ฟูเซียนเชิงคิดเอ่ยวาจา แต่เพียงเสียงพริบครั้งเดียว ร่าง แตกร้าวเป็นเสียง แผลกสลายเป็นผุยผง หวนคืนสู่ฟ้าดินทันที

“หวนคืนฟ้าดิน ถือเสียว่าชดเชยแก่ฟ้าดินก็แล้วกัน” ฉินอวินส่าย ไปด้วยความรู้ของฉินอวิน เขาย่อมกระจ่างแจ้ง โลกนี้หล่อเลี้ยงสรรพสิ่ง ยิ่ง หล่อเลี้ยงมาก โลกก็ยิ่งเสียหายมาก พลังฟ้าดินยิ่งเบาบางลงเรื่อยๆ หาก สรรพสิ่งหวนคืนฟ้าดิน เท่ากับชดเชยแก่โลก

ฟ้าดินก็เป็นมหาสังสารวัฏอย่างหนึ่ง

มีปรากฏการณ์เบิกฟ้าผ่าปฐพีและโลกาวินาศ

ฉินอวินเติมถ้ำสุลี้บางส่วนหวนคืนฟ้าดิน นับเป็นวิธียืดอายุขัยของ

ฟ้าดิน

‘คุณชายฉันทน์ผู้ร้ายกาจยิ่ง เพียงพริบตาเดียว ผู้บำเพ็ญตบะนั้นก็
ตายเสียแล้วหรือ’ ปิศาจจึงจอกน้อยสะท้านตะลึง

“คือ...คือ...” ฉู่เหมยหลุนตระหนกจนหน้าถอดสี

ผู้บำเพ็ญตบะทั้งคนแหวกสลายเป็นผุยผงพร้อมเสื้อผ้าของวิเศษ
เหลือเพียงความว่างเปล่า บรูซหมแผ่กระเชิงยังพิมพ์ให้ได้ยินแว่วๆ ว่า
“หวนคืนฟ้าดิน ถือเสียว่าชดเชยแก่ฟ้าดินก็แล้วกัน” ทำเอาฉู่เหมยหลุน
ยิ่งตระหนกเสียขวัญ

“อย่าสังหารข้า อย่าสังหารข้า” ฉู่เหมยหลุนรีบร้องห้าม “ข้าไม่มี
เจตนาร้ายอันใด ข้าเพียงแค่มาชมดู แค่มานทางมาเท่านั้น”

ฉินอวิ้นจ้องมอง ฉู่เหมยหลุนผู้นี้รังสีบาปกรรมเข้มข้นสุดแสนเช่น
กัน เปรอะขาวโลหิตมากเกินไปแล้ว

“ลุ่มหลงในกามเป็นปรกติของมนุษย์” ฉินอวิ้นเอ่ยขึ้น “แต่เจ้าเพื่อ
กามราคะ กลับทำร้ายชีวิตผู้คนมากเกินไป ข้าไม่อาจอภัยเจ้าได้”

“เจ้าสังหารข้าไม่ได้ บิดาข้าคือฉู่เฉิงอี้ เป็นผู้อาวุโสของสำนักหลี
ซาน ท่านปู่ข้าคือฉู่หงซิง เจ้าสำนักหลีซาน” ฉู่เหมยหลุนรีบแจจแจง

“แล้วอย่างไรเล่า” ฉินอวิ้นเพียงกวาดตามอง ร่างฉู่เหมยหลุนแตก
เป็นเสี่ยงๆ แหวกสลายเป็นความว่างเปล่าทันที

เหนือคำว่า “กามกิเลส” เป็นมีดหนึ่งเล่ม*

นับแต่โบราณกาลมา วีรบุรุษห้าวหาญหรือคนถ่อยเลวทรามไม่รู้
เท่าใดต่อเท่าใดต้องสิ้นชีพเพราะ “กามกิเลส”

เหมยหลุนแห่งสกุลฉู่ก็เป็นหนึ่งในนั้น

* คำว่ากามราคะกิเลสในภาษาจีนคือ 色 (อ่านว่าเสื่อ) ด้านบนคือตัวอักษรผิง (J) ด้านล่างเป็นตัวอักษร 巴 (อ่านว่าปา)
ห้องเสียงกับคำว่า 悲 (บาดแผล) เปรียบเปรยว่ากามราคะเป็นต้นตอแห่งหายนะ เมื่อลุ่มหลงในกามกิเลสยอมไม่ระมัดระวัง
ถูกทำร้ายจากกามกิเลส เหมือนถูกมีดกรีดเดือนเกิดบาดแผล

ขณะที่ฉินอวินสังหารผู้เหมยหลุนนั่นเอง ภายในสำนักหลีซาน ควัน
กำยานอวลตลบท้องวิเวก บุรุษวัยกลางคนนั่งขัดสมาธิปล้นลิ้มตาขึ้น

“ยันต์คุ้มกันบนตัวของเหมยหลุนแหลกสลายแล้ว?” บุรุษวัยกลาง
คนทั้งตระหนกทั้งเดือดดาล

“ผู้ใดกล้าแตะต้องลูกชายข้า ในเมืองหลีซาน ผู้ใดกล้าแตะต้อง
ลูกชายข้า”

ผู้เฒ่าทั้งเป็นห่วงบุตรชายทั้งพิโรธหาใดเปรียบ

จากนั้นรีบลุกออกจากห้องวิเวกไปอย่างรวดเร็ว เร่งรุดไปยัง
ตำแหน่งสุดท้ายที่ตรวจจับยันต์คุ้มกันได้

หลังฉินอวินสังหารผู้เขียนเชิงและผู้เหมยหลุนแล้ว ปีศาจจิ้งจอก
น้อยคนนั้นก็มองเขาอย่างตื่นกลัว

“ผู้อาวุโสฉิน” นางเอ๋อปากขึ้น “ปีศาจน้อยขอบคุณในบุญคุณช่วย
ชีวิต”

“ปีศาจน้อยอย่างเจ้าช่างกล้านัก กล้าเข้าสู่เขตเมืองของเผ่ามนุษย์
ก็ช่างเถิด ยังออกไปชักผ้าส่งผ้าโผล่หน้าโผล่ตาทุกวัน คิดว่าไม่มีผู้ใดล่วง
รู้ฐานะของเจ้าหรือ” ฉินอวินสอบถาม

ปีศาจจิ้งจอกน้อยอดตอบมิได้ “ผู้อาวุโสฉิน ท่านพักทางสะพานลี้ว
ไปเขตตะวันตกของเมือง สองคนนี่มาโจมตี ท่านรู้ได้อย่างไร หรือท่าน
ลอบจับตาอยู่ที่นั่นมาโดยตลอด”

ฉินอวินนิ่งงัน

“ผู้อาวุโสฉิน ท่านคิดช่วยเหลือสามีข้า จะให้เขาช่วยดูแลที่พักท่าน
บัดนี้ท่านถึงขนาดคอยจับตาที่พักของพวกเรา ทั้งยังยื่นมือช่วยเหลือข้า
สิ้นเปลืองแรงกำลังมากถึงเพียงนี้ ท่านเห็นดีในสิ่งใดของสกุลหูหรือ”

ปีศาจจิ้งจอกน้อยจ้องฉินอวี่น “สามี่ข้าเป็นคนพิการ ผอผอก็เป็นหญิงชรา
สุขภาพทรุดโทรม ท่านกระทำเช่นนี้เพื่อข้าหรือ ข้ารู้ดี เฝ้ามุขอย่าง
พวกท่านโปรดปรานจับพวกเราปีศาจจิ้งจอกไปเป็นของเล่น...ข้ารู้ว่าข้า
ไม่อาจขัดขึ้น ข้าหวังเพียงท่านปฏิบัติต่อสามี่ข้าอย่างดี ผอผอของข้า
นั้น...” นางตาแดงกำพलगกล่าวคำ

ฉินอวี่นออกจะไร้วาจา อดเอ่ยมิได้ว่า “ปีศาจจิ้งจอกน้อย เจ้า
คิดมากไปแล้ว”

ตอน 7 เส้นเหตุผลต้นกรรม

ปีศาจจึงจอกน้อยตะลึงงัน

คิดมากไปแล้ว?

“เช่นนั้นผู้อาวุโสตั้งใจเช่นนี้ มิใช่เพราะข้า เป็นเพราะอันใด” นาง
อดถามมิได้

“เพราะสามีของเจ้า” ฉินอวีนตอบเสียงเรียบ “สามีเจ้านับได้ว่าเป็น
วีรบุรุษ บุคคลที่เป็นวีรบุรุษ ไม่สมควรจะมีจุดจบเช่นนี้”

“ผู้อาวุโส...” นางรู้สึกตื่นตัน

ในใจนาง สามีนางเป็นวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ เพียงแต่บัดนี้อับจนหนทาง
เท่านั้น เมื่อได้ยินฉินอวีนกล่าวเช่นนี้ นางรู้สึกซาบซึ้งจนน้ำตาคลอ รู้สึก
ได้ว่าที่เขาเอ่ยมาล้วนเป็นวาจาจากใจจริง เนื่องจากไม่อยากเห็นวีรบุรุษ
พบจุดจบเช่นนี้ถึงได้ยื่นมือเข้าแทรก

ก็ถูกต้อง

พลังฝีมือของฉินอวีนเช่นนี้ ไม่มีความจำเป็นต้องหลอกลวง

ครอบครวียากจนอย่างพวกเขา

“ปีศาจน้อยละเอียดใจ ก่อนหน้าถึงกับมองท่านเช่นนั้น” ปีศาจ
จึงจอกน้อยรีบค้อมคำนับ รู้สึกละเอียดใจอย่างยิ่ง

“โทษเจ้าไม่ได้ โลกโลกีย์นี้ พวกกบฏมากมายเหลือเกิน” ฉิน
อวี่นเงยหน้ามองที่ไกลออกไป “อย่างเช่นที่เร่รุดมาในตอนนี่”

“เร่รุดมาตอนนี่?” ปีศาจจิ้งจอกเงยหน้ามองอย่างสงสัย

“ตามเข้าไปชมดู”

ฉินอวี่นเพียงนึกคิด พลันก้อนเมฆก่อตัวได้ฝ่าเท้า รองรับเขาและ
ปีศาจจิ้งจอกน้อยเหินทะยานไปที่ไกลทันที

กลางอากาศ ฉู่เฉิงอี่บุรุษในชุดคลุมสีดำเหินเมฆหมอกเร่รุดมา
ดวงตาเต็มไปด้วยรังสีฆ่าฟัน

“ในเมืองหลี่ซาน แต่ไรเรามีเพียงสกุลฉู่ข้ารังแกคน ผู้ใดกล้ารังแก
สกุลฉู่ อยากเห็นนัก เป็นผู้ใดเล่นงานลูกชายข้ากันแน่ หวังว่าลูกข้าจะยัง
มีชีวิตอยู่! ไม่เช่นนั้น...”

ฉู่เฉิงอี่ทั้งรู้มร้อนทั้งคั่งแค้น

ทันใดนั้นสีหน้าพลันผกผัน มองเห็นฉินอวี่นและปีศาจจิ้งจอกน้อย
ที่เหินเมฆมาเช่นกัน

ปีศาจจิ้งจอกน้อยบัดนี้ปลดรอยกระบนใบหน้า คืบสู่รูปลักษณ์
มนุษย์ งดงามเพริศแพรวยิ่งนัก

“ตำแหน่งที่ทั้งคู่วะเหินมาเป็นตำแหน่งสุดท้ายที่ยันต์คุ้มกันซาน
สลายไป พลั้งฝีมือก็ไม่ธรรมดา สิบมีแปดเก้าเป็นฆาตกร!” ฉู่เฉิงอี่เดิมที
พิโรธแค้นเคืองเต็มอก แต่ควบคุมไว้ได้ในชั่วพริบตา

เนื่องเพราะศาสตร์เหินเมฆ มิใช่ศาสตร์สามัญธรรมดา

ในบรรดาเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตา ผู้บำเพ็ญตะบะไร้สังกัด
บางส่วนยังไม่อาจสำแดงศาสตร์เห็นเมฆนี้ได้

“สำแดงศาสตร์เห็นเมฆได้ บุรุษสะพายกระบี่ที่หว่างเอวผู้นี้ พลัง
ฝีมือไม่เป็นรองข้า ข้างกายเขานั้นเป็นปีศาจจิ้งจอกน้อยเขตชั้นหลังฟ้า”

ฉูเจิงอ๋อเบิกเนตรทิพย์ เพียงปราดเดียวก็วินิจฉัยว่ากระแสนาถ
ของปีศาจจิ้งจอกน้อยค่อนข้างอ่อนด้อย เพียงเขตชั้นหลังฟ้า ไม่เพียงพอ
ให้กังวล

“สหายธรรมท่านนี้ มิทราบได้พบฉูเหมยหลุนลูกชายข้าหรือไม่” ฉู
เจิงอ๋อสอบถาม “ลูกชายข้านับว่ามีชื่อเสียงอยู่บ้างในหลายเมืองโดยรอบ”

“ได้พบ” ฉินอวินพยักหน้า “เมื่อครูเพิ่งถูกข้าสังหารไป”

ปีศาจจิ้งจอกน้อยอดหันขวับมามองฉินอวินมิได้

สีหน้าฉูเจิงอ๋อผันแปรเปลี่ยน จ้องบุรุษผมเผ้ากระเซิงแตงตัว
อนาถาดูขอมซ่อที่อยู่เบื้องหน้าสายตาผู้นี้

เทียบกับสิบห้าปีก่อนแล้ว ฉินอวินดูกร้านโลกขึ้นมาก การแต่งกาย
ทรงผม ห้าองคาพยพบนใบหน้าล้วนเปลี่ยนไป กระทั่งท่วงท่าลักษณะก็
ยังเปลี่ยนแปลง ฉินอวินในอดีตเปี่ยมสง่าราศี สมเป็นเซียนกระบี่อันดับ
หนึ่งในประวัติศาสตร์ แม้เก็บงำถ่อมตนอย่างไร แต่มรรคากระบี่ยังคง
สว่างรุ่งโรจน์ดังดวงตะวันเจิดจ้าสร้างแรงกดดันแก่ศัตรู แต่ฉินอวินในตอน
นี้กลับเต็มไปด้วยความทุกข์ระทมอ้างว้างวังเวง

คิดคำนึงถึงภรรยา ท่วงพะวงถึงบุตรสาวในท้องของภรรยา

หากบุตรสาวคลอดออกมาได้ บัดนี้ก็อายุสิบกว่าขวบแล้ว

สิบกว่าปีมานี้ ฉินอวินห่วงกังวลมาโดยตลอด กลัวว่าเมื่อตน
รวบรวมสมบัติจนครบแล้ว ภรรยาและบุตรสาวก็ไม่อยู่แล้ว เพียงคิดก็
แทบวิปลาสดลุ่มคลั่ง

ฉินอวินเปลี่ยนแปลงไปมาก หากไม่คุ้นเคยกัน ย่อมจดจำเขาไม่ได้

ฉู่เฉิงอี้ย่อมคิดไม่ถึงว่าที่อยู่เบื้องหน้าสายตาจะเป็นเขียนกระบี่อันดับหนึ่งในตำนาน

ฉู่เฉิงอี้ยึดตามอง ความคิดหลายอย่างผุดวาบในหัวสมอง ‘ที่นี่คือเมืองหลี่ซาน เป็นเขตอิทธิพลของสำนักหลี่ซาน ท่านพ่อข้าเป็นเจ้าสำนักหลี่ซาน ผู้อาวุโสทุกท่านของสำนักล้วนบรรลुเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตา แต่คนร้ายผู้นี้ไม่เพียงไม่หลบหนี กลับเป็นฝ่ายเข้ามารับหน้าเองถึงขั้นไม่สะทกสะท้าน เห็นชัดว่าไม่หวาดกลัวยอดฝีมือที่มีมากมายของสำนักข้า พลังฝีมือของเขาน่าจะไม่ใช่รองท่านพ่อข้า’

‘ยิ่งไปกว่านั้นข้ายังไม่ทันตรวจจับได้ แต่เขากลับตรวจจับข้าได้ก่อนเป็นฝ่ายเข้าหาเอง พลังฝีมือย่อมเหนือกว่าข้า’

“เหมยหลุนตายแล้วจริงหรือ” ฉู่เฉิงอิตาแดงกำ ริมเอวขึ้น

“ใช่ ตายแล้วจริงๆ ว่าอย่างไร ข้าสังหารเขา ท่านในฐานะบิดาไม่แยแสสนใจสักนิด ไม่คิดแก้แค้นหรือ” ฉินอวินจ้องมอง

ฉู่เฉิงอิตาแดง ทอดถอนใจเอ่ยว่า “ข้าแน่นอนว่าแยแส เพียงแต่ข้าเองก็ไม่แปลกใจ เหมยหลุนใช้กำลังฉุดคร่าหญิงชาวบ้าน เรื่องเห็นชีวิตผู้คนเป็นผักปลา กระทำมามากเหลือเกิน ข้าอยากลงโทษเขาให้หนักเพื่อรักษาคุณธรรม กำจัดบุตรชายอย่างไม่ปราณี แต่ข้าก็ทำไม่ลงคอ ถึงอย่างไรก็เป็นลูกชายข้า วันนี้สหายธรรมลงมือกำจัดเขา นับว่าช่วยตัดเหตุผลต้นกรรมทางโลกแก่ข้า”

“ข้าช่วยตัดเหตุผลต้นกรรม?” ฉินอวินตะลึงงัน

“ข้ากระทำไม่ลงคอ สหายธรรมช่วยตัดเหตุผลต้นกรรมนี้ให้ ข้ายังต้องขอบคุณท่าน” ฉู่เฉิงอี้ยทอดถอนใจ “ช่างเถอะ นับจากนี้ห่างไกลจาก

โลกโลเกีย มุ่งมั่นบำเพ็ญตบะเถอะ” พุดจบกก็หมุนตัวจะจากไป

“ซำก่อน” ฉินอวินเอ่ยห้าม

ฉู่เฉิงอี้หันมามองฉินอวิน “สหายธรรม ยังมีเรื่องใดหรือ”

ฉินอวินเบิกจักษุสนีที่หว่างคิ้วทันที อานุภาพแห่งจักษุสนีนี้นำเกรงขาม ไม่ว่าจะเป็นชะตาชีวิต กุศลผลบุญ รั้งสี่สมบัติ เหตุผลต้นกรรมอายุขัยและบาปกรรมล้วนตรวจสอบได้ทุกอย่าง

“หากไม่เห็นบาปกรรมเข้มข้นปกคลุมร่างจนดำทะมึน ไม่แน่ข้าอาจเชื่อ” ฉินอวินคล้ายยิ้มไม่ยิ้ม หลังเบิกจักษุสนีแล้ว ฉินอวินมองเห็นเหตุผลต้นกรรมบนร่างของฉู่เฉิงอี้ได้กระจ่างชัดแจ้ง

เส้นเหตุผลต้นกรรมหลายสายเชื่อมต่อแปดทาง เส้นสายส่วนมากเล็กละเอียดยิ่งนัก

ทว่าหนึ่งในนั้นเชื่อมต่อมาถึงตัวฉินอวิน เส้นใหญ่ขนาดนิ้วมือ เป็นสีแดงโลหิตทั้งเส้น ฉินอวินรู้สึกถึงจิตสังหารและความแค้นที่แฝงในเส้นเหตุผลต้นกรรมนี้

มองด้วยจักษุสนียิ่งปรากฏภาพเหตุการณ์อยู่ภายในเส้นเหตุผลต้นกรรมนี้ ล้วนเป็นภาพฉู่เฉิงอี้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอย่างโกรธแค้น

“สมควรตาย”

“กล้าสังหารลูกชายข้า ต้องมีสักวัน ข้าจะสังหารเจ้า”

“สังหาร สังหาร สังหาร”

ภาพฉู่เฉิงอี้ในเส้นเหตุผลต้นกรรม ล้วนเต็มไปด้วยจิตสังหารและความอาฆาต

ความอาฆาตพยาบาท ความสำนึกในบุญคุณ เหล่านี้ล้วนก่อตัวเป็นเหตุผลต้นกรรม

เด่นชัดว่าฉู่เฉิงอี้อาฆาตแค้นฉินอวินยิ่งนัก เพียงแต่ต่อหน้าแสร้ง

กระทำดีด้วย

“สหายธรรม นี่ท่านเบิกจักรุฬสวรรค์หรือ” ฉู่เฉิงอี้ทำท่าตื่นตะลึง ในใจยิ่งหัวนวด

ดวงตาที่สามกลางหว่างคิ้ว?

นี่ก็คือจักรุฬสวรรค์

ในวัดหมัวเฮอ ผู้ฝึก “พิศแสง” หนึ่งในอิทธิฤทธิ์หกแห่งพุทธศาสนา ได้สำเร็จก็มีจำนวนน้อยยิ่ง โลกหล้านี้ ผู้เบิกจักรุฬสวรรค์ได้ ไม่มีผู้ใดมีไข่มุกคล้ายใหญ่

“ยังแสร้งไม่คิดค้นซ้ำ แต่จิตสังหารที่ท่านมีต่อข้าท่วมท้นสิ้นฟ้า ไม่อาจปิดบังสายตาเข้าไปได้” ฉินอวิ้นเอ่ยขึ้น

“ข้าไม่แค่นท่านจริงๆ” ฉู่เฉิงอี้รีบบอก

พริบตานั่น รังสีกระบี่สายหนึ่งแทงฉีกใส่หน้าผากฉู่เฉิงอี้ ทะลุกะโหลก

ฉู่เฉิงอี้ถลึงตาโตจ้องมองฉินอวิ้นอย่างไม่ยอมจำนน จากนั้นก็ร่วงผล็อยลงไป

“มา” ฉินอวิ้นเพียงกวักมือ ศพของฉู่เฉิงอี้ลอยมายังด้านข้าง

‘สังหารทั้งอย่างนี้หรือ’ ปิศาจจิ้งจอกน้อยตกตะลึง ‘มิได้สำแดงศาสตร์คาถา มิได้สำแดงของวิเศษ ก็สังหารผู้บำเพ็ญตะบะเขตชั้นก่อนนภา ได้อย่างนั้นหรือ ยิ่งกว่านั้นยังเบิกจักรุฬสวรรค์ได้ คุณชายฉินผู้นี้เป็นใครกันแน่’

ของวิเศษทั้งสิ้นในศพของฉู่เฉิงอี้ลอยออกมา

“ปิศาจจิ้งจอกน้อย เหล่านี้มอบให้เจ้าแล้ว” ฉินอวิ้นเอ่ยขึ้น

“ขอบคุณผู้อาวุโส” นางนิเกติใจ ก่อนหน้าได้แต่ใช้อาวุธวิเศษ ไม่มีของวิเศษติดตัวสักชิ้น

ฉินอวินพาปีศาจจิ้งจอกน้อยและศพของฉู่เฉิงอี๋เหินมาถึงเหนือ
สำนักหลี่ซาน ก่อนโบกมือ

ศพของฉู่เฉิงอี๋ร่วงตกลงไปทันที หล่นตบบนสนามฝึกยุทธ์แห่งหนึ่ง
ของสำนักหลี่ซาน พื้นดินสั่นสะเทือน

“หนึ่งเดือนกว่าแล้วก็ยังตรวจสอบไม่พบ ลองแหวกหญ้าให้ดูดีนะ ดู
ว่าทวดฉู่จะตอบสนองอย่างไร” ฉินอวินทอดตามองเบื้องล่าง ศพของผู้
อาวุโสสำนักหลี่ซานและเป็นหนึ่งในผู้แกร่งกล้าเขตชั้นก่อนนภาของสกุล
ฉู่ ทวดฉู่ผู้นั้นจะมีปฏิกิริยาอย่างไร

“ข้าส่งเจ้ากลับไป จำไว้ เรื่องในวันนี้ห้ามแพร่งพราย และอย่าบอก
สามีเจ้า” ฉินอวินกำชับ

“ผู้อาวุโสโปรดวางใจ ข้าไม่กล้าบอกเขาหรอกว่าข้าเป็นปีศาจ”
ปีศาจจิ้งจอกน้อยเอ่ยอย่างจริงจัง “กระทั่งเงินก็ไม่กล้ามอบให้เขา ต้องออก
ไปทำงานหนักหาเงินมาได้ถึงกล้านำออกมาใช้”

ฉินอวินพยักหน้านำปีศาจจิ้งจอกทะยานจากไปทันที

ศพของฉู่เฉิงอี๋ตกลงบนสนามฝึกยุทธ์ของสำนักหลี่ซาน ร่วงจากที่
สูงลงมาจนพื้นดินยุบเป็นแอ่ง ความเคลื่อนไหวใหญ่โตนัก ศิษย์นอกสำนัก
ที่อยู่เวรยามกลางคืนต่างออกมาตรวจสอบ

“เกิดเรื่องไฉน”

“โดนความเคลื่อนไหวใหญ่โตขนาดนี้”

ศิษย์นอกสำนักสองคนที่อยู่ใกล้ที่สุดเร่งรุดมา ส่องบริเวณสนาม
ฝึกยุทธ์ด้วยโคมไฟ เพียงปราดเดียวก็เห็นศพนั้น ถึงอย่างไรก็เป็นศพของ
ผู้บำเพ็ญตบะเขตชั้นก่อนนภา แม้มตกจากที่สูงก็ยังคงสภาพสมบูรณ์

“เป็นผู้อาวุโส”

“เป็นผู้อาวุโส”

สองคนเพียงมองเห็นก็ตระหนกจนแข่งขาอ่อน

โหมง! โหมง! โหมง! เสียงฆ้องลั่นดังกังวานทั่วสำนักหลิซ่าน ทั้งสำนัก
วุ่นวายโกลาหล บรรดาลูกศิษย์และระดับสูงในสำนักต่างเร่งรุดมา เมื่อเห็น
ศพของฉู่เฉิงอี้ต่างไม่ยากเชื่อสาวยตา

ฉู่เฉิงอี้หนึ่งในผู้อาวุโสถึงกับมอดม้วยแล้ว ศพอยู่ภายในสนามฝึก
ยุทธ์ของสำนัก

ย้อมสะท้อนสะท้อนทั้งสำนัก ขาวแพร่มาถึงจวนสกุลฉู่อย่าง
รวดเร็ว เมื่อฉู่หงซิงเจ้าสำนักมาถึง เห็นภาพฉากนี้ก็อดสึหน่าเขี้ยวบัด
มิได้

ตอน 8 หลัวกรั้มผกาแบ่งบาน*

“เจ้าสำนัก”

“เจ้าสำนัก”

ผู้อาวุโสสองคนที่อยู่ในเหตุการณ์และบรรดาลูกศิษย์ต่างเปล่งเสียงอย่างเคารพ เมื่อเห็นเจ้าสำนัก พวกเขาก็มีเส้าหลักแล้ว

ฉู่หงซึ่งเป็นบุคคลยากปรากฏในหลายร้อยปีของสำนักหลีซาน และเป็นผู้แกร่งกล้าเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถเที่ยงแท้เพียงหนึ่งเดียวของสำนัก

“อ้อเออร์...” ฉู่หงซึ่งมองศพที่แผ่หราอยู่ตรงหน้า สีหน้าเขียวปัดร่างสั่นทึ่มเล็กน้อย

“เจ้าสำนัก” บุรุษใบหน้าหล่อเหลาด้านข้างเดินขึ้นหน้า เอ่ยเสียงเบาว่า “ศพของผู้อาวุโสอี๋ข้าตรวจสอบแล้ว บาดแผลถึงแก่ชีวิตคือ

* บรรยายทัศนียภาพสันตฤดู ดันหลิวให้ร่มเงา มวลผกาบานสะพรั่ง เปรียบเปรยว่าพบความพลิกผันท่ามกลางความยากลำบาก

บาดแผลที่แทงทะลุกะโหลก ถึงตอนนี้ รังสีกระบี่ยังหลงเหลือสายหนึ่ง ฆาตกรน่าจะควบคุมของวิเศษประเภทกระบี่แทงหน้าผากผู้อาวุธอัธ ี่ ข้างลองตรวจจับโดยละเอียด ล้วนรู้สึกระหนักขั้วญวณ ของวิเศษประเภทกระบี่ที่ฆาตกรใช้นั้นร้ายกาจยิ่ง!

ฉู่หงซึ่งสีหน้าเคร่งเครียดแค้นเคือง ตรวจสอบดูอย่างละเอียด
บริเวณหัวกะโหลกยังมีรังสีกระบี่หลงเหลืออยู่จริงๆ! รังสีกระบี่
คมกริบน่าครันคร้าม ทำให้ฉู่หงซึ่งสะท้านวูบเนือกระตุก
“รังสีกระบี่พิสุทธถึงเพียงนี้” รุมน่านดาฉู่หงซึ่งหดลง “เป็นเซียน
กระบี่! พลังฝีมือน่าจะแกร่งกล้ากว่าข้า”

หลังจัดวางศพของฉู่เจิ้งอีเรียบร้อยเหมาะสมแล้ว ฉู่หงซึ่งเจ้าสำนัก
ก็เร่งรุดตลอดคืนกลับจวนสกุลฉู่

ภายในโถงจวนสกุลฉู่

“หงซึ่ง เรื่องที่เกิดขึ้นภายนอกข้าได้ยินแล้ว เจ้าในฐานะเจ้าสำนัก
บัดนี้สมควรอยู่อำนวยการภายในสำนัก มิใช่มาพบข้า” ทวดฉู่คลุมเสื้อ
คลุมนั่งอยู่ตรงตำแหน่งประธาน ออกจะเหลืออด

“ท่านพ่อ” ฉู่หงซึ่งยืนอยู่ด้านข้าง เด่นชัดว่าเป็นเจ้าสำนักและเป็น
ผู้บำเพ็ญตบะเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถเทียงแท้ แต่ยังคงให้ความเคารพ
บิดาหาใดเปรียบ ผู้อื่นเห็นแล้ว คงได้แต่คิดว่าเป็นฉู่หงซึ่งมีความมกตัญญู!

“การตายของเจิ้งอี สำหรับท่านพ่อแล้วย่อมเป็นเรื่องเล็ก” ฉู่หงซึ่ง
เอ่ยต่อเนื่อง “แต่ศพของเขา ข้าดูแล้ว ฝีมือน่าจะเป็นเซียนกระบี่ พลัง
ฝีมือแข็งแกร่งเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถเทียงแท้ระดับสุดยอดหรืออาจ
เป็นเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ เซียนกระบี่ที่มีพลังฝีมือแกร่งกล้า
กว่าข้ามาถึงเมืองหลี่ซาน ข้ายอมรายงานท่านพ่อ”

“เขียนกระบี่?” ทวดคู่วักระตุก “ตรวจสอบภูมิหลังออกมาได้หรือยัง”

“ยังไม่ได้!” คู่งซึ่งตอบ “ท่านพ่อ พลังฝีมือของอีกฝ่ายเกรงว่าเหนือกว่าทั้งสำนักหลีซาน ข้าสมควรรับมืออย่างไร”

“ค่อยๆ ตรวจสอบ สืบหาภูมิหลังของอีกฝ่ายออกมาให้ได้” ทวดคู่อ๋อเสียงเยือกเย็น “จำไว้จุดหนึ่ง อย่าแหยมอีกฝ่าย สายเขียนกระบี่ ไม่ว่าหอกกระบี่ สำนักเยวี่ เขาหลิงเป่า หรือกลุ่มใดก็ตาม ล้วนมิใช่สำนักหลีซานของพวกเราจะล่วงเกินได้”

“อดทนเช่นนี้ต่อไปอย่างนั้นหรือ” คู่งซึ่งออกจะไม่เต็มใจ

เขารู้ดีว่า “ท่านพ่อ” ของเขาผู้นี้นำหวาดกลัวถึงเพียงใด

การตายของคู่งอิงอั้น คู่งซึ่งคิดแก้แค้น อาศัยตนเองไม่พอ ได้แต่อาศัยบิดาของเขาแล้ว

“ใช่ อดทน” ทวดคู่อ๋อปรายตามองคู่งซึ่งอย่างเย็นชา “การตายของอิงอี้ ได้แต่โทษว่าเขาหาเรื่องใส่ตัว จำไว้ที่ข้าเคยกล่าวกับเจ้า เรื่องใหญ่ให้กลายเป็นเรื่องเล็ก เรื่องเล็กให้สลายหายไป อย่าก่อเรื่องเดือดร้อนให้ข้า ไม่เช่นนั้นข้าไม่แยะแสบที่จะหาลูกบุญธรรมคนใหม่”

“ข้าทราบแล้ว และจะควบคุมสำนักหลีซานให้ดี ย่อมทำเรื่องใหญ่กลายเป็นเรื่องเล็ก เรื่องเล็กให้หายไป ไม่สร้างเรื่องเดือดร้อนให้ท่านพ่อ” คู่งซึ่งรับคำอย่างเชื่อฟัง

“นี่ถึงเป็นลูกที่ดี” ทวดคู่อ๋อปลื้มพาลงลุกขึ้น “เอาละ ข้าจะไปนอนต่อเจ้าไปยุ่งเรื่องของเจ้าเถอะ”

“ขอรับ” คู่งซึ่งถอยออกไปอย่างเคารพ

ทวดคู่อ๋อมองบุตรชายจากไป ก่อนขมวดคิ้วลอบเอ่ยว่า ‘เขียนกระบี่ที่สังหารอิงอั้นจะเพียงผ่านทางมาเท่านั้น’

ซ่อนตัวในโลกต่ำกว่าหมื่นปีโดยไม่ถูกจับได้ ประการแรกเพราะวิชาเก็บจำกระแสนปรมาณูร้ายกาจ ประการที่สองที่นี้เป็นเพียงเมืองเล็กเท่านั้น แม้นานๆ จะปรากฏ “เขียนสวรรค์” ผ่านทางมาสักคน แต่เขียนสวรรค์ไม่มีเหตุผลใดจะเบิกจักษุสวรรค์ตรวจสอบราษฎรทุกคน ประการที่สามมันเองก็ระมัดระวังอย่างยิ่ง จึงแฝงตัวในหมู่ผู้คนมากมายนับจำนวนไม่ถ้วน แต่ไรมาก็ไม่ถูกจับได้

ฉินอวี่นเนื่องเพราะเสาะหาถ้าฟ้าเขียนอวี่นชีว เบิกจักษุสนี่สำรวจตรวจสอบอย่างปุพรม ถึงได้พบทวดฉู่เข้า

ภายในบ้านพัก

ฉินอวี่นเบิกดวงตาแนวดั่งกลางหว่างคิ้ว แสงฟ้าแลบแปลบปลาบในดวงตาข้างนั้น ทอดตามองจวนสกุลฉู่

มองเห็นเหตุการณ์ขณะทวดฉู่สนทนากับฉู่หงซึ่งอย่างชัดเจน

“หาลูกบุญธรรมคนใหม่? ฉู่หงซึ่งผู้นี้เป็นลูกบุญธรรมอย่างนั้นหรือ”
ฉินอวี่นพึมพำ “ฉู่เจิงอี่เป็นผู้อาวุโสของสำนักหลี่ซานและเป็นรุ่นหลานของทวดฉู่ ถูกสังหารแล้วโยนศพไว้ที่สนามฝึกยุทธ์ของสำนัก ทำทายถึงเพียงนี้ มันถึงกับเลือกที่จะอดทนต่อไปอย่างนั้นหรือ”

ฉินอวี่นฉงนสงสัย “พลังฝีมือสร้างแรงคุกคามแก่ข้าได้ ผู้ธำรงอยู่ที่หน้าหาวดกลัวยานานี้กลับอดกลั้นต่อไปแบบนี้...ต้องมีเป้าหมายใหญ่อย่างแน่นอน มีแผนการอันใดกันแน่”

เย็นวันถัดมา

ทั้งสามคนของสกุลหู่มาถึงที่พักของฉินอวี่น

“สวยงามอย่างแท้จริง” ปีศาจจิ้งจอกน้อยโฉบหน้าเต็มไปด้วยรอย

กระสรวนชุดทำให้ดูอวบท้วม กวาดตามองไปโดยรอบ ภายในสวนดอกไม้
ร่วงเต็มพื้น ทศนียภาพงามตายิ่งนัก

“ต่อไปพวกเรา ก็อาศัยที่นี่แล้วหรือ” แม่เฒ่าหูสองตาสว่างเป็น
ประกาย

หูชื้อมองมารดาและภรรยา รู้สึกเบิกบานขึ้นในใจ เอ่ยเสียงเบา
“ท่านแม่ ฮุยเอ๋อร์ ต่อไปบ้านเราไม่ต้องลำบากอย่างเมื่อก่อนแล้ว เจ้าไม่
ต้องรับซักผ้าให้หลายๆ บ้านอย่างนั้นอีกต่อไปแล้ว”

“อืมม” ปิตาจจึงจอกน้อยพยักหน้า

“หูชื้อผู้พี่น้อง” ชั้นสองของตึกหลังหนึ่ง ฉินอวินเยี่ยมหน้ามองลง
มาข้างล่าง ยิ้มพลางกำชับว่า “จวนแห่งนี้ดูทั่วแล้วหรือยัง”

“ดูทั่วแล้ว” หูชื้อรีบตอบ

“พวกท่านทั้งสามพักอาศัยที่ส่วนหน้า เลือกห้องพักกันตามสะดวก”
ฉินอวินกำชับ “ไม่มีธุระใดไม่ต้องมารบกวนข้าที่ส่วนหลังก็พอ อีกอย่าง
นี่คือค่าใช้จ่ายสำหรับซื้อกับข้าวกับปลา ท่านรับไว้ก่อน”

พูดพลางฉินอวินโบกมือ โยนถุงหนึ่งลงมา

หูชื้อรีบรับไว้ รู้สึกหนักอึ้ง เมื่อเปิดออกดู ภายในถุงล้วนเป็นเศษ
ก้อนเงิน และตัวเงินหนึ่งพันตำลึงแผ่นหนึ่ง

“นี่มากไปแล้ว” หูชื้ออดเอ่ยมิได้

“ช่วยหาซื้อสุราดีให้ข้ามากหน่อย” ฉินอวินกำชับ เมื่อก่อนชื่นชอบ
อาหารโอชารส แต่ท้องหล้ามาสืบหาปีนี้ อาหารเลิศรสได้ล้วนกินอย่างไร
รสชาติ กลับชื่นชอบสุราดี เนื่องจากเพราะความรู้สึกเมามาย ทำให้ผ่อนคลาย
ได้บ้าง

“ขอรับ”

หูชื้อพามารดาและภรรยาไปยังส่วนหน้า เริ่มเก็บเสื้อผ้าสำภาระ

ให้ดี จากนั้นก็เตรียมอาหารเย็น

“คืนวันที่ผู้อาวุโสเสียชีวิต คุณชายเหมยหลุนและฟูเชียนเชิงก็หายตัวไปด้วย ฟังข่าวไพร่ของคุณชายเหมยหลุนแล้วว่า เพื่อปีศาจจิ้งจอกตนหนึ่ง ตอนนั้นสืบทาที่อยู่ของปีศาจจิ้งจอกได้แล้ว รอเที่ยงคืนตีสองถึงจับกุม ปีศาจจิ้งจอกตนนั้นแปลงเป็นมนุษย์ แต่งกับหูชื้อคนพิการผู้นั้น ตอนนี้อาศัยในบ้านของสกุลหู”

“หูชื้อย้ายบ้านแล้ว”

“พบแล้ว พบแล้ว ตอนนีหูชื้อย้ายไปอยู่แถวสะพานลี้วโป ช่วยดูแลบ้านให้บุคคลลึกลับผู้นั้น”

“ลองสืบมาแล้ว ผู้คนโดยรอบไม่มีผู้ใดรู้จักบุคคลลึกลับผู้นั้น ชื่อเสียงเรียงนามไม่มีผู้ใดล่วงรู้ มิใช่คนพื้นที่หลีซาน”

ถึงอย่างไรหลีซานก็เป็นเมืองที่ตั้งของอำเภอ ด้วยกำลังของสำนักหลีซาน แม้สืบสวนทางลับ ก็พบว่าอย่างรวดเร็วว่าบุคคลลึกลับที่คอยคุ้มครองสกุลหูต้องสงสัยยิ่งนัก

“เจ้าสำนัก ตอนนี้ทำอะไรดี”

สามผู้อาวุโสแห่งสำนักหลีซานต่างจ้องมองฉูหงซิงเจ้าสำนัก

ฉูหงซิงอ่านข่าวกรองในมือ เอ่ยเสียงเย็นชา “สังหารอ้อเออร์ ยังเหมเกริมโยนศพทิ้งไว้ที่สนามฝึกยุทธ์ของสำนัก เด่นชัดว่ามีเจตนาร้าย เป็นศัตรูหาใช่มิตรไม่!”

“อืมม” ทั้งสามคนต่างพยักหน้าเห็นด้วย

“พลังฝีมือของเขาเหนือกว่าข้า สำนักเบื้องหลังยิ่งแข็งแกร่ง สำนักหลีซานของเราถึงอย่างไรก็เป็นสำนักเล็กชั้นรอง พวกเราไม่อาจล่วงเกิน”

ผู้หญิงเอ่ยเสียงทุ้มต่ำ “เรื่องนี้ ได้แต่อดทนไปก่อนชั่วคราว จำไว้ ห้ามไปหาเรื่องบุคคลลึกลับผู้นั้น พวกเราเพียงเฝ้าสำนักหลี่ซานไว้ก็พอ อาศัยค่าคาถามากมายของสำนัก เขตขึ้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์เข้ามา พวกเราก็พอด้านทานได้”

“ขอรับ” แม้รู้สึกอัดอั้นตันใจ แต่เจ้าสำนักตัดสินใจแล้ว พวกเขาจึงไม่กล้าเอ่ยกล่าวอันใด

ชั่วพริบตา ฉินอวี่นมาถึงเมืองหลี่ซานสามเดือนกว่าแล้ว ทวดฉู่ยังคงเก็บตัวอย่างอดทน

“ประตูล้ำฟ้า ชักนำโดยยันต์มรรคา” ฉินอวี่นนั่งอยู่กลางหอศาลา มองลวดลายยันต์มรรคาที่วาดอยู่บนกระดาน เนื่องจากวาดด้วยฟูกัน น้ำหมึกธรรมดาทั่วไป จึงแฝงด้วยพลังฟ้าดินเพียงเล็กน้อย

ฉินอวี่นมองลวดลายยันต์มรรคาเหล่านี้อย่างค่อนข้างกลัดกลุ้ม “ต้องศึกษายันต์ให้เป็น แล้วค่อยเสาะหาประตูล้ำฟ้า ถึงมีหวังเข้าไปได้”

“แม้ศึกษายันต์มรรคามาน้อย แต่ลวดลายยันต์นี้เป็นเพียงระดับโอสถทิพย์ก่อนนภา วันเดียวก็ศึกษาเป็นแล้ว...แต่กลับหาที่ตั้งประตูล้ำฟ้าเขียนอวี่นชีวไม่พบ”

ฉินอวี่นส่ายหน้า “มาถึงเมืองหลี่ซานสามเดือนกว่าแล้ว ทวดฉู่ผู้นั้นมีแผนการอย่างไรกันแน่ก็ตรวจสอบออกมาไม่ได้ ถ้าฟ้าเขียนอวี่นชีวก็เสาะหาไม่พบ”

พลันเสียงขึ้นบันไดดังแว่วมา

“นายท่าน” เสียงดังมาจากภายนอก “อาหารกลางวันเสร็จแล้ว”

“เข้ามาเถอะ” ฉินอวี่นสั่ง “วางไว้บนโต๊ะ”

หูชื่อยกคาดไม้วางสำหรับอาหารเข้ามาด้วยมือเดียว ก่อนวางบนโต๊ะ

ด้านข้าง จัดเรียงกับแกล้มและชามข้าวลงบนโต๊ะที่สะอาดอย่าง จากนั้นวาง
กาสุร่าอย่างดีลง ยังยิ้มเอ่ยว่า “นายท่าน สุรานี้เป็นสุราเก่าร้อยปีของหลิ
ซาน เพิ่งเสาะหาพบ หนึ่งกาจ่ายไปห้าตำลึงเงิน”

“อืมม” ฉินอวีนพยักหน้า

เพียงเพราะในสามเดือนนี้ไร้ผลเก็บเกี่ยวมาโดยตลอด ฉินอวีนจึง
อารมณ์ไม่ดีสัก

ขณะว่างสำหรับอาหารลง หูซือเหลือบเห็นลวดลายยันต์บนกระดาช
ตรงหน้าฉินอวีน เขาเป็นผู้บำเพ็ญตบะพิชิตประตูละเอียด เมื่อได้เห็น
ลวดลายนี้ก็อดตะลึงงันมิได้

“กระไรหรือ มีธูระหรือ” ฉินอวีนเห็นว่าหูซือยังไม่ออกไป อดถาม
ขึ้นมิได้

“ไม่มีกระไร” หูซือรีบส่ายหน้าก่อนเดินออกไปด้านนอก เดินไป
พลาง นึกทบทวนไปพลาง

“มิผิด เป็นยันต์นั้น” หูซือชะงักฝีเท้าก็ก หันกลับมามองฉินอวีน
แล้วรีบเอ่ยว่า “นายท่าน ข้ามีเรื่องหนึ่งจะเรียน”

“เรื่องใด” ฉินอวีนมองหูซือ

“ข้าเคยเห็นยันต์ชนิดหนึ่งปรากฏขึ้นเองกลางอากาศ เป็นยันต์ชนิด
นี้” หูซือชี้ไปที่ภาพยันต์ตรงหน้าฉินอวีน

“ยันต์ที่ปรากฏขึ้นเองกลางอากาศ?” สองตาฉินอวีนสาดประกาย
“ท่านเห็นที่ใดหรือ”

หูซือรีบบอก “ข้าส่งพินให้สกุลฉู่ ภายในห้องเก็บพินของจวนสกุล
ฉู่ วันนั้นแสงแดดกำลังดี ส่องลอดผ่านช่องของห้องเก็บพินเข้ามา...จู่ๆ
แสงแดดที่ส่องลอดเข้ามาก็ปรากฏเป็นลวดลายยันต์อย่างหนึ่ง งดงาม
ตระการยิ่งนัก ตอนนั้นข้าชมดูจนอึ้งงันไป ยันต์นี้ค้างอยู่ชั่วหายใจไม่กี่

ครั้ง ก่อนจะมลายหายไป ข้าเห็นเพียงครั้งนั้น ต่อมาก็ไม่เห็นอีกเลย”

“ท่านเล่าให้ผู้อื่นฟังหรือไม่” ฉินอวินรีบถาม

“ยันต์ปรากฏกลางอากาศ เด่นชัดว่าไม่สามัญ แต่ข้าหมดใจต่อสำนักหลิซานไปนานแล้ว จึงไม่ได้บอกผู้ใด” หูซื่อเล่าความ

ฉินอวินพยักหน้า ตื่นเต้นยินดีในใจ ‘ประตูล้ำฟ้า ชักนำโดยยันต์มรรคา ที่แท้ทางเข้าถ้ำฟ้าเซียนอวินชีวอยู่ภายในห้องเก็บพื้นของจวนสกุลฉูหรือ’

เพื่อเสาะหาถ้ำฟ้าของเซียนอวินชีว เสียเวลาไปถึงสามปีกว่า คิดไม่ถึงว่าสุดท้ายเป็นหูซื่อมีส่วนช่วยฉินอวินอีกแรง

จะกล่าวไป ฉินอวินช่วยเหลือเขาด้วยกุศลเจตนา ไม่อยากเห็นวีรบุรุษหลังเลือดหลังน้ำตา อยากเข้าใกล้เพื่อศึกษาค่อยตัดสินใจว่าจะช่วยหูซื่อผู้พี่น้องอย่างไร ผู้ใดจะคาด หูซื่อกลับช่วยฉินอวินได้มากกว่าเสียอีก

นี่ก็คือวัฏจักรแห่งเหตุผลต้นกรรมอย่างนั้นหรือ

ตอน 9 ปรากฏในที่สุด

“หูชื่อผู้พี่น้อง ท่านดู” ฉินอวินสะบัดชายแขนเสื้อ

เงาจำลองปรากฏตรงหน้า

เป็นภาพจำลองสถานที่ต่างๆ ในจวนสกุลฉู่ หอศาลาแต่ละหลังและ
บรรดาอุทยานลานบ้านล้วนเด่นชัด กระทั่งต้นไม้ ศิลาตกแต่งและรูปสลัก
ก็ยังปรากฏให้เห็น สดส่วนแม่นยำหาใดเทียบ

“ทุกแห่งของจวนสกุลฉู่อยู่ตรงหน้านี้” ฉินอวินชี้ไปที่ภาพจำลอง
เบื้องหน้าสายตา “ห้องเก็บพืนที่ท่านว่ามาอยู่ที่ใด”

“ร้ายกาจ ร้ายกาจโดยแท้” หูชื่ออุทานขึ้นชม

จวนสกุลฉู่กว้างขวางใหญ่โตถึงเพียงนั้น ทุกซอกมุมล้วนบันทึกไว้
สิ้น ต่อให้ส่งคนเข้าไปสืบข่าว ก็คงไม่อาจจดจำได้ละเอียดถึงขนาดนี้

“นายท่าน” หูชื่อพินิจมองอย่างตั้งใจ ก่อนชี้ไปที่ห้องอันไม่สะดุด
ตาแห่งหนึ่งตรงมุม “นี่คือห้องเก็บพืนที่ข้าว่า ปรกติแล้วกองไม้พืนไว้
มากมาย”

“หืม?” ฉินอวี่นมองห้องเก็บฝุ่นขนาดเล็กไม่สะอาดตาของจวนสกุล
ฉู่ เผยสีหน้ายินดี “ตอนนี้ท่านติดตามข้าไปดู”

ว่าพลางคว้าจับแขนของหูซื่อ

สองคนแหวกอากาศจากไปทันที แทบจะเพียงชั่ววินาที แสงวาว
ฉลวยผ่าน เห็นมาถึงห้วงนาหาเหนือจวนสกุลฉู่

“พวกเราอยู่ที่นี้ จะถูกคนสกุลฉู่จับได้หรือไม่” หูซื่อมองเบื้องล่าง
อย่างกังวล เพียงปราดเดียวก็เห็นว่าภายในจวนสกุลฉู่มีผู้คนมากมาย

“พวกเขาเงยหน้าก็ไม่เห็นพวกเรา” ฉินอวี่นยิ้มตอบ

มองค่ายคาถาของจวนสกุลฉู่ที่อยู่เบื้องล่างพลางขบคิด

เนื่องเพราะทวดฉู่ต้องการปิดบังสถานะ ค่ายคาถาจวนสกุลฉู่จึง
ไม่นับว่าสูงส่งลึกลับมากนัก ไม่เทียบเท่าค่ายคาถาของตระกูลผู้บำเพ็ญ
ตะบะเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถิพิทย์หลายๆ ตระกูล ยิ่งไม่อาจเทียบกับ
ค่ายคาถาของจอมปิศาจมารอย่างทวดหลางซานหรือผู้เฒ่ามกร เพราะ
ถึงอย่างไรที่นี้ก็เป็นเพียงตระกูลของเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถิเพียงแท้
หากค่ายคาถาแกร่งกล้าจนเกินไป จะทำให้คนสงสัยได้

และสำหรับทวดฉู่แล้วค่ายคาถาไม่มีประโยชน์อันใด หากสถานะ
เปิดเผย ก็เท่ากับว่าล้มเหลว

“ค่ายคาถานี้กลับหลายได้ง่าย” เขตชั้นของฉินอวี่นสูงส่งลึกลับกว่า
เมื่อสิบห้าปีก่อน อีกทั้งค่ายคาถานี้อ่อนด้อยเพียงพอ

ฉินอวี่นพาหูซื่อโฉบ่อนลงแล้วสาวเท้าเข้าไปโดยตรง มวลอากาศ
คล้ายหมูนวนบิดเบี้ยว

ฉินอวี่นและหูซื่อข้ามค่ายคาถาที่เกิดขวางเข้ามาถึงภายนอกห้อง
เก็บฝุ่นได้อย่างราบรื่น

“เข้ามาแล้วหรือ” หูซื่อมองห้องเก็บฝุ่น ออกจะตระหนกประหลาด

ใจ “พวกเราตัดข้ามค่ายคาถา เหมือนไม่เกิดความเคลื่อนไหวใด”

“ค่ายคาถาอ่อนด้อยจนเกินไป” ฉินอวินบอก

“อ่อนด้อย?”

หูซื่ออิงตะลึงลาน ‘หากเป็นผู้บำเพ็ญตบะเขตชั้นก่อนนภาแดน
โอสถทิพย์บุกฝ่าเข้ามาอาจยังพอกระทำได้ แต่เห็นค่ายคาถาตั้งความว่าง
เปล่า ทะลวงเข้ามาโดยไม่ก่อให้เกิดความเคลื่อนไหวแม้แต่น้อย มีเพียง
ปรมาจารย์ค่ายคาถาเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ถึงกระทำได้ คุณชาย
ฉินผู้นี้ มีภูมิหลังอย่างไรกันแน่’

รอบห้องเก็บฝุ่นเงียบสงัด มีบ่าวไพร่เดินจากที่ไกลผ่านมาบ้างเป็น
ครั้ง แต่ล้วนมองไม่เห็นฉินอวินและหูซื่อ

เอี้ยด! ผลักประตูเปิด

ฉินอวินและหูซื่อก้าวเข้าไปด้านใน ประตูไม้จับปิดเองโดยไร้สัม
เสียง

“ยันต์ที่ปรากฏกลางอากาศ อยู่ตรงส่วนใดในห้องเก็บฝุ่นนี้” ฉิน
อวินสอบถาม

หูซื่อกวาดตามองการจัดวางภายในห้องเก็บฝุ่นอย่างละเอียด เดิน
ไปหลายก้าว จากนั้นยื่นฝ่ามือค้างที่บริเวณหนึ่งกลางอากาศ “ตำแหน่ง
ตรงมือขวาข้างก็คือตำแหน่งที่ข้าเห็นยันต์ปรากฏขึ้น”

ฉินอวินพยักหน้า เอ่ยว่า “ท่านถอยไปก่อน”

หูซื่อรีบถอยไปด้านข้างทันที

ฉินอวินมองสำรวจอย่างละเอียดก่อนยื่นมือขวาออกสัมผัสตำแหน่ง
นั้น

ห้วงอากาศบริเวณนี้ประหนึ่งผืนน้ำกระเพื่อมเป็นระลอกคลื่น

วิธีการนี้เกินกว่าเขตชั้นจิตเอกะสองชั้นฟ้าลิบลับ

“ห้วงอากาศธาตุหมุนเวียนเปลี่ยนผันไปตามสี่ฤดูในหนึ่งปี ดูท่า
ต้องเป็นวันและเวลาที่กำหนดในแต่ละปีถึงจะปรากฏห้วงมิติให้เห็น” ฉิน
อวินเอ่ยเสียงเบา จากนั้นก็แค้นหัวร่อ “เคราะห์ดีเขตชั้นด้านห้วงมิติ
ของเซียนอวินชีวไม่ได้ล้ำเหนือกว่าข้า ข้ากลับบังคับให้ถ้าฟ้าแห่งนี้
ปรากฏได้”

เขาไม่มีเวลารอคอยไปอีกครึ่งค่อนปีแล้ว

“เซียนอวินชีว?” หูซื่อที่อยู่ด้านข้างเอ่ยอย่างสงสัย

เป็นผู้ใดกัน ไม่เคยได้ยินมาก่อน

มวลอากาศยังบิดเบี้ยวผิดรูปอย่างเห็นได้ชัด กระแสอากาศเป็น
ชั้นๆ พลันปรากฏขึ้น ทันใดนั้นหนึ่งในชั้นอากาศธาตุบังเกิดลวดลาย
ยันต์เลื่อนรางให้เห็น ด้านหลังลวดลายยันต์เป็นประตูลูกโตใหญ่เห็นได้
วิบวาม

“คือที่นี่!” ฉินอวินพยักหน้า

ทันใดนั้นมวลอากาศกลับมาเป็นปรกติดังเดิม ทั้งห้องเก็บพินก็คืน
สู่สภาพปรกติ

“หูซื่อผู้พี่น้อง ข้าส่งท่านกลับไปก่อน” ฉินอวินมองไปทางหูซื่อ “อีก
สักครู่อาจเกิดการต่อสู้ครั้งใหญ่ ท่านรั้งอยู่ที่พักจะดีกว่า”

“ขอรับ ทุกอย่างพึ่งนายท่านกำชับ” หูซื่อรับคำอย่างเชื่อฟัง

ชั่วตมชาหนึ่งจอกต่อมา

ส่งหูซื่อกลับไปและเตรียมการพริกพร้อมแล้ว ฉินอวินก็กลับมายัง
ห้องเก็บพินของจวนสกุลฉู่อีกครั้ง

‘สิบห้าปีแล้ว ข้าคิดหาทุกวิธีทางรวบรวมสมบัติเพื่อช่วยเซียวเซียว
กลับมาให้เร็วที่สุด ข้าไล่ล่าสังหารเทพมารของปีศาจมารเก้าสายโดย

อาศัยขุมสมบัติหลอกล่อ หลังสังหารเทพमारไปสามตนแล้ว ปีศาจมาร
เก้าสายก็ไม่เปิดโอกาสให้ซ้ำอีก'

'ไปเสาะหาสมบัติจากโลกอื่นหรือ ขนาดเสาะหาในโลกนี้ยังยาก อีก
ทั้งข้าไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับโลกอื่นเลยสักนิด ต้องอาศัยโชคช่วย ไม่เช่นนั้นคง
ยากได้สมบัติร้ายกาจ'

'แต่เสาะหาสมบัติในโลกนี้ยังห่างไกลลิบลับกับโลกในสมัยบรรพ
กาล ถึงบัดนี้ยังไม่ได้ครองรัตนศักดิ์สิทธิ์ขั้นที่สอง'

รัตนศักดิ์สิทธิ์ในครอบครอง ถึงตอนนี้มีเพียงห้วงเอกภพหนึ่งชุด
ทั้งยังเป็นรัตนศักดิ์ขั้นด้อยเท่านั้น

เทพมังกรผุขวีเอ่ยข้อแม้เป็นรัตนศักดิ์สิทธิ์ขั้นสูง เทียบเท่ารัตน
ศักดิ์สิทธิ์ขั้นด้อยถึงสิบชั้น เมื่อใดตนถึงจะรวบรวมได้ครบ

"เซียนอวินชีวเป็นผู้อาวุโสที่มั่นใจได้ว่ามีรัตนศักดิ์สิทธิ์อยู่ในครอบ
ครอง ผลเก็บเกี่ยวจากถ้ำฟ้าของเซียนอวินชีวน่าจะเป็นรองเพียงวังมังกร
สวรรค์บรรพกาล"

สองตาดินอวินสว่างวาว ยื่นมือออกแตะแผ่วเบา

กระแสนอากาศกระเพื่อมเป็นชั้นๆ เผยให้เห็นชั้นอากาศธาตุที่แผ่
ลวดลายยันต์

"ออกมาเถอะ" ดินอวินฝืนบังคับให้ห้วงมิติเปิดออก

ห้วงมิตินั้นจะปรากฏพร้อมกับการเปลี่ยนแปลงของอากาศธาตุ
เพียงปีละครั้ง

ทว่าเขตชั้นของดินอวินไม่เป็นรองเซียนอวินชีว กลับบังคับให้มัน
เปิดออกได้

"ต้องขอบคุณหูเชื้อ ทำให้ข้ารู้ตำแหน่งเชื่อมต่อของห้วงมิติ ไม่
เช่นนั้นหลับหูหลับตาเสาะหาเป็นพันปีหมื่นปี ข้าก็คงเสาะหาไม่พบ"

ภายใต้การควบคุมของฉินอวี่น ห่วงมิตินั้นเปิดออกโดยสิ้นเชิง

ห่วงมิตินั้นนี้ปิดผนึกด้วยสัญลักษณ์ยันต์มรรคา

“เปิด” ลวดลายยันต์มรรคานี้ ฉินอวี่นศึกษาจนเป็นแต่แรกแล้ว จึง

โคจรหลังคาถาเร่งอานุภาพโดยตรง

ยันต์มรรคาสว่างจ้าขึ้น บังเกิดเสียงดังกังวานใส ประตูด้านหลัง
ยันต์มรรคาค่อยๆ เปิดออก เผยให้เห็นอุโมงค์ลึกล้ำดำมืดสายหนึ่ง

“เข้า” ฉินอวี่นทะยานเข้าไปโดยไม่ลังเล

ขณะเห็นทะยานเข้าไปก็หันหลังมาปรายตามองตำแหน่งที่อยู่ของ
ทวดฉูในตอนนี้ ก่อนล้มหายเข้าไปในอุโมงค์

ทวดฉูตีฆาพกลางพังทรวงทำนองอย่างสำราญอยู่หลังม่าน

เมื่อฉินอวี่นเร่งอานุภาพยันต์มรรคาเพื่อให้ประตูกำแพงเปิดออกนั้น
สีหน้าของทวดฉูพลันแดงก่ำ เลือดลมพลุ่งพล่านไปทั้งร่าง

ติก! ติก! ติก!

หัวใจเต้นรัวเร็วอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

คันฉ่องปกปักหทัยสีทองไหลพันจากผิวหนังบริเวณทรวงอกของ
ทวดฉู แต่ถูกเสื้อผ้าบดบังไว้ คนนอกจึงมองไม่เห็น

ทวดฉูกุมอก ดวงตาแดงเป็นสายเลือดสาตประกายดุตัน หันขวับ
ไปมองยังทิศทางหนึ่ง

‘หนึ่งหมื่นสามพันปีแล้ว ช้ารอมมาถึงหนึ่งหมื่นสามพันปีแล้ว! ข้า
มันใจมาโดยตลอดว่ามันอยู่ในบริเวณหนึ่งสี่ แต่หาอย่างไรก็หาไม่พบ วัน
นี้แรงดึงดูดของมันถึงกับมากเป็นร้อยเท่าพันเท่า! ในที่สุดก็มาแล้วหรือ’

ในดวงตาแดงเป็นสายเลือดของทวดฉูก่อตัวเป็นลวดลายลึกลับ
ศิลาประดับตกแต่ง กำแพงอุทยานและหอศาลาก็ดียวางหลายชั้น ล้วน

มองทะลุปรุโปร่ง เห็นประตูถ้ำฟ้าที่เปิดขึ้นภายในห้องเก็บพินทันที

“ที่แท้ซ่อนตัวอยู่ในถ้ำฟ้ากลางห้วงมิติหรือ” ทวดฉู่เพียงสาว
เท่า พริบตาเดียวก็ตัดข้ามระยะทางครึ่งลิ ประตุน้ไม้ของห้องเก็บพินแตก
เป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยโดยไร้สัมผัสเสียง ทวดฉู่ปรากฏตัวนอกประตูถ้ำฟ้า
โดยตรง

“ข้ารอมมาถึงหนึ่งหมื่นสามพันปี สมบัติเป็นของข้า ไม่ว่าผู้ใดก็แย่ง
ไปไม่ได้”

สองตาสดประกายแดงฉานดังปีศาจ เพียงสาวเท่า พลันพุ่งทะยาน
เข้าไปในช่องอุโมงค์ลึกล้ำดำมืดแห่งนั้น

ตอน 10 ขุมสมบัติของเซียนอวี่นซื่อ

ฉินอวี่นเห็นทะยานกลางอุโมงค์ลึกล้ำดำทะมึน มองเพียงปราศ
เดียวก็เห็นกลไกค่ายคาถาหลายชั้นซ้ำซ้อน ทว่ากลับไม่ทำงาน

“ซ้ำเร่อาณานิคมยันต์มรรคาเข้ามา ค่ายคาถามากมายในถ้ำฟ้าจึง
ไม่ทำอันตรายซ้ำ” ในดวงตาปรากฏแววยินดีจ้องมองทุกประการ “ทวด
ผู้นั้นหากเข้ามา เกรงว่าคงถูกค่ายคาถาหลายชั้นซ้ำซ้อนของถ้ำฟ้าโจมตี
แล้ว”

ถ้ำฟ้าที่ผู้แกร่งกล้าทิ้งไว้ให้ หากปฏิบัติตามกฎของเจ้าของถ้ำฟ้า
ย่อมเข้ามาได้อย่างราบรื่นสะดวกโยธิน

หากคิดบุกฝ่าทะลวงเข้ามา ย่อมติดกับดักอุปสรรค

เพียงชั่วฉู่คิด ฉินอวี่นพลันแผ่ฐานอาณาเขตมรรคา

แรงสักระตือรือร้นภายในถ้ำฟ้าแข็งแกร่งถึงที่สุด แต่อาณาเขตมรรคาของ
ฉินอวี่นเหนือกว่าเมื่อสิบห้าปีก่อนแต่แรกแล้ว บัดนี้กล่าวถึงเขตชั้น ไม่
เป็นรองผู้ดำรงอยู่ในเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอดแม้แต่ผู้น้อย

เพียงพอเทียบเท่าเชียนอวินชีวเจ้าของถ้ำฟ้าแห่งนี้

เชียนอวินชีวมรณะไปแล้ว ถ้ำฟ้าที่หลงเหลือไว้ย่อมไม่อาจสกัดกัน
อาณาเขตมรรคาของฉินอวิน

อาณาเขตมรรคาของฉินอวินด้านทานแรงสกัดกันทุกแห่งหน ชั่ว
พริบตาก็สำรวจเป็นบริเวณส่วนน้อยของถ้ำฟ้า แต่เพียงเท่านี้ก็มลาญพละ
กำลังของฉินอวินค่อนข้างมากแล้ว

“เห็นสมบัติแล้ว” ฉินอวินเผยสีหน้ายินดี “ต้องรีบเก็บสมบัติมาอยู่
ในมือให้เร็วที่สุด ประเดี๋ยวยังต้องรับมือทวดฉุนั่นอีก”

พลันร่างแปลงเป็นแสงวาบ ขึ้นหน้าไปอย่างรวดเร็ว

เนื่องเพราะอาณาเขตมรรคาแผ่ซ่านสำรวจบริเวณส่วนน้อยจน
กระจ่างชัดแจ้งแล้ว ย่อมรู้ดีว่าสมควรไปเก็บสมบัติที่ใด

ประตูตำนานแห่งหนึ่งปิดสนิท ฉินอวินเห็นทะยานพลังขัดฝ่ามือ
จากที่ไกล ศาสตราวุธภาพปรากฏแผ่พุ่งออก กลายเป็นแสงกระบี่ทรงพลัง
หาใดเปรียบ ประหนึ่งกระแสน้ำดังโถมกระแทกประตูบานนั้น บังเกิดเสียง
ดังปัง! พร้อมเสียงดังสนั่นหวั่นไหว ค่ายคาถาผนึกตรึงประตูระเบิดทลาย
ประตูเปิดผางออก

ตัวอักษรปรากฏกลางอากาศภายในตำหนัก

“นักพรตชราอวินชีวบำเพ็ญตบะสามหมื่นหกพันปี ไพรตปราน
สำรวจนอกอาณาจักร และสะบั้นสังหารผู้แกร่งกล้านอกอาณาจักรมาไม่
น้อย ได้ครองสมบัติก็ไม่น้อย แต่สัจจจริมธาร สุดท้ายรองเท้าย่อมเปียก
ขึ้น จิตเอกะของนักพรตชราได้รับบาดเจ็บจากนอกอาณาจักร ไม่อาจ
ด้านทานสามภทภัยเก่าเคราะห์กรรมในครั้งหน้า บัดนี้เหลือเวลาไม่มาก
ทั้งถ้ำฟ้าไว้ ณ ที่นี้ กำหนดบททดสอบสามชั้นแก่รุ่นหลัง ยิ่งผ่านการ
ทดสอบมากขึ้นย่อมได้รับสิ่งที่นักพรตชรามอบให้มากขึ้น ผู้ผ่านการ

ทดสอบชั้นสุดท้าย ได้รับสมบัติทั้งสิ้นในถ้ำฟ้า"

"รุ่นหลังที่ได้รับสมบัติของนักพรตชรา นับว่าผูกเหตุผลต้นกรรมส่วนหนึ่ง หากกายภาคหน้าได้พิจารณาในสังสารวัฏห* ยังคาดหวังว่าจะช่วยชี้นำให้นักพรตชรากลับชาติมาเกิด หนทางแห่งการบำเพ็ญตบะนี้นักพรตชรายังอยากดำเนินต่อไป"

ฉินอวินอ่านแล้วลอบถอนหายใจ

จากตำรามากมายได้ล่วงรู้ว่ายอีกฝ่ายขึ้นชอบการสำรวจนอกอาณาจักร ผู้ใดจะคาดสุดท้ายต้องเสียชีวิตเพราะเหตุนี้

"ช่วยชี้นำให้กลับชาติมาเกิด? เขียนอวินชีวคงเอ๋ยไปอย่างนั้นเอง กระมัง ต่อให้เป็นเทพสวรรค์เขียนสวรรค์ก็ไม่มีสิทธิ์ยุ่งเกี่ยวกับสังสารวัฏ" ฉินอวินเอ๋ยพิมพ์

ได้ครองสมบัติย่อมผูกเหตุผลต้นกรรม ทว่าฉินอวินไม่ใส่ใจ หากตนแกร่งกล้าถึงขั้นมีอิทธิพลต่อสังสารวัฏห เช่นนั้นพลังฝีมือย่อมล้ำหน้ากว่าปัจจุบันนี้ไปไกลลิบลับ คงเป็นระดับขั้นผู้ทรงฤทธิเดชอย่างเช่นเซียนทิพย์ พุทธะหรือเทพมังกร ถึงตอนนั้นชี้นำให้กลับชาติมาเกิดเป็นเรื่องเล็ก เพียงแต่ตนจะฝึกบำเพ็ญจนถึงระดับขั้นนั้นหรือไม่ ฉินอวินไม่กล้าคิดมาก ยังคงฝึกบำเพ็ญไปที่ละขั้นเกิด

หลังตัวอักษรกลางอากาศเหล่านั้นจางหายไปแล้ว ก็ปรากฏตัวอักษรขึ้นอีก

"เข้าสู่ตำหนักแห่งนี้ได้แสดงว่าผ่านการทดสอบชั้นแรก ได้ครองสมบัติภายในตำหนักนี้ ยังมีอีกสองตำหนักและการทดสอบอีกสองชั้น"

ฉินอวินมองเพียงปราดเดียวก็เห็นวัตถุมากมายจัดวางกลางตำหนัก

* ด้วยความเชื่อว่าสรรพชีวิตล้วนต้องเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสาร จนกว่าจะหลุดพ้น จะต้องไปเกิดใหม่ในภพภูมิหนึ่ง ตามแต่บุญกรรมที่ทำมา หากภพภูมิได้แก่ เทวภูมิ มนุสสภูมิ อสุรภูมิ ตีรวจณภูมิ เปตภูมิ นรกภูมิ

ม้วนภาพ ของพิเศษ ถูจจักรวาล ตำราต่างๆ...

ฉินอวินคร้านจะชมดูให้มาก ล้วงภาพสองโลกออกมา วัตถุมากมายภายในตำหนักลอยสวบเข้าไปอยู่ในภาพสองโลกทันที

“นำไปทั้งหมดก่อน รอดังหลักได้แล้ว ค่อยตรวจสอบทีละอย่าง”

หลังจากเก็บสมบัติทุกชิ้นภายในตำหนักจนเกลี้ยงแล้ว ก็แผ่ซ่านอาณาเขตมรรคา ยังคงตรวจสอบได้เป็นพื้นที่ส่วนน้อยของถ้ำฟ้า แต่เป็นบริเวณใจกลางของทั้งถ้ำฟ้า รวมถึงตำหนักทั้งสามที่ต้องผ่านการทดสอบด้วย

“ตำหนักสามแห่ง การทดสอบสามชั้น? ที่แท้เป็นการทดสอบอย่างนี้หรือ”

เมื่อสำรวจตรวจสอบก็เข้าใจกระจ่างแจ้ง

ลัดเลาะไปทางประตูหลังของตำหนักมุ่งหน้าต่อไป

ประตูของตำหนักที่สองเปิดอ้าไว้แต่แรกแล้ว ฉินอวินพุ่งตัวเข้าไป ค่ายคาถาภายในเริ่มทำงาน พลันพลังวายุอสนีปะทุ ลมกระโชกสายฟ้าฟาดกระหน่ำรุนแรง

“ทลาย” ฉินอวินเพียงโบกมือ รั้งสีกะปี่รวบกวาดไปทั่วบริเวณ ทำลายค่ายคาถาภายในตำหนักแห่งนี้พินาศยับเยิน

จากนั้นถือภาพสองโลก เก็บสมบัติในตำหนักที่สองแล้วมุ่งหน้าไปยังตำหนักที่สาม

ถ้ำฟ้าที่เซียนอวินขิวทิ้งไว้ คำนึงถึงว่าพลังฝีมือของรุ่นหลังผู้เข้ามาเป็นคนแรกอาจจะอ่อนด้อย ไม่เปิดโอกาสให้ครอบครองสมบัติเลยก็กระไรอยู่ แต่จะให้ครอบครองทั้งสิ้น เซียนอวินขิวก็ไม่ยินดี จึงกำหนดการทดสอบสามชั้น หากพลังฝีมืออ่อนด้อย ก็นำสมบัติไปได้เพียงส่วนน้อย พลังฝีมือแกร่งกล้าเพียงพอ ถึงได้ครอบครองสมบัติมากมายที่สำคัญของ

เซียนอวินชั่ว

“ตำหนักที่สามถึงกับผสมผสานกันสืบค่ายคาถา อาณาภร่ายกาล
เพียงพอ เกรงว่าเขตชั้นจิตเอกะสองชั้นฟ้าระดับสุดยอดถึงด้านทานได้”

ฉินอวินฝ่าเข้าไปในตำหนักที่สามดังเดิม

ปัง! ค่ายคาถาใหญ่ปะทุขึ้นพร้อมกัน ทั้งทรายดำ เปลวเพลิง คม
ดาบ ศรพิฆาต อสนีบาต ไอเย็นยะเยือกและอีกมากมายต่างพุ่งโถมซัด
กระหน่ำ อาณาภร่ายสะท้านขวัญ หากเป็นผู้บำเพ็ญตะบะทั่วไป คงปล่อย
ของวิเศษออกทดสอบดูก่อน ทว่าฉินอวินสำรวจตรวจสอบกระจ่างแต่แรก
แล้ว ย่อมไม่จำเป็นต้องกระทำเช่นนั้น

“เขตชั้นจิตเอกะสองชั้นฟ้าระดับสุดยอดด้านทานได้ เขตชั้นจิต
เอกะสามชั้นฟ้าถึงหลายค่ายคาถาได้ ตามหลักการทำงานของค่ายคาถา
ต้องยืนหยัดให้ได้สักระยะจนกว่าค่ายคาถาจะหยุดลง ถึงนับว่าผ่านการ
ทดสอบ แต่ข้าไม่มีเวลาให้ค่ายคาถาทั้งสิบทดสอบแบบนั้น หลายค่าย
คาถาด้วยกำลังก็นับว่าผ่านการทดสอบเช่นกัน”

หลังบุกฝ่าเข้ามาแล้ว เพียงทวัดกระบี่เหินอัถชีวิรูปหนึ่ง ค่ายคาถา
มากมายถูกทำลายต่อเนื่อง ต่อให้เซียนอวินชั่วลงมือ จะเป็นคู่ต่อกรของ
ฉินอวินได้หรือไม่นั้นยังไม่แน่ ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงค่ายคาถาที่หลงเหลือไว้

กระบี่เหินอัถชีวิลอยคว้างอยู่ข้างกาย

สายตาของฉินอวินตกอยู่ที่สมบัติชิ้นหนึ่งท่ามกลางสมบัติมากมาย
ในตำหนักเป็นกระดิ่งสีทอง พื้นผิวสลักลวดลายตื่นๆ พิศดารมหัศจรรย์
ไม่อาจคาด

“ ‘กระดิ่งคลอนหทัย’ รัตนศักดิ์สิทธิ์ของเซียนอวินชั่ว ” ฉินอวินเผย
สีหน้าดีใจ ยื่นมือหยิบมา ก่อนถ่ายเทศาสตราภานุภาพเข้าไป

กริ่ง! กริ่ง! เสียงดังกังวานใสที่ข้างหู

เฟื่องมองลวดลายยันต์บนกระดิ่งคลอนหทัย เห็นกระดิ่งกำลังสั่นไหว
ได้พอรำไร บังเกิดเสียงรีนโสต แพร่กระจายสีทศแปดทางทั่วฟ้าดิน

‘สันคลอนจิตใจผู้คนได้’ ฉินอวินขบคิด ‘สมบัติประเสริฐ เป็นรัตน
ศักดิ์สิทธิ์ชิ้นที่สองที่ข้าได้ครอบครอง เขียนอวินชีวผู้ขึ้นชอบการสำรวจ
นอกอาณาจักร ไม่ทราบว่ายังมีรัตนศักดิ์สิทธิ์ชิ้นอื่นอีกหรือไม่’

“เก็บ”

ถือภาพสองโลก เก็บสมบัติในตำหนักสามजनสิน

ยืนอยู่ภายในตำหนักพร้อมแม่ชานอาณาจักรเขตมรรคา สำรวจบริเวณ
ส่วนในสุดของถ้ำฟ้าอย่างกระจ่างชัดแจ้ง

บัดนี้ ผนวกกับการสำรวจตรวจสอบสองครั้งก่อนหน้า นับว่าสำรวจ
ทั้งถ้ำฟ้าแล้ว

“นอกจากตำหนักสำหรับทดสอบรุ่นหลังสามแห่งนี้แล้ว ภายในถ้ำ
ฟ้ายังมีตำหนักขุมทรัพย์อื่นอีก” ฉินอวินบุตรอยิม “ตามที่เขียนอวินชีว
กล่าวไว้ ผ่านการทดสอบสามชั้น ได้ครอบงำสมบัติทั้งหมดในถ้ำ”

ฉินอวินเห็นทะยานออกจากตำหนักที่สามไปอย่างรวดเร็ว

บริเวณทางเข้าถ้ำฟ้า แว่วเสียงลั่นครันคริน

ฉินอวินหันไปมองแวบหนึ่ง “ทวดคู่ผู้นั้นก็เข้ามาด้วยหรือ น่า
เสียดายมันไม่ได้เข้ามาด้วยการเร่งอาณาจักรมรรคา ย่อมถูกค่ายคาถา
โจมตีเต็มกำลัง”

จากนั้นฉินอวินเห็นทะยานต่อไป

มาถึงพื้นที่ว่างเปล่าขนาดใหญ่แห่งหนึ่งอย่างรวดเร็ว ที่ว่างเปล่านี้
มีพื้นที่สิบกว่าลี้ ค่อนข้างกว้างขวาง กลับมีแต่ซากศพวางเรียงราย

ซากศพบ้างใหญ่บ้างเล็ก รูปร่างลักษณะร้อยประหลาดพันพิสดาร
อย่างเช่นยักษ์สองหัว ม้าเกล็ดทองทั้งร่าง สัตว์ประหลาดคล้าย

มังกรอุทกแต่กิ่งโปร่งแสง...

ดูจากกระแสน้ำที่อ่อนด้อยที่สุดก็เป็นเขตชั้นจิตเอกะสามชั้น
ฟ้า ยังมีซากศพขนาดใหญ่แผ่ซ่านกระแสน้ำที่ไม่เป็นรองเทพมาร
นอกอาณาจักรในวังมังกรสวรรค์บรรพกาล

“ซากศพผู้แกร่งกล้านอกอาณาจักรมากมายถึงขนาดนี้เขี้ยวหรือ
เขี้ยวอินทรีได้มาจากที่ใดกัน” ฉินอวินชมมองแล้วให้รู้สึกสะท้านไหว

ตอน 11 ชากศพมหาเวท?

“ที่สังฆารแข็งแกร่งถึงขีดสุดหรือที่มีสายเลือดพิเศษ ชากศพของพวกมันยังมีประโยชน์บ้าง” ฉินอวิ้นทอดตามองเบื้องล่าง “แต่ชากศพตรงหน้าเหล่านี้ บางชากศดูแล้วสายเลือดธรรมดา มิได้ฝึกวิชาสังฆารมูลค่าก็สามัญ ด้วยนิสัยใจคออย่างช้า ย่อมบดขยี้เป็นผุยผงให้หวนคืนฟาดินไปแล้ว แต่เชียนอวิ้นชั่วกลับจัดวางทั้งหมดไว้ที่นี่ มีจุดประสงค์ใดกันแน่”

ฉินอวิ้นนิ่งสงสัย “ชากศพเหล่านี้มีข้อพิเศษที่ข้ามองไม่ออกหรือเป็นเพียงความชอบเก็บสะสมทรัพย์เชลยกันแน่”

ผู้ที่ชอบสะสมทรัพย์เชลยก็มีให้เห็นอยู่เนืองๆ บ้างคิดว่าชากศพของศัตรูก็คือผลงานการรบของตน

“เชียนอวิ้นชั่วเป็นเพียงเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอด คงไม่อาจสะบันงาหารผู้แกร่งกล้านอกอาณาจักรได้มากมายถึงขนาดนี้ ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงชากศพที่เทียบเท่ามารสวรรค์เทพสวรรค์ในนั้น”

ฉินอวี่นตริกตรอง “ดูท่าคงเป็นความชอบอย่างพิเศษ”

“พลังฝีมือเช่นนี้ บำเพ็ญตบะนานถึงหลายหมื่นปี กลับไม่ยอมเสียเวลาสั่งสอนลูกศิษย์หรือก่อร่างสร้างสำนัก แต่ชื่นชอบการสำรวจนอกอาณาจักรที่สุด ทั้งยังชอบสะสมซากศพผู้แกร่งกล้านอกอาณาจักรด้วยอย่างนั้นหรือ” ฉินอวี่นพึมพำ ช่างเป็นความชอบที่แปลกประหลาด นิสัยใจคอของเซียนอวี่นชั่วผู้นี้ช่างพิเศษโดยแท้

เพียงตะเท้า พลันร่างทะยานมาถึงข้างฉากศพขนาดใหญ่ในซากศพนี้อยู่ในรูปร่างมนุษย์ สูงประมาณสิบจั้ง มีบาดแผลหลายแห่ง ที่ทรวงอกยังมีรูขนาดใหญ่ แขนเหลือเพียงข้างเดียว ผิวหนังดังหลุดขึ้นจากโลหะ เปล่งแสงรัศมีสัณฐาน

“ไม่คล้ายมาร ไม่คล้ายเทพ สังขารบรรลุนิเวศของสำนักเต๋าก็ไม่คล้าย...เป็นเวท? มหาเวทในตำนานอย่างนั้นหรือ” ฉินอวี่นสันนิษฐาน

สิบห้าปีมานี้ฉินอวี่นรวบรวมข้อมูลไว้มาก และสอบถามจากผู้อื่นอย่างหลงเหลือหลงเชื่อนกลับชาติมาเกิด ย่อมมีความรู้กว้างขวาง

ล่วงรู้ว่าสายไสยเวทนั้นหากถึงขั้นเทพสวรรค์เซียนสวรรค์จะเรียกกันว่า “มหาเวท”

มหาเวทรักษาการณ์ สายไสยเวทถึงขั้นได้ว่าเจริญรุ่งเรือง

สมัยบรรพกาลในโลกนี้ก็เคยปรากฏมหาเวท มหาเวทแบ่งเป็นที่เชี่ยวชาญศาสตร์กู่ เชี่ยวชาญศาสตร์สาปแช่งหรือเชี่ยวชาญค่ายคาถา และมีที่ถนัดชำนาญฝึกปรี้อสังขารสำหรับการต่อสู้

ฉากศพตรงหน้าฉินอวี่นในตอนนี้นี้คล้ายคล้ายฉากศพของมหาเวทผู้ถนัดชำนาญในการต่อสู้

ปัง!

เสียงดังกึกก้องแว่วมาจากที่ไกล

ฉินอวินหันขวับไปมอง “ทวดณัฐผู้นั้นฝันบุกทะเลวงเข้ามาไม่หยุด
พละกำลังหัวหาญนัก รีบเก็บสมบัติในตำหนักชุมทรัพย์แห่งสุดท้าย
เป็นการดี”

ไม่ทันได้ขบคิดไตร่ตรอง รีบพลิกมือ หยิบภาพสองโลกออกมา
“เก็บ”

ภายใต้ภาพแห่งภาพสองโลกครอบคลุม ศพแต่ละซากลอย
สวบๆ เข้าสู่ภาพสองโลก ขณะลอยมาก็หดเสีกลง เก็บเข้าสู่ภาพสองโลก
ทั้งหมดทั้งสิ้น

“รอมีเวลาว่างค่อยพินิจดูให้ดี อาจมีความลับที่ข้าไม่รู้ก็เป็นได้” ฉิน
อวินรีบเหินทะยานจากที่นี่ไปยังตำหนักชุมทรัพย์

ตำหนักชุมทรัพย์สร้างอย่างใหญ่โตมโหฬาร

ฉินอวินเหินเข้าสู่ด้านในพร้อมมุกตานอย่างอัศจรรย์ใจ วัสดุฟ้า
สมบัติปฐพีหลากหลายชนิดกองเป็นภูเขาเลากา หลายชนิดฉินอวินไม่เคย
ได้พบได้ยินมาก่อน คาดว่ามาจากนอกอาณาจักร

วัสดุเหล่านี้จัดวางเป็นระเบียบเรียบร้อย

บางส่วนเป็นสีแดงล้วน บางส่วนเป็นสีขาวหิมะทั้งหมด กระแส
ปราณหลากหลายต่างๆ นานา

ลำพังชมมองก็เป็นความสำราญอย่างหนึ่ง

“เชียนอวินชั่วผู้นี้ต้องชอบสะสมสมบัติเป็นแน่ ไม่เพียงชอบสะสม
ซากศพผู้แกร่งกล้านอกอาณาจักร วัสดุฟ้าสมบัติปฐพีมากมายของนอก
อาณาจักรยังจัดวางไว้ที่นี่” ฉินอวินยิ้มๆ “สมบัติเหล่านี้บรรจุในถ้ำจักรวาล
เตรียมให้รุ่นหลังก็ได้ แต่เขากลับจัดเรียงที่ละอย่างแบบนี้ คาดว่ายามว่าง
คงเข้ามาชมดู”

ฉินอวินตระเวนมาทั่วหล้า เคยพบเห็นหลายคนจัดวางทองแท่ง

เป็นถาดๆ ยามว่างก็นั่งนับไปที่ละแห่ง บ้างวางตัวเงินเป็นปึก นับไปที่ละแผ่น นับรอบแล้วรอบเล่า

เชียนอวินเชื่อว่าผู้นี้กลับคล้ายผู้ที่ชอบนับทองแท่งและนับตัวเงินอยู่หลายส่วน

“สมบัติเหล่านี้ เกินครึ่งเข้าถึงกับไม่รู้จัก หลังออกไปแล้วต้องขอให้ปรมาจารย์จางช่วยระบุแยกแยะให้ ไม่แน่อาจมีบางอย่างที่ปรมาจารย์จางต้องการ” ฉินอวินเอ่ยเสียงเบา จากนั้นหยิบภาพสองโลกออกมาเก็บ!

สมบัติต่างๆ นานาในตำหนักชุมทรัพย์ต่างลอยสวบเข้ามาในภาพสองโลก เพียงชั่วพริบตาก็เก็บทุกชิ้นจนเกลี้ยง

นับจากนี้ไป สมบัติทั้งถ้ำฟ้าล้วนอยู่ในครอบครองของฉินอวิน
นับเป็นการเก็บเกี่ยวครั้งใหญ่อีกครั้งในสิบห้าปีมานี้!

“เฮอะ ถึงกับมีค่ายาคามากมายเพียงนี้” ทวดคู่มองไอหมอกขาวที่บนหาวอลดลบทรงหน้า ยิ่งกว่านั้นกลางไอหมอกยังไหลเวียนด้วยแสงแปลบปลาบหลากสีสั่น สองดาวทวดคู่มองดำ พลันโบกมือ

ลำแขนขยายใหญ่ ขึ้นผิวหนังสีนิลด้าลอยปูดขึ้นจากกลางฝ่ามือดังภูเขาขนาดย่อม ตบฟาดเข้าไป

ฟาดตบหนักหน่วงเสียงดังพลั๊ก! พลั๊ก! อาณาเขตมรรคาแผ่ซ่านจนล่วงรู้สภาพของค่ายาคาแต่แรกแล้ว มุ่งโจมตีจุดสำคัญของค่ายาคาฝ่ามือมหึมาบัดปายอย่างกำเร็บเสิบสานกลางไอหมอกขาว

ทางเดินถูกฟาดตบจนแหลกทลายเสียงดังสนั่น ตำหนักถูกตบโจมตีจนล้มครืน ใช้กำลังทำลายจุดเชื่อมต่อ ค่ายาคาทลายลงอย่างรวดเร็ว ไอหมอกขาวค่อยๆ จางลง เผยให้เห็นซากตำหนักปรักหักพัง

“ตายไปไม่รู้นานเท่าใดแล้ว ยังจัดวางค่ายคาถาสกัดขัดขวางข้า
อีกหรือ หึๆ ทลายคาถาด้วยกำลัง เหล่านี้ล้วนทำลายได้ทั้งสิ้น” ทวดฉูคิบบ
หน้าต่อไป ค่ายคาถาในถ้ำฟ้าคอยเล่นงานอย่างต่อเนื่อง ทวดฉูใช้กำลัง
ทำลายจนสิ้นซาก แม้เสียเวลาไปบ้าง แต่ไม่มีค่ายคาถาใดสกัดขัดขวาง
มันได้เลย

“ค่ายคาถามากมายเป็นอุปสรรคโดยแท้”

ทวดฉูยังคืบหน้าต่อไป แต่อกจะเหลืออด

เบื้องหน้ามีสายโซ่สีแดงหม่นสะบัดสายโจมตีเข้ามา ทวดฉูกวัด
แกว่งแขนป้องกัน ฝ่ามือขนาดยักษ์ตบับัดสายโซ่สีแดงหม่นลอยกระเด็น
วีตออกไป แต่สายโซ่แดงหม่นหกเส้นกลับไม่เสียหายเลยแม้แต่ร้อย เริ่ม
จู่โจมเข้ามาอีกครั้ง

“ค่ายคาถานี้ออกจะยุ่งยาก”

ทวดฉูขมวดคิ้วกักกลุ่ม จากนั้นอ้าปากกว้าง

ฟู! แสงแดงเจิดจ้าละลานตาพุ่งออกจากปากของทวดฉู แผ่กระจาย
เป็นวงกว้าง กระพือมออกเป็นระลอกแสงแดงฉาน ฟุ้งโถมทำลายจุด
เชื่อมต่อค่ายคาถาจนพังพินาศย่อยยับ

ค่ายคาถาเริ่มพังทลาย สายโซ่แดงหม่นหกเส้นแตกเป็นเสี่ยงๆ
ก่อนมลายหายไป

ยิ่งกว่านั้น ตัวดำหนักและภูผาจำลองต้นไม้ใบหญ้าที่ถูกระลอกแสง
แดงฉานพุ่งออกจากปากโจมตีล้วนแหลกลาญเป็นผุยผง อานุภาพทำลาย
ล้างครอบคลุมถึงสามลี้

ตอนนี้เองฉินอวินกลับเห็นทะยานเข้ามา มองเห็นแสงแดงจ๋าทา
ทำลายพื้นที่เป็นบริเวณกว้าง จึงมองทวดฉูอย่างตกตะลึงปนสงสัยใคร่รู้

ชายชราผู้หนึ่ง ดูแล้วธรรมดาสามัญ แต่อานุภาพเมื่อครู่ทำให้ฉิน

อวินสะท้านหัวนโหว

ช่างร้ายกาจโดยแท้!

“เขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์?” ทวดคู่กลับหยุดชะงัก มองฉินอวินอย่างสนใจ กระแสปรารถนาหวาดหวั่นขวัญผวาแผ่ซ่านออกจากร่าง ทวดคู่ กระแสปรารถนนี้ชั่วช้าสามัญ ร้อนระอุและทรงพลัง! แผ่กระจายครอบคลุมบริเวณหลายลี้โดยรอบทันที ย่อมบดขยี้มาทางฉินอวิน

ฉินอวินวินิจฉัยทันที อานุภาพของทวดคู่ผู้นี้ยังนำหวาดหวั่นพรั่นพรึงกว่าเฮ่อเซียนปีศาจมารที่เคยพบ ทั้งร่างซ่านแสงแดงจางๆ เด่นชัดว่าบัดนี้ไม่เก็บงำกระแสปรารถนอีกต่อไปแล้ว

“เจ้าผู้บำเพ็ญตบะด้อยอาวุโส เป็นสำนักใดพรรคใด” ทวดคู่ถามอย่างไม่สะทกสะท้าน เด่นชัดว่ามั่นใจว่าเอาชนะได้อย่างแน่นอน

“ไร้สำนักไร้พรรค” ฉินอวินโฉบ่อนลง

ทวดคู่ขมวดคิ้วจากนั้นก็พยักหน้า “ผู้บำเพ็ญตบะโอสถทิพย์ก่อนนภาไร้สังกัดอย่างเจ้าไม่ถูกเข้าต่อหน้ากระแสปรารถนของข้า ยังคงยืนหยัดมั่น นับว่าเก่งกาจแล้ว”

“ไม่ทราบเจ้ามีภูมิหลังอย่างไร” ฉินอวินเอ่ยถาม “ในบรรดาเซียนเทพมารในโลกหล้า ข้าไม่เคยล่วงรู้ว่ามีบุคคลอย่างเจ้า”

“เจ้าไม่รู้จักรักข้าก็เป็นเรื่องปกติ ก็แค่เขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ จะมีความรู้สึกที่ส่วนกัน ยอดคนในโลกหล้า ที่เจ้าไม่รู้จักรักมีอีกมากมายนัก”

ทวดคู่เอ่ยเสียงราบเรียบ “วันนี้ข้าอารมณ์ดี ครั้นจะคิดเล็กคิดน้อยกับผู้ด้อยอาวุโสอย่างเจ้า ข้าเปิดโอกาสให้ หากเจ้ามอบสมบัติที่ได้จากถ้ำฟ้ามา ข้าจะปล่อยเจ้าจากไป ทั้งยังมอบบุญส่วนหนึ่งให้เจ้า!”

ตอน 12 กระบี่ถูกฟัน

สีหน้าฉินอวี่นหมกมุ่น มองทวดฉู่ที่อยู่ห่างออกไป แล้วเอ่ยว่า “เจ้าผู้ซำรงในเขตชั้นจิตเอกะคิดแย่งสมบัติของชั้นบุดูชนเขตชั้นก่อนนภาแดนไอศกทิพย์อย่างช้าอย่างนั้นหรือ”

“กล่าวเสียไม่น่าฟังยิ่งแล้ว” ทวดฉู่ยิ้มพลางส่ายหน้า “อันสมบัติในได้หล้า ผู้มีพลังฝีมือได้ครอบครอง เจ้าเขตชั้นก่อนนภาแดนไอศกทิพย์ตัวกระจอยไม่กระจำงในตนสักนิดเลยหรือ ต้องให้ข้าลงมือเข้าจริงอย่างนั้นหรือ”

“เจ้าไม่กลัวเกรงเหตุผลต้นกรรม?” ฉินอวี่นทำท่าตระหนกประหลาดใจ

“ฮ่าๆ” ทวดฉู่แค้นหัวร่อ “เด็กน้อย เขตชั้นบำเพ็ญตบะยิ่งสูง ยิ่งด้านทานสามภพภัยเกี้ยวเคราะห์กรรมได้มาก สังหารเจ้า เหตุผลต้นกรรมอาจไม่เล็กน้อย แต่ถ้าผู้แกร่งกล้าแย่งชิงสมบัติของเจ้าไป เหตุผลต้นกรรมย่อมน้อยกว่าสังหารเจ้ามากนัก! เหตุผลต้นกรรมเพียงเท่านี้...ข้ายังคง

ด้านทานไหว ทว่าหากเป็นเช่นนั้น เจ้าข้าก็แตกหัก ไม่ใคร่ดีกรรมัง เจ้า
มอบสมบัติให้ข้า ข้ามอบบุญส่วนหนึ่งให้เจ้า เช่นนี้ ดีทั้งกับเจ้าและข้า”

ฉินอวีนิ่งงันไป คล้ายลั้งเล

“หากข้าลงมือ สมบัติของเจ้าก็มลายหายสิ้นแล้ว กระทั่งบุญก็ไม่มี”
สีหน้าทวดฉู่เคร่งขรึม “คิดให้กระจ่างสักหน่อย อย่าบีบให้ข้าลงมือ”

ฉินอวีนัดพันลั้งเล

“ได้ ข้ายินดีมอบให้” ฉินอวีนพยักหน้า อุดเอ๋ยมิได้ว่า “ผู้อาวุโส
เป็นยอดคนจากที่ใด ชื่อเสียงเรียงนามว่าอย่างไร นี่ย่อมต้องให้ผู้ด้อย
อาวุโสอย่างข้าล่วงรู้กรรมัง”

ทวดฉู่ได้ฟังแล้วก็ขมวดคิ้ว แต่ยังคงผุตรอยยิ้ม เอ่ยอย่างขอไปที่
“ข้านามว่าหู่ซางบำเพ็ญตบะที่ทะเลสาบผอวีน”

“เผ่าปีศาจ?” ฉินอวีนสอบถาม

“เผ่าปีศาจ” ทวดฉู่พยักหน้าอย่างเมินเฉย

“สมาพันธ์เก้าปีศาจทะเลสาบผอวีน ฟังว่าเจ้าวังมังกรดำมอดม้วย
ไปแล้ว บัดนี้เหลือเพียงจอมปีศาจเขตชั้นจิตเอกะเผ่าปีศาจแปดตน” ฉิน
อวีนเอ่ยขึ้น “แต่ในบรรดานั้นไม่มีตนใดมีนามว่าหู่ซาง”

สีหน้าทวดฉู่ผกผันเล็กน้อย

เขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ตัวเล็กจ้อยถึงกับรู้เรื่องสมาพันธ์
เก้าปีศาจทะเลสาบผอวีนชัดแจ้งเช่นนี้?

“ข้ามุ่งมั่นบำเพ็ญตบะเพียงเท่านั้น ผู้ที่รู้จักข้าย่อมน้อยนัก” ทวด
ฉู่เห็นว่าทวดว่า “เจ้าถามมากมายไปไยกัน เร่งมอบสมบัติให้ข้าเร็วเข้า
ข้าจะได้มอบบุญให้เจ้าหนึ่งส่วน”

“ผู้อาวุโสกระทำอย่างไม่น่าดูชมเกินไปแล้ว” ฉินอวีนเอ่ยอย่าง
กลัดกลุ้มโมโห “ข้ายินดีมอบสมบัติ ผู้อาวุโสกลับมดเท็จต่อข้าเช่นนี้

กระทั่งฐานะก็ไม่ยอมบอก ออกจะรังแกกันเกินไปแล้วกระมัง”

“เจ้าจะให้หรือไม่ให้ คิดบิบบ้างลงมือหรือ” ใบหน้าทวดฉู่จ้งอกระแสรานทรงพลังแผ่เข้ามา

“กระทั่งฐานะยังไม่ยอมบอกกล่าว ข้ายังจะมอบให้อันใดกันอีกเล่า ข้าไม่เชื่อหรือว่าเจ้าจะกล้าสังหารข้า” ฉินอวินกลับตอบเสียงเย็นชา

ทวดฉู่เห็นดังนั้นลอบปวดเคียรเวียนเกล้า ‘เขตชั้นก่อนนภาแดนไอศกัณฑ์ส่งผลกระทบใหญ่โตนัก สังหารระดับนี้สักคนไม่เป็นรองสังหารราษฎรทั่วไปหลายร้อยคน ต่อให้แย่งชิงมาดื้อๆ เหตุผลต้นกรรมก็พอกับสังหารราษฎรหลายสิบคน มรรคาฟ้าคอยจำกัด ช่างยุ่งยากนัก สังหารมดปลวกยังยุ่งยากถึงเพียงนี้’

ตามความคิดของทวดฉู่ ให้อีกฝ่ายมอบสมบัติให้เอง เช่นนั้นเหตุผลต้นกรรมย่อมน้อยที่สุด

“หากผู้อาวุโสยอมบอกกล่าวฐานะ ให้ผู้ด้อยอาวุโสรู้ว่าผู้อาวุโสเป็นใครกันแน่ ผู้ด้อยอาวุโสก็คงเต็มใจแล้ว” ฉินอวินเอ่ย “ถึงตอนนั้นยอมประเคนสมบัติให้”

“เด็กน้อย” ทวดฉู่พยักหน้า “ข้าไม่ปิดบังเจ้า ข้าเป็นเซียนปีศาจกลับชาติมาเกิด เพิ่งกลับชาติมาเกิดได้หลายสิบปีเท่านั้น ดังนั้นได้หล้านี้จึงไม่มีผู้ใดรู้จักข้า”

หลังฉินอวินได้ฟังก็ไม่หวังแล้ว

เผยพลังฝีมือที่แท้จริงออกมาด้วยหวังบิบบิให้อีกฝ่ายบอกกล่าวฐานะคงยาก

ดังนั้นจึงจงใจแสดงว่าอ่อนด้อยกว่า หวังให้อีกฝ่ายบอกฐานะออกมาเอง แต่น่าเสียดาย...อีกฝ่ายระมัดระวังตัวยิ่งนัก!

“ประเดี๋ยวว่าตนเองเป็นเผ่าปีศาจซ่อนตัวฝึกบำเพ็ญ ประเดี๋ยวเป็น

เขียนปีศาจกลับชาติมาเกิด ล้วนสร้างเรื่องไปปดขอไปที เลื่อนลอยไร้หลัก
ฐานแม้แต่บ่อย” ฉินอวี่นส่ายหน้าทอดถอนใจ “คิดไม่ถึงโดยแท้ ข้าเขต
ชั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ และในถ้าฟ้าก็ไม่อาจติดต่อกองกายนอก ต่อ
หน้าข้าเจ้ายังระมัดระวังถึงเพียงนี้ ไม่กล้าเปิดเผยฐานะตนเองแม้แต่บ่อย”

สีหน้าทวดฉู่ผกผัน พลันรู้สึกไม่ชอบมาพากล จึงรีบโบกมือทันที
“พูดมากเสียจริง!”

เพียงโบกมือ ฝ่ามือพลันขยายใหญ่ ชั้นผิวหนึ่งสีดาก่อตัวพอกพูน
ขึ้นบนฝ่ามือ ชัดตบหนักหน่วงเข้าไป มวลอากาศถึงชั้นบิดเบี้ยว

“ไป!” ฉินอวี่นเหยียดแขนออก หมอกพิรุณสายหนึ่งพุ่งทะยานออก
จากปลายนิ้ว วาบตัดกลางอากาศ กลับคล้ายกระแสน้ำไร้สิ้นสุดถาโถม
โจมตีซ้ำแล้วซ้ำเล่า ปะทะฝ่ามือขนาดยักษ์เสียงดังพลั๊กๆ!

แสงกระบี่ดั่งกระแสน้ำ ระลอกหลังกระหน่ำรุนแรงกว่าระลอกแรก
ไม่ขาดสาย ฝ่ามือขนาดยักษ์ฉีกขาด โลหิตสดสาดกระจายเต็มอากาศ

กระบี่นี้เป็นศาสตร์กระบี่ที่ฉินอวี่นคิดค้นขึ้นใหม่ กระบวนท่า “แค้น
นับพัน” แห่งกระบี่ตุ๋จฝัน

ด้วยความคิดคำนึงต่อภรรยา เคียดแค้นชิงชังต่อปีศาจมาร สุดท้าย
กลายเป็นกระบวนท่ากระบี่นี้

“โอ้ย!” ฝ่ามือใหญ่ฉีกขาด สีหน้าทวดฉู่ผกผันครั้งใหญ่ ร่างมันแปร
เปลี่ยนฉับพลันทันทีกลายเป็นสัตว์อสูรน่าสะพรึงกลัวสูงถึงร้อยกว่าจั้ง
แสงแดงเพลิงเจือจางเวียนวนรอบตัว ไอ่หมอกดำทะมึนอวลละคลุ้งไป
ทั่วบริเวณ สองตาแดงเป็นสายโลหิตจ้องฉินอวี่นอย่างเอาเป็นเอาตาย
เสียงดังกระหึ่ม “เขียนกระบี่ผู้หนึ่งถึงกับกล้าแข็งเช่นนี้ เจ้าคือเขียนกระบี่
ฉินแห่งเจียงโจวเมืองกว้างหลิงไห่หรือไม่ ล้วนกล่าวว่าฉินเขียนกระบี่
อันดับหนึ่งแห่งได้หล้า แต่เขียนกระบี่ชั้นปฏิกุณผู้หนึ่ง พลั้งฝีมือถึงกับ

แก่งกาจเช่นนี้ ทำให้ข้าตกตะลึงโดยแท้”

“เจ้าต่างหากยิ่งทำให้ข้าตกตะลึง เก่งจากระแสนปรมาณร้ายกาจยิ่ง
อาณาเขตมรรคาข้าไม่อาจตรวจจับได้” ฉินอวี่นเอ่ยขึ้น “ว่ามา เจ้าฐานะ
อันใดกันแน่ ช่อนตัวในโลกดำรงด้วยจุดประสงค์ใดกันแน่”

“ฮาๆ คนตายอย่างเจ้าไม่จำเป็นต้องรู้หรอก” ทวดคู่ซึ่งบัดนี้แปลง
เป็นสัตว์อสูรอำปากกว้าง

แสงแดงเพลิงร้อนระอุสุดแสนพ่นฟู่ออก ทรงพลังหาใดเทียบ

ฉินอวี่นเห็นดังนั้นก็แค่นเสียงเฮอะเย็นชา

กระบี่เหินดั่งหมอกพริ้วทะยานตัดกลางอากาศ ความเย็นยะเยือก
แผ่กระจายออกเร็วรี่ กระทั่งห้วงอากาศยังจับตัวเป็นน้ำแข็ง ตาเปล่ามอง
เห็นไอเย็นสีขาวลอยวนตลบ แสงเพลิงร้อนแดงถาโถมเข้ามา แต่ภายใต้
กระแสนเย็นยะเยือกสะท้อนฟ้า กลับจับตัวเป็นน้ำแข็ง ก่อนละลายเป็น
ของเหลวสีแดงหยดแหมะลงสู่พื้น

บริเวณหลายลีโดยรอบล้วนถูกปกคลุมด้วยเกล็ดน้ำแข็ง กลายเป็น
หนาวยะเยือกสุดขีด ต่อให้เขตชั้นจิตเอกะทั่วไปอยู่ที่นี้ ก็คงแข็งตาย
ทันที

ร่างของสัตว์อสูรตนนั้นปกคลุมไปด้วยเกล็ดน้ำแข็งหนึ่งชั้น
มวลอากาศจับตัวเป็นน้ำแข็ง มันรู้สึกเจ็บปวดสุดทันทัน ร่างกายกลับ
เชื่องช้างุ่มง่าม เคลื่อนไหวกลางอากาศอย่างกินแรง ความเร็วเหลือเพียง
ห้าหกส่วนเท่านั้น แสงกระบี่ยังเชือดเฉือนใส่ร่างเป็นแผลยาวหลายแห่ง
โลหิตสดจับตัวเป็นน้ำแข็งจนไม่อาจทะลักซึม

นี่เป็นโลกที่จับตัวเป็นน้ำแข็ง!

กระบวนท่านี้คือ “คินจันท์กระจำงเย็นเยือก” กระบวนท่าที่สาม
ของกระบี่ดุจฝันที่คิดค้นขึ้นมาใหม่

ในคืนวันไหว้พระจันทร์เมื่อหกปีก่อน

ฉินอวี่นเพียงลำพัง เหม่อมองดวงจันทร์แขวนกลางฟ้า...

ประหวัดถึงคืนจันทร์กระจ่างที่ได้จุมพิตอี่เซี่ยวเป็นครั้งแรก คืนนั้น
จันทร์ประภาหรรบรุ่ เซี่ยวเซี่ยวดวงดงามยิ่ง

แต่บัดนี้โคดเดี่ยวอ้างว้าง แม้แต่ละคร้วเรือนภายในเมืองพร้อม
หน้าพร้อมตาเฉลิมฉลองอย่างชื่นมื่นปรืต่ายิ่งนัก แต่ฉินอวี่นจับจ้องจันทร์
กระจ่าง ในใจกลับเยียบเย็น

ภายใต้แสงจันทร์เย็นยะเยือก คืนนั้นเขาคิดค้นกระบวนท่า “คืน
จันทร์กระจ่างยะเยือก” กระบวนท่าที่สามของกระบี่จุดฝนออกมาได้

กระบวนท่านี้ส่งผลกระทบต่อมวลอากาศ ทำให้มวลอากาศหนาว
ยะเยือกจับตัวเป็นน้ำแข็ง ส่วนลึกของสรรพสัตว์ สรรพสิ่งจับตัวแข็ง
อุณหภูมิลดระดับลงถึงขั้นคาดไม่ถึง

“โฉนร่ายกาขขนาดนี้ เขียนกระบี่ชั้นปฤฤษณ โฉนน่ากลัวถึงเพียงนี้”
สัตร่วสุรสะท้านวูบในใจ มั่นอดคำรามมิได้ “ฉินอวี่น นี่เป็นศาสตรกระบี่
ใดกัน”

“กระบวนท่าคืนจันทร์กระจ่างยะเยือก ข้าใช้มันต่อกรศัตรูเป็นครั้งแรก” ฉินอวี่นตอบ

“คืนจันทร์กระจ่างยะเยือก?” สัตร่วสุรพลันรู้สึกว่ากระบี่เห็นหน้า
หวาดหวั่นขวัญสะท้าน ปฏิกริยาตอบสนองของมันล้วนกลายเป็นเชื้องข้า
สำแดงพลังฝีมือได้เพียงบางส่วน ถูกบีบอัดโดยสิ้นเชิง “ขึ้นเป็นเช่นนี้ต่อไป คงตายแน่!”

มันคำรามเดือดดาลดังก้อง แสงแดงเพลิงทั้งร่างสว่างโชติช่วง

อาณาพเด่นชัดว่ารุนแรงขึ้นมาก กระโจนใส่ฉินอวี่นทันที

“ออกจะยากพัวพันอย่างแท้จริง เช่นนั้นลองอีกกระบวนท่าเถอะ

กระบวนท่าที่สี่แห่งกระบี่จุดฝัน กระบวนท่า ‘มิดสว่างเพี้ยนเสีย’ ”

ฉินอวี่นเพียงขบคิด สำแดงอีกหนึ่งกระบวนท่าซึ่งคิดค้นขึ้นเมื่อสามปีก่อนและเป็นกระบวนท่าที่กล้าแข็งที่สุดในบัดนี้

ความเป็นถึงจุดเยือกแข็งที่ปกคลุมทุกแห่งหนซ่านจางหายไป

ทว่าแสงกระบี่สายหนึ่งกลับรวดเร็ววก่อนหน้าหลายเท่า ถึงขั้นมหัศจรรย์คาดไม่ถึง ฉวัดเฉวียนเสียงดังขวับทะลวงกลางอากาศ ประเดี๋ยวหายไป ประเดี๋ยวปรากฏให้เห็น

สัตว์อสูรเดิมทีคิดจู่โจมสังหารใส่ฉินอวี่น แต่เมื่อเห็นแสงกระบี่ประเดี๋ยวผลุบประเดี๋ยวโผล่กลางอากาศ อดเผยสีหน้าตระหนกแค้นเคืองมิได้ ‘ควบคุมห้วงอากาศธาตุ ถึงกับบรรลุขั้นนี้?’

‘ต่อให้ข้าเผาผลาญเกล็ดโลหิต สู้จนตัวตายก็ไม่อาจเอาชนะได้ ต้องรีบหนี!’ สัตว์อสูรตนนี้ฉลาดรู้จักเอาตัวรอด เห็นกระบวนทำนี้นึกเข้าใจทันที ขึ้นต่อสู้อย่างยอมพ่ายแพ้โดยไม่ต้องสงสัย

มันหมุนตัวไปโดยไม่ลังเล พุ่งทะยานออกไปทางปากถ้ำฟ้า

ตอน 13 จับกุม

กระบี่เหินดังหมอกพิรุณหายวับไปกลางอากาศ เมื่อปรากฏอีกครั้ง ก็ถึงข้างตัวสัตว์อสูรตนนั้น

หางยาวของมันตัวตวัดฟาดเร็วรีประหนึ่งเงาเมฆา กระหน่ำใส่ตัวกระบี่เสียงดังพลั๊ก หางยาวนั้นทรงพลังเกรียงไกรไร้สิ้นสุด กระบี่เหินถูกฟาดกระเด็นวีดออกไป

“ชักน่าสนใจ ต้องพยายามหลีกเลี่ยงหางยาวนั้นแล้ว” ฉินอวิ้นเล็ก
คิ้ว

กระบี่เหินที่ถูกฟาดกระเด็นพลันแลบหายไ้กลางอากาศ เมื่อปรากฏอีกครั้งก็อยู่ที่ตำแหน่งทรวงอกของสัตว์อสูรตนนั้นเสียแล้ว เป็นจุดที่หางยาวด้านทานได้ยาก

คมกระบี่เหินเฉือนจากช่องท้องคล้ายกรีดท้องนากีไม่ปาน เสียงดังแคว่ก! ปรากฏบาดแผลน่าสยดสยองขนาดใหญ่ แทบสะบัดร่างเป็นสองท่อน จากนั้นทะยานทะลุออกทางแผ่นหลังของมัน โลหิตสดสาด

กระจายเต็มอากาศ

“โฮก!” มั่นรื่องคำรามเสียงเจ็บปวดโหยหวน หันขวับไปจ้องฉินอวี่นที่อยู่ด้านหลัง ลวดลายยันต์คาถาก่อรูปในดวงตา “กำจัด!”

เปลวเพลิงสีแดงหม่นลุกพริบกลางอากาศ อุณหภูมิสูงสุดขีด

เปลวเพลิงพ่นฟูใส่ฉินอวี่นสายแล้วสายเล่า

ฉินอวี่นเพียงเหยียดแขน สร้อยที่พันรัดบนข้อมือคลายออก กลายเป็นกระบี่เหินพุ่งทะยาน ลำแดงเกราะแสงกระบี่จักรราฟ้าครอบคลุมทั่วบริเวณ ไม่ว่าเปลวเพลิงกระแทกชนอย่างไร เกราะแสงก็ไม่สะท้านสะท้อน

“ฉินอวี่น อย่ารังแกกันมากไปนัก” ขนาดของสัตว์อสูรนำสยองขวัญหดเล็กลงเฉียบพลันจนยาวเพียงจิ้งกว่า ร่างดำนิลกาฬกลับแปรเปลี่ยนเป็นสัตว์อสูรสีแดงตนหนึ่ง ทั้งชั้นผิวหนังและกล้ามเนื้อคล้ายผลึกหยกสีแดง “ถ้าฟ้านี้เดิมทีก็อยู่ในเขตสกุลฉู่ เจ้าแย้งชิงสมบัติข้าก็ช่างเถอะ ยังไล่ล่าสังหารข้าไม่เลิกอีกหรือ”

“แย้งชิงสมบัติของเจ้า? ที่นี่คือถ้าฟ้าของผู้อาวูโสอวี่นชั่ว โฉนกลายเป็นของเจ้าไปได้” ฉินอวี่นถ่ายทอดเสียงเยาะ

“นี่เดิมทีเป็นสมบัติของเผ่าพันธุ์ข้า เพียงแต่ตกมาอยู่ในโลกดำซางของเจ้าเท่านั้น” สัตว์อสูรถ่ายทอดเสียงบอก “เป็นสมบัติมูลค่าเทียบเท่าของวิเศษชั้นล้ำเหนือเท่านั้น เจ้ามอบมันให้ข้า ข้ามอบของวิเศษชั้นล้ำเหนือให้เจ้าสองชิ้น ว่าอย่างไร”

“ดูท่าเจ้ามาจากนอกอาณาจักรจริง ๆ มาที่นี่เพื่อสมบัติหรือยังมีจุดประสงค์อื่นอีก” ฉินอวี่นสอบถาม “โลกของเจ้าคือที่ใด เกี่ยวข้องกับปีศาจมารเก้าสายอย่างไร”

“เจรจากันมิได้หรือ” สัตว์อสูรคิดต่อรอง

‘โดนต้องเจรจา เจ้าหนีไม่พ้นเสียหน่อย!’ ฉินอวี่นเอ่ยเสียงเรียบ
‘อวดดีนัก!’

สัตว์อสูรเร่งหลบหนีสุดกำลัง หลังถ่ายทอดเสียงลงต่อรอง มันก็
ล้มเลิกความตั้งใจจะเจรจากับฉินอวี่นเสียแล้ว

กระบี่พลันปรากฏห่างจากตัวมันไปเพียงสองมือ บัดนี้ส่วนท้ายมัน
งอกออกถึงหกหาง พยายามตัดฝ่าดด้านทวนสุดกำลัง กระแทกกระบี่
เหินอัตรชีวีของฉินอวี่น แต่คราวนี้ส่งผลกระทบเพียงเล็กน้อย

“ร่างมันหดเล็กลง พลังก็เหมือนอ่อนด้อยลงไปด้วย” ฉินอวี่นนึก
ในใจ

กระบี่เหินอัตรชีวีเพียงแฉลบก็หายวับไป ปรากฏอีกครั้งที่ส่วนลำคอ
ของสัตว์อสูร พลันแทงฉีกหนังหน่วงอ้ามติดใส่ลำตัวมัน

เพียงแต่ชั้นกล้ามเนื้อผิวหนังของมันในตอนนั้นเหนียวทนทานหาใด
เปรียบ อานุภาพกระบี่เห็นร้ายกาจเพียงใดก็ยากแทงทะลุชั้นผิวหนังของ
มันได้

เชือดเป็นแผลยาวจิ้งกว่าเท่านั้น โลหิตสดไหลซึมออกมาไม่กี่หยด
ก่อนหยุดลง บาดแผลสมานอย่างรวดเร็ว

‘แม้พลังฝีมือลดลง แต่สังขารกลับเหนียวทนทานกว่าก่อนหน้ามาก
นัก ข้าทำให้มันบาดเจ็บได้เพียงผิวเผิน ทั้งๆ ที่ใช้กระบวน์ท่ากระบี่กล้า
แข็งที่สุดของข้าแล้ว’ ฉินอวี่นขมวดคิ้วพิจารณา

อานุภาพของ “มืดสว่างเพี้ยนเสีย” กระบวนท่าที่สืบทอดจากร้ายกาจ
ก่อนหน้านั้นเพียงหนึ่งกระบี่ทำร้ายสัตว์อสูรจนบาดเจ็บ มันหวาดผวามัน
หดร่างเล็กลงทันที แต่บัดนี้กลับทำอันตรายมันได้เพียงผิวเผินเท่านั้น

กระบี่เหินทะยานเร็วถึงขีดสุด พริบตาเดียวพลิกแพลงฉับไวดัง
ฟู่ๆ ไม่หยุดยั้ง แปรเปลี่ยนจากหนึ่งเป็นสิบกว่าเล่มห้อมล้อมรอบตัวมัน!

โหมกระหน่ำโจมตีถี่รัว มันเอาแต่หลบหนีสุดฤทธิ์ หกหางกวาดฟาด
ด้านทานเต็มกำลัง กระบี่เหินจุโจมสองสามครั้ง มันด้านทานได้เพียงครั้ง
เดียว

ภายใต้การโจมตีหนักหน่วงรุนแรง โลหิตสดสาดกระเซ็นผิวหนัง
มันปรากฏบาดแผลจำนวนมาก แต่ก็สมานตัวอย่างรวดเร็ว

คราวนี้กระบี่เหินมุ่งหวดฟาดกราดเกรี้ยวใส่ศีรษะสัตว์อสูร มันไซ
ซ์ดไซเซแต่ยังคงยืนหยัดฟุ้งทะยานไปเบื้องหน้า กระบี่เหินกระหน่ำลงอีก
ครั้ง ทั้งฟาดเดือนแทงตัวดหลายกระบวนท่าต่อเนื่อง

มันเดือดดาลใจยิ่ง ขวนเซทุลักทุเลแต่ยังคงฟุ้งทะยานไปเบื้องหน้า
สุดกำลัง

“ฉินอวิน ปล่อยให้เจ้าได้ใจไปก่อนสมบัติไว้ที่เจ้าก่อน ข้าจะแย่งชิง
กลับคืนมาอย่างรวดเร็ว” ความแค้นเคืองวาบชัดในดวงตา ได้แต่เพียง
อดกลั้น

สองฝ่ายศกยภาพใกล้เคียง พลังฝีมือและสังขารมันแกร่งกล้าถึงที่
สุดก็จริง แต่ฉินอวินโจมตีน่าสะท้านขวัญ กระบี่เหินอัดชีวีเล่มหนึ่งทรง
อาณุภาพหาใดเทียม เพลงกระบี่ยิ่งพิสดารอัศจรรย์

“มันจะหนีออกไปแล้ว” ฉินอวินไล่สายตาตามอยู่เบื้องหลัง “สังขาร
เหนียวทนทาน เกรงว่าใช้น้ำเต้ากระบี่ถ้าฟ้าก็ยากทำอันใดมันได้ ช่าง
เถอะๆ ข้ายังต้องเติมรังสีกระบี่ใส่น้ำเต้ากระบี่ถ้าฟ้าถึงหนึ่งปี อย่าสิ้น
เปลืองจะดีกว่า”

ฉินอวินใช้เพียงกระบี่เหิน ส้าแดงกระบวนท่าไล่ล่าสังหาร นำ
เสียดายกระบวนท่าเหล่านี้ไม่อาจทำอันใดสัตว์อสูรตนนี้ได้

“ออกไปแล้ว”

สัตว์อสูรมองเห็นปากทางออก สองตาฉายแวววรอคอยคาดหวัง

แม้ทางออกปิดอยู่ แต่เพียงหนึ่งกรงเล็บตะปบใส่รุนแรง ทลายเปิด
ออกด้วยกำลัง

ปัง! ประตูถ้ำฟ้าระเบิดแตกกระจุย

มันมองเห็นโลกภายนอกอันเจิดจ้าละลานตา มองเห็นจวนสกุลคู่อู๋
ที่มันคุ้นเคยไม่มีใดเกิน ชั่วโมงที่ที่พุ่งโถมออกจากถ้ำฟ้า พลันมองเห็น
บุรุษวัยกลางคนสวมทรวงสูงผู้หนึ่งลอยคว้างกลางอากาศ

“นักพรตเสียนเซียว?” สองตามันเบิกถลนกลมโต ปากอ้าบิดเบี้ยว
ผิดรูป จากความตื่นตะลึงยินดีที่ออกจากถ้ำมาได้ กลายเป็นหวาดกลัวสิ้น
หวังไร้เปรียบปาน!

หากกล่าวถึงการต่อสู้กับฉินอวิน มันรู้สึกเพียงอัดอั้นแค้นเคือง
แต่เพียงเห็นปรมาจารย์จางแห่งสำนักเสียนเซียว มันกลับขวิญหนึ
ดีฝ่อ

“กลับไป กลับไป” ร่างมันพลันพรวดเลื่อน คิดจะหลบหนี

“ต่อหน้าข้า เจ้ายังคิดหลบหนี?” ปรมาจารย์จางยืนขวางอยู่ตรง
นั้น อสนีสีม่วงแปลงเป็นฝ่ามือขนาดมหึมาคว้าจับสัตว์อสูรที่เริ่มพรวดเลื่อน
ไถ่มัน พลันผีนึกตรึงพลังฝีมือมันทันที

สัตว์อสูรคืบสู่สภาพดำปอดทั้งตัว ถูกคุมตัวมาทั้งข้างกาย
ปรมาจารย์จางซึ่งยืนอยู่บนก้อนเมฆ

มันพุบหมอบ รู้สึกถึงแรงบดขยี้พันธนาการ ไม่อาจขยับเขยื้อน
ปรมาจารย์จางปรายตามองมันแวบหนึ่ง สัตว์อสูรสะท้อนแวบในใจ
‘จบแท้แล้ว จบแท้แล้ว’

ฉินอวินทะยานอย่างไม่รีบร้อนออกจากถ้ำฟ้า มองเห็นปรมาจารย์
จางเห็นเหนือเมฆ สัตว์อสูรตนนั้นพุบหมอบด้านข้างอย่างเชื่อฟังคล้าย

แมวเชื่อง ไร้ซึ่งความดุร้ายแม้แต่หน่อย ฉินอวินอุทานชื่นชม สมแล้วที่เป็น
ปรมาจารย์จัง!

จากข้อมูล เดิมทีผู้มีพลังฝีมือแกร่งกล้าที่สุดในโลกด้านข้างคือมังกร
สวรรค์แห่งตงไห่ แต่ทว่าในบัดนี้ พลังฝีมือของปรมาจารย์จังเกรงว่าไม่
เป็นรองมังกรสวรรค์ตงไห่ตงหนั้น และไม่ต้องสงสัยเลยว่าเมื่อเวลาผ่านไป
ปรมาจารย์จังย่อมล้ำหน้ามังกรสวรรค์ตงไห่ตงหนั้น ถึงขั้นอาจกลายเป็น
หนึ่งในบุคคลเลื่องชื่อในทั้งสามภูมิ ลูกศิษย์ของปรมาจารย์มรรคาเต๋าย่อม
ไม่ธรรมดาสามัญ

“เคราะห์ดีที่ผู้อาวุโสลงมือ” ฉินอวินรีบเอ่ยขึ้น “พลังฝีมือของมัน
แข็งแกร่งยิ่ง อาศัยแรงเข้าเพียงลำพัง เกรงว่าอาจปล่อยมันหนีไปได้จริง”

ภายในถ้ำฟ้าเป็นอีกมิติหนึ่ง หลังเข้าไปแล้วไม่อาจจับตาหวดคู่อีก
ต่อไป แม้ถ้ำฟ้าของเซียนอวินชั่วสำคัญมาก แต่หวดคู่ก็สำคัญเช่นกัน
ก่อนฉินอวินเข้าสู่ถ้ำฟ้า ได้ส่งหูช็อกกลับที่פקไปก่อน และส่งสัญญาณถึง
ปรมาจารย์จังแห่งสำนักเลนเซียวไปพร้อมกัน สำนักเลนเซียวอยู่ในผอ
โจว ห่างจากที่นี่ไปเพียงหลายพันลี้ ปรมาจารย์จึงเร่งรุดมาถึงอย่าง
รวดเร็ว

ปรมาจารย์จังสวดท่องทุกประการอย่างลับๆ

เมื่อปรมาจารย์จังมาถึงแล้ว ฉินอวินถึงได้เข้าไปสำรวจถ้ำฟ้า
อย่างวางใจ!

ดังนั้นไม่ว่าสัตว์อสูรตงหนั้นจะกำเริบเสิบสานอย่างไร จุดจบมันถูก
กำหนดแต่แรกแล้ว

ตอน 14 กุรีก

“ฉินอวี่น การต่อสู้เมื่อครู ข้าเห็นกระจ่างชัดแจ้ง” ปรมาจารย์จาง ยัมพลางเอ่ยขึ้น ด้วยกล่าวว่าฉินอวี่นจะเอาชนะสัตว์อสูรไม่ได้ จึงแผ่ ศาสดรานาภาพเข้าไปในถ้ำฟ้า ชมดูเหตุการณ์ทุกอย่าง “เจ้าบรรลุมรรคา ถึงบัดนี้ยังไม่เต็มยี่สิบปี พลังฝีมือก็เทียบเท่าเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้า แล้ว ช่างเก่งกาจอย่างแท้จริง ข้าบำเพ็ญตบะในตอนนั้นยังไม่รวดเร็วเท่า เจ้า”

“ผู้อาวุโสจางก็ล่วงรู้ว่าเวลาในการบำเพ็ญตบะที่แท้จริงของข้านาน เป็นร้อยปีแล้ว” ฉินอวี่นอธิบาย “เนื่องเพราะมีกาละและโอกาสในผืนหนึ่ง ร้อยปีถึงได้บรรลุมรรคามิเขตชั้นระดับนี้”

“ผู้ใดไร้ซึ่งกาละและโอกาสบ้างเล่า” ปรมาจารย์ย้อนถาม “ฝึก บำเพ็ญให้ดี พลังฝีมือเจ้ายิ่งแกร่งกล้า ยิ่งได้ครอบครองสมบัติง่ายขึ้น ปีศาจมารนั้นจับตัวภรรยาเจ้าไป สิบกว่าปีมานี้กลับไร้ความเคลื่อนไหว เด่นชัดว่าทางฝ่ายปีศาจมารมีแผนการใหญ่ บัดนี้ยังห่างไกลเวลาจะปะทุ

อย่างแท้จริง ดังนั้นหากเจ้าขอให้เทพมังกรผู้ช่วยภรรยาเจ้าออกมา ก่อนที่พวกมันจะลงมือ เช่นนั้นก็ถือว่าสำเร็จการใหญ่แล้ว”

“ตอนนี้ภรรยาข้าคงไม่เป็นอันใดกระมัง” ฉินอวี่นกระวนกระวายใจ

“เจ้าสับสนวุ่นเพราะความกังวล” ประมาจารย์จางปลอบใจ “วางใจเถอะ ฝ่ายปีศาจมารหุ้มเทตังมากมายเพื่อจับตัวภรรยาเจ้า ย่อมไม่สังหารง่ายตาย”

ฉินอวี่นพยักหน้าเล็กน้อย

ประมาจารย์จางก็สนใจ พวกเขาแท้จริงแล้วก็เพียงสันนิษฐานว่า อีเชียวยังมีชีวิตอยู่ ไม่มีหลักฐานใดๆ ทั้งสิ้น

ทว่าประมาจารย์จางและจักรพรรดินุษย์ต่างต้องให้ “ความหวัง” แก่ฉินอวี่น เพื่อให้ฉินอวี่นเกิดแรงผลักดันนำตื่นตะลึง ไม่ให้หนีเสียใจคอยเปลี่ยนแปลงมหันต์จน “มรรคากระบี่” แปรผัน

“จริงสิ” ประมาจารย์ก็คว้ามือ วัตถุมากมายลอยออกจากร่างสัตว์อสูรที่พุ่มหมอบตั้งแถวเชื่องบนก้อนเมฆ มีดวงจักรวาล คั่นช่องปกปักภัยสี่ทองและวัตถุอื่นๆ อีกมาก

ประมาจารย์จางคว้าดวงจักรวาลไว้ก่อนเปิดอ้าออก เก็บคั่นช่องปกปักภัยและสิ่งของอื่นๆ เข้าไปด้านใน

“นี่คือสมบัติติดตัวมัน เจ้าเป็นผู้ค้นพบ ตกเป็นของเจ้า” ประมาจารย์จางว่าพลางโยนดวงจักรวาลให้ฉินอวี่น

“เนื่องเพราะผู้อาวุโสจางถึงได้จับกุมมันได้” ฉินอวี่นคิดปฏิเสธ

“เอาละ” ประมาจารย์จางส่ายหน้า “ข้าเองก็ไม่ขาดแคลนของเล็กน้อยเหล่านี้ ยิ่งกว่านั้น พบมันได้นั้นยากที่สุด! ทันทีที่พบ ไม่ว่าเจ้าจะขอให้ข้าลงมือหรือขอให้มังกรสวรรค์ดงให้ วัตถุหวั่นเหอหรือเหล่าไปลงมือ ล้วนจับกุมมันได้ง่ายดาย จะว่าไป...ค้นพบมันต่างหากถึงสร้างคุณูปการ

ใหญ่หลวงให้โลกต่ำซาง พวกเราต้องตรากตรำให้เจ้าอย่างดีจึงจะถูก
สมบัติเหล่านี้ถือเสียว่าเป็นของรางวัลก็แล้วกัน อันที่จริงไม่นับว่าล้าค่ามี
ราคา ข้าตรวจสอบดูแล้ว ไม่มีรัตนศักดิ์สิทธิ์สักชิ้น ค้นต้องปกปักหทัยนั้น
สงสัยว่าจะเป็นชิ้นส่วนของรัตนศักดิ์สิทธิ์”

ฉินอวีนพยักหน้า ไม่เอ่ยกล่าวอันใดอีก

ตอนนี้เขาขาดแคลนสมบัติอย่างแท้จริง เนื่องจากหมายถึงชีวิต
ของภรรยาและบุตรสาว

ทั้งๆ ที่ไม่ทราบว่าจะค้นบุตรสาวถือกำเนิดอย่างไรปลอดภัยหรือไม่
ต้องทนทุกข์ทรมานหรือไม่

คิดถึงตรงนี้ พลันรู้สึกเจ็บแปลบในใจ

ทว่าในสิบกว่าปีมานี้ เขาคุ้นชินแต่แรกแล้ว

“ข้ากลับสำนักเสียนเฉียวก่อน จะได้สอบสวนมันให้ดี” ประมาจารย์
จางเอ๋ยขึ้น “ผลสอบสวน ข้าจะส่งสัญญาณบอกเจ้า”

“ขอรับ” ฉินอวีนพยักหน้า อดถามขึ้นมิได้ “ผู้อาวุโสจาง ไม่ทราบ
ว่าโอกาสที่จะไปโลกอื่นมีหรือไม่ โลกต่ำซางยากเสาะหาสมบัติ ข้าอยาก
ไปทดลองที่โลกอื่นดู”

“บัดนี้เจ้าควบคุมมิติได้อย่างร้ายกาจ เชื่อว่าไปโลกอื่นด้วยตนเอง
ได้แน่” ประมาจารย์จางเอ๋ยตามจริง “แต่หลบหลีกกลับไปโลกอื่น ประการ
แรกในฐานะผู้มาจากโลกอื่น ย่อมถูกผู้แกร่งกล้าในพื้นที่สกัดขัดขวางหรือ
ถึงขั้นถูกจับกุม ประการที่สองกว่าจะได้ครอบครองสมบัติในโลกต่ำซาง
นั้นยากยิ่ง คิดเสาะหาสมบัติในโลกอื่นก็ยากมากเช่นกัน ถึงขั้นผู้คนแปลก
หน้า สถานที่ไม่คุ้นเคย ไร้ซึ่งข่าวกรอง จะยากกว่าโลกต่ำซาง ดังนั้น...
เว้นเสียแต่ว่ามีโอกาสพิเศษ ไมเช่นนั้นเจ้ายังคงอยู่ในโลกต่ำซางจะดีกว่า”

“จะมีโอกาสพิเศษหรือไม่” ฉินอวีนสอบถาม

“ยังไม่มีเป็นการชั่วคราว” ประมาจารย์จึงตอบ “วางใจ ทันทที่มีโอกาส ข้าจะบอกเจ้า”

ฉินอวินพยักหน้า

เขาได้แต่รอคอยอย่างอัปจนหนทาง เพราะไร้ซึ่งการติดต่อกับโลกอื่น

หลังประมาจารย์จางนำตัวสัตว์สุรตนนั้นไปแล้ว ฉินอวินก็วกกลับมาอยู่ที่พักในเมืองหลี่ซาน

ภายในจวนที่พัก

ฉินอวินนั่งในอุทยานตามลำพัง เบื้องหน้าสายตามีกาสุราและจอกสุราอีกสองใบ

ล้วงขวดหยกออกจากอก ดึงเปิดจุกขวดออก หยิบโอสดออกมาเม็ดหนึ่ง เป็นโอสดวิเศษเก๋ไก๋

เม็ดโอสดแบ่งเป็นสองส่วนในฝ่ามือ เขาใส่ครึ่งหนึ่งลงไปในจอกสุรา ส่วนอีกครึ่งเก็บเข้าขวดหยก แล้วเก็บขวดหยกกลับที่เดิม

ฉินอวินเทสุราเต็มสองจอก โอสดครึ่งเม็ดย่อมละลายในสุรา

ฉินอวินยกจอกสุราใบหนึ่งขึ้นละเลียดดื่มเงิบๆ ส่วนอีกจอกที่มีโอสดละลายในสุรากลั้ววงไว้ตรงนั้น

เพียงชั่วครู่เท่านั้น

“นายท่าน” หูชื่อมือหนึ่งถือไม้กวาดกำลังกวาดพื้น มองเห็นฉินอวินแต่ไกล จึงรีบค้อมคารวะ

“หูชื่อ ท่านมาที่นี่” ฉินอวินตะโกนเรียก

หูชื่อออกจะสงสัย วางไม้กวาดลงด้านข้างแล้ววิ่งไปยังข้างกายฉินอวิน สอบถามอย่างเคารพ “นายท่าน มีเรื่องใดขอรับ”

“จริงสิ ภรรยาท่านล่ะ” ฉินอวีนถามขึ้น

“อยู่ในตึกส่วนหน้า” หูซื่อตอบ

“ให้นางเข้ามาที่นี่เถอะ” ฉินอวีนกำชับ

หูซื่อยิ่งรู้สึกไม่ชอบมาพากล ทว่ายังคงตะโกนเรียกเสียงสูง ปีศาจจึงจอกน้อยตนนั้นเร่งรุดมาจากส่วนหน้า

นางเห็นฉินอวีนกลับรู้สึกตื่นเต้นเคร่งเครียด เนื่องจากฉินอวีนรู้ถึงฐานะของนาง

“ข้ามาถึงเมืองหลี่ซานสามเดือนกว่าแล้ว” ฉินอวีนมองหูซื่อและภรรยา ยิ้มเอ่ยว่า “ได้รู้จักทั้งสองนับว่ามีวาสนาต่อกัน วันนี้ข้าจะจากไปมา...หูซื่อ ข้าค่านับท่านหนึ่งจอก”

“จากไป?” หูซื่อสะท้อนวูบในใจ วันเวลาสงบสุขจะจบสิ้นลงแล้วหรือ ทว่ายังคงรีบรับจอกสุรา

ฉินอวีนดื่มสุรา หูซื่อก็ดื่มสุราที่มีไอศกวิเศษแก้ไอจรรลยอยู่ลงไปด้วย

หลังดื่มแล้ว ฉินอวีนก็มองเขายิ้มๆ

“เอ๊ะ?” พลันสีหน้าหูซื่อแดงก่ำ เลือดลมพลุ่งพล่านทั้งร่าง แขนข้างที่ขาดสะบั้นปลั่งงอกออกมาด้วยความเร็วที่มองเห็นด้วยตาเปล่า

เส้นลมปราณที่ถูกทำลายเพราะยาพิษฟื้นตัวอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะต้นเถียนส่วนสำคัญที่สุดถึงกับเริ่มฟื้นสภาพ!

เขียนเขตชั้นจิตเอกะหากบาดเจ็บสาหัส ล้วนรักษาด้วยไอศกวิเศษแก้ไอจรร

หูซื่อเป็นเพียงผู้บำเพ็ญตบะเขตชั้นหลังฟ้าระดับหลอมปราณ แม้ได้รับบาดเจ็บสาหัสและแขนขาดสะบั้น ใช้อิสกเพียงครึ่งเม็ดก็เพียงพอแล้ว

“ข้า ข้า...” ไม่เพียงดันเถียนพื้นสภาพ กระทั่ง “ศาสตรานุภาพ
ปราณแท้” ที่มีอยู่ในร่างแต่เดิมก็ฟื้นตัวขึ้นด้วย เด่นชัดว่าฤทธิ์ยาเพียงพอ
พื้นสภาพจนถึงขีดจำกัดของต้นเถียน เดิมที่เขาหลอมปราณถึงระดับสิบ
เอ็ด

หูซื่อยืนนิ่งจนอยู่ตรงนั้น แขนงอกออกมาจนครบ กระทั่งผิวที่หมอง
คล้ำก็ขาวกระจ่างขึ้นมาก ศาสตรานุภาพทรงพลังไหลเวียนทั่วร่าง ท่วง
ท่าลักษณะการเด่นชัดว่าแตกต่างไปแล้ว

“ข้าดีแล้ว? ดีแล้ว?” หูซื่ออยากจะเชื่อสายตา

“ฟูลวิน” ปีศาจจึงจอกน้อยเห็นภาพผกนี้ ก็ตื่นเต้นดีใจ “แขนท่าน
งอกออกมาแล้ว ท่าน...”

“สุรাজอกเมื่อครู่...” หูซื่อมองไปทางจอกสุราแล้วหันไปมองฉิน
อวินที่นั่งตรงนั้น เข้าใจกระจ่างโดยพลัน รีบคุกเข่าลงขอบคุณ

“นายท่าน ก่อนหน้าข้าเป็นคนพิการแล้ว นายท่านกลับยังช่วยข้า
บุญคุณใหญ่หลวงนี้ข้าหูซื่อไม่รู้ว่าจะตอบแทนอย่างไรดี”

หูซื่อกระจำงัดใจว่าอาการบาดเจ็บสาหัสถึงขนาดนั้นคิดรักษาเป็น
เรื่องยากเย็นแสนเข็ญถึงเพียงใด

ทั้งสำนักหลี่ซานท่มเทศรรพกำลังยังไร้ความหวัง ฉินอวินยื่นมือ
ช่วยเหลือ ย่อมท่มเทมากถึงที่สุด

“เจ้าข้าอยู่ด้วยกันมาระยะหนึ่ง ข้ารู้สึกว่าคุณสมควรค่าให้ช่วยเหลือ
ยิ่งไปกว่านั้น...เจ้าช่วยข้าเสาะหาตำแหน่งนั้นจนพบ นับว่าช่วยเหลืออย่าง
มากแล้ว” ฉินอวินเอ่ยยิ้มๆ เพียงชั่วครู่คิด หูซื่อถูกยกประคองขึ้นยืน

หูซื่อซาบซึ้งหาใดเปรียบ

จากคนพิการ พื้นสภาพเป็นผู้บำเพ็ญตะบั้นหลอมปราณระดับสิบ
เอ็ด จะไม่ให้เขาตื่นตันได้อย่างไร

เขามองไปทางภรรยาที่อยู่ข้างกายด้วยใบหน้าปลาบปล้มปิติ แต่
จู่ๆ ก็สีหน้าผกผัน

ปีศาจจิ้งจอกน้อยตื่นเต้นยินดีจนเกินไป แม่ชานรังสีปีศาจออกมา
โดยไม่รู้ตัว แท้จริงแล้วนางเป็นปีศาจน้อยเขตชั้นหลังฟ้า ควบคุมกระแสน้ำ
ปราณได้เพียงชั้นธรรมดา

ก่อนหน้านี้หูฉี้อพิการ ดังนั้นจึงไม่อาจสังเกตเห็น แต่บัดนี้ตรวจจับ
ได้ทันที

“ฮุยเออร์” หูฉี้อเบิกเนตรพิศัยทันที เพียงมองดูก็เห็นภรรยาตน
ถึงกับเป็นปีศาจจิ้งจอก!

ปีศาจจิ้งจอกน้อยเห็นลวดลายยันต์ก่อตัวในดวงตาของสามี อด
สีหน้าเผือดขามิได้

“ฮุยเออร์ เจ้า เจ้า...” หูฉี้อไม่ยอมเชื่อ

“ฟุจวิน ข้า ข้าปิดบังท่านมาโดยตลอด” นางรีบเอ่ยเสียงร่อนรน
“ข้าเป็นปีศาจ แต่ไม่เคยคิดทำร้ายท่าน ข้า...”

“หูฉี้อ ท่านเป็นมนุษย์ นางเป็นปีศาจ” ฉินอวี่นเอ่ยปาก

หูฉี้อตะลึงงัน ค้อมค้ำันไปทางฉินอวี่น รีบเอ่ยว่า “นายท่าน ท่าน
มีบุญคุณใหญ่หลวงต่อข้า แต่ในช่วงที่ข้าตกกระกำลำบาก ฮุยเออร์นางไม่
เคยทอดทิ้งข้า กลับคอยช่วยเหลือ หนึ่งปีมานี้เคราะห์ดีที่นางช่วยหาเงิน
จ่ายในบ้าน เคาระห์ดีที่นางดูแลท่านแม่ข้า ไม่เช่นนั้นเกรงว่าท่านแม่
คงป่วยเสียชีวิตไปนานแล้ว ข้ารู้ดีว่านายท่านเป็นยอดคนผู้บำเพ็ญตะบะ
แต่ขอร้องท่านอย่าพรากร้าและฮุยเออร์”

ปีศาจจิ้งจอกน้อยฟังแล้วน้ำตาคลอสองตา

“อย่าพรากร้ากับนาง?” ฉินอวี่นขมวดคิ้ว

หูฉี้อเอ่ยอย่างกังวล “นางจริงใจต่อข้า ข้าก็จริงใจต่อนาง”

“ฟูจวิน” ปิศาจจึงจอกน้อยคว้าแขนของหูซื่อ ตันตันไม่มีใดเทียบ
ฉินอวี่นเห็นแล้วก็หยุดยั้งมองสามีภรรยาคู่นี้ พลันประหวัดถึงวัน
เวลาอันหวานชื่นของตนกับอีเซียว

“ในเมื่อจริงใจก็ทะนุถนอมให้ดีเถอะ” ฉินอวี่นลุกขึ้น เพียงกวาดมือ
ตำราเล่มหนึ่งโยนมาอยู่บนโต๊ะ จากนั้นก็เดินออกไปด้านนอก

“นี่คือวิชากระบี่ที่ข้าคิดค้นขึ้น หากวันใดท่านฝึกถึงขั้นเจตน์กระบี่
ไปพบข้าที่จวนสกุลฉินเมืองกว้างหลิงแห่งเจียงโจวได้” ว่าพลาง ตัวฉิน
อวี่นหายวับไปไม่เห็นร่องรอยแล้ว

หูซื่อหยิบตำราขึ้น ด้านบนเขียนตัวอักษรสี่ตัวว่า “เคล็ดกระบี่
ทะเลสาบจิ่ง (คันฉ่อง)” เป็นวิชากระบี่ที่ฉินอวี่นคิดค้นขึ้นในหลายวันมา
นี้ตามลักษณะนิสัยใจคอของหูซื่อ

“เคล็ดกระบี่ทะเลสาบจิ่ง?” หูซื่อเงยหน้า ฉินอวี่นหายลับไปนาน
แล้ว

“จวนสกุลฉินเมืองกว้างหลิงแห่งเจียงโจว?” ปิศาจจึงจอกน้อย
สะท้อนวูบ “ผู้อาวุโสฉินคือ...”

“เขียนกระบี่อันดับหนึ่งแห่งใต้หล้า เขียนกระบี่ฉินแห่งกว้างหลิง”
หูซื่อตื่นเต้นตันตันใจ

“ผู้อาวุโสฉินกล่าวไว้แล้ว ขอเพียงฝึกถึงเจตน์กระบี่ ให้ท่านไปพบ
ที่กว้างหลิง” ปิศาจจึงจอกน้อยปลาบปลื้ม “ผู้อาวุโสฉินมีเจตนาจะปลูกฝัง
ท่าน”

หูซื่อพยักหน้าต่อเนื่อง

เขามองไปทางปิศาจจึงจอกน้อย ยิ้มเล็กน้อยก่อนโอบกอดนางไว้
แน่น

นางตกตะลึง รีบอิงแอบแนบชิดสามี เอ่ยเสียงเบาว่า “ฟูจวิน ข้า

กลัวเหลือเกิน กลัวว่าถ้าท่านพบว่าข้าเป็นปีศาจ ก็จะไม่ต้องการข้าแล้ว”

“บางคนเลวทรามชั่วร้ายกว่าปีศาจมาร ปีศาจบางคนกลับดีกว่า
หลายๆ คน” หูซื่อเอ๋อเสียงค่อย

กลางนภาทศ ดินวันทอดตามองเมืองหลี่ซาน ยิ้มมองหูซื่อและ
ปีศาจจิ้งจอกน้อยที่อิงแอบกันและกัน จากนั้นก็ถอนใจเสียงเบาคราหนึ่ง
หันศีรษะก่อนวาบตัดกลางฟ้า ทะยานจากไป

ตอน 15 เกาะเทพของตี่จวิน

พรีบ!

ฉินอวี่นร้อนลงยังริมทะเลสาบอันเงียบสงบแห่งหนึ่ง ลมกรูพัดมา
ผืนน้ำกระเพื่อมเป็นระลอก

“ที่นี่ก็แล้วกัน” กวาดตามองโดยรอบ ในบริเวณสี่เหลี่ยมไม่มี
หมู่บ้าน จึงเหยียดแขนโยนม้วนภาพออก เป็นภาพสองโลกของวิเศษชั้น
ล้ำเหนือ กางออกกลายเป็นค่ายใหญ่สองโลกครอบคลุมพื้นที่สี่สิบสี่ เมฆ
หมอกลอยวนปกคลุม ภายนอกยากมองเห็นด้านใน

ด้วยความลึกลับอัศจรรย์ของค่ายใหญ่สองโลก ต่อให้เป็นเทพสวรรค์
เซียนสวรรค์ คิคุบุกฝ่าเข้ามาก็ต้องสิ้นเปลืองพลังกำลัง และยอมทำให้
ฉินอวี่นไหวตัว

“ตรวจสอบสมบัติให้ละเอียดดีกว่า ไม่น่าอาจพบสิ่งที่คาดไม่ถึง”
ฉินอวี่นคาดหวังรอคอย เพียงชั่วครู่คิด วัตถุมากมายลอยสวอบออกจาก
กลุ่มเมฆ ตกลงบนผืนหญาริมทะเลสาบ

รวมถึงชากศพของผู้แกร่งกล้านอกอาณาจักรด้วย

ฉินอวี่นจึงมองชากศพมหาเวทที่ไม่สมบูรณ์ ดวงตาเต็มไปด้วย
ความคาดหวัง

“ชากศพที่มีสังขารแกร่งกล้าระดับขั้นนี้อย่างมารสวรรค์ เทพ
สวรรค์หรือมหาเวท ปรมาจารย์จำเป็นต้องการอย่างเร่งด่วน”

ฉินอวี่นกระจำงแจ้งในจุดนี้ พระหมีวเฮอแห่งวัดหมีวเฮอหรือ
จักรพรรดิมนุษย์ไม่มีใครสนใจ เนื่องจากมีชากศพอยู่ในครอบครอง พวก
เขาก็ไม่อาจใช้ประโยชน์ได้มากนัก บรรพชนผู้เผ่าสกุลไปแห่งเขาหลัง
เปาอาจยินดีรับซื้อไว้ แต่ศพมารสวรรค์ที่สมบูรณ์หนึ่งชาก บรรพชน
ผู้เผ่าสกุลไปเคยกล่าวว่ายินดีจ่ายด้วยรัตนศักดิ์สิทธิ์ครึ่งชิ้น

มีเพียงปรมาจารย์จางที่ให้ราคาสูงสุด ศพมารสวรรค์ที่สมบูรณ์หนึ่ง
ชาก ยอมแลกด้วยรัตนศักดิ์สิทธิ์ชิ้นด้อยหนึ่งชิ้น

“น่าเสียดาย ที่ออกจะไม่สมบูรณ์” ฉินอวี่นพินิจมองรูโหว่ขนาดใหญ่
ตรงทรวงอก แขนที่ขาดสะบั้นและบาดแผลมากมายบนชากแล้วส่ายหัว
แผ่วเบา “ต่อให้ขาดพร่องไปบ้าง แต่น่าจะมีมูลค่าเท่ารัตนศักดิ์สิทธิ์ครึ่ง
ชิ้นกระมัง”

ชากศพมหาเวทนี้ ฉินอวี่นตรวจสอบอย่างละเอียดแล้วแต่ไร้ผล
เก็บเกี่ยวอื่นได้อีก

ก็ถูกต้อง หากมีสมบัติซุกซ่อน เขียนอวี่นซึ่งคงเก็บงำไว้ก่อนแล้ว

ฉินอวี่นหยิบถุงจักรวาลออกจากอกอีกครั้ง แต่ใบนี้เป็นของทวดผู้
สัตว์อสูรตนนั้น เปิดปากถุงออก วัตถุมากมายลอยออกมาตกบนพื้นหญ้า
เช่นกัน

ทันใดนั้นเกิดแรงสั่นสะเทือนขึ้น เห็นเพียงคั่นฉ่องปกปักหทัยสีทอง
ลอยขึ้น ในบรรดาสมบัติจากถ้ำฟ้าเขียนอวี่นซึ่งก็มีเสื้อเกราะสีทองชุดหนึ่ง

ลอยขึ้น เสื้อเกราะสีทองมีรูโหว่ตรงกลางพอดีบพอดี คั่นช่องปกปักกัณฑ์
ลอยสวบมาเลี่ยมฝังบนรูโหว่นั้น ลวดลายยันต์ไหลเวียน เชื่อมผสานเป็น
เนื้อเดียวกัน

“สมบัติครบหนึ่งชุดหรือ” ฉินอวินเห็นแล้วสองตาสว่างวาบ
“ปรมาจารย์จางเคยกล่าวว่าท่ามกลางสมบัติของสัตว์อสูรตนนั้น มีคั่นช่อง
ปกปักกัณฑ์ที่ดูคล้ายส่วนหนึ่งของรัตนศักดิ์สิทธิ์ หรือว่ารวมกันเข้าแล้วจะ
เป็นรัตนศักดิ์สิทธิ์ครบชุด”

“มา” เพียงกวักมือ เสื้อเกราะสีทองหนึ่งชุดนั้นก็ลอยมาอยู่ข้างตัว
ยังมีรองเท้านักรบและหมวกเกราะที่เข้าชุดกัน

โคจรศาสตราวุธเข้าไปหล่อเลี้ยงชุดเกราะสีทองนี้อย่างรวดเร็ว
ฉินอวินพลันลอยตัวขึ้น รองเท้านักรบคู่ นั้นครอบบนเท้าของฉินอวิน
ตัวเสื้อเกราะเปิดแหวกจากด้านหลังสวมใส่บนตัว หมวกเกราะก็สวมบน
ศีรษะ

จากหัวจรดเท้า ปกปิดมิดชิดอย่างดี ทว่าสองมือยังคงเปิดโล่งต่อ
ภายนอก

ฉินอวินขมวดคิ้ว “เป็นเกราะรัตนศักดิ์สิทธิ์ชุดหนึ่ง แยกเป็นหมวก
เกราะ ตัวเสื้อเกราะ คั่นช่องปกปักกัณฑ์ รองเท้าคู่หนึ่งและถุงมือคู่หนึ่ง
รวมทั้งสิ้นเจ็ดชิ้น! ตอนนี้ข้ามีห้าชิ้นแล้ว ขาดถุงมือพิเศษไปคู่หนึ่ง!”

เพียงตรวจจับจากลวดลายยันต์ที่ไหลเวียนภายในชุดเกราะย่อม
วินิจฉัยได้ง่ายดายว่าต้องมีถุงมือพิเศษอีกหนึ่งคู่ ชุดเกราะรัตนศักดิ์สิทธิ์นี้
ถึงจะครบชุด

“คั่นช่องปกปักกัณฑ์เป็นสัตว์อสูรตนนั้นพกติดตัวไว้ ส่วนหมวก
เกราะ เสื้อเกราะและรองเท้านักรบนั้นอยู่ในครอบครองของเซียนอวินชีว”
ฉินอวินเอ่ยพึมพำ “หรือที่สัตว์อสูรตนนั้นกล่าวว่าวัตถุเทียบเท่าของพิเศษ

ชั้นล่างเหนือก็คือหมวกเกราะและเสื้อเกราะนี้ ก็ถูกต้อง หมวกเกราะ เสื้อเกราะและรองเท้านักรบ หากแยกเป็นชิ้นก็เทียบเท่าของวิเศษชั้นหนึ่งหนึ่งชิ้น สี่ชิ้นรวมกันก็เทียบชั้นของวิเศษชั้นล่างเหนือที่ร้ายกาจ”

“น่าเสียดายที่ไม่ครบชุด หากครบชุดก็ดี” เพียงชั่วครู่คิด ทั้งหมวกเกราะ รองเท้านักรบและเสื้อเกราะต่างลอยเข้าสู่궁จักรวาล เก็บไว้ก่อนเป็นการชั่วคราว

ฉินอวี่นสำรวจวัตถุจำนวนมหาศาลกองนี้อย่างละเอียด

นอกจากคันฉ่องปกปักหทัยแล้ว ยังมียันต์สัญลักษณ์หลบซ่อนหนึ่งแผ่น คาดว่าเพียงพอให้เขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าเคลื่อนย้ายมิติหนึ่งครั้ง แม้เป็นสมบัติใช้เพียงครั้งเดียว แต่ก็เทียบเท่าของวิเศษชั้นล่างเหนือ หากเป็นสมบัติที่ทำให้เทพสวรรค์เซียนสวรรค์เคลื่อนย้ายมิติได้หนึ่งครั้ง มูลค่านั้นเทียบเท่ารัตนศักดิ์สิทธิ์

เสียเวลาไปกว่าก่อนวันจึงสำรวจเสร็จสิ้น

ที่ล้ำค่ามากที่สุดคือกระดิ่งคลอนหทัย รองลงมาคือชุดเกราะรัตนศักดิ์สิทธิ์ที่ไม่ครบสมบูรณ์ จากนั้นก็เป็นซากศพของมหาเวทและยันต์สัญลักษณ์หลบซ่อน

“ฉินอวี่น” ประมาจารย์จางส่งสัญญาณติดต่อฉินอวี่น

“ผู้อาวุโสจาง” ฉินอวี่นมองภาพจำลองที่ลอยคว้างกลางอากาศ แสดงความเคารพนบ

“สัตว์สูรนอกอาณาจักรตนนั้น ข้าสอบสวนแล้วเสร็จ มันปากแข็งมาก สอบปากคำมาถึงตอนนี้ เจ้ารับมาที่นี้สักเที่ยวเถอะ ข้ามีเรื่องจะบอกเจ้า” ประมาจารย์จางเอ่ยยิ้มๆ

“ขอรับ ข้าเข้าไปตอนนี้” ฉินอวี่นรับคำ

หลังตัดสัญญาณการติดต่อ ฉินอว้นโบกมือรวบเก็บภาพสองโลก และวัตถุมากมายเข้าไว้ด้วยกัน จากนั้นสีแดงศาสตร์แปลงเป็นสายรุ้ง ร้างแปลงเป็นแสงวาบทะยานไปทางสำนักเสนเซียว

เดิมทีก็อยู่ในเขตผอโจว สถานที่นี้อยู่ห่างจากสำนักเสนเซียวไป เพียงพันลี้ เพียงชั่วครู่ก็ถึงสำนักเสนเซียว

สำนักเสนเซียวไพศาลโอฬาร ค่ายคาถาหลายชั้นซับซ้อน เมฆหมอกลอยวนเป็นเกลียว มากมีด้วยยอดภูแฝงแสงอสนีแลบแปลบปลาบทอดตามองสำนักเสนเซียวยาวต่อเนื่องสุดลูกหูลูกตา ฉินอว้นนึกชื่นชมในใจ สมแล้วที่เป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเต๋า ภูมิลักษณะไม่สามัญธรรมดาโดยแท้!

‘มาทีนี่’ เสียงหนึ่งดังขึ้นที่ข้างหูฉินอว้น พลันเมฆหมอกก่อตัวได้ฝ่าเท้าฉินอว้น กลางเมฆหมอกนั้นปรากฏแสงอสนีสีม่วงแลบแปลบปลาบ

ฉินอว้นยำเหยียบบนเมฆหมอกซึ่งเหินทะยานไปทางประตูสำนักเสนเซียวอย่างรวดเร็ว

“มีคนนอกเข้ามา”

“ผู้ใด”

ผู้รับผิดชอบรักษาการณ์ค่ายคาถาป้องกันสำนักมีหลายคน ต่างตรวจสอบอย่างละเอียด

“เป็นฉินอว้นแห่งเมืองกว้างหลัง”

“เป็นฉินอว้นเซียนกระบี่ผู้นั้น”

“ปรมาจารย์เรียกเขาเข้าพบหรือ”

เห็นฉินอว้นเหินเมฆแฝงแสงอสนีสีม่วงมุ่งหน้าเข้ามา พวกเขาต่างวินิจฉัยได้ แม้จะฉงนสงสัย แต่ปรมาจารย์จึงเป็นฝ่ายเรียกฉินอว้นมาพบ พวกเขาก็ไม่กล้าขัดขวาง

ฉินอวี่นโฉบ่อนลงภายในลานอุทยานแห่งหนึ่ง ประมาจารย์จางกำลังดื่มชา ยิ้มมองมาทางฉินอวี่น “มา นั่งลง”

“ผู้อาวุโสจาง” ฉินอวี่นเดินขึ้นหน้าก่อนนั่งลง “สอบสวนอันใดออกมาได้หรือไม่”

“สัตว์อสูรตนนั้นมาจากโลกที่อยู่ห่างจากโลกเราไปไม่มาก มีชื่อว่าโลกต้าฉู่” ประมาจารย์จางบอกเล่า “คราวนี้มันรับคำสั่งมาโลกต้าซาง มีภารกิจสองอย่าง หนึ่งคือรวบรวมข้อมูลของโลกต้าซางอย่างละเอียด เตรียมการยึดครองโลกของพวกเราในภายหลัง”

“ยึดครองโลกต้าซาง?” สีหน้าฉินอวี่นผกผัน

“ไม่มีอันใด” ประมาจารย์จางยิ้มบอก “เทพมารนอกอาณาจักรที่คิดครองโลกเรานั้นมีมากมายนัก ถึงบัดนี้พวกมันได้แต่ส่งสายลับเข้ามาระดับการคุกคามต่ำมาก”

ฉินอวี่นพยักหน้าเล็กน้อย

“รวบรวมข้อมูลโลกเรานี้เพียงแค่ทำควบไปด้วย ภารกิจที่สองต่างหากถึงเป็นภารกิจสำคัญที่สุด นั่นก็คือตามหาเกราะเทพตัจฉิน” ประมาจารย์จางเล่าความ “สัตว์อสูรตนนั้นกล่าวว่ามันอาศัยคั่นช่องปักกัทัย มันใจว่ามีสี่ชิ้นส่วนอยู่ในถ้ำฟ้า บัดนี้น่าจะอยู่ในครอบครองของเจ้า”

ตอน 16 โลกต่ำง

“เกราะเทพตีจวิน?” ฉินอวี่นล้วงถุงจักรวาลใบหนึ่งออกมา เปิดปากถุง เพียงชั่วครู่คิด เสื้อเกราะสีทองลอยสวบออกมา

“คันฉ่องปกปักหทัยนี้เป็นของสัตว์อสูรนอกอาณาจักรตนนั้น” ฉินอวี่นชี้ไปที่บริเวณอกเสื้อเกราะ “อื่นๆ รวมทั้งหมวกเกราะ ตัวเสื้อเกราะ รองเท้าันกรบอีกหนึ่งคู่แต่เดิมก็อยู่ภายในถ้ำฟ้าของเซียนอวี่นชีว น่าจะขาดถุงมือไปอีกหนึ่งคู่”

ปรมาจารย์จางมองเสื้อเกราะ สองตาเป็นประกาย พยักหน้าพลางเอ่ยชม “ชุดเกราะอันประเสริฐ ด้อยกว่าเกราะแสงดาวแยกปฐพีของจักรพรรดิมนุษย์เพียงเล็กน้อยเท่านั้น”

ฉินอวี่นได้ฟังแล้วอดใจเต้นรัวเร็วมิได้

ฟังแล้วล้ำค่ากว่าที่คาดการณ์ เกราะแสงดาวแยกปฐพีเป็นหนึ่งในสามรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงของโลกต่ำาง เกราะเทพตีจวินชุดนี้ด้อยกว่าเพียงเล็กน้อย มูลค่าย่อมสูงอย่างยิ่ง

“เป็นรัตนศักดิ์สิทธิ์ระดับใด” ฉินอวินรีบสอบถาม

“เจ้าคิดว่ามันเป็นระดับใด” ปริมาจารย์ถามยิ้มๆ

ฉินอวินออกจะไม่มั่นใจ เอ่ยว่า “ผู้อาวุโสอาจลวดลายยันต์ในเกราะเทพชุดนี้ ลำพังกล่าวถึงระดับความลึกลับอัศจรรย์ รู้สึกว่าพอๆ กันกับห่วงเอกราชของข้า พิจารณาจากมุนีน่าจะนับเป็นรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อย ทั้งชุดนี้แม้ระดับความอัศจรรย์เป็นเพียงชั้นด้อย แต่สลับบัซซันยิ่งนัก มีทั้งหมดเกราะ คันฉ่องปกปักหทัย เสื้อเกราะ รองเท้านักรบและถุงมือพิเศษ ลำพังเท่านี้ก็รู้สึกว่ายับยั้ง หากอยู่ครบทั้งเจ็ดชิ้น คงจะยิ่งสลับบัซซันกว่านี้ เอ่ยในแง่การหลอมสร้าง น่าจะยากกว่าการหลอมสร้างรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อยทั่วไปมากนัก”

“อืมม” ปริมาจารย์จางพยักหน้า “ถูกต้อง ที่สลับบัซซันก็เพราะมันมีประโยชน์มากมาย...ประโยชน์มากที่สุดก็คือคุ้มกันปกปักร่าง เกราะชุดนี้คุ้มกันแน่นหนาตั้งแต่หัวจรดเท้า ไม่มีช่องโหว่เลยแม้แต่รอยร้าวจากอาวุธของเทพสวรรค์มารสวรรค์มากนัก”

ปริมาจารย์จางอธิบาย “ลำพังเพียงชุดนี้ ก็ล้ำค่ากว่ารัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อยทั่วไป ประการต่อไป เกราะทั้งชุดทรงพลังอภินิหาร ทำให้ผู้สวมใส่ยิ่งแข็งแกร่ง ยิ่งกว่านั้นอาศัยเกราะชุดนี้ ความเร็วในการเหวี่ยงหลบหนีนับไฉไลถึงขีดสุด”

ปริมาจารย์เอ่ยต่อเนื่อง “เกราะเทพตัจวินชุดนี้ด้อยกว่าเกราะแสงดาวแยกปฐพีเล็กน้อย แต่ก็นับว่าเป็นรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นกลาง”

“รัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นกลาง?” สองตาฉินอวินสว่างวาว “รัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อยก็ขึ้นถึงเทียบเท่าชั้นกลาง”

“สามชั้นกระมัง” ปริมาจารย์จางตอบ

“รัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อยสามชั้น...” ฉินอวินอดคาดหวังรอคอยถึงที่

สุดมิได้

สิบห้าปีมานี้ ตระเวนทั่วหล้า ทำให้ฉินอวินกระจำงแจ่งในจุดนี้

คิดครอบครองรัตนศักดิ์สิทธิ์นั้นยากยิ่งนัก นอกจากต้องอาศัยพลังฝีมือแล้ว ยังต้องอาศัยโชคเข้าช่วย

ตั้งแต่สมัยบรรพกาลจนถึงปัจจุบัน ในช่วงแรกนั้น พลังฝีมือในการหลอมสร้างของวิเศษค่อนข้างอ่อนด้อย รัตนศักดิ์สิทธิ์ยิ่งพบเห็นได้น้อย ตอนนั้นเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอดทั่วไปใช้เพียงของวิเศษชั้นล้าเหนือ มาในระยะหลัง สำนักพุทธเจ้าหลอมสร้างของวิเศษเก่งกาจขึ้น จำนวนรัตนศักดิ์สิทธิ์ถึงมีมากขึ้น แต่ถึงเป็นเช่นนั้น รัตนศักดิ์สิทธิ์ที่เสียดลอดสู่โลกภายนอกยังคงน้อยมาก

ผลเก็บเกี่ยวจากวังมังกรสวรรค์บรรพกาลนับว่ามีจำนวนมหาศาล แต่ถึงตอนนี้ฉินอวินยังได้ครอบครองเพียงห้วงเอกภพจากซากศพเทพมารนอกอาณาจักรเท่านั้น

เซียนอวินชีวนับว่าร้ายกาจ ได้ครอบครองกระดิงคลอนหทัย

สิบห้าปีแล้วผลเก็บเกี่ยวครั้งใหญ่อย่างแท้จริงก็คือผลเก็บเกี่ยวจากถ้ำฟ้าของเซียนอวินชีว แต่ก่อนหน้านั้นต้องรวบรวมตำราโบราณหลายประเภทจากทุกมุมโลก ศึกษาวิเคราะห์อย่างละเอียด สุดท้ายวินิจฉัยชี้ขาดว่าถ้ำของเซียนอวินชีวน่าจะอยู่ในเมืองหลีซาน ผนวกกับหูชื้อบอกกล่าวตำแหน่งที่ปรากฏของยันต์มรรคา ฉินอวินถึงได้พบถ้ำฟ้าแห่งนั้น

หากไร้หูชื้อคอยช่วย ก็คงเหมือนทวดฉู่ลั่วอู่อสูรตนนั้นที่แผ่งตัวอาศัยที่นั่นมานานปี แต่เสาะหาอย่างไรก็ไม่พบถ้ำฟ้า เนื่องจากยันต์มรรคาปรากฏขึ้นเพียงปีละครั้ง ทุกครั้งเพียงระยะเวลาสั้นมาก

ฉินอวินได้หูชื้อช่วยเหลือถึงเสาะหาจนพบ นับว่าเป็นเหตุผลตันกรรมและนับว่าเป็นโชคเพียงเล็กน้อยในโชคครั้งใหญ่

“ผู้อาวุโสจาง” ฉินอวี่นรีบเอ่ยถาม “ถุ่จะมีวิเศษที่ยังขาดหายไปของเกราะเทพตี่จวินชุดนี้อยู่ที่ใด”

“อยู่ในโลกของสัตว์อสูรตนนั้น โลกต่ำฉุ” ปรมาจารย์จางตอบ “โลกต่ำฉุในยุคแรกกำเนิดเบิกฟ้าฝ่าปฐพีก็เป็นโลกปรกดิธรรมดา ต่อมาเทพमारแทรกซึม สูดท้ายยึดครอง ยิ่งกว่านั้นยังเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมทั้งสิ้นของโลกต่ำฉุ กลายเป็นสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมแก่การฝึกบำเพ็ญต่อพวกเทพमार ทำให้ประชากรเผ่ามนุษย์แต่เดิมถึงร้อยล้านหมื่นล้มหายตายจาก เหลือเพียงส่วนน้อยที่ปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมได้”

“ผ่านการเผยแพร่เผ่าพันธุ์เป็นเวลายาวนาน บัดนี้โลกต่ำฉุมีสองสายหลัก หนึ่งคือสายเทพमारเผ่าปีศาจ พวกมันยึดครองพื้นที่ประมาณเจ็ดส่วน ส่วนอีกสายคือเทพमारเผ่ามนุษย์ ยึดครองพื้นที่ประมาณสามส่วน และเทพमारเหล่านี้ล้วนฟังคำสั่งของตี่จวิน” ปรมาจารย์จางอธิบาย

“เทพमारเผ่ามนุษย์?” ฉินอวี่นนึกหน้า

“เป็นเรื่องปรกติยิ่ง ก็เหมือนปีศาจमारเก่าสาย มีเผ่ามนุษย์มากมายสวามิภักดิ์” ปรมาจารย์จางเอ่ยสืบต่อ “หากว่าทั้งโลกเหมาะสมสำหรับสายเทพमारฝึกบำเพ็ญเท่านั้น เผ่ามนุษย์ที่ยังหลงเหลือยอมได้แต่ฝึกสายเทพमारแล้ว ในสามภุมิ เผ่าพันธุ์เทพमारเดิมทีก็ร้อยแปดพันเก้า เผ่าปีศาจ เผ่ามนุษย์และเผ่ามังกรล้วนมีที่ฝึกบำเพ็ญสายเทพमार”

ฉินอวี่นพยักหน้า

“मारสวรรค์ตนหนึ่งของโลกต่ำฉุตรวจสอบพบว่าขึ้นส่วนเกราะเทพตี่จวินอย่างน้อยสองชิ้นถูกเซียนอวี่นชีวนำมายังโลกต่ำซาง จึงส่งลูกสมุนพร้อมคันฉ่องปกปักหทัยมาเสาะหา” ปรมาจารย์เอ่ยขึ้น “คันฉ่องปกปักหทัย เป็นแกนกลางของเกราะทั้งชุด อาศัยมันตรวจจับชิ้นส่วนอื่นได้ ชิ้นส่วนอื่นๆ ไม่เกิดปฏิกิริยาตอบสนองต่อกัน”

ฉินอวินออกจะประหลาดใจ "คั่นฉ่องปกปักหทัยตรวจจับขึ้นส่วน
อื่นได้? ห่วงเอกภพของข้ามีถึงหกชั้น หากขึ้นได้ชั้นหนึ่งสูญหาย ก็ไม่มี
ทางตรวจจับเสาะหาได้เลย"

"ไม่เหมือนกัน" ปรมาจารย์จางตอบ "เกราะเทพตัจฉินี่ปลุกพลัง
โดยมีคั่นฉ่องปกปักหทัยเป็นแกนกลาง ชักนำทั้งค่ายยันต์เกราะเทพ
สุดท้ายส่งถ่ายพลังสะท้อนฟ้าเข้าสู่ร่างผู้สวมใส่ คั่นฉ่องปกปักหทัยเป็น
แกนกลางย่อมตรวจจับขึ้นส่วนอื่นๆ ได้"

"เช่นนั้นถึงมือวิเศษเล่า ในเมื่อได้ครอบครองคั่นฉ่องปกปักหทัย
เช่นนั้นข้าสมควรทราบว่าคุณอยู่นั้นอยู่ที่ใดใช่หรือไม่" ฉินอวินสอบถาม

"อยู่ในมือของแม่ทัพใหญ่สองคนได้สังกัดจำวามารเหมยฮวา (ดอก
เหมย) เทพมารเผ่ามนุษย์ในโลกต้าฉู่ สองแม่ทัพนี้ครอบครองถุมือคนละ
ข้าง" ปรมาจารย์จางตอบ "สายเทพมารขึ้นขอการต่อสู้อย่างประชิด
ถุมือวิเศษนี้เป็นส่วนหนึ่งของเกราะเทพตัจฉิน ทนทานไม่อาจทลาย เป็น
ของวิเศษชั้นดีเลิศสำหรับการต่อสู้อย่างใกล้ชิด"

"สองแม่ทัพมีพลังฝีมืออย่างไร" ฉินอวินสอบถาม

"หนึ่งเป็นเทพมารสองชั้นฟ้าระดับสุดยอด อีกหนึ่งเป็นเทพมาร
สามชั้นฟ้า" ปรมาจารย์จางตอบ

สองดาฉินอวินสาดประกายวาว

มีความมั่นใจขึ้นมาทันที!

"เนื่องจากขึ้นส่วนทั้งเจ็ดของเกราะเทพตัจฉินอยู่ในโลกต้าฉู่เพียง
สามชั้น ดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดสนใจนัก" ปรมาจารย์บอก "ก่อนเจ้าจะเปิดถ้า
ฟ้า สัตว์อสูรที่เจ้าจับได้ก็ไม่ว่ามาก่อนว่าเซียนอวินชั่วครอบครองไว้ถึงสี่ชั้น
ส่วน"

"มีหนทางไปโลกต้าฉู่หรือไม่" ฉินอวินสอบถาม

“เจ้าอยากไปหรือ” ประมาจารย์จางจ้องมองฉินอวิน

“มีความคิดนี้ แต่ต้องทำความเข้าใจโลกด้านนี้เสียก่อน”
ฉินอวินตอบ “ผู้อาวุโสจางคิดว่าข้ามีหวังแย่งชิงถุงมือวิเศษคู่นั้นได้หรือไม่”

ประมาจารย์จางขบคิดอยู่ครู่หนึ่ง “โลกด้านนี้ห่างจากโลกเราไปไม่ไกลนัก! อีกทั้งเจ้าเป็นชั้นปุถุชนเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ ส่งเจ้าไปไม่ใช่เรื่องยาก ด้วยเขตชั้นในตอนนีของเจ้า ทันทีที่มันใจตำแหน่งของโลกด้านนี้ เจ้าไปเองก็ยังได้”

ฉินอวินพยักหน้า

ด้วยความเข้าใจต่อ “ห้วงมิติ” ในตอนนี้ ส่งชั้นปุถุชนเข้าไปได้ไม่ยาก ที่ยากก็คือต้องมันใจตำแหน่งกลางห้วงอวกาศของโลกด้านนี้

“แต่ข้าต้องบอกเจ้าไว้ก่อน ที่นั่นเป็นโลกที่บรรดาเทพมารปกครอง”
ประมาจารย์จางเอ่ยเตือน “ทุกหนแห่งล้วนเป็นศัตรูของเจ้า แน่แน่นอนว่าข้อได้เปรียบคือเจ้าเป็นเพียงชั้นปุถุชน พวกเราคิดหาวิธีปลอมแปลงกระแสนปรากฏของเจ้าให้ปะปนในหมู่ปุถุชนได้ แต่ทันทีที่เจ้าจะลงมือต่อกรกับสองแม่ทัพนั้น ต้องเปิดเผยพลังฝีมือที่แท้จริง ทันทีที่พลังฝีมือเปิดเผย จำเป็นต้องสังหารผู้ที่ล่วงรู้ฐานะของเจ้าทิ้งทั้งหมด ไม่เช่นนั้นเทพมารทั้งโลกด้านนี้จะไล่ล่าสังหารเจ้า เหมือนสัตว์อสูรนอกอาณาจักรตนนั้น หากซ่อนเร้นดีก็ว่าไปอย่าง แต่ทันทีที่ถูกจับได้...เจ้ายังให้ข้าลงมือโดยตรง ด้วยเหตุผลเดียวกัน หากเจ้าถูกจับได้ในโลกด้านนี้ เกรงว่าบรรดามารสวรรค์จะลงมือโดยตรงทันที”

ตอน 17 กำหนดแผน

“เจ้าระมัดระวังเรื่องเหล่านี้ ผนวกกับฐานะชั้นปุถุชน ข้าคิดว่าเจ้ามีโอกาสสำเร็จห้าส่วน” ประมาจารย์จางคาดการณ์ “แต่หากล้มเหลว ต้องรีบหลบหนีกลับมาโลกต่ำชางให้เร็วที่สุด หากหลบหนีช้า ถูกมารสวรรค์ไล่ล่า เจ้าคงไม่รอดแน่”

“พวกมันก็กลัวสังหารปุถุชนหรือ” ฉินอวินสอบถาม

ประมาจารย์จางตอบว่า “แต่ละโลกมีมรรคาฟ้าแตกต่างกัน ในโลกต่ำชาง เจ้าย่อมได้รับการปกป้องจากมรรคาฟ้า แต่โลกต่ำฉูเป็นโลกที่ปกครองโดยเทพมาร มรรคาฟ้าของที่นี่ต่อต้านขจัดเจ้า ทันทิที่ฐานะเปิดเผย มรรคาฟ้าตรวจพบ ถึงตอนนั้นสังหารเจ้าไม่เพียงไม่ผิด กลับมีคุณงามความชอบ”

ฉินอวินพยักหน้าแล้วเบา ขมวดคิ้วเอ่ยว่า “ผู้อาวุโสจาง สัตว์อสูรตนนั้นเป็นเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอด แต่มาถึงโลกต่ำชางปลอมตัวเป็นทวดฉู่ ยังคงอำพรางลิขิตสวรรค์เก็บงำกระแสนาณโดย

มรรคาฟ้าไม่ต่อต้านขจัดแม้แต่หย่อมมิใช่หรือ” ฉินอวินสอบถาม

“วิชาอำพรางลิขิตสวรรค์และเก็บงำกระแสน้ำประาดแน่นอนว่ามี”
ปรมาจารย์จางหยักหน้า “เจ้าเป็นเพียงชั้นปุถุชน มรรคาฟ้าของโลกต่ำดู
ต่อต้านขจัดเจ้าในระดับต่ำมาก ผนวกกับวิชาเก็บงำกระแสน้ำประาดอำพราง
ลิขิตสวรรค์ เจ้าย่อมปลอมตัวได้ดียิ่ง...ขอเพียงอย่าแผ่ชานศาสตราวุธภาพ
โอสภทิพย์ ขอเพียงศัตรูไม่สำรวจตรวจสอบเข้าไปในร่างเจ้าจนพบโอสภ
ทิพย์ทองม่วง เจ้าก็ไม่ถูกจับได้...ต่อให้เป็นอิทธิฤทธิ์อย่างจักขุอสณี ก็
มั่นใจได้เพียงว่ากระแสน้ำประาดของเจ้าเป็นเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสภทิพย์
เป็นกระแสน้ำประาดของชั้นปุถุชน”

ฉินอวินพยักหน้าเล็กน้อย

หากเขาคิดซ่อนเร้นปิดบังย่อมทำได้ดีกว่าสัตว์อสูรตนนั้น

อาณาเขตมรรคาไม่อาจตรวจจับพบสัตว์อสูรนอกอาณาจักร แต่
จักขุอสณีตรวจพบกระแสน้ำประาดแกร่งกล้าผิดธรรมดาของมัน

ส่วนกระแสน้ำประาดของฉินอวินเดิมทีก็เป็นเขตชั้นก่อนนภาแดน
โอสภทิพย์ ดังนั้นไม่ว่าศัตรูจะลอบสอดส่องอย่างไร ก็ไม่พบข้อพิรุ

มั่นใจว่าเป็นเพียงชั้นปุถุชนคนหนึ่ง เทพมารยอมเข้าใจโดย
จิตได้สำนึกว่าเป็นชั้นปุถุชนในโลกของมัน ก่อนจะล่วงรู้ฐานะที่แท้จริงของ
ฉินอวิน เทพมารยอมไม่กล้าสังหาร

“เจ้าเองจจะวังตัวสักหน่อย โอกาสที่จะถูกจับได้นั้นต่ำมาก มีเพียง
ยามที่เจ้าลงมือสังหารเทพมาร เป้าหมายของเจ้าคือเขตชั้นจิตเอกะสอง
ชั้นฟ้าระดับสุดยอดหนึ่งคนกับเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าอีกหนึ่งคน”
ปรมาจารย์จางเอ๋อเตือน “เจ้าคงต้องสำแดงพลังฝีมือที่แท้จริงเมื่อสังหาร
พวกมัน ถึงตอนนั้นย่อมถูกจับได้ง่าย เจ้าจะไปโลกต่ำดูหรือไม่ คิดเองให้
กระจ่างก่อนเถอะ”

ภายในอุทยาน

ปรมาจารย์จางตี๋มซา ฉินอวีนไตร่ตรองเพียงครู่หนึ่งก่อนสอบถามขึ้นว่า “หากข้าไม่ไป ผู้อาวุโสจาง...พวกท่านมีทางครอบครองชั้นส่วนที่เหลือของเกราะเทพตี่จวินนี้หรือไม่”

“แทบจะเป็นไปไม่ได้” ปรมาจารย์จางส่ายหน้า “พวกเราเป็นระดับเซียนสวรรค์เทพสวรรค์ ไม่อาจเปิดอุโมงค์มิติไปที่นั่นได้ เนื่องจากแรงต้านมีมากจนเกินไปและเป็นภาระหนักหน่วงสำหรับอุโมงค์มิติด้วย พวกเราได้แต่เพียงเดินทางผ่านอวกาศอย่างยากลำบากกว่าจะไปถึงโลกต่ำ ดูสัตว์สูรนอกอาณาจักรตนนั้นก็มาถึงโลกต่ำข้างด้วยวิธีนี้ แต่ถึงแม้เดินทางไปถึงได้ โลกต่ำดูนั้นก็ปกครองด้วยเทพมาร คิดแย่งชิงสมบัติมาดื้อๆ ย่อมเกิดการสู้รบ ฐานะคงเปิดเผยได้ง่าย ในวังของศัตรู หากไม่มีอุโมงค์มิติสำหรับหลบหนี คงหลบหนีได้ยากมาก อันตรายมากเกินไปสำหรับพวกเราแล้ว ไม่ควรค่าให้กระทำ”

ปรมาจารย์จางเอ่ยสืบท่อ “อันที่จริงข้าไม่แนะนำให้เจ้าไป รอให้พลังฝีมือแข็งแกร่งมากกว่านี้ ค่อยฝ่าเข้าไปในวังมังกรสวรรค์บรรพกาลอีกครั้ง อาจพบสมบัติได้อีก”

หลังฉินอวีนได้ฟังแล้วก็ส่ายหน้า “ที่นั่นเหลือเพียงซากศพมังกรสวรรค์บรรพกาล เดิมทีสมัยบรรพกาล สมบัติก็น้อยมาก เสาะหาพบรัตนศักดิ์สิทธิ์ได้อีกสักชิ้นก็ไม่เลวแล้ว แต่ช่วยภรรยาข้า ต้องการรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อยสิบชิ้น ยิ่งกว่านั้นสิบห้าปีแล้ว...ที่เสาะหาสมบัติได้มากที่สุดก็คือจากถ้ำฟ้าเซียนอวีนชั่ว แต่กว่าจะเสาะหาพบก็ต้องพลิกอ่านตำราโบราณเท่าที่หาได้ แม้เบาะแสเกี่ยวกับถ้ำฟ้าเซียนอวีนชั่วมีมากที่สุด มีความมั่นใจมากที่สุด ก็ยังต้องฟังโชคถึงได้สำเร็จ เบาะแสเกี่ยวกับขุมทรัพย์แห่งอื่นมีน้อยเหลือเกิน ในสิบห้าปีนี้ข้าทดลองหลายวิธีแล้วล้วนเสาะหาไม่พบ

ให้เวลาข้าอีกร้อยปีเพื่อเสาะหาขุมสมบัติอีกครั้ง ข้าไม่มีความมั่นใจเลย
แม้แต่น้อย”

ฉินอวินส่ายหน้า “ยิ่งกว่านั้นผู้อาวุโสจางก็ทราบว่ามีโลกด้าซาง
สมบัติของผู้แกร่งกล้าส่วนมากทิ้งไว้ให้ลูกหลานรุ่นหลัง ที่เล็ดลอดสู่
ภายนอกมีจำนวนน้อยยิ่ง! ข้าเสาะหาขุมสมบัติพบสองแห่งก็หาได้ยากยิ่ง
แล้ว ยังคิดหวังจะพบแห่งที่สามอีกหรือ ยังมีผู้ไปลองดูสักตั้งที่โลกด้าฉู
หนันที่สำเร็จ ก็เป็นรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นกลางหนึ่งชั้นทีเดียว”

ปรมาจารย์จางพยักหน้าเล็กน้อย

“ยิ่งกว่านั้นยึดเยื้อต่อไป ภรรยาข้าก็ยิ่งอันตราย” ฉินอวินร้อนใจยิ่ง
“ต้องรีบช่วยออกมาให้เร็วที่สุด”

ปรมาจารย์จางเห็นแววตามุ่งมั่นของฉินอวิน ก็เข้าใจการตัดสินใจ
ของอีกฝ่าย

“เอาเถอะ ก่อนออกเดินทาง เจ้าต้องเตรียมการให้พร้อม”
ปรมาจารย์จางเอ่ยน้ำเสียงจริงจัง

จากมุมมองของปรมาจารย์จาง ย่อมไม่หวังให้ฉินอวินไปเสี่ยง
อันตราย เนื่องจากที่นั่นล้วนมีแต่ศัตรูทุกแห่งหน!

มองจากแง่มุมของโลกด้าซาง ปรมาจารย์จาง จักรพรรดิมนุษย์
และบุคคลอื่นๆ ต่างมุ่งหวังให้ฉินอวินดำรงอยู่อย่างแข็งแกร่งขึ้นเรื่อยๆ
ส่วนความปลอดภัยของอี่เซียวนั้น พวกเขากลับไม่ใส่ใจนัก เนื่องจาก
เห็นการพลัดพรากจากลายามเป็นตายนานักต่อนักแล้ว

เพียงแต่ฉินอวินให้ความสำคัญกับภรรยามาก ปรมาจารย์จางและ
ท่านอื่นๆ จึงไม่อาจขัดขวาง

หลังกำหนดวันไปโลกด้าฉูแล้ว

ฉินอวินก็ปล่อยขากศพมหาเวทที่ไม่สมบูรณ์ออกมาจากภาพสอง

โลก

“หืม?” ทันทีที่เห็นซากศพนี้ สองตาปรมาจารย์จางพลันส่องประกาย
“ผู้อาวุโสจาง ท่านเห็นว่าซากศพนี้เป็นอย่างไร” ฉินอวี่นสอบถาม
ปรมาจารย์จางขึ้นหน้าพินิจอย่างละเอียด ผิวศพมันขาวดั่งสำริด
ปรมาจารย์จางเพียงผงกศีรษะ ศาสตราวุธภาพสายหนึ่งกระแทกผิวศพ
บังเกิดเสียงดังเคร้งคล้ายเสียงกระทบถูกระฆังขนาดใหญ่

ปรมาจารย์จางพยักหน้าเล็กน้อย “เป็นมหาเวทอย่างแท้จริง น่า
เสียดายแขนสะบัดไปหนึ่งข้าง ทรวงอกก็มีรูโหว่เป็นรอยใหญ่ขนาดนี้
บาดแผลค่อนข้างมาก ฉินอวี่น ซากศพนี้ข้านับให้เจ้าได้เพียงรัตน
ศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อยครึ่งชิ้น”

ฉินอวี่นรีบพยักหน้า “ตกลง! ผมพบกับสมบัติสามชิ้นนี้...” ว่าพลาง
หยิบสมบัติสามชิ้นออกมา แบ่งเป็น “ยันต์สัญลักษณ์หลบซ่อน” “ภูษาเมฆเก้า
ฟ้า” ของวิเศษชั้นล้ำเหนือที่ได้จากวังมังกรสวรรค์บรรพกาล และ “โซ่
หลอมวิญญูญาณ” ของวิเศษชั้นล้ำเหนือที่ได้จากซากศพเทพมารนอก
อาณาจักร

“ยันต์สัญลักษณ์หลบซ่อน ภูษาเมฆเก้าฟ้า โซ่หลอมวิญญูญาณ” ฉิน
อวี่นแจจแจง “รวมสามชิ้นนี้ แลรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อยหนึ่งชิ้นได้หรือไม่”

“ได้” ปรมาจารย์จางยิ้มพลางพยักหน้า เพียงโบกมือ จ้าวยาวด้าม
หนึ่งช่านควาโลहितปรากฏบนศิลา กระแสปรมาณทรงพลังร้อนแรง “รัตน
ศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อยชิ้นนี้มีนามว่า ‘เจ้าวรรัตนภา’ ”

ฉินอวี่นรับไป

บัดนี้ฉินอวี่นมีรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อยสามชิ้น ได้แก่ ห่วงเอกภพ
กระดิ่งคลอนหทัยและเจ้าวรรัตนภา

คิดรวบรวมนวัตกรรมดีเลิศขั้นสูงสักขั้นนั้นยากยิ่งนัก

“เรื่องเจ้าคิดไปโลกต่ำดู ข้าจะปรึกษากับเหล่าไป จักรพรรดิมนุษย์ และพระหมัวเฮอ เพื่อกำหนดแผนที่สมบูรณ์แก่เจ้า” ประมาจารย์จางลุกขึ้น “ให้เจ้ามั่นใจได้เต็มทีว่าจะสำเร็จ รอดชีวิตกลับมา”

“ขอบคุณผู้อาวุโสจาง” ฉินอวินรีบลุกขึ้น

“พลังฝีมือของเจ้าหากก้าวหน้าอีกขั้นก็เป็นระดับเซียนสวรรค์แล้ว” ประมาจารย์จางเอ่ยขึ้น “เจ้าสำคัญอย่างยิ่งต่อโลกต่ำซาง ดังนั้นจำไว้ว่าจงระวังรอบคอบ ขณะนี้เจ้าก็พักอาศัยที่สำนักเลนเซียวของข้าเถอะ”

“ขอรับ” ฉินอวินรับคำ

ประมาจารย์จางรีบสั่งการให้คนจัดที่พักให้ฉินอวิน

ประมาจารย์จางหาหรือเรื่องนี้กับจักรพรรดิมนุษย์ พระหมัวเฮอและบรรพชนผู้เผ่าสกุลไป ในโลกต่ำซาง ทั้งสี่มีสัมพันธ์มิตรต่อกันแน่นแฟ้นที่สุด รองลงมาก็คือเจ้าวังปีศาจสวรรค์ สุดท้ายถึงเป็นมังกรสวรรค์คงให้เนื่องเพราะเผ่ามังกรหากเห็นสถานการณ์ไม่ดีก็ย้ายเผ่าพันธุ์จากไปได้ทุกเมื่อ

“ฉินอวินคิดไปโลกต่ำดู? พี่จาง ไฉนท่านไม่ห้ามเขา” จักรพรรดิมนุษย์ถ่ายทอดเสียงถาม

“ด้วยนิสัยใจคอของฉินอวิน นักพรตเลนเซียวเกรงว่าคงห้ามไม่อยู่” พระหมัวเฮอกลับเอ่ยขึ้น

“พวกท่านเห็นเขาแล้วก็จะเข้าใจ ห้ามไม่อยู่หรอก!” ประมาจารย์จางอธิบาย

“ฉินอวินมีบุญกุศลติดตัว ผนวกกับเดิมาก็ระมัดระวัง น่าจะรอดชีวิตกลับมา” บรรพชนสกุลไปออกความเห็น

“พวกเรายังคงรีบวางแผนให้เร็วที่สุด” ประมาจารย์จางเสนอ “ความคิดของข้าคือวิชาอำพรางลิขิตสวรรค์ให้พระหมัวเฮอท่านรับหน้าที่สอนฉินอวี่น วิชาเก็บงำกระแสน้ำปราณให้เหล่าไปรับหน้าที่สอน วิธีปลอมแปลงฐานะเป็นสายเทพमारให้จักรพรรดิมนุษย์รับหน้าที่ ส่วนอื่นๆ นั้นมอบให้ข้า ทุกท่านเห็นอย่างไร”

“ดี”

“ดี”

“กำหนดเช่นนี้แล้ว อีกสามวัน พวกเราพบกันที่สำนักเลนเซียว”

ต่างตัดสินใจอย่างรวดเร็ว ทุกท่านล้วนเป็นเผ่ามนุษย์ และจากความเร็วในการพัฒนาของฉินอวี่น พลังฝีมือคงรุดหน้าใกล้เคียงพวกเขาในเร็ววัน พวกเขาจะต้องช่วยเหลือเต็มที่

เนื่องเพราะความสมัคครสมานสามัคคี เผ่ามนุษย์จึงอยู่รอดปลอดภัยจนถึงทุกวันนี้

ตอน 18 มาถึงโลกต่ำจุ

สำนักเสินเซียว

กลางโถงลับแห่งหนึ่ง ประมาจารย์จางสวมกวนทรงสูงนั่งขัดสมาธิ รอบตัวเป็นแปดเงาร่างนั่งขัดสมาธิ กระแสปรารถนาของแต่ละร่างโผพุ่ง พันลึก หนึ่งในนั้นเป็นเทพมารนอกอาณาจักรที่ฉินอวี่นพบในวังมังกร สวรรค์บรรพกาล

“ลำดับที่เก้าแล้ว” ประมาจารย์จางโบกมือ เบื้องหน้าปรากฏศพมหาเวทที่ไม่สมบูรณ์ซาทัน เขาโน้มหน้าเล็กน้อย “น่าเสียดายที่ขาดพร่อง ออกจะสาหัส ต้องคิดหาวิธีซ่อมเสริม ช่างเถอะ ลั่นเปลืองสมบัติสักหน่อย ภายในสามปีซ่อมซ่อมคืนสภาพได้สำเร็จ”

ประมาจารย์จางคาดหัวรอกคอย

“คาดไม่ถึงว่าข้าจะได้ศพเทพมารตูเทียนสองซาทันจากฉินอวี่น” เขาหลับตาลง แสงอสนีสีม่วงแลบแปลบปลาบระหว่างตัวเขาและศพเทพมารตูเทียนทั้งแปด ประกอบเป็นมหาค่ายาถาอันลึกลับอัศจรรย์ อสนีสีม่วงไหลกรูเข้าสู่ซากศพมหาเวทไม่ขาดสาย เริ่มหล่อหลอมศพมหาเวทซาทัน

ค่ายสิบสองกุตตฺเตียนเลื่องชื่อยิ่งในสามภูมิ
บ้างใช้โลหิตสกัดหลอมเป็นร่างแปลงเทพมาร
บ้างใช้รังสีอำมหิตแห่งโลกามาหลอมสร้าง บางครั้งมีสิบสอง
ผู้แกร่งกล้าร่วมมือกันหลอมสร้างร่างแปลง

ปรมาจารย์จางผินกรวมวิชาที่ปรมาจารย์มรรคาเต๋าถ่ายทอดและ
วิชาอสนีเสินเซียวที่ตนคิดค้นขึ้นผสมผสานเข้าไปในค่ายสิบสองกุตตฺเตียนเพื่อ
ซ่อมซากเทพมาร

หลายวันมานี้ฉินอวินรู้สึกขาบซึ่งใจ

เนื่องเพราะปรมาจารย์จาง จักรพรรดิมนุษย์ บรรพชนผู้เฒ่าสกุล
ไปและพระหมัวเฮอต่างชี้แนะอย่างตึงอกตึงใจ ช่วยเหลือเขาเต็มกำลัง

ชั่วพริบตาก็เป็นวันที่สิบเก้า นับตั้งแต่ฉินอวินได้ครองสมบัติจากถ้ำ
ฟ้าเซียนอวินชั่ว

“หลายวิชาที่เจ้าสมควรศึกษาก็ศึกษาจนเป็นแล้ว ที่สมควรล่วงรู้ก็
ล่วงรู้แล้ว” ปรมาจารย์จางและอีกสามท่านจึงมองฉินอวิน “ที่พวกเรา
กระทำได้อีกคือเหล่านี้ ต่อไปก็ต้องดูเจ้าแล้ว”

“ฉินอวิน” บรรพชนผู้เฒ่าสกุลไปชายชราหน้าตาขี้มั่วขี้แยม หัวร่อ
ฮาๆ กล่าวว่า “เจ้าต้องจำไว้ให้มั่น โลกตำลุนั้นทุกแห่งหนล้วนเป็นศัตรู
ของเจ้า ดังนั้นมีชีวิตรอดสำคัญที่สุด! ต้องมีชีวิตรอดก่อนถึงมีความหวัง
อย่าว่าความเด็ดขาด ยอมละทิ้งหนึ่งโอกาส รอโอกาสต่อไป ห้ามมุกทะลุเด็ด
ขาด”

จักรพรรดิมนุษย์และพระหมัวเฮอก็ขี้มุ่มปากมองฉินอวิน

“ขอบคุณผู้อาวุโสทุกท่าน” ฉินอวินกล่าวอย่างตื้นตันใจ

ทั้งสี่เป็นผู้แกร่งกล้าที่สุดในโลกต้าซาง พระหมัวเฮอเป็นผู้นำสำนัก

พุทธ เปี่ยมเมตตากรุณา จักรพรรดิมนุษย์แกร่งกล้าที่สุดในสายอสุรเทวาร่างแท็คอยรักษาการณ์สยบมหันตภัยครั้งใหญ่สุดแห่งโลกา เปี่ยมกุศลผลบุญไร้สิ้นสุด บรรพชนผู้เฒ่าสกุลไปอายุยืนนานมากที่สุด มีชีวิตอยู่นับตั้งแต่ปรมาจารย์มรรคาเต๋าเผยแพร่อำนาจสอนจนถึงปัจจุบัน ปรมาจารย์จางยิ่งเก่งกาจเลิศล้ำ กลายเป็นศิษย์ผู้รับสืบทอดโดยตรงของปรมาจารย์มรรคาเต๋า

ทั้งสี่ท่านนี้ปฏิบัติต่อฉันวันเหมือนบุคคลในระดับเดียวกัน

“วิชาที่ข้าฝึกฝนแม้ปิดบังรังสีสมบัติได้ แต่สมบัติมีมากเกินไป ไม่อาจอำพรางได้ทั้งหมด” ฉินอวี่นนึกขึ้นได้ “ก็คล้ายจักขุอสณีของข้าที่มองเห็นรังสีสมบัติบางส่วนของสัตว์อสูรตนนั้นได้ ข้าจึงไม่อาจนำสมบัติติดตัวไปที่นั่นมากเกินไป”

ว่าพลางล้วงถุงจักรวาลออกจากอก ยื่นส่งให้ปรมาจารย์จาง “สมบัติมากมายของข้า ขอรบกวนผู้อาวุโสจางช่วยเก็บรักษาไว้ชั่วคราวแล้ว”

ปรมาจารย์จางพยักหน้าเปิดออกดู ด้านในเป็นรัตนศักดิ์สิทธิ์สามชิ้น ได้แก่ห่วงเอกภพ กระดิ่งคลอนหทัย จ้าวกริดนา และชิ้นส่วนของเกราะเทพตี่จวิน อีกทั้งสมบัติล้ำค่าพิสดารบางส่วน

“เก็บไว้ที่ข้าทั้งหมดหรือ” ปรมาจารย์จางแปลกใจ ล้วนเป็นสมบัติล้ำค่าที่สุดของฉินอวี่น

“ไปครานี้ แม้โชคร้ายต้องเสียชีวิต ก็ไม่อาจให้เทพมารเหล่านั้นได้เปรียบ” ฉินอวี่นตอบยิ้มๆ

สมบัติล้ำค่าที่สุดจึงมอบให้ปรมาจารย์จางช่วยเก็บรักษา

มีสมบัติบางส่วนทิ้งไว้ที่จวนสกุลฉิน

หากฉินอวี่นไปแล้วไม่กลับมาจริง สมบัติล้ำค่าระดับรัตนศักดิ์สิทธิ์ทิ้งไว้ที่จวนสกุลฉิน รังแต่จะชักนำเภทภัยมาให้สกุลฉิน

ปรมาจารย์เก็บรักษาไว้ก็ไม่จำเป็นต้องกังวล ถึงอย่างไรเขาย่อมไม่แย่งชิงสมบัติของฉินอวี่น หากแย่งชิงสมบัติล้ำค่าน่าตื่นตะลึงเช่นนี้ไปจากชั้นปุถุชนอย่างฉินอวี่น ย่อมเป็นเหตุผลต้นกรรมใหญ่หลวง ในฐานะศิษย์ของปรมาจารย์มรรคาเต๋า ย่อมไม่อาจทำลายอนาคตตนเอง

“หากเจ้าไม่กลับมา ข้าสมควรจัดการสมบัติเหล่านี้ได้อย่างไร” ปรมาจารย์จางสอบถาม

“ประการแรกหวังว่าผู้อาวุโสจะคุ้มครองสกุลฉินของข้า” ฉินอวี่นตอบ “ประการที่สองหวังว่าผู้อาวุโสจะช่วยภรรยาข้าและลูกสาวที่อาจยังมีชีวิตอยู่เท่าที่จะทำได้ หากหมดหนทางจริงๆ เช่นนั้นก็ช่างเถิด”

“เข้าใจแล้ว” ปรมาจารย์จางพยักหน้า

“ฉินอวี่น เจ้าต้องรอดชีวิตกลับมาแน่ สองตาข้าไม่เคยมองผิดพลาด” บรรพชนผู้เฒ่าสกุลไป๋ยิ้มตาหยี

ฉินอวี่นพยักหน้าขอบคุณ

“เท่าที่สอบถามตำแหน่งกลางห้วงอวกาศของโลกด้าจูจากสัตว์อสูรนอกอาณาจักรตนนั้น ข้าพอตรวจจับได้แต่ไกล มั่นใจตำแหน่งนั้นแล้ว” ปรมาจารย์จางเอ่ยขึ้น “ข้าจะส่งเจ้าไปตอนนี้ ส่วนเรื่องกลับมานั้น...เจ้าอาศัยแท่นบูชามิติย่อมตรวจจับตำแหน่งโลกด้าซางได้ทุกเมื่อ ด้วยความสามารถของเจ้า ย่อมกลับมาได้แน่”

“ขอรับ” ฉินอวี่นมองแท่นบูชาสี่ทองขนาดใหญ่จิ่งกว่าด้านข้างแท่นบูชาสี่ทองนี้เป็นปรมาจารย์จางบอกวิธีให้ฉินอวี่นหลอมสร้างด้วยตนเองจนสำเร็จ หล่อเลี้ยงด้วยโลหิตและจิตวิญญาณของฉินอวี่น ต่อให้อยู่ไกลสักเพียงใดก็ตรวจจับได้

“เริ่มแล้ว” ปรมาจารย์จางเอ่ยพลางโบกมือ

อสณีสีม่วงแลบแปลบปลาบ มวลอากาศในโถงบิดเบี้ยว คล้ายม่าน

ถูกแหวกเปิดออก เผยให้เห็นช่องทางสายหนึ่ง ตรวจจับโลกอีกแห่งอัน
ไกลโพ้นได้จากช่องมิตินี้ กระแสปรมาณในโลกนั้นดำหม่นยิ่งนัก

“ไปเถอะ” ประมาจารย์บอก

“ขอรับ”

ฉินอวินลอดตัวเข้าไป ก่อนหายวับไปในช่องมิตินั้น
ช่องมิตีค่อยๆ ประกบปิดลง

ประมาจารย์จาง จักรพรรดิมนุษย์ บรรพชนผู้เฒ่าสกุลไปและพระ
หมัวเฮอต่างจ้องมองภาพฉากนี้เจียบๆ

“หวังว่าจะไม่เกิดเรื่องไม่คาดคิด” จักรพรรดิมนุษย์เอ่ยขึ้น

“น้องจาง ท่านต้องระวังสักหน่อย นับจากนี้ไป โง่นี่ต้องห้ามผู้อื่น
เข้ามา ต้องคุ้มกันแทนบุชามิตินี้ให้ดี” บรรพชนผู้เฒ่าสกุลไปเอ่ยเตือน
“หากแทนบุชามิตีถูกทำลาย ฉินอวินย่อมหาตำแหน่งโลกต้าซางได้ยาก
มาก อาจหลงทางได้”

“วางใจ” ประมาจารย์จางรับคำ

ทั้งสี่ออกจะเป็นกังวล แต่บัดนี้ไม่มีหนทางอื่นใด ฉินอวินต้องพึ่ง
ตนเองทุกประการแล้ว

โลกต้าจู

เมฆดำพลิกหมุนตกลงกลางอากาศ กลางแนวเขาทอดตัวยาว
เหยียดปรากฏช่องมิตินั้น

เงาร่างหนึ่งร่วงตกลงมา ฉินอวินในตอนนี้อยู่รวมชุดคลุมยาวสีดำ
สะพายดาบที่หว่างเอว ใบหน้าดูดำหม่นยิ่งนัก

“มีแรงต้านจริงเสียด้วย” ฉินอวินรู้สึกถึงแรงต่อต้านขจัดของพลัง
ฟ้าดินในโลกนี้ รู้สึกไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับที่นี่ จึงรีบสำแดงวิชา

อำนาจลิขิตสวรรค์พลางเปลี่ยนแปลงกระแสนาณ

กระแสนาณในร่างพลันแปรเปลี่ยนเป็นผู้ฝึกฝนในสายเทพमार
แฝงด้วยรังสีดำทะมึนดุจัน แรงต่อต้านขจัดจากพลังฟ้าดินมลายหายไป
สิ้น เดิมทีเขาก็เป็นชั้นปุถุชน แรงต่อต้านขจัดอยู่ในระดับต่ำมาก เมื่อ
กระแสนาณแปรเปลี่ยนก็ไม่เกิดแรงต่อต้านขจัดอีก

จากนั้นเบิกจักษุสนีที่หว่างคิ้ว

ภายใต้จักษุสนี ฉินอวินมองเห็นพลังฟ้าดินกระจ่างขัดแย้ง พลัง
ฟ้าดินในโลกต่ำซางเป็นสีเขียวอ่อนจาง เปี่ยมชีวิตชีวา แต่พลังฟ้าดินโลก
ต่ำฉุคล้ายหมอกดำขุ่นมัวทรงพลังชั่วร้าย

กวาดตามองสี่ทิศแปดทางอย่างละเอียด ก่อนพยักหน้าเล็กน้อย
“ในหนึ่งร้อยลีมีอยู่ไม่กี่เผ่า ที่แกร่งกล้าที่สุดพอจะนับได้ว่าเป็นเขตชั้นก่อน
นภา ภายในสามร้อยลี ที่แกร่งกล้าที่สุดอยู่ในเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสภ
ทิพย์ ไม่มีทางพบความเคลื่อนไหวของมิติทางนี้”

ในเมื่อไม่ถูกจับได้ก็ไม่ต้องมีความจำเป็นต้องเคลื่อนย้ายมิติแล้ว

ฉินอวินพยักหน้าเคลื่อนย้ายมิติมายังโลกต่ำฉุด้วย ให้เขียนกระบี่ชั้น
ปุถุชนอย่างเขาเคลื่อนย้ายมิตินับว่าง่ายดาย แต่ถึงอย่างนั้น มูลค่าต่อการ
ใช้หนึ่งครั้งแทบจะเทียบเท่าของวิเศษชั้นหนึ่งหนึ่งชั้นเลยทีเดียว

อันที่จริงเขตชั้นของฉินอวินเพียงพอพรางตัวจากอาณาเขตมรรคา
ของมารสวรรค์ บริเวณที่เขาวิ่งตกลงมานั้นเป็นปรมาจารย์จางตั้งใจเลือก
ให้ จะตกมาใกล้กับบริเวณที่มีมารสวรรค์ย่อมเป็นไปได้น้อยมาก

ด้วยอำนาจของรองเท้านักรบของวิเศษชั้นสามได้ฝ่าเท้าของฉิน
อวิน วายุดำก่อตัวขึ้น

เห็นเหนือวายุดำ ดุจดันหิยมโหด ทะยานไปทางพระอาทิตย์ขึ้น
จากขอบฟ้า

ตอน 19 ไม่กระดก

ฉินอวินเหินวายุดำ ฉวัดเฉวียนเร็วรี พลันเห็นหมู่บ้านชนเผ่าแห่งหนึ่งกลางพงไพรไถลออกไป กลับเต็มไปด้วยซากศพ อีกฟากหนึ่งมีคนขี่ม้าทั้งสี่สิบสามคน

ทั้งสี่สิบสามคนบนหลังม้ากวาดตามองไปทั่วอย่างเย็นชา

ดาบโค้งลงอาคมหลายเล่มลอยซวบๆ กลับมา พวกมันทยอยรับไว้

แสงทองสายหนึ่งลอยสวบกกลับมาสู่มือบุรุษจอมแห่ง ดูท่าทางเป็นหัวหน้าขบวน รัตพันบนข้อมือกลายเป็นกำไลสีทองวงหนึ่ง แสงดำไหลเวียนวนบนตัวกำไลสีทองนั้น

“พี่ใหญ่ ชนเผ่าฉีเหลียนกว่าพันคนล้วนตายสิ้นแล้ว หนีไม่รอดสักคน” หนึ่งในบุรุษบนหลังม้าเอ่ยอย่างนอบน้อม

“นับรวมที่อยู่ในท้องหญิงมีครรภ์ ทั้งสิ้นหนึ่งพันสองร้อยสี่สิบสองชีวิต” บุรุษจอมแห่งเอ่ยเสียงเบา “วิญญาณถูกสมบัติของข้าดูดกลืนแล้ว ยังขาดอีกสามพันกว่าจะถึงสิบหมื่น”

“สังหารอีกสองสามเผ่าเท่านั้น วันนี้พี่ใหญ่ก็รวบรวมได้ครบสิบหมื่นวิญญาณแล้ว” บุรุษขี่ม้าอีกผู้หนึ่งเอ่ยขึ้น

“ยังคงต้องระวังสักหน่อย แถบนี้เป็นเขตอิทธิพลของเถียนหมั้วถู ข้าสังหารเผ่าในเขตอิทธิพลของมัน หากถูกจับได้ ย่อมเกิดเรื่องยุ่งยาก” บุรุษผอมแห้งนึกหนักใจ “วันนี้แรงมือให้เร็วหน่อย รวบรวมวิญญาณครบแล้วก็รีบไป ออกจากเขตของเถียนหมั้วถู หึๆ พวกเราเร่งเดินทางหลายร้อยลี้มาที่นี่เพื่อสังหารหลายเผ่า คิดว่าเถียนหมั้วถูตรวจสอบไม่พบแน่ว่าผู้ใดลงมือ”

“รวบรวมวิญญาณครบสิบหมื่น วิชาสิบหมื่นโลหิตมารของพี่ใหญ่ก็ฝึกสำเร็จแล้ว ยังกลัวอันใดกับเถียนหมั้วถู”

“นั่นสิ ถึงตอนนั้นสังหารเถียนหมั้วถู พี่ใหญ่ก็ได้ครองเมืองแล้ว”
แต่ละคนต่างยกยอปอปั้น

บุรุษผอมแห้งยิ้มเยิบเย็น เอ่ยเสียงเรียบว่า “ไม่อาจดูแคลน พลังฝีมือของข้ายังห่างชั้นจากเถียนหมั้วถูมากนัก วิชาสิบหมื่นโลหิตมารต้องฝึกถึงเขตชั้นสูงถึงทัดเทียมมันได้ แต่หากคิดสังหารมัน ต้องฝึกถึงขั้นสมบูรณ์พร้อม พวกเจ้ารีบเก็บกวาด ดูว่ายังมีสมบัติหรือไม่”

“ขอรับ” ทั้งสิบสองคนรีบลงจากหลังม้า เข้าไปสำรวจตรวจสอบเร็วรี

ขณะที่พวกมันลงจากหลังม้าเพื่อเข้าไปตรวจซากศพนั่นเอง

“กล้าลงมือสังหารเช่นฆ่าในเขตของเถียนหมั้วถู ช่างบังอาจยิ่งนัก” พร้อมเสียงตวาดลั่น วายุดำแฝงรังสีดูดันอำมหิตสายหนึ่งพุ่งสวลงมา

“แย่แล้ว” สีหน้าบุรุษผอมแห้งผกผัน หันขวับไปมองวายุดำพร้อมโบกมือ กำไลทองบนข้อมือพลันคลายออก กลายเป็นแสงทองขัดพุ่งใส่กลางวายุดำ

แสงทองปะทะแรงด้านมหาศาล สีหน้าบุรุษผอมแห้งแตกตื่น
ลนลาน “ແ່່ແລ້ວ คนผู้นี้พลังฝีมือสูงล้ำกว่าข้า ไฉนจึงบังเอิญเช่นนี้ ถึง
กับพบสมุนของเถี้ยมหัวฉก รีบหนี” ลนลานลงจากหลังม้า เท้าสะกิดพื้น
แปลงเป็นเงาเลื่อนรางฟุ้งทยานหลบหนี

วายุดำโหมกระหน่ำดูดันหนักหน่วง กวาดรวบสมุนทั้งสิบสองคน
ทั้งหมดต่างตื่นตระหนกสุดแสน บ้างคุกเข่าลงร้องขอชีวิต แต่วายุดำ
กระโชกผ่านอย่างไม่ปราณี สิบสองร่างแหลกสลายเป็นผุยผง มลายหายไป
ไปกลางอากาศ

บุรุษผอมแห้งเหะเหินหลบหนี ก่อนหันกลับมามองด้านหลัง วายุ
ดำกรูพัดไล่ล่า ความเร็วถึงขีดสุด

“ແ່່ແລ້ວ แ่່แล้ว” บุรุษผอมแห้งหวาดผวามึนส่วน กูร้องเสียงสูง
“ได้เท่าไรชีวิตด้วย ได้เท่าไรชีวิตด้วย...ข้ายินดีเป็นบ่าวเป็นทาส ขอได้เท่า
โปรดไว้ชีวิตด้วย”

วายุพลันม้วนหมุนเป็นวงช้าง หยุดอยู่ตรงหน้าบุรุษผอมแห้งผู้นั้น
ก่อนแปลงเป็นบุรุษท่าทางโหดเหี้ยมดุจันในชุดดำ บั้นเอวสะพายดาบ ทั้ง
ร่างขานอวลกระแสปราณดำทะมึน สองตากวาดมองมา ชายผอมแห้งอด
ตัวสั่นสะท้านมิได้

‘มันผู้นี้เป็นใครกัน ยอดคนในสังกัดของเถี้ยมหัวฉกข้าน่าจะรู้จักทั้ง
สิ้น แต่มันผู้นี้...’ ชายผอมแห้งนึกสงสัย

“เจ้ายังอยากมีชีวิตหรือไม่” ฉินอวินปรายตามองอย่างเย็นชา

บุรุษผอมแห้งรีบตอบอย่างนอบน้อมหาใดเทียม “อยากๆ ข้าน้อย
อยากมีชีวิตอยู่ ขอเพียงได้เท่าไรชีวิต ข้าน้อยยินดีเป็นข้ารับใช้ ภัคดีต่อ
ได้เท่าที่ตลอดไป”

“เงยหน้าขึ้น มองข้า” ฉินอวินสั่ง

มันเงยหน้าขึ้นมอง

กลับเห็นคลื่นไร้รูปจากสองตาของฉินอวินจู่โจมเข้ามา รู้สึกมันงเลือนลอยทันที

ด้วยเขตชั้นเทียบเท่าจิตเอกะสามชั้นฟ้า คึดสะกตจิตควบคุมเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถอนัตตานั่นง่ายตายนัก ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงการฝึกบำเพ็ญจิตใจ สิ่งมีชีวิตในโลกต่ำลุ่มยังมีผู้บำเพ็ญตบะในสำนักพุทธเต๋า

โลกต่ำลุ่มปกครองด้วยเทพमार สนใจเรื่องผละกำลัง มิใช่สิ่งที่เรียกว่าการบำเพ็ญจิตใจ

“เล่าให้ข้าฟังว่ายอดฝีมือสิบอันดับต้นในบริเวณหนึ่งพันลี้โดยรอบมีผู้ใดบ้าง เล่าข้อมูลของพวกมันมาให้ละเอียด” ฉินอวินกำชับ

“ขอรับ” บุรุษผอมแห้งรับคำอย่างเลือนลอย

สอบถามเป็นเวลาชั่วตีมาหนึ่งจอก บุรุษผอมแห้งแยกแยะให้ฟังตามระดับพลังฝีมือแห่งโลกต่ำลุ่ม มีเพียงเขตชั้นก่อนนภาหนึ่งชั้นฟ้าที่มีข้อมูลจำกัด ทว่าข้อมูลที่ได้อีกเพียงพอเป็นการชั่วคราวแล้ว

บุรุษผอมแห้งปลิ้นคั่นสติกลับมา จ้องมองฉินอวินซึ่งทำท่าครุ่นคิดบางประการ

“เมื่อครู่เกิดอันใดขึ้น ข้าเป็นอะไรไปแล้ว” แม้รู้สึกไม่ชอบมาพากลแต่นึกอย่างไรก็นึกไม่ออก จึงไม่นึกอีกเป็นการชั่วคราว ตอนนี้ต้องคำนึงถึงชีวิตตัวเองก่อน

“ได้เท่า ข้าณอยุ่แล้วว่ากระทำผิดมหันต์ แต่ขอเพียงได้เท่าเก็บเป็นความลับ เจ้าเมืองเถี้ยหมว่ถูย่อมตรวจสอบไม่ได้ว่าผู้ใดเป็นฆาตกร” เอ่ยพลางยิ้มปะเลาะ

“เจ้าเมืองเถี้ยหมว่ถู?” ฉินอวินหยุดพลางขบคิด ก่อนปรายตามอง

“วางใจ เจ้าเมืองเถี้ยหมั่วญไม่รู้เรื่องนี้แน่”

บุรุษผอมแห้งลิงโลดยินดี “ขอบคุณได้เท่าๆ ขอบคุณได้เท่าๆ”

ฉินอวี่นเพียงบัดมือ วายุดำฟุ้งพรวดใส่ร่าง บุรุษผอมแห้งตาเบิก
โผล่อย่างอกสั่นขวัญผวาหาใดเปรียบ วายุดำบดขยี้ร่างแหลกและเป็นถ้ำ
ธูลี สลายกลายเป็นความว่างเปล่าหวนคืนฟ้าดิน

“ไม่ต้องขอบคุณ” ฉินอวี่นเอ่ยเสียงราบเรียบ ทอดตามองซากศพ
กระจัดกระจายกลางเผ่า ชายหญิงเด็กแก่ทั้งชนเผ่ารวมกันแล้วเป็น
ซากศพมากมาย หลายนศพเป็นครอบครัวเดียวกัน ภายในหมู่บ้านชนเผ่า
อวลตลบด้วยกลิ่นคาวจากการหุงหาอาหาร ยังได้กลิ่นหอมของกับแก้ม
อาหาร น่าเสียดายที่คนในเผ่าล้วนตายสิ้นแล้ว

“แม้ก่อนหน้านี้รู้จากสัตว์อสูรนอกอาณาจักรตนนั้นแล้วว่าโลกต่ำฉุน
มีสภาพอย่างไร แต่เมื่อมาเห็นกับตา ยังคงรู้สึกว่ายกล้านรกโลกันตร์”

ฉินอวี่นพึมพำ “นรกของผู้อ่อนแอ”

เพียงคิดนิ้ว เปลวเพลิงสีเขียวยพุ่งออก ฉินอวี่นควบคุมพลังฟ้าดิน
เปลวเพลิงสีเขียวยแยกกระจายเป็นพันสาย ตกบนศพแต่ละซาก

“ธูลีหวนสู่โลกา ดินกลับคืนปรุพี*” ฉินอวี่นสวดให้เสียงเบา “หวัง
ว่าพวกเจ้าจะได้ไปเกิดในโลกที่ดี”

ศพทุกซากในเผ่าเผาไหม้กลายเป็นถ้ำธูลี

ฉินอวี่นเหินวายุดำแผ่กลืนอายุดันบั้งระห่ำมุ่งไปทางตอนเหนือ
เหาะเหินมาตลอดทางประมาณกว่าสองร้อยลี้ ก็เห็นเมืองแห่งหนึ่ง
เหนือประตูเมืองสลักอักษรโลกต่ำฉุนสองตัวใหญ่ว่า “เถี้ยหมั่ว”

เถี้ยหมั่วญ สกูลเถี้ยหมั่ว

* บรรณานุกรมนี้แท้จริงแล้วเป็นคำจาก Book of Common Prayer ตีพิมพ์เมื่อ ค.ศ.1549 เป็นตำราว่าด้วยพิธีกรรมทางศาสนา
รวมถึงพิธีทำศพ

“แม้ข้าได้รับทราบข้อมูลมากมายจากสัตว์อสูรนอกอาณาจักรตนนั้น แต่ก็ยังเป็นข้อมูลเก่าเมื่อหนึ่งหมื่นสามพันปีก่อนแล้ว เกรงว่าเทพมารมากมายล้มตายเพราะสามภทภัยเก้าเคราะห์กรรม และมีที่กำเนิดใหม่อีก”

ฉินอวินเข้าใจในจุดนี้ หนึ่งหมื่นสามพันปีนั้นนานเหลือเกิน บัดนี้ในโลกต้าซางก็ผลัดเปลี่ยนราชวงศ์แล้ว สำนักบางแห่งก็ดับสูญ กระทั่งสำนักจิงซานสำนักดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเต๋าแต่เดิมก็ยังตกต่ำ สำนักเสินเซียวผงาดขึ้นมาแทนที่

ส่วนในโลกต้าฉุ นอกจากกลุ่มผู้แกร่งกล้าสูงสุดอย่างมารสวรรค์ที่อาจเปลี่ยนแปลงไม่มาก ระดับเทพมารเกรงว่าล้วนเปลี่ยนแปลงขนานใหญ่แล้ว

ดังนั้นจึงจำเป็นต้องล่วงรู้ข้อมูลใหม่

“เคราะห์ดีที่โลกนี้ก็มีวิหารว่านเซียง” ฉินอวินพยักหน้าเชื่องช้า “วิหารว่านเซียงร้ายกาจโดยแท้ เท่าที่ปรมาจารย์จางให้ข้อมูล รอบโลกต้าซางมีโลกอื่นอีกมากมาย โลกเหล่านั้นล้วนมีวิหารว่านเซียง”

“ทว่าในโลกต้าซาง คิดซื้อหาข้อมูลของโลกต้าฉุ มีราคาค่างวดแพงจนไร้เหตุผล อย่างน้อยต้องจ่ายด้วยรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อยหนึ่งชิ้น” ฉินอวินถอนหายใจเอือม

ซื้อหาข้อมูลเกี่ยวกับระดับสูงของโลกอื่นยังต้องจ่ายมูลค่าสูงสุดขีดเนื่องเพราะวิหารว่านเซียงแทรกซึมสู่โลกอื่นก็ไม่ง่ายดายเช่นกัน

“แต่ว่า ผู้แกร่งกล้าในโลกต้าฉุคิดซื้อหาข้อมูลของโลกต้าฉุเองก็ถูกกว่ามากนัก”

ฉินอวินทอดตามองเมืองที่อยู่ไกลออกไป “เจ้าเมืองเถี่ยหมวู่เป็นผู้แกร่งกล้าที่สุดในบริเวณหลายร้อยลี้โดยรอบ มีพลังฝีมือเขตชั้นก่อนมา

สองชั้นฟ้าระดับสุดยอด เคยหลบหนีเอาชีวิตรอดจากเงื้อมมือผู้แกร่งกล้า
เขตชั้นก่อนนภาสามชั้นฟ้า นับว่าเทียบเท่าเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสธ
เที่ยงแท้ระดับสุดยอด แทบจะเทียบเท่าแดนโอสธทิพย์”

“สังหารเถียนหม่วได้ น่าจะมีคุณสมบัติทำให้วิหารวั้นเซียงเป็น
ฝ่ายเชื้อเชิญเข้าเป็นอาคันตุกะ”

ฉินอวิ้นมองเมืองเถียนหม่วแห่งนั้น

ตัดสินใจแล้วว่าจะใช้เจ้าเมืองเถียนหม่วเป็นไม้กระดก ส่งตนไปถึง

จุดหมาย!

ตอน 20 แม่นางเมยซิง

เมืองเถี้ยหฺมา

‘เป็นแหล่งรวมของกลุ่มมารโดยแท้ มารมากมายเต็มไปหมด’

ฉินอวินย่ำเดินบนท้องถนน ตรวจจับได้ว่ามีผู้บ่่าเพ็ญตบะในสายเทพมารไม่น้อยเลยทีเดียว มีปีศาจปะปนอยู่บ้าง ปุถุชนอ่อนแอจำนวนมากซึ่งเป็นบ่่ารับใช้คอยปรนนิบัติมารเหล่านี้

เทียบกับจำนวนผู้บ่่าเพ็ญตบะแล้ว โลกต้าฉุมีมากกว่าโลกต้าซางหลักๆ แล้วเป็นเพราะวิชาสายเทพมารนั้นฝึกบ่่าเพ็ญได้ง่ายดายกว่า วิชาสามัญชั่วร้ายมากมีทำให้ก้าวย่ำบนหนทางฝึกบ่่าเพ็ญได้ง่าย

ทว่าง่ายดายเพียงระยะแรก แต่ฝึกถึงระยะหลังกลับยากยิ่งขึ้น

‘มารมากมายขนาดนี้ หากเป็นโลกต้าซาง ข้าพบเข้าล้วนสังหารสิ้นไปนานแล้ว แต่ตอนนี้ต้องอดกลั้นไว้ ถึงขั้นต้องสร้างทำเป็นส่วนหนึ่ง’
ฉินอวินขบคิด ก้าวเดินไปเรื่อยๆ จนพบจวนเจ้าเมืองอย่างรวดเร็ว

จวนเจ้าเมืองใหญ่โตมโหฬาร แฝงด้วยกระแสน้ำมารอันทรง

โถงอันทรุหราใหญ่โตในจวนเจ้าเมือง

เถี่ยหม่วถูนั่งอยู่บนบัลลังก์ สาวงามหยาดเยิ้มแบบบางนอนซบใน
อ้อมกอด “เจ้าเมือง มา ตี๋มอีกสักจอก”

มือใหญ่ของเถี่ยหม่วถูโอบนางไว้ ฝ่ามือครอบคลุมเกือบครึ่งร่าง
สาวงาม มิใช่ว่านางรูปร่างเล็กออรชร แต่เถี่ยหม่วถูสูงใหญ่ถึงเกือบหนึ่งจั้ง
ต่างหาก หนวดเครารกครึ้ม บัดนี้สองตาเปี่ยมชีวิตชีวกำลังขึ้นชมการ
ร่ายรำเบื่องลาง

นางรำในชุดแดงกำลังระบำรำเดิน ท่วงท่าพราวเสน่ห์เย้ายวน
สะท้านใจผู้คน หากบุถุชนธรรมดาได้ชมเกรงว่าคงเคลิบเคลิ้มไหลหลง
ยากถอนตัว

เถี่ยหม่วถูทางหนึ่งตี๋มสุราจากสาวงามในอ้อมกอด ทางหนึ่งชม
มองตรูถึซึ่งเป็นตัวเด่นในหมู่นางรำ

นางเปี่ยมเสน่ห์นำลุ่มหลง ท่วงท่าแซมซ้อยเพริศแพรวดั่งสายน้ำ
แหวดต่าย้ายวนทำให้เถี่ยหม่วถูบไหวในใจ

“แม่นางเม่ยซิงดงามยิ่งขึ้นทุกที กระทั่งข้าเหนื่อยยังไม่กล้าชมมอง
แล้ว” บุรุษชุดขาวข้างกายเถี่ยหม่วถูค้อมตัวพาลางเอ่ยยิ้มๆ

“นางทรงเสน่ห์มารแต่กำเนิด เป็นนางมารแห่งยุคของสำนักหม่ว
เม่ย (เสน่ห์มาร)” เถี่ยหม่วถูยิ้มดาหิ “เพ็งฝีกบำเพ็ญถึงเขตชั้นหลังฟ้า
ระดับสุดยอดเท่านั้นก็ทรงเสน่ห์เย้ายวนจิตใจผู้คนถึงเพียงนี้ หากบรรลु
เขตชั้นก่อนนภา...รสาตินั้น...” คิดพาลางสองตาเถี่ยหม่วถูหรีปรีอ

บุรุษชุดขาวค้อมเอวพาลางยิ้มเอออไปด้วย

“ออกไปให้หมด” พลันเถี่ยหม่วถูร้องสั่ง “เม่ยซิง เจ้ารั้งอยู่”

“ขอรับ” บุรุษชุดขาวคำนับอย่างเคารพ จากนั้นกวาดสายตาดูเข้ามามองบ่าวไพร่โดยรอบปราดหนึ่ง เพียงชั่วพริบตาบรรดาสาวงามนางรำและนักดนตรีบ่าวไพร่ต่างถอยออกไปโดยเร็ว บุรุษชุดขาวถอยออกไปด้วย

โถงใหญ่โตโอฬารจึงเหลือเพียงเถียนหมั้วและ “แม่นางเม่ยซิง” ที่ยืนอยู่เบื้องล่างเท่านั้น

“มา” สองตาเถียนหมั้วดูสาดประกาย ยิ้มเอ่ยว่า “สาวงาม มานี้”

“เจ้าคะ เจ้าเมือง” เม่ยซิงเพียงยิ้ม ดวงตาสุกกระจ่าง ยิ้มพลางขึ้นหน้า

เถียนหมั้วเพียงเหยียดแขน แล้วยาวเส้นหนึ่งพลันปรากฏในมือ กล้ามเนื้อโอบหน้านางกระตุกกริกๆ เมื่อมองเห็น เถียนหมั้วช่างเหี้ยมโหดอย่างแท้จริง

ทว่าหากคิดอยู่รอด ทั้งสำนักหมั้วเมยคิดยืนหยัดอยู่รอดต่อไป นางจำเป็นต้องประจบเอาใจเถียนหมั้วผู้นี้

ทันใดนั้น...

“เถียนหมั้ว จงออกมารับความตาย!” เสียงทวาดเย็บเย็นดังก้องสะท้อนในโลกลอดเข้ามาในจวนเจ้าเมือง กว่าครึ่งเมืองเถียนหมั้วล้วนได้ยินเสียงประกาศดังสนั่น

“ว่ากระไร”

“ผู้ใดกล้าท้าทายเจ้าเมือง”

“นี่...”

“เกิดเรื่องใหญ่แล้ว! มาเพื่อเล่นงานเจ้าเมืองโดยเฉพาะ”

เดิมทีบนท้องถนนในเมืองยังมีผู้คนสัญจรพลุกพล่าน แต่เมื่อได้ยินเสียงทวาดประกาศก้อง ผู้สัญจรต่างรีบหลบหนีว่องไว มนุษย์และปีศาจ

มากมายต่างหลบซ่อน ไม่มีผู้ใดกล้าชมดูความครึกครื้น บรรดามารใน
โลกต่ำดูหากเช่นฆ่าสังหารกันขึ้น ไม่สนใจว่าผู้บริสุทธิ์จะถูกกลืนหลง ดัง
นั้นหลบให้ยิ่งไกลได้ดี

หลบในบ้านเรือนที่ห่างออกไป แต่ยังแอบมองเห็นประตูจวนเจ้า
เมืองผ่านช่องหน้าต่างประตู

บุรุษชุดคลุมดำผู้หนึ่งยืนขวางหน้าประตูจวนเจ้าเมือง สะพายดาบ
ที่หว่างเอว แผลชานกระแสนร้าวแฉกเหี้ยมโหดดูตัน

ทหารจำนวนนับไม่ถ้วนเคลื่อนกำลังพลมาในพริบตา กระทั่งทหาร
ที่รักษาการณ์หน้าประตูต่างชักอาวุธเตรียมพร้อม จ้องมองฉับไวอย่าง
หวาดหวั่นขวัญผวา แต่ไม่มีผู้ใดกล้าลงมือ เนื่องจากต่างล่วงรู้ดีว่าหาญ
กล้ามาท้าทายเจ้าเมืองเถี้ยห่มั่วถู่ถึงที่ ไหนเลยพวกมันทหารสามัญ
ธรรมดาจะเอาชนะได้

ทหารหลายร้อยรวมพล หัวหน้าคือชายชราชุดเทาผู้หนึ่ง

“บังอาจนัก กล้าก่อกวนจวนเจ้าเมือง” ชายชราชุดเทาแค้นเสียง
เย็นชา ในมือถือธงค่ายแฝงด้วยรังสีมาร “ตั้งค่าย!”

ทหารหลายร้อยนายแบ่งเป็นห้ากลุ่มทันที คล้ายห้าอสรพิษกรูล้อม
โจมตีเข้ามา

ทั้งจวนฟ้ามั่วแผ่นดินมืด ค่ายคาถาเริ่มสว่างแดงอาณุภาพ!

ถึงอย่างไรที่นี้ก็คือรังของเถี้ยห่มั่วถู่ ย่อมจัดวางค่ายคาถาร้ายกาจ
มันเคยหนีพ้นเงื้อมมือของผู้แกร่งกล้าเขตชั้นก่อนนภาสามชั้นฟ้า บัดนี้
ในจวนเจ้าเมืองซึ่งเป็นพื้นที่ของมัน ย่อมมีความหวังประลองฝีมือกับ
ผู้แกร่งกล้าเขตชั้นก่อนนภาสามชั้นฟ้า

“สังหาร”

“สังหาร”

ฟ้าครึ้มแผ่นดินสลับทั่วแผ่นดิน ตาเปล่ามองเห็นไกลเพียงจังกว
เสียงโห่ร้องสังหารดังขึ้นเป็นระลอก

ฉินอวินกลับมาไม่ไหวดังอยู่ที่เดิม

“โง่เขลา ไม่รู้ใจกล้าบ้าบิ่นโผล่มาจากที่ใด คาดว่าเพิ่งฝึกบำเพ็ญ
สำเร็จ จึงอวดโอ่หันมาท้าทายเจ้าเมือง” ชายชราชุดเทาถือธงค่ายปราชญ์
ระดมเคลื่อนพล

“บัดนี้ตกอยู่กลางวงล้อมของค่ายคาถาไม่อาจหลบหนีออกไปได้
ค่ายคาถานี้เจ้าเมืองทุ่มเทไปมากเพื่อจัดวาง ผู้แกร่งกล้าเขตชั้นก่อนนภา
สองชั้นฟ้าที่อ่อนด้อยล้วนมอดม้วยอาสัญภายในค่าย กระทั่งใบหน้าเจ้า
เมืองก็ยังไม่ได้พบ”

ชายชราชุดเทาเกาะยี่มุ่มปากอย่างเชื่อมั่น

ฉินอวินนิ่งไม่ขยับอยู่กับที่ คล้ายกำลังตรวจจับความเคลื่อนไหว
ของค่ายคาถาโดยรอบ

ซึ่ง! พลันฉินอวินชักดาบออก

ดาบที่หว่างเอวออกจากฝัก! แสงดาบแผ่รังสีชั่วร้ายสามานย์พุ่ง
โฉบหลายสิบจั้ง เงื่อนร่างของชายชราชุดเทา มั่นคงใจคิดหนีแต่ไม่ทัน
การณ์ ร่างสะบัดเป็นสองท่อน ตายคาที่

ไร้ผู้ควบคุมค่ายคาถา ไอ่หมอกปกคลุมจนฟ้ามัวแผ่นดินมืดเริ่ม
ซ่านจาง ทหารหลายร้อยนายปรากฏให้เห็น ต่างตื่นตระหนกหันไปมอง
รอบตัว

“ค่ายคาถาตายแล้ว?”

“ได้เท่าผู้พิทักษ์ตายแล้ว”

วินาทีนั้นเหล่าทหารไม่กล้าขึ้นหน้า อาศัยค่ายคาถาเชื่อมผนึกจึง
สำแดงพลังฝีมือกล้าแข็งสุดขีดได้ แต่ไร้ค่ายคาถา ย่อมเท่ากับรบหาที่

ตาย

ฉินอวินเก็บดาบเข้าฝักดังขั้วบ กวาดตามองเหล่าทหารหาญอย่าง
เย็นชาปราดหนึ่ง ก่อนก้าวเข้าสู่สวนในของจวนต่อไป ทหารบนท้องถนน
ต่างแหวกหลีกทางให้ จดจ้องฉินอวินอย่างครั่นคร้ามยำเกรง

ฉินอวินเดินไล่ไปตามกระแสน้ำแรงกล้าจนถึงโถงใหญ่แห่ง
หนึ่ง

ผู้บำเพ็ญตบะมรรคามากรุ่นหนึ่งยืนขวางหน้าโถงอยู่ก่อนแล้ว ถึง
ขั้นมีปีศาจมารร้ายกาจ เกร่างสองสายเดินออกจากภายในโถงใหญ่

ผู้เดินนำหน้าเป็นบุรุษสูงใหญ่เกือบจ้ง ติดตามด้านหลังเยื้องไป
ข้างๆ เป็นสตรีในชุดแดงอ่อนแอ่นอรชรนางหนึ่ง สองตานางสุกกระจ่าง
แวววาวอย่างยิ่ง กำลังมองฉินอวินอย่างสงสัยใคร่รู้

‘ร้ายกาจยิ่ง’

‘ถึงกับทลายค่ายคาถา สังหารผู้พิทักษ์กุ’

‘ดูท่ามันผู้นี้มาทำทลายเจ้าเมือง ย่อมมีความมั่นใจหลายส่วน’
บรรดาปีศาจมารและผู้บำเพ็ญมรรคามาต่างถ่ายทอดเสียงวิพากษ์
วิจารณ์ ในบรรดานั้นมีจำนวนน้อยนักที่จงรักภักดีอย่างจริงใจต่อเจ้าเมือง
เถี่ยหมวู่ ส่วนมากยอมสวามิภักดิ์เนื่องเพราะพลังฝีมือของเถี่ยหมวู่
เท่านั้น

เช่นนี้เป็นปรกติธรรมดา

สวามิภักดีต่อผู้เกร่งกล้า ได้รับการปกป้องคุ้มกันเป็นการตอบแทน
“เป็นเจ้าหรือที่คิดต่อกรกับข้า” เถี่ยหมวู่เดินออกมา มองฉินอวิน
อย่างดูแคลน

“เถี่ยหมวู่” ฉินอวินจ้องมอง ในดวงตาแฝงรังสีฆ่าฟัน จากข้อมูล
ที่รวบรวมก่อนหน้านี้ทำให้คาดเดาได้ว่าบุรุษตรงหน้าคือเถี่ยหมวู่

“พลังฝีมือเจ้าไม่เลว ตายไปก็น่าเสียดาย” เกียหม้วอุทู่หัวรอฮาๆ “ไม่เช่นนั้นเจ้าย่อมอยู่ได้อาณัติเข้าเป็นอย่างไร ที่ข้าทางนี้ มีสมบัติกองโต สตรีเป็นฝูง ทุกอย่างเจ้าเสพสำราญได้เต็มที! ไม่จำเป็นต้องต่อสู้เช่นฆ่ากัน”

ฉินอวินน้ำเสียงเย็นชา “หากสวามีภักดีเจ้า ทุกอย่างในปกครองของเมืองเกียหม้ว ไม่ว่าสตรีหรือสมบัติ ล้วนต้องให้เจ้าเลือกก่อน เจ้าเลือกเสร็จแล้วข้าถึงเลือกได้ ใช่หรือไม่”

เกียหม้วอุทู่ฮั่น หัวรอฮั่น “ไม่ๆ เจ้าต้องพิสูจน์ว่าแข็งแกร่งกว่าพวกมัน” ว่าพลางชี้ไปทางปีศาจมารและผู้นำเพี้ยมรรคมารโดยรอบ “แข็งแกร่งกว่าพวกมัน เจ้าถึงจะเป็นที่สองในเมืองเกียหม้ว”

“สังหารเจ้า พวกมันยอมเชื่อฟังข้าแต่โดยดี” แวดูหมิ่นปรากฏในดวงตาฉินอวิน “ออกกระบวนท่าเถอะ ไม่เช่นนั้นข้าออกกระบวนท่าเจ้าก็หมดโอกาสแล้ว”

สีหน้าเกียหม้วอุทู่ฮั่น

พลันเสียงลั่นครืนครืนก้องสะท้อนทั่วจวน เพียงชั่วขณะเมฆหมอกสีเทาก่อตัว กลายเป็นวังวนขนาดมหึมาลอยเบี่ยงบน เเด่นชัดว่าเพียงลงมือก็ทุบสรรพกำลัง ระดมค่ายคาถาทั้งจวนทันที! ค่ายคาถาเหล่านี้แม้มีผู้พิทักษ์หลายคนควบคุมได้ แต่เจ้าของตัวจริงยังคงเป็นเกียหม้วอุทู่

“ค่ายคาถา?” ฉินอวินเปรยตามองวังวนสีเทาเบี่ยงบน ยังคงยืนนิ่ง ไม่สะทกสะท้าน

ปีศาจมารและผู้นำเพี้ยมรรคมารโดยรอบ รวมถึงเมย์ซิงต่างชมมองทุกประการอย่างตั้งใจ เมย์ซิงยิ่งสงสัยใคร่รู้หมิ่นส่วน

ตอน 21 เห็นขัดหูขัดตา

ขณะควบคุมค่ายาธา ในใจเกี่ยวหมั่วถูระแวดระวังหมื่นส่วน ‘ก่อนหน้านี้อีกหลายค่ายกลของทหาร บัดนี้ยังคงกำเริบเสิบสานเช่นนี้ เกรงว่าคงมีผู้หนุนหลังเป็นแน่ ให้ลูกสมุนไปทดสอบดูว่ามันแข็งแกร่งก็ส่วน ข้าจะได้มันใจยิ่งขึ้น’

“เจ็ดผู้พิทักษ์ ตั้งค่ายเจ็ดสังหาร” เกี่ยวหมั่วถูเอ่ยเสียงเย็นชา
เจ็ดผู้พิทักษ์ที่อยู่ในบรรดาผู้บำเพ็ญมรรคามาและปีศาจมารซึ่งยืนหน้าโถงใหญ่ต่างอดตะลึงงันมิได้ จากนั้นลอบกันดำในใจ
‘อีกฝ่ายทำทนายถึงเพียงนี้แล้ว เกี่ยวหมั่วถูยังอดทนอดกลั้นไว้ได้ แต่ให้พวกเราลงมือก่อนอย่างนั้นหรือ’

‘เกี่ยวหมั่วถูเฒ่าสารพัดพิษ’

ทั้งเจ็ดต่างสบตากัน แต่จะทำอย่างไรได้ จึงรีบลงมือทันที
ในตอนนีเอง...

“ให้เจ้าลงมือเพื่อให้โอกาสเจ้า! ยังคิดหลบอยู่ข้างหลังให้สมุนลงมือ

หรือ” ฉินอวิ้นกลับแค่นย้มเยาะหยัน “ในเมื่อเช่นนี้ ก็อย่าลงมือเลย”

เพียงฉลบ กลายเป็นเงาพราเลือนมุ้งสังหารเถี้ยหฺมวฺถู

“รวดเร็วยิ่ง” ผู้ชมดูต่างสะท้อนตะลึง ลำพังความเร็วก็ล้าหน้ากว่า
ผู้แกร่งกล้าที่อยู่ในที่นั้น รวมถึงเจ้าเมืองเถี้ยหฺมวฺถูด้วย

“หึม?” สีหน้าเถี้ยหฺมวฺถูผกผัน เพียงเหยียดแขน พลันปรากฏไม้
พลองยาว สองมือเหวี่ยงฟาดไปเบื้องหน้าทันที

วังวนเมฆหมอกกลางอากาศคำรามครันครืน อสนีบาดต่อเนื่อง

อสนีสายแล้วสายเล่าและไม้พลองยาวของเถี้ยหฺมวฺถูกระหน่ำใส่ฉิน
อวิ้นอย่างกราดเกรี้ยวดุตัน

“เปรียบพละกำลังหรือ” พร้อมเสียงแค่นเยาะ ฉินอวิ้นซึ่งแปลงเป็น
เงาร่างพราเลือน เพียงเหยียดแขน คว่ำจับไม้พลองยาวนั้นอยู่หมัด วายู
ดำโหลเวียนครอบคลุมร่าง อสนีบาดจากกลางหาวปะทะชั้นวายุดำ พล้ง
สายฟ้าถูกบั่นทอนไปสิ้น ทำอันใดฉินอวิ้นไม่ได้เลย

สายอสนีและวายุดำปะทะนอกร่าง มือขวาฉินอวิ้นคว่ำจับไม้พลอง
มองเถี้ยหฺมวฺถูด้วยสายตาเย็นชา

“อันใดกัน” เมื่อครู่เถี้ยหฺมวฺถูเหวี่ยงฟาดไม้พลองเต็มแรง มันฝีก
บำเพ็ญร่างกาย มากพละกำลัง แรงจู่โจมปะทุออกทำลายครึ่งจวนเจ้า
เมืองได้ แต่บัดนี้ไม้พลองยาวถูกฉินอวิ้นจับไว้มัน เถี้ยหฺมวฺถูกระซอกไม่
ออกในชั่วขณะ

“นี่ นี่...”

“เป็นไปได้อย่างไร” ทุกผู้ทุกนามโดยรอบจ้องมองเหตุการณ์นี้อย่าง
ตื่นตะลึง

พล้งอสนีถูกกำจัด วายุดำโหลเวียนคุ่มกันรอบตัว ฉินอวิ้นกำไม้
พลองยาวจ้องมองพลางแค่นย้มใส่เถี้ยหฺมวฺถู

ทันใดนั้นสองมือจับไม้พลองทุ่มใส่พื้นอย่างดุเดือดรุนแรง เกียหม้ว
ถูที่จับปลายไม้พลองอีกด้านตกใจรีบคลายมือ

ไหนเลยจะคาด เพียงคลายมือ พลันไม้พลองตัวดกกลับมาหวดฟาด
เข้าจังๆ ร่างเกียหม้วถูลอยกระเด็นวีดกลายเป็นเงาพราเลือนลอยชนเสา
ในโถงหลักจนหักสะบั้นต่อเนื่องหลายต้น ก่อนไปสุดที่กำแพงโถงอันมั่นคง
แน่นหนา กระแทกบุบยุบเป็นหลุมลึก ร่างเปรอะโลหิตสดอัดติดกลางโถง
เลือดแดงสดกระอักอีกๆ ออกจากปาก

“ไป” ฉินอวินเหวี่ยงไม้พลองออกรุนแรง ไม้พลองแปลงเป็นแสง
วาบ

เกียหม้วถูพลันรู้สึกถึงอาวุธวิเศษกำลังพุ่งทะยานเข้าใส่ ตาเบิก
โหลงเจยหน้ามอง คิดควบคุมให้หยุดลง

แต่พลังที่ฉินอวินอัดกระหน่ำใส่มากเกินไปเหลือแสน ศาสดรานุภาพ
มรรคามาสำหรับควบคุมของวิเศษอ่อนด้อยเกินไป

ฉิก! ไม้พลองยาวปักทะลุกลางอกเกียหม้วถูทันที ปรากฏเป็นรูโหว่
ขนาดใหญ่ หัวใจแหลกเหลว อวัยวะภายในสะท้อนแตกเป็นเศษซาก

ดวงตาลิ่งถลน คอพับดับดิน ไร้รู้ลืมเสียงอีกต่อไป

บรรดาปีศาจมารและผู้บำเพ็ญมรรคามาภายนอกโถงต่างมองเห็น
ว่าเกิดอันใดขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งศพของเกียหม้วถูที่ถูกไม้พลองเสียบ
คาบนผนังโถง ทำเอาพวกมันอกสั่นขวัญแขวน

“นี่ไหนเลยเป็นเขตชั้นก่อนนภาสองชั้นฟ้า ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเป็น
เขตชั้นก่อนนภาสามชั้นฟ้าแน่นอน”

“ยิ่งกว่านั้นต้องฝึกบำเพ็ญร่างมารเป็นแน่! พละกำลังแข็งแกร่งเหนือ
กว่าเกียหม้วถูมากนัก”

ต่างสะท้านวูบแข็งกร้าวเกินไปแล้ว

“ผู้ได้สังกัดการระเจ้าเมือง” บุรุษชุดขาวรีบนำขบวนค้อมร่างคำนับ
“ผู้ได้สังกัดการระเจ้าเมือง”

เพียงชั่วพริบตาทุกผู้ทุกนามโดยรอบต่างคำนับพร้อมเพรียง เคารพ
นบนอบหาใดเปรียบ

สายตาดินอวินกวาดผ่านมารเหล่านี้

ต่างก้มหน้าหวาดหวั่นในใจ ไม่มีผู้ใดกล้าเงยหน้ามอง

“อืมม” ดินอวินรับคำเสียงเรียบหนึ่งคำ

“นับจากนี้ไป เมืองเถี้ยหมัวเปลี่ยนเป็นชื่อเมืองเฟิงหลาง!” น้ำเสียง
ดินอวินเย็นเฉียบ “ส่วนข้า เฟิงหลางอวิน เป็นเจ้าเมืองเมืองเฟิงหลาง
อีกอย่างข้ารู้ว่าเดิมมีรองเจ้าเมืองอีกสองคน”

“ขอรับฯ” บุรุษชุดขาวรีบเอ่ยว่า “รองเจ้าเมืองทั้งสองล้วนอยู่นอก
เมือง”

“ให้รีบกลับมา” ดินอวินกำชับ

“นั่นย่อมแน่นอน บัดนี้ท่านเป็นเจ้าเมืองคนใหม่ รองเจ้าเมืองและ
กลุ่มอิทธิพลในบริเวณสามร้อยลี้ล้วนต้องมาเยี่ยมคารวะท่าน” บุรุษชุด
ขาวรีบอธิบาย

“เถี้ยหมัวอยู่ห่างไม่ประเมินตน ถึงกับกล้าประมือกับท่าน ช่างน่าขัน
โดยแท้”

“เจ้าเมืองเพียงสองสามกระบวนท่าก็สังหารเถี้ยหมัวได้แล้ว พลัง
ฝีมือเช่นนี้ ทันทีที่แพร่สะพัดออกไป ย่อมสะท้อนสิทธิ์ เชื่อว่ามีหลายเมือง
เป็นฝ่ายสวามิภักดิ์เอง”

“ถูกต้องๆ ด้วยพลังฝีมือของท่าน ขอบเขตที่ปกครองย่อมมิใช่แค่
สามร้อยลี้”

ต่างพูดจาป้อยอเอาใจ

หลังฝีมือที่เจ้าเมืองคนใหม่สำแดงแข็งแกร่งเหลือเกิน พวกมันล้วน
ไม่กล้าคิดเป็นอย่างอื่น

ฉินอวินกวาดตามอง

จากข้อมูลที่รวบรวมมาก่อนหน้า ย่อมเดาฐานะของผู้บำเพ็ญตะ
มรรคามาและปีศาจมารเหล่านี้ได้

‘บุรุษชุดขาวมีนามว่าไป๋ฉ่าน เขี้ยวโหดอำมหิต เป็นเขี้ยวเล็บของ
เถี้ยหฺมวู่ทู่ ช่วยเถี้ยหฺมวู่ทู่ตรึงสมบัติและสาวงาม เนื่องจากเขาใจเถี้ย
หฺมวู่ทู่ได้ดีที่สุดจึงเป็นสมุนรู้ใจอันดับหนึ่ง’ ฉินอวินล่วงรู้การกระทำบาง
อย่างของบุรุษชุดขาว ออกจะอดกลั้นไม่อยู่ในโลกต่ำฉุ เฟ้ามุษย์ก็ฝึก
บำเพ็ญมรรคามา ดังนั้นเรื่องชั่วช้าเลวทรามพบเห็นได้บ่อยครั้ง

เพียงแต่ความเหี้ยมโหดของไป๋ฉ่านนับเป็นยอดในบรรดามาร

“เถี้ยหฺมวู่ทู่ตายแล้วยังไม่สมกับความชั่วที่กระทำ” ไป๋ฉ่านรีบเอ่ย
ว่า “สมบัติของมันมีไม่น้อย โดยมากพกติดตัว บางส่วนกลับซ่อนที่อื่น
เหล่านี้ข้าน้อยล้นล่วงรู้ ข้าน้อยยินดีอุทิศตนรับใช้เจ้าเมือง เสาะหาสมบัติ
เหล่านั้นมาถวายท่าน”

“หืม?” ฉินอวินมองไป๋ฉ่าน

ไป๋ฉ่านรีบยิ้มประจบสอพลอ

พลันวายุคำจากร่างฉินอวินพัดฟุ้งไล่ ไป๋ฉ่านตื่นตระหนกหมีนส่วน
แต่กลับต้านทานไม่ทันการณ ์ถูกวายุคำบดขยี้แหลกสลายเป็นผุยผง หวน
คืนสู่ฟ้าดิน

ชั่วขณะนั้นบรรดาผู้บำเพ็ญมรรคามาและปีศาจมารต่างตะลึงอึ้ง
งัน

ไป๋ฉ่านตายเสียแล้ว? ถูกสังหารไปทั้งอย่างนี้หรือ

“อย่ากลัว ข้ามันเจราด้วยง่าย” ฉินอวินจ้องมอง ปีศาจเหล่านี้ต่าง

อีกอัก ยิ่งรู้สึกไม่ปลอดภัย กลัวฉนิอวินสังหารพวกมันตามอำเภอใจ

“ข้าเพียงเห็นแล้วขัดหูขัดตา จึงสังหารทิ้ง ส่วนพวกเจ้าดูแลพว
ทำเนา” ฉนิอวินเอ่ยขึ้น จากนั้นชี้นิ้วไปที่ชายชราชุดน้ำเงิน “เจ้า”

“ขอรับ” ชายชราชุดน้ำเงินขอวีรรับรับคำ

“รีบไปจัดการ ข้าจะพักผ่อน” ฉนิอวินกำชับ “อีกอย่าง ไปจัดการ
หลายเรื่องในเมืองเฟิงหลง พรุ่งนี้รายงานข้า”

“ขอรับ” สองตาชายชราขอวีรสว่างวาบ รับรับคำ “เจ้าเมือง โปรด
ตามข้าหน่อยมา”

ว่าพลางเดินนำทางฉนิอวิน

“อิมม์” ฉนิอวินพยักหน้า เดินตามไปเบื้องหน้า ขณะเดินก็โบกมือ
วายุดำสายหนึ่งลอยข้ามไปยังซากศพเถี้ยหฺมวฺถูที่เสียบคาผนังโถง รวบ
กวาดของวิเศษและถุงจักรวาลกลับมาให้ฉนิอวิน

รอนฉนิอวินจากไป

ผู้บำเพ็ญมรรคามาและปีศาจมารหน้าโถงต่างถอนหายใจอย่าง
โล่งอก

“ไปผ่านตายไปทั้งอย่างนี้หรือ”

“เพียงเพราะเจ้าเมืองเฟิงหลงเห็นแล้วขัดหูขัดตาอย่างนั้นหรือ”

“ต้องคอยเอาใจปรนนิบัติเจ้าเมืองคนใหม่ของพวกเราให้ดี”

ต่างรู้สึกว่เจ้าเมืองคนใหม่อารมณ์แปรปรวน ยิ่งทำให้น่าประหวั่น
สะท้านขวัญ

เถี้ยหฺมวฺถูแม้เผด็จการแข็งกร้าว เจ้าเล่ห์เพทุบาย แต่ยั้งนับว่
ปรกติ แต่เฟิงหลงอวินผู้นี้กลับอารมณ์ไม่อยู่กับร่องกับรอย กระทำตาม
อำเภอใจ ผู้บังคับบัญชาเช่นนี้ทำให้ลูกสมุนผู้ได้สังกัดหวาดกลัว

“พวกเจ้าจำไว้ เจ้าเมืองคนใหม่ชื่อเฟิงหลงอวิน เมืองเราเปลี่ยน

ชื่อเป็นเมืองเฟิงหลาง ทุกคนจำได้หรือไม่ เมื่อสามสิบปีก่อน แถบป่า
เฮยหู่ (หยัคค์ดำ) มีชนเผ่าเฟิงหลาง (หมาป่าวาย) เป็นเพราะล่องเกิน
เถี้ยหมั่วถู่ จึงถูกสังหารสิ้น”

“เผ่าเฟิงหลาง?”

“หรือเจ้าเมืองคนใหม่ของเราเป็นคนของเผ่าเฟิงหลาง”

“ข้าเพียงแต่เปรยๆ ไปเท่านั้น อาจไม่เกี่ยวข้องกันก็ได้”

ขณะที่ต่างคาดเดากันไป เมย์ซิงกลับเดินไปยังทิศทางที่ฉินอวี่น
เฟิงจากไป

ตอน 22

การซื้อเชิญอีกครั้งของวิหารวานเชียง

ชายชราเชื้อวีระแวตระวังตลอดทาง พาฉินอวินมาถึงหน้าหมู่บ้าน
ในส่วนหลังของจวนเจ้าเมือง

“เจ้าเมือง” ชายชราเชื้อวีชี้ไปเบื้องหน้า เอ่ยว่า “หมู่บ้านหลายหลัง
นี้เมื่อก่อนเป็นที่พักและฝึกบำเพ็ญของเถี่ยหม่วฉู”

“หืม?” ฉินอวินมองเข้าไป

ตรงหน้ามีสาวงามรวมกลุ่มกัน มีทั้งสาวงามเผ่ามนุษย์เผ่าปีศาจ
บางส่วนแต่งกายอย่างสาวใช้

บัดนี้พวกนางต่างคุกเข่าอย่างเคารพ ไม่มีนางใดกล้าเงยหน้า

“เหลือสองนางรับใช้ไว้ นอกนั้นพาออกไปให้หมด” ฉินอวินชี้หน้า
ออกคำสั่ง

สาวงามเหล่านั้นต่างร้อนใจเหลือแสน อดเงยหน้าขึ้นมองฉินอวิน
มิได้ บ้างทำทางน่าเอ็นดู บ้างในดวงตาเต็มไปด้วยความคาดหวัง เด่นชัด
ว่าพวกนางหวังจะได้ติดตามรับใช้เจ้าเมืองคนใหม่ผู้นี้

“นางสองคนนั้นก็พอ” ฉินอวีนซื้ออย่างขอไปที่ที่สองนางรับใช้หน้าตา
หมดจด กล่าวถึงรูปลักษณะความมีเสน่ห์ย่อมมีผู้สาวงามเฝ้ามนุษย์เฝ้า
ปีศาจเหล่านั้น

“ขอรับจ้” ชายชราเชื่อว่ารับรับคำ จากนั้นตะคอกเสียงต่ำ “ยังไม่
รับออกไปอีก”

“รับไป”

แม่บ้านหญิงรีบพาบรรดาสาวงามออกไป เหลือเพียงสองสาวใช้
สองสาวใช้มาอยู่ข้างกายฉินอวีนอย่างนบนอบ

“เจ้าเมือง” สองสาวใช้เอ่ยเสียงอ่อนเสียงหวานและฉลาดนัก ด้วย
เกรงจะทำให้เจ้าเมืองโมโห

พลันฉินอวีนรู้สึกได้ หันขวับไปมองด้านหลัง

สตรีงดงามเพริศพรังในชุดแดงเดินมาจากด้านหลัง ท่วงท่าเยื้อง
ย่างของนางทำให้บุรุษอดตาลุกเป็นไฟมิได้ เอวบางบั้นท้ายกลมกลิ้ง
เปลือยสองขาวยาวกว่าครึ่งให้เห็น ชายชราเชื่อว่าด้านข้างหันไปมองแล้ว
ไม่กล้ามองอีก ทั้งร่างนางเป็นวัตถุชิ้นเลิศแห่งยุค เปี่ยมเสน่ห์แพรวพราว
ดวงตาสุกกระจ่างแวววาวยิ่งนัก

รูปร่างงดงามหยาดเยิ้ม แววตาสุกใส ฉินอวีนพลันรู้สึกวูบไหวเล็ก
น้อย

‘แม่นางเขตชั้นหลังฟ้าผู้หนึ่ง ถึงกับทรงเสน่ห์ร้ายกาจถึงเพียงนี้’
ฉินอวีนอดตกตะลึงมิได้

‘ข้าสำแดงวิชามายาเข้ายวนเต็มที่แล้ว เจ้าเมืองคนใหม่ผู้นี้ถึงกับ
ไม่รู้สีกันใดแม้แต่น้อยอย่างนั้นหรือ’ เมย์ซิงเห็นสภาพการณ์ อดรู้สึก
ร้อนใจมิได้ คุณค่ายิ่งใหญ่ที่สุดของนางก็คือความงาม หากไม่เป็นที่
โปรดปราน เช่นนั้นทั้งสำนักหมัวเมยคงยากดำเนินต่อไป

“เจ้าเมือง” ชายชราเชื้อวิญญูพลางเอ่ยเสียงเบา “นางคือแม่นาง
เมยชิง นางมารแห่งยุคของสำนักหมัวเมย แม้เขตชั้นหลังฟ้าเท่านั้น แต่
พราวพรางทรงเสน่ห์แต่กำเนิด...เป็นของชั้นเลิศหาได้ยากยิ่ง ในเขตเมือง
เฟิงหลาง เกรงว่าหาสาวงามกว่านางมิได้แล้ว”

“เมยชิง คารวะเจ้าเมือง” เมยชิงรีบคำนับ เสียงของนางเสนาะโสต
เสียยิ่งกว่าท่วงทำนองดนตรี นางเงยหน้าขึ้นมองฉินอวินอย่างเชื่องช้า
แซมซ้อย แววตาประจักษ์ธารน้ำฤดูสารท

ฉินอวินเพียงปรายตามองนางแวบหนึ่ง จากนั้นหมุนตัวเดินเข้าไป
ในโถง เอ่ยเสียงราบเรียบ “ข้ากล่าวไว้แล้วว่าจะพักผ่อน ผู้ไม่เกี่ยวข้อง
ออกไปให้หมด พ่อบ้านอวี ไม่มีฐานะสำคัญ ไม่อนุญาตให้ใครมารบกวน
ข้า”

สองสาวใช้ก็ติดตามฉินอวินเข้าไป

“ขอรับ” พ่อบ้านอวีรับคำอย่างนอบน้อม

เมยชิงที่กำลังค้อมคำนับสีหน้าซีดเผือดในบัดดล คึดติดตามเข้าไป
พ่อบ้านอวีรีบยื่นมือขวางไว้ ตวาดเสียงเบา “แม่นางเมยชิง วาจาของท่าน
เจ้าเมืองกล่าวชัดแจ้งแล้ว เจ้าสมควรรู้นิสัยใจคอของเจ้าเมือง”

เมยชิงแม้ร้อนใจ แต่ยังคงเอ่ยว่า “ข้าเข้าใจ ขอขอบคุณพ่อบ้านอวีที่
เมื่อครู่ช่วยขัดต่อหน้าเจ้าเมือง”

“แม่นางเมยชิง” บัดนี้พ่อบ้านอวีชายชราชุดน้ำเงินไร้ความ
กระตือรือร้น เอ่ยอย่างไม่แยแสว่า “ข้าเตือนเจ้าคำหนึ่ง เจ้าเมืองคนใหม่
ของพวกเรามิใช่เถี้ยหมัวถูจะเทียบได้ สองสามกระบวาทาก็สังหารเถี้ย
หมัวถู ในหมู่ผู้แกร่งกล้าก่อนหน้าสามชั้นฟ้าันว่าร้ายกาจ พลังฝีมือและ
ฐานะระดับนี้ สายตาสูงส่งกว่าเถี้ยหมัวถู วิชาเย้ายวนของเจ้าใช้ได้กับ
เถี้ยหมัวถู แต่ใช้จะใช้ได้กับเจ้าเมืองคนใหม่”

“เจ้าคะ ข้าเข้าใจ” เมย์ซิงรับคำ

“เอาละ รีบออกไปเถอะ เจ้าเมืองไม่ชอบให้รับกวน” พ่อบ้านอวี่มองนางด้วยสายตาอาวรณ์อยู่บ้าง

เพียงแต่ก่อนที่จะแน่ใจว่าเจ้าเมืองคนใหม่มีความคิดใดต่อแม่นางเมย์ซิงหรือไม่ มันย่อมไม่กล้าแตะต้องเนื้อชิ้นนี้

เมย์ซิงรีบค้อมค่านับก่อนออกไป ในดวงตาปรากฏความกระวนกระวายใจ

สำนักหมวเมย์ตั้งอยู่ทางตะวันตกของเมืองเฟิงหลาง กินพื้นที่ประมาณร้อยหมู่* นับเป็นสำนักขนาดเล็ก

“นายหญิง” สตรีวัยกลางคนรับผิดขอบเฝ้าบริเวณรอบนอกสำนักต่างคำนับอย่างเคารพเมื่อเห็นเมย์ซิงกลับมา

นางเป็นถึงนางมารแห่งยุค เป็นรองเพียงเจ้าสำนักเท่านั้น ทุกวันนี้สำนักหมวเมย์ดำรงอยู่ในเมืองเฟิงหลางได้ล้วนอาศัย “แม่นางเมย์ซิง”

“อิมม์” เมย์ซิงรับคำเสียงเบา แล้วก้าวย่างต่อไป เพียงแต่ออกจะใจลอย

“ฟี่ซิงเอ๋อร์”

“ฟี่ซิงเอ๋อร์”

ครูณีหลายนางในสำนัก ที่โตสักหน่อยก็อายุสิบสองสิบสามปี เล็กสุดเพิ่งอายุหกเจ็ดขวบ ครูณีน้อยยี่สิบกว่าคนต่างเข้ามารับอย่างตื่นตื้นยินดี

เมย์ซิงยิ้มพลาถลุปศีรษะพวกนาง “วันนี้ทำแบบฝึกบ้ำเพ็ญเสร็จแล้วหรือ”

* ไร่จีน 1 หมู่ประมาณ 666.67 ตารางเมตร

“เฟิงทำเสร็จ”

“ฟิงเออร์ พวกเราได้ยินเสียงดังสะท้อนฟ้าที่ภายนอก เหมือน
ทำหายเจ้าเมือง ด้านนอกนั้นเกิดเรื่องใดขึ้นกันแน่”

ดรุณน้อยแต่ละนางถามขึ้น

“ซิงเออร์ มานี้” สตรีในชุดคลุมม่วงเอ่ยเรียก

“เจ้าคะ” เมย์ซิงรับคำอย่างเชื่อฟัง นางยิ้มมองดรุณน้อยเหล่านี้ครา
หนึ่ง ก่อนเดินไปทางสตรีชุดคลุมม่วง

ทั้งสองเดินเข้าสู่ภายในโถง ก่อนแยกย้ายนั่งลง

“ซิงเออร์ ข้าได้ยินมาว่าเถี้ยหมั่วถูตายแล้ว เจ้าเมืองคนใหม่มีนาม
ว่าเฟิงหลางอวี่อย่างนั้นหรือ” สตรีในชุดม่วงสอบถาม “สถานการณ์ใน
จวนเจ้าเมืองเป็นอย่างไรกันแน่ เฟิงหลางอวี่พลั้งฝีมืออย่างไรกันแน่ มี
ภูมิหลังชั้นใดกัน”

“อาจารย์” เมย์ซิงเอ่ยตอบ “เฟิงหลางอวี่ผู้นี้พลั้งฝีมือแข็งกล้านัก
เป็นผู้แกร่งกล้าก่อนนภาสามชั้นฟ้าโดยไม่ต้องสงสัย เถี้ยหมั่วถูต่อหน้า
เขาเพียงสองสามกระบวนท่าก็ถูกคร่าชีวิตแล้ว”

รูมานดาสตรีชุดม่วงหดเล็กลง ขมวดคิ้วเอ่ยว่า “ถึงกับร้ายกาจเช่น
นี้ เขาปฏิบัติต่อเจ้าอย่างไรบ้าง”

เมย์ซิงมีสีหน้าขมขื่น สายหน้าแผ่วเบา “ข้าอยากสนทนากับเขา
สองสามคำ เขาไม่แยแสข้า สั่งให้ข้าถอยออกมา”

“ว่ากระไร” สตรีชุดม่วงออกจะลนลาน “เจ้าเป็นร่างเส้นไหมแต่
กำเนิด เขาปฏิบัติต่อเจ้าเช่นนี้ได้อย่างไร หรือไม่โปรดปรานสตรี”

“ไม่ทราบได้” เมย์ซิงสายหน้าแผ่วเบา

“พวกเราสำนักหมั่วเมย์สืบทอดมาอยู่ในความคุ้มครองของเถี้ยหมั่ว
ถู” สตรีชุดม่วงเอ่ยขึ้น “ศิษย์แกนกลางที่แท้จริง เหลือเพียงเจ้าและข้า

สองคนเท่านั้น หลายปีมานี้ไม่ง่ายเลยกว่าจะคัดเลือกครูดีน้อยที่มีคุณสมบัติพร้อม แต่พวกนางยังเล็กนัก ยังห่างไกลกว่าจะฝึกบำเพ็ญสำเร็จ บัดนี้สำนักหมัวเม่ยของเราไม่อาจแบกรับความพลิกผันอีกต่อไปแล้ว"

"ข้าทราบดี" เม่ยชิงพยักหน้า "แต่เจ้าเมืองคนใหม่ผู้นี้เหมือนว่า..."

"เจ้าต้องเชื่อมั่นในตนเอง" สตรีชุดม่วงรีบเอ่ยขึ้น "ทุกชีวิตในสำนักหมัวเม่ยล้วนพึ่งพาเจ้าแล้ว เมื่อไรผู้สนับสนุน พวกเราจะถูกกลืนกินจนกระดูกก็ไม่เหลือ"

เม่ยชิงพยักหน้า ไม่เอ่ยกล่าววาจาอีก

นางเองก็ร้อนใจ

บัดนี้สำนักหมัวเม่ยซึ่งอ่อนด้อยหาใดเปรียบ หากไร้ที่พึ่งพิงในผืนปฐพีอันกว้างใหญ่แห่งนี้ เช่นนั้นยิ่งน่าอนาถนัก

นางยังจดจำได้กระจ่างชัดแจ้ง ตอนนั้น...นางอายุเพียงสิบสามสิบสี่ปีและต้องลี้ภัย

"นี่คือบ้านของข้า มีผู้อาวุโสมากมาย มีพี่สาวน้องสาวมากมาย"
เม่ยชิงกระวนกระวายใจ แต่นางหาได้ไร้ความเชื่อมั่น

เพียงพริบตาก็กว่งเข้าวันที่สอง

ผู้คนทั้งเมืองเฟิงกลางต่างล่วงรู้ว่าเถี่ยหมัวถูตายแล้ว บัดนี้เจ้าเมืองคนใหม่คือ "เฟิงกลางอวิ้น" เมืองก็เปลี่ยนชื่อเป็น "เมืองเฟิงกลาง" กลุ่มอำนาจอิทธิพลไม่น้อยในหลายร้อยลี้โดยรอบต่างเร่งรุดเข้ามา เตรียมการระดมเจ้าเมืองคนใหม่

กลางนภาอากาศ ชายชราและหนุ่มน้อยผู้หนึ่งอยู่เหนือก้อนเมฆสีดำ

ชายชราทอดตามองจวนเจ้าเมืองเฟิงกลาง อย่างรวดเร็วก็มองเห็นบุรุษชุดดำกำลังดื่มสุราพลางพลิกอ่านตำราในอุทยานส่วนหลัง

“ท่านปู่รอง ฟังว่าผู้แกร่งกล้าคนใหม่เป็นเขตชั้นก่อนนภาสามชั้นฟ้า มีนามว่าเฟิงหลางอวี่น” หนุ่มน้อยด้านข้างเอ่ยยิ้มๆ “แซ่สกุลว่าเฟิงหลาง...จู่ๆ เฟิงฟังก็รู้ว่าเป็นแซ่สกุลของชนเผ่าป่าเถื่อน เชื้อสายจากชนเผ่าป่าเถื่อนถึงกับฝึกบำเพ็ญจนถึงระดับขั้นนี้”

“ในเมื่อถึงเขตชั้นก่อนนภาสามชั้นฟ้า ก็ต้องให้ความเกรงใจหลายส่วน” ชายชราเอ่ยขึ้น

“สกุลปู่ตาของเราเป็นตระกูลเทพमार ต่อให้ไม่เกรงใจ มันกล้าทำอะไรได้” หนุ่มน้อยออกจะดูแคลน

ชายชราหัวร่อเสียงเบา “ในเมืองหลวง มันยอมไม่กล้าทำอันใดเจ้า แต่หากอยู่ในที่รกร้างนอกเมือง สังหารเจ้าเขตชั้นก่อนนภาหนึ่งชั้นฟ้าก็เหมือนบี๊แมลงเหมีนตายไปสักตัว”

ชายหนุ่มเอ่ยเสียงฮึดฮัด “ถือกำเนิดจากเผ่าป่าเถื่อน กล้าทำอะไรข้า...”

“เจ้าเกิดมาก็อยู่แต่ภายในเมืองหลวง ผู้คนรอบข้างต่างนอบน้อมต่อเจ้า เจ้ายังไม่เคยเห็นโลกนอกเมืองหลวงว่าเป็นอย่างไร” ชายชราเอ่ยขึ้น “ครั้งนี้ให้เจ้าได้ฝึกฝน ได้ประจักษ์ว่าพลังฝีมือของตนถึงเป็นรากฐานสำคัญ”

ชายชราทอดตามองเบื้องล่าง เพียงพลิกมือพลันปรากฏผลึกศิลาชิ้นหนึ่งก่อนโยนลงไปด้านล่างทันที

ผลึกศิลาพุ่งตัดกลางฟ้า ลอยสวบไปหลายสิบลิ้นเข้าสู่จวนเจ้าเมืองมุ่งไปทางบุรุษชุดดำที่กำลังดื่มสุราและอ่านตำราอยู่

บุรุษชุดดำเหยียดแขนรับไว้ ก่อนเงยหน้ามองไปโดยรอบ

“ไปเถอะ” หลังโยนผลึกศิลาลงไปแล้ว ชายชรา ก็พาชายหนุ่มเหินเมฆดำจากไป

ภายในจวนเจ้าเมือง ฉินอวินกำพลีกลีลาขึ้นนั้น เพียงปราดเดียวก็รู้ว่าคือ “พลีกลีลาพลังฟ้าดิน” รากฐานแห่งปฐพี สัมผัสรับรู้ได้ถึงรอยสัญลักษณ์ที่ประทับบนพลีกลีลา

‘วิหารว่านเซียงมาแล้วหรือ เมื่อวานเพิ่งสังหารเถียนหมั้วถู วันนี้ก็มาซื้อเชิญข้าแล้ว? ฉับไวกว่าวิหารว่านเซียงในโลกของข้าเสียอีก’ ฉินอวินขบคิด

เพียงพลีกลีมือ หยิบป้ายส่งสัญญาณออกมา เร่งอ่านภาพรอยสัญลักษณ์บนพลีกลีลาเข้าสู่ป้ายส่งสัญญาณ เริ่มติดต่อก็กฝ่าย

เงาจำลองปรากฏกลางอากาศตรงหน้า ฉากเบื้องหลังเป็นโถงวิหารเก่าแก่โบราณ เทพมารบนศีรชะงอกสองเขานั่งอยู่ตรงนั้น แผ่ฐานความน่ายำเกรง เพียงปราดเดียวฉินอวินก็ระบุได้ ‘น่าจะเป็นเทพมารก่อนนภาสองชั้นฟ้า’

เทพมารตนนั้นมองเข้ามา ยกยิ้มมุมปากเอ่ยว่า “ข้าคือทูตแห่งวิหารว่านเซียง พลีกลีลาที่ท่านได้ถือเป็นของกำนัลเล็กน้อยที่วิหารว่านเซียงมอบให้”

“การวะผู้อาวุโสเทพมาร” ฉินอวินรีบลุกขึ้นคำนับ เพียงแต่ใบหน้าแฝงความฉงนสงสัย “ข้าเองก็มีความรู้ไม่น้อย แต่วิหารว่านเซียงนี้ไม่เคยได้ยินมาก่อน”

“ฮ่าๆ” เทพมารยิ้มเอ่ยว่า “ทั่วหล้านี้มีเพียงผู้มีฐานะและพลังฝีมือเพียงพอถึงได้รับการซื้อเชิญ กลายเป็นอาคันตุกะของวิหารว่านเซียงเพียงกลางอวิน ข้าบอกกล่าวแก่ท่านได้ อำนาจอิทธิพลของวิหารว่านเซียงแผ่ไพศาลไปทั่วทุกแห่งหน บรรดาเจ้ามารไปจนถึงตัจวิน (เทพจักรพรรดิ) ล้วนมีสัมพันธ์อันดีกับวิหารว่านเซียง”

“เจ้ามารและตัจวิน?” ฉินอวินทำท่าประหลาดใจ

จำวमारในโลกนี้เป็นระดับमारสวรรค์

“วิหารว่านเซียงยัดมันในการแลกเปลี่ยนอันยุติธรรม ท่านคิดแก้
แค้นสังหารผู้ใด คิดครอบครองสมบัติใด ต้องการสาวงามสูงศักดิ์นางใด
หรือแม้กระทั่งกลายเป็นศิษย์ของจำวमारหรือตี้จวิน ขอเพียงท่านจ่ายค่า
ตอบแทนเพียงพอ วิหารว่านเซียงของเราช่วยท่านกระทำได้” เทพमार
เอ่ยอย่างมั่นใจ

ตอน 23 จากไป

“ต้องการสาวงามแบบใด ก็ได้สาวงามแบบนั้น กลายเป็นศิษย์สายตรงของตัจวินก็ได้อย่างนั้นหรือ” ฉินอวินทำท่าแปลกใจ “เป็นความจริงหรือ”

“แน่นอนว่าเป็นความจริง ขอเพียงท่านจ่ายค่าตอบแทนได้” เทพมารยัมเล็กน้อย

“เช่นนั้นหากคิดเป็นศิษย์ของจ้าวมารเหมยฮวาแล้ว ต้องจ่ายค่าตอบแทนอย่างไร” ฉินอวินสอบถาม

“ของวิเศษชั้นล้ำเหนือหนึ่งชั้น” เทพมารยัมบาง “กลายเป็นศิษย์สายตรงของจ้าวมาร ย่อมได้รับสืบทอดวิชาบำเพ็ญตบะอันร้ายกาจ หากท่านมีพรสวรรค์เพียงพอ จ้าวมารย่อมบ่มเพาะปลูกฝัง ยิ่งกว่านั้นศักดิ์ฐานะของท่านจะแตกต่างไปนับจากนี้ อย่างน้อยในแคว้นปกครองของจ้าวมารเหมยฮวา ท่านวางอำนาจได้ทั่ว”

“ช่างเถอะๆ ข้าไม่มีของวิเศษชั้นล้ำเหนือหรอก” ฉินอวินส่ายหน้าต่อเนื่อง แล้วรีบเอ่ยว่า “ผู้อาวุโสเทพมาร โลกหล้ากว้างใหญ่ไพศาล

ผู้แกร่งกล้าคลาคล่ำดั่งเมฆา ข้าอยากหาซื้อข้อมูลอย่างละเอียดของผู้แกร่งกล้าทั้งหลาย”

“ผู้แกร่งกล้าก่อนนภาจากทุกหนแห่ง ไม่ว่าจะตระกูลใหญ่หรือแคว้นต่างๆ จนถึงผู้แกร่งกล้าในหมู่เทพมาร ข้าล้วนมีข้อมูลอย่างละเอียดท่านซื้อหาได้ในคราวเดียว ราคาจะยิ่งถูกลง” เทพมารแนะนำ

หาซื้อข้อมูลเป็นเรื่องปรกติธรรมดา

ไม่ว่าในโลกต่ำซางหรือโลกต่ำฉุ เมื่อพลังฝีมือถึงระดับขั้นหนึ่ง มักคิดซื้อหาข้อมูลผู้แกร่งกล้าทั้งหลาย เช่นนี้เมื่อตะลอนท่องหล้าจะได้ล่วงรู้ว่ามีใครไม่อาจล่วงเกิน ในการต่อสู้เช่นนี้ หากล่วงรู้และศึกษาข้อมูลของศัตรูอย่างละเอียด ย่อมมั่นใจขึ้นอีกหลายส่วน

“เจ้าเมือง นี่คือข้อมูลที่ข้ารวบรวมมาตลอดทั้งคืน บันทึกผู้ทรงอิทธิพลภายในบริเวณสามร้อยลี้ของเมืองเฟิงหลางอย่างกระจ่างชัดแจ้ง” พ่อบ้านอวี๋เข้ามารายงาน ประคองบันทึกเล่มหนาด้วยสองมือส่งให้อย่างเคารพ

สาวใช้ด้านข้างขึ้นหน้าไปรับมา ก่อนยื่นส่งให้ฉินอวีน

ฉินอวีนซึ่งกำลังดื่มสุรา คล้ายเมามายอยู่บ้าง รับบันทึกไปพลิกอ่านทีละหน้า

แม้สอบถามข้อมูลจากหัวหน้ากลุ่มโจรที่สังหารไปเมื่อเพิ่งมาถึงโลกต่ำฉุ แต่เด่นชัดว่าไม่อาจเทียบกับบันทึกเล่มนี้ได้ เดิมทีพอเข้าใจเพียงคร่าวๆ แต่บัดนี้รู้เบื่องลิกเบื่องหลังพอประมาณ

“สำนักหมัวเม่ย?” ฉินอวีนพลิกอ่านหน้าหนึ่งในนั้น

สำนักหมัวเม่ยลี้ภัยมาที่นี้เมื่อหกปีก่อน

ตอนนั้นมีเพียงอาจารย์และลูกศิษย์สองคนและผู้คุ้มกันหญิงไม่กี่

คนเท่านั้น ได้รับความคุ้มครองจากเถียนหมั้วถึงได้ลงหลักปักฐาน ก่อร่าง
สร้างสำนักหมั้วเมย์ขึ้นมาใหม่ เริ่มรับลูกศิษย์อีกครั้ง

‘สำนักหมั้วเมย์ไม่เพียงมีศัตรูคู่แค้นที่ภายนอก ภายในเมืองก็มีผู้
จับจ้องความงามของพวกนางตาเป็นมัน’ ฉินอวี่น่อยในใจ ‘ก่อนหน้ามี
เถียนหมั้วคุ้มครอง ถึงได้อยู่รอดปลอดภัยที่นี่ มิน่าแม่สาวที่มีชื่อว่าเมย์
ซิง คิดจะเอ่ยวาจากับข้า’

ฉินอวี่นลอบถอนหายใจ

‘โลกตำราที่ปกครองโดยเทพมารนั้น เนื้อของผู้อ่อนแอถูกผู้แกร่ง
กล้ำกลืนกิน ผู้อ่อนแอเดิมทีก็น่าสังเวชเวทนา สำนักหมั้วเมย์ทั้งรูปลักษณ์
สวยงามทั้งอ่อนแออบอวล ชะตากรรมเพียงคิดก็รู้ได้’ ฉินอวี่นพลิกอ่าน
บันทึกต่อไป ไม่นานก็อ่านจนจบ

“เจ้าเมือง...รองเจ้าเมืองทั้งสองและกลุ่มอำนาจอิทธิพลต่างๆ มา
ถึงเมืองเฟิงหลางแล้ว พร้อมเข้าเยี่ยมคารวะท่านทุกเมื่อ” พ่อบ้านอวี่
รายงาน “ท่านคิดว่าเมื่อใดจะเรียกเข้าพบ”

“ในเมื่อมาถึงแล้ว ก็คืนนี้เถอะ” ฉินอวี่นบอก “จัดเลี้ยงในจวนเจ้า
เมือง เจ้าไปจัดการ”

“ขอรับ” พ่อบ้านอวี่รับคำอย่างนอบน้อม

“อีกอย่าง...” ฉินอวี่นลากเสียง “เมย์ซิงแห่งสำนักหมั้วเมย์ ให้เรียก
นางมา ต่อไปให้เป็นสาวใช้ประจำตัวข้า”

รู๋มานดาพ่อบ้านอวี่หดเล็กลง ตัวมันเองก็หมายปองแม่สาวเมย์ซิง
ผู้นั้น กระทั่งมีความคิดบางส่วนต่อเจ้าสำนักหมั้วเมย์ แต่ว่าจาของฉิน
อวี่นในตอนนีทำให้พ่อบ้านอวี่สะท้อน

“ขอรับ ข้าให้นางมาตอนนี้” พ่อบ้านอวี่รับยิ้มอย่างเอาใจ

“ไปเถอะ” ฉินอวี่นพยักหน้า

พ่อบ้านอวี้นำนับก่อนถอยออกไปกลางพืมหา “สมแล้วที่เป็นร่าง
เสนห์มารแต่กำเนิด ดึงดูดเจ้าเมืองคนใหม่ไว้ได้จริง เฮอะ นางหาที่พึ่ง
ใหม่ได้อีกแล้ว”

สำนักหมัวเม่ย

“ชิงเออร์ นั่นคือนางทาสที่ข้าหาซื้อมาได้เมื่อสามวันก่อน มีชื่อว่า
มู่อวี มีพรสวรรค์ในการฝึกบำเพ็ญวิชาสำนักเราอย่างยิ่ง เป็นรองก็เพียง
เจ้า” สตรีในชุดม่วงยืนอยู่นอกห้อง มองตราบึงที่กำลังฝึกอ่านเขียนอยู่
ภายในห้อง

“พรสวรรค์เป็นรองเพียงข้า?” เม่ยชิงออกจะตื่นเต้นยินดี

“ก่อนหน้านี้ข้าเบิกบานใจ ถึงขั้นรู้สึกว่สำนักหมัวเม่ยจะดีขึ้น
เรื่อยๆ มีหวังเจริญรุ่งเรืองขึ้นมาอีก” สตรีในชุดม่วงถอนหายใจเอือก “แต่
บัดนี้เปลี่ยนเจ้าเมืองคนใหม่ ชะตากรรมของสำนักเราก็คงคาดการณื
แล้ว ทุกประการขึ้นอยู่กับเจ้าเมืองคนใหม่ สองรองเจ้าเมืองนั้นยาก
คุ้มครองสำนักเราได้”

สำนักหมัวเม่ยถูกผู้คนหมิ่นแคลนมากเหลือเกิน พลังฝีมือไม่เพียง
พอซ่อมปะกักคุ้มกันสำนักไม่ได้

“อาจารย์ สำนักของเราย่อมต้องดีขึ้นเรื่อยๆ” เม่ยชิงเอ่ยต่อเนื่อง

“อืมม” สตรีชุดม่วงหมุนตัวจากไป

เม่ยชิงยืนชมมองอยู่นอกห้อง สตรีวัยกลางคนซึ่งทำหน้าที่สอน
อ่านเขียนพาตราบึงน้อยออกมาอย่างรวดเร็ว เมื่อเห็นเม่ยชิงก็ค้อมคำนับ
“นายหญิง”

“อืมม” เม่ยชิงมองตราบึงน้อย “เจ้าชื่อว่ามู่อวีหรือ”

“พี่เม่ยชิง” นางรีบค้อมคารวะ

“เจ้าเป็นคนที่ไม่ได้” เมย์ซิงสอบถาม

“ข้าเติบโตในหมู่บ้าน...เมืองเพิงหลาง” นางออกจะหวาดผวา

“คนทางบ้านเล่า” เมย์ซิงถามขึ้นอีก

“ท่านพ่อท่านแม่และท่านอาล้วนตายสิ้นแล้ว” นางตอบเสียงเบา

“ข้าและน้องชายถูกส่งไปที่ตลาดค้าทาส น้องชายป่วยตายในนั้น อาจารย์เลือกข้ามา”

เมย์ซิงได้ฟังแล้วก็ลึบศีรษะนางเบาๆ เรื่องราวเช่นนั้นนางพบเห็นมานักต่อนัก กระทั่งตัวนางเองก็มีประวัติโศกสลดน่าเวทนา จึงเอ่ยเสียงเบา “มู่อวี นับจากนี้ไป สำนักหมัวเมย์ก็คือบ้านของเจ้า หากมีเรื่องใดก็มาหาพี่สาวได้ทุกเมื่อ”

“เจ้าคะ” มู่อวีรีบพยักหน้า สองตาสว่างเป็นประกาย สำหรับเด็กหญิงที่ถูกส่งเข้าตลาดค้าทาส เข้าสู่สำนักหมัวเมย์ได้ย่อมดีกว่าที่จินตนาการไว้มากนัก

“พานางไปเถอะ” เมย์ซิงเอ่ยกำชับ

“เจ้าคะ นายหญิง” สตรีวัยกลางคนพานางจากไป

เมย์ซิงยืนตามลำพังที่นั่น มองส่งตรูณีน้อยจากไปอย่างเงิบๆ

ทั้งสำนักหมัวเมย์พึ่งพานางเพียงผู้เดียว

นางรู้สึกอ่อนล้ายิ่งนัก

นางหวังปกป้อง “ครอบครัวใหญ่” และคุ้มครองน้องสาวเหล่านี้ อย่างแท้จริง แต่นางมีเพียงความสวยและเรือนร่างเท่านั้น

“ซิงเอ๋อร์ เร็วเข้า จวนเจ้าเมืองส่งคนมา” เสียงของเจ้าสำนักดังขึ้นที่ข้างหูเมย์ซิง

“จวนเจ้าเมืองส่งคนมา?” เมย์ซิงตะลึงงัน รีบเร่งรุดไปทางประตูใหญ่

ทหารขี่ม้าหลายนายมาถึงหน้าประตูใหญ่ของสำนักหมัวเม่ย หัว
ขบวนเป็นทหารสวมเกราะสีคราม มั่นกวาดตามองเจ้าสำนักหมัวเม่ยที่
ยืนห่างออกไปและแม่นางเม่ยซิงซึ่งนั่งสตรียักกลางคนบางส่วนออกมา
ต้อนรับ จึงรีบลงจากหลังม้า

“ข้าน้อยการวะแม่นางเม่ยซิง” ทหารในชุดเกราะสีครามยิ้มพลาง
เอ่ยอย่างเคารพ “เจ้าเมืองมีคำสั่ง นับจากนี้ไปให้แม่นางเม่ยซิงเป็น
สาวใช้ประจำตัว ขอแม่นางรีบเตรียมตัวโดยเร็วแล้วตามข้าเข้าจวนเจ้า
เมือง”

“สาวใช้ประจำตัว?”

สตรีในชุดม่วง เม่ยซิงและสตรียักกลางคนที่อยู่ด้านหลังต่างโผล่อก
บางคนเผยสีหน้าตื่นเต้นยินดี

“ซิงเออร์ ยังไม่รีบไปเตรียมตัวอีก” สตรีชุดม่วงรีบเอ่ยเร่ง พलग
ถ่ายทอดเสียงว่า “ให้เจ้าเป็นสาวใช้ประจำตัว ก็คือรับใช้ข้างกาย เจ้าต้อง
ปรนนิบัติเจ้าเมืองคนใหม่ให้ดี เจ้าเมืองคนใหม่แกร่งกล้ากว่าเถี่ยหมัวถู
มากนัก มีเขาอยู่ เพียงพอคุ้มครองสำนักเราไปหลายร้อยปี มีเวลาถึง
ขนาดนี้ สำนักเรายอมเจริญรุ่งเรืองขึ้นอีกแน่”

เม่ยซิงเองก็ตื่นเต้นยินดีเช่นกัน

สักครูต่อมา

เม่ยซิงก็มาถึงจวนเจ้าเมือง

“เม่ยซิง การวะเจ้าเมือง” เม่ยซิงคำนับอย่างนอบน้อม สายตาที่
มองฉินอวินแฝงความอ่อนโยน

ไม่ว่าอย่างไร เฟิงหลางอวินเจ้าเมืองคนใหม่เป็นถึงเขตชั้นก่อน
นภาสามชั้นฟ้า พลังฝีมือกล้าแข็ง หนุ่มแน่นหล่อเหลา นางรู้สึกว่าได้

ปรนนิบัติตลอดไปก็เป็นความหวานชื่นในใจ

ฉินอวินปรายตามองปราดหนึ่ง “จำเอาไว้ ที่นี้ต้องเชื่อฟังข้า อย่า
กระทำอันใดพลการ”

“เม่ยซิงเข้าใจ” เม่ยซิงรับคำอย่างเคารพ

คืนนั้นจวนเจ้าเมืองจัดเลี้ยงทุกฝ่าย

เนื่องเพราะพลังฝีมือของเจ้าเมืองคนใหม่กล้าแข็งยิ่งนัก เพียงพอ
กวาดล้างทุกฝ่ายในเมืองเฟิงหลาง ดังนั้นไม่มีผู้ใดกล้าลอบคม กระทั่งสอง
รองเจ้าเมืองยังนอบน้อมหาใดเปรียบ ควรทราบว่าสัมัยเกี่ยวหมั่วถู สอง
รองเจ้าเมืองยังวางท่าโอหังได้บ้าง

“ข้าจะจำศีลฝึกบำเพ็ญสักกระยะ เม่ยซิง พ่อบ้านอวี ไม่มีเรื่องสำคัญ
ไม่ต้องส่งสัญญาณรบกวนข้า” ฉินอวินกำชับ

“ขอรับ”

“เจ้าคะ”

พ่อบ้านอวีและเม่ยซิงรีบรับคำ

จากนั้นฉินอวินเริ่มจำศีลฝึกบำเพ็ญ เขตชั้นก่อนนภาสามชั้นฟ้า
จำศีลครั้งหนึ่งสิบปียี่สิบปีก็เป็นเรื่องปรกติธรรมดา

ฉินอวินเร่งอ่านภาพค่ายคาถาในห้องวิเวก หลังค่ายคาถาทำงาน
แล้ว ก็ลอบออกจากเมืองเฟิงหลางไปเงียบๆ

เหินแม่มดามุ่งหน้าไปยังเมืองซุนซานซึ่งห่างออกไปหมื่นลี้

“ข้อมูลที่ได้รับจากวิหารว่านเซียง ถูกม็อวิเศษ ช่างหนึ่งอยู่ใน
มือเทพमार ‘ทานถง’ เทพमारทานถงนอกจากชุมตัวฝึกบำเพ็ญที่เขา
เหมยฮวาแล้ว ปรกติพักอาศัยในเมืองซุนซาน” ฉินอวินพึมพำ “ต้องคิด
หาวิธีสังหารเทพमारทานถงเพื่อแย่งชิงถูกม็อวิเศษมาก่อน”

ตอน 24 ตระกูลทากง

ฉินอวี่นโอบร่อนลงบนเขาลูกหนึ่ง ร่างเพียงวูบไหว พลันลักษณะ
รูปร่างแปรเปลี่ยน

ชุดคลุมดำกลายเป็นชุดคลุมสีขาว ผมเฝ้าจากดำเป็นขาวโพลน
หน้าตาแตกต่างออกไป ดาวที่สะพายที่หว่างเอวกลายเป็นกระบี่ ที่สำคัญ
ที่สุดกระทั่งกระแสปราณก็ผันเปลี่ยน สำหรับผู้แกร่งกล้าก่อนนภาทั่วไป
คิดเปลี่ยนแปลงกระแสปราณเป็นเรื่องยากยิ่ง แต่สำหรับเขตชั้นสามชั้น
ฟ้า ศึกษาการปลอมแปลงกระแสปราณกลับไม่นับว่ายาก

ก่อนหน้านี้ทวดฉู่ยังกระทำได้ หลังฉินอวี่นได้รับการถ่ายทอดวิชา
แล้วก็กระทำได้เช่นกัน

ทั้งร่างเปลี่ยนแปลงไปโดยสิ้นเชิง

“เปิด” ดวงตาที่สามเบิกขึ้นกลางหว่างคิ้ว

จักขุอสณีกวาดมองสี่ทิศแปดทาง

“จากข้อมูล ภายในหลายพันลี้โดยรอบไม่มีมารสวรรค์ มารสวรรค์

ที่อยู่ใกล้สุดคือจ้าวมารเหมยฮวา อยู่ที่เขาเหมยฮวาไกลออกไปหนึ่งหมื่นหนึ่งพันลี้ ฉินอวินกวาดตามอง “อืมม อื่นใดไม่กล้าเอ่ย ในบริเวณสามร้อยลี้ข้ากวาดตามองหนึ่งเที่ยวแล้ว กระทั่งเทพมารก็ไม่มี ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงมารสวรรค์”

ฉินอวินชะเง้อมองไกล “ลองดูที่เมืองซุนซาน”

เขาลูกนี้อยู่ห่างจากเมืองซุนซานเกินพันลี้ แต่จักษุของฉินอวินยังคงมองเห็นเมืองแห่งนั้นอย่างชัดแจ้งถนัดตา ถึงขั้นมองเห็นทุกชีวิตภายในเมือง

“เป็นเมืองใหญ่ยิ่งนัก เกรงว่ามีประชากรพันหมื่น” ฉินอวินเมื่อเห็นก็อุทานอย่างอัศจรรย์ใจ “พลังชีวิตของเผ่ามนุษย์แข็งแกร่งอย่างแท้จริง โลกต้าฉู่เมื่อถูกเทพมารปกครอง สภาพแวดล้อมแปรเปลี่ยน เผ่ามนุษย์แทบสูญพันธุ์ ผู้คนที่เหลืออยู่ปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม สวามิภักดิ์เทพมาร แพร่เผ่าพันธุ์ถึงทุกวันนี้จนยึดครองพื้นที่สามส่วนของโลกต้าฉู่”

“ตระกูลของเทพมารทานถงอยู่ภายในเมืองซุนซาน มันจึงอาศัยที่นี่เป็นครั้งคราว” ฉินอวินชมมอมอย่างตั้งอกตั้งใจ

ภายใต้จักษุของฉินอวินเสาะหาจวนของสกุลทานถงก่อนเป็นอันดับแรก

ตรวจสอบอย่างละเอียด เห็นกระแสน้ำประปรายแข็งแกร่งและอ่อนด้อย กระแสน้ำของเทพมารแตกต่างลิบลับจากกระแสน้ำของปู้ถุน เหมือนกลางหมู่หิ่งห้อยปรากฏลูกเพลิงขนาดยักษ์ ดังนั้นฉินอวินเพียงกวาดตามองบริเวณโดยรอบสามร้อยลี้ ไม่พบกระแสน้ำร้อนระอุโชติช่วงดังลูกเพลิง จึงมั่นใจว่าไม่มีเทพมาร แม้ประชากรในเมืองซุนซานมีมาก แต่ก็ตรวจสอบได้อย่างรวดเร็วยิ่ง

“ไม่มี ในจวนสกุลทานถงก็ไม่มีเทพมาร”

“ทั้งเมืองขุนซานในตอนนี้มีเทพมารเพียงคนเดียวอาศัยอยู่” ฉินอวินรีบตรวจสอบเทพมารที่มีกระแสปราณแข็งแกร่งเพียงพอดานั้น จักซุสนี้กวาดผ่าน เห็นเทพมารตนนั้นกำลังหยอกล้อระเริงใจกับสาวงาม “เป็นเพียงเขตชั้นก่อนนภาสองชั้นฟ้าเท่านั้น”

ฉินอวินขมวดคิ้ว “เช่นนั้นแสดงว่าเทพมารท่านถนัดนี้บำเพ็ญตะบะอยู่ที่เขาหมยฮวา? ที่นั่นเป็นสถานที่ของมารสรรค์ คุณมีวิเศษนี้ เทพมารท่านถนัดติดตัวหรือว่าเก็บไว้ที่ตระกูล”

ฉินอวินตัดสินใจ “ไปดูที่เมืองขุนซานก่อน”

เก็บจักซุสนี้แล้ว ฉินอวินก็เหินวายุดำเร่งรุดเดินทาง แม้เหาะเหินไม่ดับไวนัก แต่ครึ่งชั่วโมงต่อมา ก็ถึงเมืองขุนซานแล้ว

เมืองขุนซานเป็นเมืองเก่าแก่ใหญ่โต ประชากรเกินพันหมื่น นับว่าเลื่องชื่อในโลกต่ำจุ ที่นี้มีตระกูลเทพมารสามตระกูล ทั้งสามตระกูลร่วมกันปกครองเมืองขุนซานและอีกหลายเมืองในรัศมีหลายพันลี้

“ลองดูก่อนว่าคุณมีวิเศษอยู่ในเมืองขุนซานหรือไม่ หากอยู่ในเมืองก็ง่ายตายมากแล้ว” ฉินอวินลอบโฉบลงในเมือง อาศัยคั่นช่อง ปกปักหทัยเริ่มตรวจจับ

เขานำเพียงคั่นช่องปกปักหทัยซึ่งเป็นชิ้นส่วนของเกราะเทพตี่จวินมายังโลกต่ำจุเท่านั้น

เนื่องเพราะคั่นช่องปกปักหทัยเป็นชิ้นส่วนแกนกลางของทั้งชุดเกราะเทพตี่จวิน สามารถตรวจจับชิ้นส่วนอื่นได้ แต่ข้อแม้แรกคือต้องอยู่ใกล้เพียงพอ ระยะห่างประมาณสิบลี้ยังพอตรวจจับได้บ้าง

ขณะเดียวกัน คั่นช่องปกปักหทัยยังทำให้ฉินอวินทรงพลังสะท้อนขวัญ เนื่องจากเป็นชิ้นส่วนแกนกลางสำคัญของเกราะเทพตี่จวินที่ช่วย

เพิ่มพลังแกร่งกล้าถึงขีดสุดแก่ผู้สวมใส่ ดังนั้นคันท่องปกปักภัยเพียงขึ้น
ส่วนเดียวก็ทำให้ฉินอวรินทร์ทรงพลังทัดเทียมเทพมารหนึ่งชั้นฟ้า ก่อนหน้า
นี้ก็อาศัยพลังนี้โจมตีสังหารเถี้ยหมีวูได้อย่างง่ายดาย

ภายในเมืองขุนซาน เจริญรุ่งเรือง ผู้แกร่งกล้าคลาคล่ำ หลายกลุ่ม
อำนาจอิทธิพลต่างลงหลักปักฐานที่นี่

“เมืองขุนซานคึกคักโดยแท้ มีชีวิตชีวกว่าในสำนักมากนัก”
ท่ามกลางผู้คนตะโกนโหวกเหวก สามิภรรยาคนหนึ่งกวาดตามองโดยรอบ
อย่างตื่นตาตื่นใจ

“คราวนี้ขอรบกวนพ่อกุญแจอยู่นาน กว่าจะให้พวกเราติดตามมา” ผู้สามิ
ยิ้มเอ่ยเตือน “จำไว้ ห้ามก่อเรื่อง”

“วางใจเถอะ” ภรรยารับคำ

“รีบหลีกไป”

“เร็วๆ รีบหลีกทาง”

“เป็นคุณชายฉัตรตระกูลทง”

บนท้องถนนกว้างใหญ่ ผู้คนรวมทั้งบรรดาปีศาจมากมายที่กำลัง
สัญจรไปมาต่างรีบหลีกทางอย่างเชื่องช้า

เห็นเพียงอสรพิษดำสองตัวเหินทยานลากรถลากเคลื่อนที่บนท้อง
ถนน ชายชวหาหน้าหลังมีผู้คุ้มกันกลุ่มใหญ่ประกบติด บุรุษในชุดแดง
หุ่หวาวิจิตรนั่งอยู่ในนั้น ด้านข้างอิงแอบด้วยสองสาวงามเพริศแพรว

“เป็นคุณชายฉัตร”

“ก้มหัวให้หมด”

ผู้สัญจรบนท้องถนนต่างตื่นตัวระแวงระวัง

สามตระกูลเทพมารปกครองพื้นที่หลายพันลี้โดยรอบ กลุ่มพรรค

ต่างๆ ล้วนมีกลิ่นล่องเกินทั้งสามตระกูลนี้

“หึ” ทานถงฉินั่งสูงเด่นบนรถลาก กวาดตามองเบื้องล่าง มุมปาก
บุตรรอยยิ้มขึ้น

ทันใดนั้น ทานถงฉิเห็นสตรีในชุดหนังสือท่งสีเทาท่ามกลางกลุ่มคนที่ก้ม
หัวอยู่ในที่ไกล เนื่องเพราะชุดหนังสือท่งสีเทาเกินไปจึงไม่อาจเห็นส่วนเว้า
ส่วนโค้ง แต่มองเพียงคร่าวๆ ก็ตัดสินใจได้ว่ารูปร่างออรชรแบบบาง แม้ก้ม
หน้าก้มตา ทานถงฉิยังคงรู้สึกทึ่งไหว เป็นประเภทที่มันชื่นชอบ

“ไปนำตัวสตรีที่สวมชุดหนังสือท่งสีเทานี้มาให้ข้า” ทานถงฉิกำชับ
กับผู้คุ้มกันที่อยู่ด้านข้าง บนรถลากมีผู้คุ้มกันยืนอยู่ถึงหกคน แต่ละคน
ถึงเขตชั้นก่อนหน้า ผู้เป็นหัวหน้าเป็นเขตชั้นก่อนหน้าสองชั้นฟ้าระดับสุด
ยอด

“ขอรับ คุณชาย” ผู้คุ้มกันสองนายไล่ตามสายตาของคุณชายตนเอง
ไป มั่นใจเป้าหมายอย่างรวดเร็ว รีบเหินทะยานออกไป

“เอ๊ะ?” สองสามีภรรยา ยังคงก้มหน้า แต่หางตาพลันเลื้อบเห็น
เงาร่างสองสายพุ่งตรงเข้ามาจึงรีบเงยหน้ามอง

หนึ่งในสองผู้คุ้มกันคว้าจับตัวสตรีนางนั้น สักดพลั้งในร่างนางทันที
ก่อนกระชากตัวขึ้น

“ปล่อยข้า” สตรีถูกกระชากลอยขึ้น อดร้องตะโกนมิได้ “ฟูจวิน ช่วย
ข้าด้วย ช่วยข้าด้วย”

“ปล่อยภรรยาข้า” บรุษรีบกระโดดพรวดขึ้นอย่างร้อนใจ เงาร่าง
สองสายทะยานขึ้นต่อเนื่อง คว้าจับตัวบรุษไว้ “ศิษย์พี่ อย่าเข้าไป”

ผู้คุ้มกันหนึ่งคนจับตัวสตรีนางนั้น อีกคนกลับตวาดเสียงเยียบเย็น
“รนาที่ตาย!” พลังกวาดมือ แสงคำทะมึนชัดพุ่งสวบๆ ต่อเนื่องหลาย
สาย

บุรุษผู้นั้นและสองสหายด้านหลังต่างด้านรับ

พลังฝีมือของสองสหายด้านหลังค่อนข้างอ่อนด้อย ถูกแสงดำ
ทะมินขัดทะลุหัวกะโหลกดังปฏึก ตายคาที่ทันที บุรุษมือถือดาบโค้ง แต่ก็
ยากด้านทานแล้ว

“เป็นแค่เขตชั้นหลังฟ้าถึงกับด้านทานหนึ่งกระบวนท่าของข้าได้
หรือ” ผู้คุ้มกันแสร้งยิ้ม

“ขอรับรองพวกท่าน ปล่อยภรรยา” บุรุษผู้นั้นแม้มือถือดาบโค้งแต่ก็
แทบด้านทานไม่อยู่แล้ว กูร้องวิงวอน

ทันใดนั้นเงาร่างสายหนึ่งลอยสวบเข้ามา

แสงโลหิตสว่างวาบ

บุรุษถือดาบโค้งร่างสั่นสะท้าน หันขวับไปมองด้านหลัง เป็นชาย
ชราผมขาวผู้หนึ่ง

สองตาบุรุษถลึงถลน กลางหว่างคิ้วพลันปรากฏรอยแดงจุดหนึ่ง
จากนั้นล้มกองไปกับพื้น ลมหายใจขาดสะบั้น

“กล้าขัดขืนคุณชายฉฉิ สมควรตาย ไม่น่าเวทนา” ชายชราผมขาว
ยิ้มเย็นเยือก

ผู้คุ้มกันมองชายชราผมขาวปราดหนึ่งอย่างประหลาดใจ จากนั้น
ยิ้มเล็กน้อย กวักมือเก็บของวิเศษแสงดำทะมินนั้น เท้าพลันสะกิดพื้น
ทะยานกลับไปที่รถลาก

บนรถลาก สตรีนางนั้นเห็นสามีถูกสังหาร อดตกตะลึงมิได้ สายตา
ของชายชราผมขาวปะทะกับสายตาเลือนลอยของนาง

“ไป” ทานถงฉิกอดสตรีนางนั้นแนบอก รถลากเคลื่อนที่ต่อไป

รถลากของตระกูลทานถงจากไปอย่างรวดเร็ว ท้องถนนกลับคืนสู่
สภาพอีกทีก็คึกคักดังเดิม

เพียงแต่ศพสามชากนั้น ผู้สัจจต่างหลบเลี่ยง ทว่ามีคนกลุ่มหนึ่ง
ยืนมองอยู่ด้านข้าง มีชายชราผมขาวเป็นหัวหน้าในกลุ่มคนนั้น

“ผู้อาวุโส” คนอื่นๆ ต่างมองชายชราผมขาว

ชายชรานั่งยองลง มองศพบุรุษที่ถลึงตาเบิกโพลงบนท้องถนน

“เตาเออร์” ชายชราผมขาวมองซากศพ เอ่ยเสียงเบา “เป็นพ่อไร
สามารถ ไร้สามารถ แต่พ่อก็สนใจ เจ้านั้นพอร้อนใจ ทำร้ายศิษย์พี่น้อง
ทั้งสองจนตายไปด้วย ขึ้นเป็นเช่นนี้ต่อไป คุณชายฉิ่งเพียงคำเดียว
สำนักเราอาจถูกกำจัดสิ้นเพราะเหตุนี้ พ่อจวนปัญญาโดยแท้จริง เป็นพ่อ
ไร้สามารถ ขอภัยเจ้าแล้ว”

จากนั้นชายชราผมขาวก็ลุกขึ้นยืน น้ำตาระเหยแห้งเหือดไปแล้ว

“ศพอยู่ตรงนี้ทำให้ท้องถนนสกปรก รับผิดชอบให้สะอาด” ชายชรา
ผมขาวตวาดลั่น ผู้คนรอบตัวรีบเก็บศพ

ชายชรามองศพของสองลูกศิษย์และศพของบุตรชายด้วยสีหน้าไร้
อารมณ์

ฉินอวี่นซึ่งอยู่ท่ามกลางฝูงชนมองเห็นภาพฉากนี้แล้วได้แต่
ปลดปลง “เรื่องประเภทนี้ ทั้งเมืองซุนซาน ไม่สิ ทุกเมืองในโลกต้าฉุฉวน
บังเกิดขึ้นไม่ขาดสาย”

เรื่องอนาถน่าสังเวชในโลกต้าซางยังมีราชสำนักและทางการให้
ความยุติธรรม แต่ในโลกต้าฉุ เรื่องน่าอนาถกว่ากลับปรากฏให้เห็นบ่อย
ครั้งโดยไม่มีผู้ใดแยแสสนใจ

ฉินอวี่นย่ำเดินต่อไป

คันฉ่องปกปักหทัยตรวจจับได้ในระยะสิบสี่ เดินไปได้หนึ่งรอบก็ถึง
นอกจวนของตระกูลทานกง

‘ตรวจจับไม่ได้! เดินทั่วทั้งเมืองซุนซานแล้ว คันฉ่องปกปักหทัย

ล้วนตรวจจับไม่ได้' ฉินอวินตริกตรอง 'ดูท่าถุงมือพิเศษ เทพมารทานอง
พกดึดตัวอย่างแท้จริง บัดนี้มันบ้าเพี้ยนตะแบที่เขามาเหยฮวา ข้าไม่อาจไป
รนาหาที่ตายที่นั่น เช่นนั้นได้แต่บีบให้มันออกมาแล้ว'

ฉินอวินมองจวนตระกูลทานองที่ตั้งห่างออกไป 'ระดับสูงของ
ตระกูลทานองแต่ละคนต่างมีอำนาจล้นฟ้า รังสีบาปกรรมบนร่างเข้มข้น
น่าสะพรึง ไม่มีคนดีสักคน หึๆ ช่างเถอะ สังหารพวกมันให้หมด ระดับ
สูงตระกูลทานองถูกสังหารสิ้น เรื่องใหญ่ชั้นนี้ เทพมารทานองต้องกลับ
มาเพื่อสืบสวนแน่นอน'

ตอน 25 กำจัดสิ้นเพียงชั่วฉุนคุด

จากนั้นฉินอวินหมุนตัวจากไป เลือกเหลาสຸราที่อยู่ใกล้กันแห่งหนึ่ง
สั่งกับแกล้มและสุรา กินดื่มไปพลางรอกอยโอกาสไปพลาง บัดนี้เป็นช่วง
เช้า หลายคนในตระกูลทานถงมิได้อยู่ภายในจวน

เพียงชั่วครู่หลังจากนั้น

สตรีสวมชุดหนังสัตว์ที่ถูกจับตัวมาก่อนหน้า ถูกส่งกลับมายังจวน
สกุลทานถง

“เฝ้าไว้ให้ดี นางเป็นคนของคุณชายฉี”

“พวกเจ้าห้ามแตะต้องนาง”

“ขอรับ”

“ต่อให้มีสิบความกล้า ก็ไม่กล้าหอรอกขอรับ”

บรรดาบ่าวไพร่รับหน้าที่ควบคุมตัว

หลังฝีมือของสตรีสวมชุดหนังถูกฉีกตึงไว้สิ้น บัดนี้ในดวงตาเต็ม
ไปด้วยความสิ้นหวัง

ฉินอวี่นซึ่งอยู่ภายในเหลาสู่ราไกลออกไป มองผ่านหน้าต่างเห็นสตรีนางนั้นถูกส่งตัวเข้าไปในจวน

“โลกที่ปกครองโดยพวกเทพมาร เนื้อของผู้อ่อนแอเป็นอาหารของผู้แข็งแกร่ง โหดเหี้ยมทารุณไร้ไฉไลเหี้ยม แ่นั่นอนว่าเช่นนี้ย่อมให้กำเนิดผู้แกร่งกล้าง่ายดาย” ฉินอวี่นเอ่ยเสียงเบา “ชนชั้นต่ำอ่อนแอดำเนินชีวิตอย่างน่าสังเวช คิดเปลี่ยนแปลงชะตากรรม จำเป็นต้องแข็งแกร่งยิ่งขึ้น! เพื่อแก้แค้นก็ต้องแข็งแกร่งยิ่งขึ้น สรุปแล้วในโลกแห่งนี้ สิ่งมีชีวิตจำนวนมากนับไม่ถ้วนมุ่งหวังแต่เรื่องแกร่งกล้าให้มากขึ้น คลุ้มคลั่งบ้าบิ่นนักจำนวนผู้แกร่งกล้าก็เพิ่มมากขึ้นอย่างแท้จริง”

ฉินอวี่นยกสุราขึ้นจิบ “ในทางกลับกัน ราษฎรในโลกต่ำซางดำเนินชีวิตอย่างสงบสุขอย่างยิ่ง ไม่มุ่งมวดปรารถนาอยากเป็นผู้แกร่งกล้าอย่างบ้าคลั่งเหมือนที่นี่...ไม่ว่าอย่างไรข้าขึ้นชอบโลกที่สุขสงบและสันติของข้ามากกว่า”

ในสามภพสามภูมิอันไพศาลไร้ขอบเขต สำนักพรกตต่างๆ มากมาย ไม่ว่าจะเป็นสายเซียน พุทธะ มาร อสูรเทวา ไสยเวท หรือเผ่ามังกร สายเทพมารแกร่งกล้าเป็นพิเศษ ผู้เก่งกาจมีไม่น้อยเลยทีเดียว

รัตติกาลเยียมกราย

ทานถงฉีโดยสารอยู่บนรถลาก ทั้งร่างอวลกลิ่นสุรากลับมายังจวน “คุณชายฉี ข้าขออำลาไปก่อนแล้ว” หัวหน้าผู้คุ้มกันบนรถลากเอ่ยขึ้น

“พี่ใหญ่อ้อ ท่านกลับไปเถอะ คาดว่าในสามวันข้าคงไม่ออกจากจวนไปไหน! หากจะออกไป จะส่งคนไปเชิญพี่ใหญ่อ้อ” ทานถงฉีหัวร่อลงลูกคอเล็กน้อย เอ่ยอย่างเกรงอกเกรงใจ เพราะ “อ้อไหลว” หัวหน้าผู้คุ้มกัน

ฝึกบำเพ็ญเพียงสามสิบกว่าปีก็ถึงเขตชั้นก่อนนภาสองชั้นฟ้าระดับสุดยอด
ไม่ห่างไกลชั้นบรรลุแล้ว ทั้งตระกูลทานถงล้วนเห็นดีในตัวอีโหลวผู้จงรัก
ภักดีและมากมีด้วยพรสวรรค์

อีโหลวพยักหน้าเล็กน้อย จากนั้นกระโดดลงจากรถลาก จากไป
ทันที

ทานถงฉีกยิ้มจากรถลากเช่นกัน สองตาเปล่งประกายสาวเท้ายาว
เข้าจวน “สาวงามเอ๋ย สามวันจากนี้ต้องอยู่เป็นเพื่อนเจ้าให้ดี”

อีโหลวมาถึงที่พักของตนในเมืองขุนชานอย่างรวดเร็ว ในฐานะหนึ่งใน
บุคคลที่ตระกูลทานถงทุ่มเทปลูกฝัง อีโหลวย่อมได้รับคำตอบแทนอย่าง
ดี มีจวนขนาดห้าหกหมื่นพร้อมบ่าวไพร่หลายคน

“นายท่าน”

“นายท่าน”

อีโหลวกลับถึงจวนตนเอง บรรดาคนรับใช้ต่างทักทายอย่างเคารพ
“ฟู่จวิน” สตรีนางหนึ่งออกมารอรับ ตามติดมาด้วยเด็กชายอีกหนึ่ง
คน เด็กน้อยรีบตะโกนเรียก “ท่านพ่อ”

“ฟู่เหริน อวีเออร์” อีโหลวกอดเด็กน้อยพร้อมยิ้มขึ้นบาน

มันเดินเข้าไปภายในโรงพร้อมพร้อมภรรยา

“นี่ข้าตุนเองกับมือ” สตรีนางนั้นยกขามน้ำแกงข้นซึ่งวางบนถาดที่
สาวใช้ถืออยู่มาส่งให้สามี

อีโหลวยิ้มพลางใช้ช้อนตักกินจนหมด

สตรีนางนั้นโบกมือ สาวใช้ในโรงต่างถอยออกไป กระทั่งเด็กชาย
ก็ถูกอุ้มออกไปพักผ่อนด้วย

“ว่าอย่างไร มีเรื่องหรือ” อีโหลวสอบถาม

“ฟูจิวิน ทางสำนักวันนี้มาที่จวนพวกเรา” สตรีนางนั้นเล่าเสียงเบา “ขอให้ท่านช่วยคน! เอ้อ! สำนักนี้สามวันห้าวันก็ขอร้องให้ท่านช่วย ท่านงานรัดตัวเสียยิ่งกว่านายของท่าน ข้าว่าท่านปฏิเสธไปเสียบ้าง อย่าได้รับปากไปเสียทุกเรื่อง ตอนนั้นอยู่ในสำนัก ไม่มีผู้ใดเห็นความสำคัญของท่าน มิได้รับผลดีใดจากสำนัก บุกป่าฝ่าพืนด้วยตนเองจนประสบความสำเร็จและสวามีภักดีตระกูลท่านจนถึงได้มีวันนี้”

อ้อโหลวพยักหน้า “วางใจเถอะ ข้าเข้าใจ ไม่อาจตามใจพวกเขาไปทุกเรื่อง”

“ท่านก็กล่าวไปเช่นนี้ แต่ก็ช่วยพวกเขาทุกครั้ง” สตรีนางนั้นออกจะฮึดฮัดกลัดกลุ้ม

“ไม่มีอาจารย์ ก็ไม่มีข้าในวันนี้ ข้าเองก็ไม่อาจปฏิเสธ เอาละ ข้ารู้ว่าสมควรรับมืออย่างไร” อ้อโหลวเอ่ยขึ้นจากนั้นก็ยิ้ม “จริงสิ สามวันหลังจากนี้ข้าอยู่บ้านเป็นเพื่อนเจ้าได้”

สตรีนางนั้นเผยสีหน้ายินดีทันที “อ้อ คุณชายฉันทันนั้นจะไม่ออกไปไหนในสามวันนี้หรือ”

“อืมม” อ้อโหลวพยักหน้า พลันนึกถึงสตรีในชุดหนังสัตว์ที่น่าสงสารนางนั้น จึงลอบทอดถอนใจ

“เพื่อสำนัก เพื่อตระกูล เพื่อภรรยาและบุตร ข้าได้แต่ย่ำเดินบนหนทางนี้ต่อไป” อ้อโหลวคืนสติกลับมาอย่างรวดเร็ว มันแบกรับภาระมากเกินไป รู้ดีว่ากระทำการอย่างไรจึงจะถูกตอง ถึงเป็นดังปลาได้น้ำ

ท้องฟ้าค่อยๆ มีดคำลง

ในที่สุดเหลาสุรา ก็ถึงเวลาปิด ฉินอวี่นจึงออกจากเหลาสุรา

จ้องมองจวนสกุลท่านถงที่กินบริเวณกว้างขวาง รอบจวนมีผู้คุ้ม

กันกลุ่มใหญ่ ครอบคลุมด้วยค่ายคาถา คู้มกันแน่นหนาหาใดเปรียบ

ฉินอวีนเพียงสาวเท้า พรวดเดียวเกินร้อยกว่าจั่ง เข้าสู่กลางจวน
สกุลงานอง

ยื่นกว้างกลางอากาศเหนือทะเลสาบแห่งหนึ่งภายในจวน ทันทีที่
บุกฝ่าเข้ามา ค่ายคาถาก็ทำงานแล้ว

พลันอาณาเขตมรรคาปกคลุมทั้งจวน ค่ายคาถาปกปักจวนถูก
ทำลายในชั่วพริบตา

“ตายให้หมดเถอะ” สายตาฉินอวีนเย็นชาไร้แววปรานีแม้แต่ร้อยละ
จิกษุสเน่เบิกกลางหว่างคิ้ว

เพียงชั่วครู่คิด ภายในจวนสกุลงานองอันใหญ่โต ระดับสูงของ
ตระกูลมากมี ผู้แกร่งกล้าที่กำลังเก็บตัวฝึกบำเพ็ญในจวนพลันร่างแหลก
สลายกลายเป็นความว่างเปล่าหวนคืนฟ้าดิน

ที่กำลังนอนหลับพักผ่อน จู่ๆ ก็หายวับไปไร้ร่องรอย

ระดับสูงของตระกูลที่กำลังเลี้ยงรับรองสหาย ด้านข้างยังมีนางรำ
ระบำเดินสาย จู่ๆ ร่างก็แตกเป็นเศษซากปนเปื้อนลายหายไป

ทานงฉีกำลังแช่น้ำอุ่นในสระอาบน้ำขนาดใหญ่โต ไอร้อนลอย
คลุมเหนือสระ สาวงามสองสามนางแช่อาร่วมด้วย

“ส่งสาวงามที่ข้าพามาในวันนี้เข้ามา” ทานงฉีกำชับ

“ขอรับ คุณชาย”

สตรีชุดหนึ่งสัตรีถูกกุมตัวเข้ามาอย่างรวดเร็ว เมื่อเข้าสู่สระอาบน้ำ
ใหญ่โตโอฬารแห่งนี้ ก็เห็นทานงฉีที่แช่อาบอยู่ในนั้น สองตานางอดรี้น
แดงมิได้ น่าเสียดายบัดนี้พลังฝีมือนางถูกฉีกฉีกตรึง กระทั่งฆ่าตัวตายยัง
ไม่อาจกระทำได้

“เปลี่ยนนางให้เกลี้ยง” สองตาทานถงฉีสาตประกายวาบ ตะโกน
ออกคำสั่ง

เพ็งสิ้นเสียง สีหน้าของทานถงฉีก็แข็งค้าง ร่างแยกชิ้นส่วนโดยไร้
สัมเสียง ก่อนมลายกลายเป็นความว่างเปล่า หายวับไปกลางอากาศ

บรรดาสาวงามที่อยู่ด้านข้างและสตรีในชุดหนังสือต่างตะลึงงัน

ร่างแหลกสลาย หายวับไปแล้วอย่างนั้นหรือ

“มันตายแล้วหรือ ตายแล้วหรือ” สตรีในชุดหนังสือเอ่ยพึมพำ สอง
ตาลอดด้วยน้ำตา

ในชั่วพริบตา ระดับสูงของสกุลทานถงล้วนดับดับโดยไร้สัมเสียง

“ไป” ฉินอวี่นล้วงป้ายไม้สีม่วงเข้มออกมา จากนั้นเร่งอานุภาพ

ห้วงอากาศบิดเบี้ยวผิดรูป ฉินอวี่นก้าวเข้าไปก่อนหายตัวไปไม่เห็น
ร่องรอยแล้ว

เมื่อปรากฏตัวอีกครั้งก็อยู่ท่ามกลางหุบเขาทอดตัวยาวเหยียดสาม
พันลี้

“สมบัตินี้เป็นปรมาจารย์จางหลอมสร้างด้วยมือตนเอง ทำให้ข้า
เขียนกระบี่ขึ้นปุ่ชุนเคลื่อนย้ายมิติได้สิบครั้ง หลังจากนั้นอานุภาพ
ซ่านสลาย นี่เพ็งใช้เพียงครั้งแรก!” ฉินอวี่นมองป้ายไม้สีม่วงเข้มในมือ
มูลค่าเทียบเท่าของวิเศษชั้นล้ำเหนือหนึ่งชั้น ฉินอวี่นเพ็งสีแดงเพียง
ครั้งแรก

เมืองขุนซานมีตระกูลเทพमारสามตระกูลใหญ่ มหาค้ายคาถาปก
ปักเมืองยิ่งอัศจรรย์พิสดาร มีเทพमारสองชั้นพิทักษ์การณ หลังสังหาร
ศัตรูแล้ว จึงต้องเคลื่อนย้ายมิติทันที เพื่อให้มั่นใจว่าจะปกปิดฐานไว้ได้

“ข้าก่จัดระดับสูงของตระกูลทานถงแทบสิ้น มีเพียงส่วนน้อยที่อยู่

ภายนอกรอดพ้นเคราะห์ครั้งนี้พอดี” ฉินอวิ้นชะเง้อมองไปทางเมืองซุน
ซาน “พื้นที่ที่ถูกจำกัด พิมพ์ลักษณะสัญญาณของพวกมันย่อมซับซ้อนสลาย
คาดว่าทั้งเมืองซุนซานคงวุ่นวายขึ้นแล้ว”

“ระดับสูงของตระกูลตายแทบสิ้น เทพมารทาดังต้องกลับมา
สืบสวนแน่นอน” ฉินอวิ้นรอคอยโอกาสนี้ “ข้ารอเจ้ากลับมา!”

ตอน 26 สะบันสิงหารเทพมาร

บัดนี้แม้เป็นยามวิกาล แต่เมืองขุนชานกลับระอุเดือดพล่าน

เนื่องเพราะผู้แกร่งกล้าก่อนนภาต่างพบว่าพิมพ์ลักษณ์สัญญาณ
ของบุคคลระดับสูงแห่งตระกูลทานถงบนป้ายส่งสัญญาณของพวกตนล้วน
ซ่านสลายไป! เหลือเพียงประปรายเท่านั้น

“ระดับสูงของตระกูลทานถงล้วนตายเกือบสิ้นแล้วหรือ” ผู้แกร่งกล้า
ก่อนนภาต่างอกสั่นขวัญผวา ตระกูลทานถงเป็นหนึ่งในสามตระกูลเทพ
มารยิ่งใหญ่ ผู้ใดกล้าลงมืออำมหิต เพียงชั่วขณะ ผู้แกร่งกล้าภายในเมือง
ต่างเร่งรุดเดินทางตัดกลางนภา มุ่งหน้าไปทางจวนตระกูลทานถง

เมื่อพวกเขามาถึง ก็เห็นเงาร่างใหญ่โตลอยคว้างกลางอากาศ สวม
ชุดเกราะสีทอง กระแสปรมาณโอฟารพันลึก

“เป็นเทพมารอวีกู”

“บรรพชนเทพมาร”

ผู้แกร่งกล้าทุกฝ่ายในเมืองขุนชานต่างจดจำได้ รีบถว้ระอย่าง

นอบน้อม

เทพमारอวีกู่ทอดตามองเบื้องล่าง แฝ่ชานอาณาเขตมรรคา ตรวจ
สอบร่องรอยทุกประการอย่างละเอียด

“สังหารชั้นปฤชณมากมายถึงขนาดนี้ อีกทั้งศักดิ์ฐานะของปฤชณ
เหล่านี้ล้วนไม่ธรรมดา เหตุผลต้นกรรมไม่น้อยเลย ฆาตรกรมิใช่เทพमार
แน่นอน” เทพमारอวีกู่เอ่ยพึมพำ “แต่หากมิใช่เทพमार แล้วกระทำได้
อย่างไรกัน เพียงชั่วขณะกำจัดสังหารสิ้น ก่อนนภาสามชั้นฟ้าเป็นไปไม่
ใครได้ว่าจะกระทำได้ หรือฆาตรกรมิใช่มีเพียงผู้เดียว”

“ช่างเถอะ เรื่องนี้พุ่งเป้ามาที่พี่ทานถง ให้พี่ทานถงตรวจสอบเอง
เถอะ” เทพमारอวีกู่รีบถอยทอดเสียงติดต่อเทพमारทานถงทันที

เขาเหมยฮวา

ที่นี่เป็นสถานที่ฝึกบำเพ็ญของเจ้ามารเหมยฮวา เทพमारสังกัด
ของนางส่วนมากก็บำเพ็ญดะที่นี้

ถ้าแห่งหนึ่งบนยอดภูไม้โดดเด่นกลางเขาเหมยฮวา เทพमारทาน
ถงเฝ้ากายฝึกบำเพ็ญในนั้น

“เป็นไปได้อย่างไร...” เทพमारทานถงที่กำลังจำศีลพลันลืมตาขยับ
สีหน้าผกผัน รีบพลิกมือหยิบป้ายส่งสัญญาณออกมา นิ้วหน้าจ้องมอง
ป้ายนั้น “โธ่จึงเป็นเช่นนี้”

เทพमारทานถงมองป้ายส่งสัญญาณอย่างไม่เชื่อสายตา

ศักดิ์ฐานะของเทพमारนั้นสูงส่ง คนในตระกูลที่มีสิทธิ์ติดต่อมันได้
มีเพียงหกคน แต่บัดนี้พิมพ์ลักษณ์สัญญาณของทั้งหกนั้นชานสลายไป
สิ้น!

“ล้วนตายสิ้นพร้อมกันในชั่วพริบตา?” เทพमारทานถงสะท้านวูบ

ในดวงตาเต็มไปด้วยเพลิงพิโรธ “ผู้ใด...ผู้ใดกล้ากระทำเช่นนี้ เป็นผู้ใด”

พลันได้รับสัญญาณอย่างรวดเร็ว เทพมารทาทองเร่งอำนาจพาไปยังสัญญาณ กลางอากาศปรากฏภาพจำลองของเทพมารอวีกู

“พี่ทานอง” เทพมารอวีกูเอ่ยปาก “คาดว่าท่านล่วงรู้เรื่องราวแล้ว”

“เรื่องเป็นอย่างไรกันแน่ ตระกูลทานองของข้าตายไปก็มากน้อยแล้วกันแน่ ฆาตกรเป็นผู้ใด” แววเดือดแค้นเคืองขุนขานในดวงตาเทพมารทาทอง

“เมื่อครู่ข้าลองตรวจสอบดูแล้ว ระดับสูงในตระกูลที่อยู่ภายในจวนล้วนตายสิ้น ทั้งหมดถูกสังหารไปหนึ่งร้อยห้าคน” เทพมารอวีกูรายงาน “ร่างล้วนแหลกสลายมลายหายไปพร้อมกันในชั่วขณะ อื่นใดนั้นข้าตรวจสอบออกมาไม่ได้แล้ว”

“หนึ่งร้อยห้าคน? และอยู่ภายในจวนตระกูลข้า? ค่ายคาถาในจวนถูกทำลายทั้งอย่างนี้หรือ ต้องมีเทพมารอยู่เบื้องหลังแน่นอน ต้องมีเทพมารบงการเป็นแน่!” เทพมารทาทองเดือดแค้นหาใดเปรียบ “อวีกู เจ้าช่วยข้าจับตา บัดนี้ห้ามผู้ใดเข้าออกในตระกูลข้า ทั้งเมืองขุนขานก็ห้ามผู้คนเข้าออก ข้าเร่งรุดกลับไปตอนนี้ อยากเห็นหน้าผู้ใดกันแน่ลงมือกับตระกูลทานอง”

“ได้ เช่นนั้นก็รอพี่ทานองแล้ว” เทพมารอวีกูพยักหน้า มันเองก็คาดเดาได้ว่าพัวพันใหญ่หลวง ดังนั้นจึงไม่อยากเกี่ยวข้องมากนัก บรรดาเทพมารล้วนเห็นแก่ตัวยิ่งนัก เรื่องไร้ผลดีย่อมไม่กระทำ

ฉินวันเหินอายุดำมุ่งไปทางเมืองขุนขาน เนื่องจากเคลื่อนย้ายมิติได้ถึงสามพันสี่ บัดนี้จึงเห็นทะยานช่องข้าไม่เร่งร้อน

อีกไม่กี่ลี้ก็จะถึงเมืองขุนขาน พลันดวงตากลางหว่างคิ้วเบิกขึ้น

จักขุอสนีมองไปทางเมืองขุนซาน เพียงปราดเดียวก็เห็นภายใน
จวนตระกูลทานถง เทพमारผิวแดงหม่นรูปร่างใหญ่โตตนหนึ่งกำลังตวาด
ลูกสมุนอย่างเดือดดาลพลางกำชับให้ตรวจสอบสถานการณ์

“เทพमारทานถง ปรูดปราดฉับไวยิ่ง ข้าเพิ่งเดินทางมาได้สองพัน
กว่าลี้ มันกลับเร่งรุดจากเขาเหมยฮวาซึ่งอยู่ห่างไปหมื่นลี้กลับมาถึงเมือง
ขุนซานแล้ว”

ฉินอวี่นยิ้มเล็กน้อย เขาไม่เร่งร้อน เหาะเหินเชื่องช้าด้วยความเร็ว
ของเขตชั้นก่อนนภาสามชั้นฟ้าธรรมดาสามัญต่อไป

เหาะเหินไปพลาง สำนวญหลายร้อยลี้รอบเมืองขุนซานอย่างพินิจ
พิเคราะห์ไปพลาง

“อิมมี จ้าวमारเหมยฮวามีได้มาด้วย ก็ถูกต้อง เพียงชั้นปฏุชนตาย
ไปเท่านั้น จะสะท้านสะเทือนเทพमारได้อย่างไร” ฉินอวี่นเพิ่มพ้ำ

ไม่นานก็เหินผ่านระยะทางพันลี้

“ถึงแล้ว”

ฉินอวี่นลอยคว้างกลางอากาศ ทอดตามองเมืองที่อยู่เบื้องล่างตรง
หน้า เบิกจักขุอสนีขึ้นอีกครั้ง สังเกต “เหยื่อ” ของตนอย่างละเอียด

ภายในจวนตระกูลทานถง

“เฮ้อ มิรู้ว่ตระกูลทานถงล่วงเกินผู้ใดเข้า เพียงชั่วขณะแทบสิ้น
ตระกูล บัดนี้ให้พวกเราไปตรวจสอบ จะตรวจสอบอย่างไรเล่า เพียงลอง
คิดดูก็คาดเดาได้ ผู้ที่กล้าเล่นงานตระกูลทานถงย่อมมีเทพमारอยู่เบื้อง
หลัง ไหนเลยพวกเราจะล่วงเกินได้” ผู้แกร่งกล้าก่อนนภาสองคนเดินเคียง
กันมา หนึ่งในคือเค่อซิง* อาวุโสเขตชั้นก่อนนภาสามชั้นฟ้า อีกหนึ่งคือ

* ผู้สวามีภักดีจากต่างถิ่น

อ้อไหลวหัวหน้าผู้คุ้มกัน

อ้อไหลวก็อยู่ในเขตชั้นก่อนนภาสองชั้นฟ้าระดับสุดยอด

‘เทพมารต่อสู้กับเทพมาร พวกเราสืบสวนไปตามคำสั่งเถอะ’

อ้อไหลวถ่ายทอดเสียงบอก ‘ท่านพี่หวาง จะกล่าวไปพวกเรานับว่าโชคดีที่อาศัยนอกจวน! หากพักภายในจวน ไม่น่าจะถูกสังหารไปแล้ว’

‘ถูกต้อง’ เค่อชิงอาวุโสพยักหน้าต่อเนื่อง ถ่ายทอดเสียงว่า ‘เค่อชิงอาวุโสอีกสองคนที่อยู่ภายในจวนก็ถูกสังหารหมด ระดับอาวุโสอย่างข้าถูกสังหารแน่นอน แต่ระดับผู้คุ้มกันอย่างเจ้าอาจได้รับการยกเว้น’

ทั้งสองต่างขลุ่ยทั้งๆ ที่มิได้เหินเหิน

ทั้งสองต่างสวามิภักดิ์ต่อตระกูลเทพมาร ฟิงพาร่มเงา ได้รับประโยชน์ดีมากมายจากเทพมาร

แต่ในหมู่เทพมารเองต่างแก่งแย่งชิงดีทางแจ้งต่อสู้ทางลับ บางครั้งต่อสู้บ้างคลั่ง ครั้งนี้นับว่าสัมผัสได้แล้ว

“เอ๊ะ?” ทันใดนั้นสีหน้าของทั้งคู่ต่างแปรเปลี่ยน

พลังงานน่าประหลาดพรึบพรึงสายหนึ่งครอบคลุมโดยรอบหลายสิบลี้ ทั้งคู่ต่างไม่อาจขยับเขยื้อน กันบึ้งแห่งหัวใจเต็มไปด้วยความหวาดกลัว

“เทพมาร! มีเทพมารมาอีกตนแล้ว! ยิ่งกว่านั้นมาด้วยเจตนาร้าย” เค่อชิงอาวุโสหันมาสบตาอ้อไหลว สองตาเต็มไปด้วยความหวาดหวั่น

ในตอนนี้อย่าง

เทพมารทานถงและเทพมารอวี่กู่กำลังสนทนากันในโถงกลางแห่งหนึ่ง สีหน้าเทพมารทานถงยิ่งพิโรธเดือดดาล

“ขอเพียงตรวจสอบออกมาได้ ข้าจะตอบแทนมันอย่างสาสม!” เทพมารทานถงขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

เทพमारอวิฏ์เอ่ยพลอบ “พี่ทานถง มันกระทำได้เพียงวิธีหลบๆ ซ่อนๆ เกรงว่าพลังฝีมือต่อสู้ซึ่งหน้าไม่สู้ท่าน”

ทันใดนั้นอาณาเขตมรรคาของฉินอวิ้นแผ่คลุมมาถึง!

อาณาเขตมรรคาพลันบดขยี้อาณาเขตมรรคาของเทพมารทานถง ที่แผ่ชานออกตรวจสอบ เสียงระเบิดดังปัง!

“ແ່แล้ว! อาณาเขตมรรคากล้าแข่งกว่าข้ามาก”

เทพมารทานถงและเทพमारอวิฏ์ตระหนกสะท้อน

อาณาเขตมรรคาปะทะกัน แยกแยะระดับสูงต่ำของเขตชั้นได้ง่ายดาย หากเขตชั้นของทั้งสองฝ่ายห่างกันไม่มาก ยังพออาศัยสมบัติวิชาฝึกบำเพ็ญและประสบการณ์ต่อสู้กันสักตั้ง หากเขตชั้นห่างชั้นกันมาก ผลลัพธ์ย่อมไม่จำเป็นต้องเอ่ยถึงให้มาก

ทั้งสองรีบแยกย้ายไปคนละทิศละทาง พุ่งสวอบออกนอกโถง คิดหนีเอาตัวรอด

แต่ฉินอวิ้นที่ลอยคว้างกลางฟ้า ขณะแผ่ชานอาณาเขตมรรคาก็ปล่อยกระบี่เหินออกสองเล่มด้วย

กระบี่เหินทะยานหน้าหลังตามติด โฉบพุ่งลงเบื้องล่าง

ความเร็วกระบี่เหินฉับไว พุ่งปราดมาถึงโถง สองเทพमारชนกระแทกผนังโถงหวังใช้เป็นทางหลบหนี เสียงดังพลั๊ก!

สองเทพमारหันไปมองเบื้องบนปราดหนึ่ง เห็นฉินอวิ้นในชุดขาวลอยคว้างเหนือฟ้า

เนื่องเพราะอาณาเขตมรรคาสกัดขัดขวาง พวกมันไม่อาจตรวจสอบกระแสปราดของฉินอวิ้น ได้แต่วินิจฉัยจากอาณาเขตมรรคา บุรุษชุดขาวน่าจะเหนือชั้นกว่าพวกมัน

“พวกข้าไว้ซึ่งความแค้นกับเจ้า เหตุใดคิดสังหารพวกข้า”

“ไว้ชีวิตด้วย ทุกอย่างล้วนตกลงกันได้”

พวกมันคิดถ่ายถอดเสียงแก่กัน พลันสองกระบี่เหินแฉลบพรวด
ดังหมอกพริ้วสองสายมาถึงเบื้องหน้าสายตา

“หนาวเหลือเกิน” เทพมารทานถงรู้สึกหนาวยะเยือกไปถึงกระดูก
ชั้นเกล็ดน้ำแข็งเกาะทั่วร่าง อวัยวะภายในและโลหิตล้วนจับเป็นน้ำแข็ง
ความฉับไวลดลงฮวบฮาบ ความเร็วของส่วนที่จับตัวเป็นน้ำแข็งเหลือไม่
ถึงหนึ่งในสิบส่วนของก่อนหน้า

ทันใดนั้นกระบี่เหินพุ่งเสียบทะลุกะโหลก ดวงตาเทพมารทานถง
เบิกโพลง

เทพมารทานถงสิ้นชีพ!

บรรดาเทพมารแม้สั้ประยุทธ์กันดุเดือดรุนแรง แต่ผู้อ่อนแอเย๋อม
ไม่กล้าท้าทายผู้แกร่งกล้า เทพมารทานถงถึงตายแล้วก็ไม่รู้ว่าตนเองล่วง
เกินบุรุษชุดขาวนำหวาดกลัวผู้นี้ที่ใด อีกฝ่ายถึงสังหารตน

เทพมารทานถงยังพอมีสติ แม้จับตัวเป็นน้ำแข็งยังพอเคลื่อนไหว
ได้บ้าง

แต่เทพมารอวิภูที่อ่อนด้อยกว่า กลับจับตัวเป็นน้ำแข็งสลักโดยสิ้น
เชิง สติสัมปชัญญะเลือนราง

ท่ามกลางความมึนงง แสงกระบี่ดังหมอกพริ้วมาถึงตรงหน้า

“ไม่เคยพบเห็นกันมาก่อน ไฉนจึงสังหารข้า” เทพมารอวิภูคิดได้
เพียงเท่านั้น จากนั้นก็ดำดิ่งสู่ความมืดมิด ขนาดใกล้ตายก็ยังไม่รู้ว่าถูก
แค้นกับอีกฝ่ายที่ใด

มันกลับไม่ทราบว่าเป็นาหมายของฉินอวินคือเทพมารทานถง มัน
ติดร่างแหถูกสังหารไปด้วย

ในเมื่อฉินอวินมีโอกาสดังกล่าวเทพมาร แน่่อนว่าไม่อาจใจอ่อน

ตอน 27 กุญมือวิเศษชิ้นสุดท้าย

ฉินอวิ้นทอดตามองสองซากศพตั้งน้ำแข็งสลัก สายตาหยุดที่มือซ้ายของเทพมารทานกงซึ่งสวมถุงมือวิเศษสีทองข้างนั้นอยู่พอดี คั่นต้องปกปักรักษาตรวจจับอยู่พักหนึ่งจนมั่นใจว่าถุงมือข้างนั้นเป็นวัตถุที่เขาต้องการ

“ได้ครองสมบัติแล้ว” ฉินอวิ้นยิ้มเล็กน้อยพลงพลิกมือ ภาพสองโลกปรากฏขึ้น สองซากเทพมารลอยสวบเร็วรี่ก่อนหดขนาดเข้าสู่กลางภาพสองโลก

“ไป” หยิบป้ายไม้สีม่วงออกมาโดยไม่ลังเล เคลื่อนย้ายมิติอีกครั้ง ทะลุมิติห่างออกไปสามพันกว่าลี

ทันทีที่ฉินอวิ้นจากไป อาณาเขตมรรคาก็จางหาย ผู้แกร่งกล้าที่ถูกอาณาเขตมรรคาคบคลุมต่างรู้สึกว่างเปล่าการนำหาวาดหัวนซ่านสลายไปแล้ว ทว่าภายในใจพวกมันยังคงตระหนกสะท้าน เนื่องจากต่างมองเห็นว่าทางโง่งกลางระเบิดแตกเป็นเสี่ยงๆ กรวดหินดินทรายปลิวว่อนจนฟ้ามืดมัว ไม่อาจเห็นสถานการณ์โดยละเอียดอย่างชัดเจน

แม้แต่เน้อย

เงาร่างหลายสายพุ่งสวไปยังบริเวณนั้น เพียงทว่าบัดนี้โงกงกลางกลายเป็นซากปรักหักพังแต่แรกแล้ว โดยรอบหลงเหลือเพียงสภาพน่าหวาดหวั่นขวัญผวา พื้นดินสิ่งปลูกสร้างจับตัวเป็นน้ำแข็ง และเพียงแผ่วเบาพลันสลายเป็นผุยผงทันที

“เกิดอันใดขึ้น” ต่างคนต่างตะลึงพริ้งเพริด

“พิมพ์ลักษณ์สัญญาณของบรรพชนเทพมารชานสลายแล้ว” ลูกหลานผู้หนึ่งซึ่งเป็นระดับแกนกลางของตระกูลทานถงและเป็นหนึ่งในไม่กี่คนของระดับสูงในตระกูลที่โชคดียืดชีวิตเอื่อยขึ้น

หากเทพมารทานถงต้องการพบตัว จะส่งสัญญาณเรียก เพียงแต่ครั้งนี้ พิมพ์ลักษณ์สัญญาณของบรรพชนเทพมารกลับชานสลายไปแล้ว

ไม่เพียงลูกหลานของตระกูลทานถง กระทั่งระดับสูงของตระกูลอวี้กู่ก็พบว่าพิมพ์ลักษณ์สัญญาณของบรรพชนเทพมารตระกูลตนชานสลายไปแล้ว เปรียบดังฟ้าผ่ากลางวันแสกๆ!

เทพมารทั้งสองรู้จักมักจี่สหายเป็นจำนวนมาก ถึงขั้นเกี่ยวข้องกับผู้แกร่งกล้าบางส่วนและมีสัมพันธ์กับวิหารวันเซียง

เมื่อพิมพ์ลักษณ์สัญญาณของทั้งคู่ชานสลาย ขว่าย่อมแพร่สะพัดฉับไว

เทพมารทานถงและเทพมารอวี้กู่ตายในเมืองซุนซาน กระทั่งซากศพก็เสาะหาไม่พบ ขวายนี้อะท้านสะเทือนเขาเหมยฮวา จ้าวมารเหมยฮวาพิโรธเดือดดาล ออกคำสั่งให้สืบสวนขึ้นเด็ดขาดทันที

เพียงแต่ไม่ว่าจะสืบสวนอย่างไรล้วนไม่อาจสืบได้ว่าฆาตกรคือผู้ใด ทุกฝ่ายอิทธิพลต่างเพ่งความสนใจต่อเรื่องนี้ ต่างล้วนรู้ว่ากระบวน

ท่าที่ฆาตกรสำแดงทำให้ทั่วบริเวณจับตัวเป็นน้ำแข็ง อุณหภูมิลดลง
เฉียบพลัน

หลังฉนวนวิเศษหุ้มมิติดำไกลสามพันลี้แล้ว ก็เหินวายุดำเดินทาง
ด้วยความเร็วของเขตชั้นก่อนนภาสามชั้นฟ้ามาอีกสองพันลี้ ถึงพบภูเข
ไร้ผู้คนลูกหนึ่งก่อนร่อนลง

เพียงพลิกมือ โยนภาพสองโลกออก คลุมทั่วเขาลูกนี้

จากนั้นปล่อยสองซากเทพมารที่จับตัวเป็นน้ำแข็งออกมา เพียง
กวักมือ เก็บถุงมือของวิเศษจากซากศพของเทพมารทันท่วงที

“เป็นถุงมือชิ้นนี้” ฉนวนวิเศษกำถุงมือวิเศษ ตรวจจับด้วยคั่นมองปก
ปักหทัย มันใจไร้ข้อสงสัย “บัดนี้ได้ถุงมือวิเศษมาหนึ่งข้าง ยังเหลืออีก
หนึ่งข้าง”

ฉนวนวิเศษยึดถุงมือวิเศษข้างนั้นเข้าไปในถุงจักรวาล จากนั้นเริ่มตรวจ
สอบซากศพอย่างละเอียด

“ไม่เร่งร้อน ดูก่อนว่าเทพมารสองตนนี้มีสมบัติใดบ้าง ไม่แน่ว่า
โชคดีได้รัตนศักดิ์สิทธิ์ก็เป็นได้”

เสียเวลาไปชั่วตีมหาหนึ่งจอกก็พลิกคั่นจนทั่ว

“ยากจนเสียจริง! มิใช่ยากจนธรรมดา อาจเป็นเพราะจำนวนเทพ
มารมีมาก อีกทั้งไม่ถนัดชำนาญหลอมสร้างของวิเศษ ทำให้สมบัติของ
พวกมันน้อยกว่าสำนักเต๋าพุทธระดับชั้นเดียวกัน”

ฉนวนวิเศษส่ายหน้า ดีชั่วตนหนึ่งก็เป็นถึงเทพมารสองชั้นฟ้าระดับสุด
ยอด อีกหนึ่งตนเป็นเทพมารสองชั้นฟ้า สมบัติของทั้งสองตนรวมกัน หัก
ถุงมือของวิเศษออกแล้ว พอๆ กับเจ้าวังมั่งกรด้าและราชามารหน้าหยก
สองตนรวมกัน ทั้งๆ ที่สองตนนั้นเพียงเขตชั้นจิตเอกะหนึ่งชั้นฟ้าระดับ

สุดยอดเท่านั้น

โลกต่ำดู กล่าวถึงจำนวนผู้แกร่งกล้ายังมีมากกว่าโลกต่ำของ
ฉินอวิน

แต่หากกล่าวถึงการหลอมสร้างอาวุธของวิเศษ ในสภาพปรกติ
สามารถสรรค์มัตรวมกันยังมีผู้เชียนสรรค์ของสำนักเต้าสักคน!

โลกต่ำขางสมัยบรรพกาลมีรัตนศักดิ์สิทธิ์น้อยมาก

แต่ถึงปัจจุบันนี้ เขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอดทั่วไปล้วน
ครองรัตนศักดิ์สิทธิ์ในมือ จักรพรรดิมนุษย์ ประมาจารย์จางและบรรพชน
ผู้เฒ่าสกุลไปต่างครอบครองสมบัติมากมาย

“ข้าเองก็ไม่อาจโลภมาก ถึงอย่างไรก็ได้ครองงูมีวิเศษแล้ว”

ฉินอวินหยิบถุงจักรวาลขึ้น เก็บสมบัติตรงหน้าทั้งสิ้นเข้าไป เพียง
แต่อดบ่นพึมพำมิได้ “ทว่าเทพมารก็ช่างยากจนไปสักหน่อยเสียจริง”

เก็บภาพสองโลก ฉินอวินแปลงร่างเป็นเฟิงหลางอวิน เห็นวายุดำ
ออกเดินทาง

“ต่อไปก็เป็นงูมีวิเศษชิ้นสุดท้ายแล้ว ขึ้นนี้อาจจะยุ่งยากสัก
หน่อย เจ้าของมันเป็นเทพมารสามชั้นฟ้าตนหนึ่ง”

ฉินอวินตรึงตรอง ง่ายก่อนค่อยยากทีหลัง ที่ง่ายคือล่อลวงเทพ
มารทานถงออกมา จากนั้นกำจัดมันทิ้งอย่างง่ายดายสบายมือ ทั้งฉวย
โอกาสกำจัดเทพมารอีกตนด้วย

“เทพมารสามชั้นฟ้า กล่าวถึงพลังฝีมือแม้แกร่งกล้ากว่าข้า แต่จะ
สังหารมัน ปรกติแล้วคงเสียเวลานั่นนาน หากเสียเวลานานเกินไป ที่นี้
เป็นโลกต่ำดู ทุกหนแห่งล้วนเป็นศัตรู หากมารสวรรค์เร่งรุดมาถึง ข้าก็
จบเห่แล้ว”

ฉินอวินกระจำง้างในจุดนี้

“จำเป็นต้องรวดเร็ว! เครื่องหีที่มีน้ำเต้ากระบี่ถ้ำฟ้า อาศัยของวิเศษนี้ข้ามันแน่ใจว่าจะสังหารมันได้ในเวลาอันสั้น” ฉินอวินวางแผนการ

“แม้ต้องกรอกรังสีกระบี่เป็นเวลาหนึ่งปีถึงสำเร็จได้หนึ่งครั้ง แต่อานุภาพยิ่งใหญ่นัก ยามคับขันมีประโยชน์อย่างยิ่ง ประมาจารย์จางขายให้ข้าด้วยมูลค่าของวิเศษชั้นล้ำเหนือ นับว่าขายให้ราคาถูกแล้ว มูลค่าที่แท้จริงของมันไม่เป็นรองรัตนศักดิ์สิทธิ์หนึ่งชิ้น ทว่าก่อนขายให้ประมาจารย์จางก็แจ้งล่วงหน้าแล้วว่ามิเพียงเขียนกระบี่เท่านั้นที่ใช้ได้ จึงขายให้ราคานี้ เพียงแต่ผู้ใดกันหลอมสร้างของวิเศษที่มีเพียงเขียนกระบี่เท่านั้นที่ใช้ได้”

ฉินอวินบังเกิดข้อสงสัยมากมาย

เห็นทะยานมาตลอดทาง เป็นระยะทางสองหมื่นกว่าลี้

“เมืองชวีจิง?” ฉินอวินยืนเหนือวายุดำ ดวงตาแนวดิ่งเบิกขึ้นที่หว่างคิ้วทอดตามองเมืองชวีจิงซึ่งอยู่ห่างออกไป

“ถูกมือขึ้นสุดท้ายอยู่ในมือเทพมารชวีจิง จากข้อมูลของวิหารวามเซียง ส่วนมากมันอาศัยในเมืองชวีจิง”

จักษุสนี่มองเห็นในระยะไกล

เมืองชวีจิงเป็นเมืองใหญ่เก่าแก่โบราณ ประชากรเกินห้าร้อยหมื่น แม้มีตระกูลเทพมารตระกูลเดียวปกครองเมืองนี้ แต่เทพมารชวีจิงเป็นเทพมารสามชั้นฟ้า ทรงอานุภาพน่ายำเกรงสุดแสน

“มองเห็นแล้ว”

ฉินอวินบุตรอยั้ม เขา “มองเห็น” อย่างกระจ่างชัดตา ภายในเมืองใหญ่แห่งนั้น ภายในหอฝึกบำเพ็ญซึ่งปิดสนิทแห่งหนึ่ง เทพมารชวีจิงนั่งขัดสมาธิ สามเขางอโจงอกบนครีษะ รังสีมารท่วมท้น ฉินอวินได้ข้อมูล

เทพมารของโลกนี้จากวิหารว่านเซียงแต่แรกแล้ว เพียงปราดเดียวก็จำได้ว่ามันคือเทพมารชวีจิ้ง

‘ดีมาก ทั้งเมืองมีเพียงเทพมารชวีจิ้ง ไม่มีเทพมารตนอื่นรบกวนข้า’ ฉินอวินพยักหน้าเงิบๆ ‘มีน้ำเต้ากระบี่ถ้าฟ้าก็มั่นใจว่าจะสังหารมันได้ในเวลาอันสั้น’

ครึ่งชั่วยามหลังจากนั้น

บุรุษสยายผมสะพายดาบที่หว่างเอวปรากฏตัวในตรอกเปลี่ยวร้างสายหนึ่ง ยิ้มมองตนเองก่อนสาวเท้าเดินเชื่องช้าออกไป เข้าใกล้หอฝึกบำเพ็ญลีลาที่เทพมารชวีจิ้งกำลังบำเพ็ญตะบอย

“ห่างกันไม่ถึงสิบลี่ ไฉนคันท้องปุกปักหทัยตรวจจับอันใดไม่ได้แม้แต่ร้อย” ฉินอวินนึกฉงน “เป็นเพราะถุงมือวิเศษนั้นถูกเก็บจางจนสกัดขวางการตรวจจับหรือ แต่ถึงต่อให้จัดวางถุงมือวิเศษในถ้ำฟ้า คันท้องปุกปักหทัยก็ตรวจจับได้”

ฉินอวินสาวเท้าประชิดเข้าไปเรื่อยๆ

เก้าลี่ แบลลี่ ห่าลี่...

ถึงท้องถนนนอกจวนหุหฺราแห่งหนึ่งอย่างรวดเร็ว ที่นี่ห่างจากหอฝึกบำเพ็ญของเทพมารชวีจิ้งไปเพียงหนึ่งลี้กว่าเท่านั้น

“ตรวจจับไม่ได้” สีหน้าของฉินอวินไม่น่าดูชม

เขาสาวเท้าเดินไปเรื่อยๆ ในที่สุดก็วนรอบจวนใหญ่โตมโหฬารของเทพมารชวีจิ้งโดยไม่รู้ตัว

แต่ว่า...

คันท้องปุกปักหทัยตรวจจับสิ่งใดไม่ได้เลย

“หรือว่าถุงมือวิเศษข้างนั้นไม่ได้อยู่ที่ตัวมัน” ฉินอวินสะท้อนวูบ “ข่าวจากวิหารว่านเซียงเกิดข้อผิดพลาดหรือ”

ตอน 28 สืบแสวง

ฉินอวี่นเดินเข้าเหลาสู่ราริมทาง สั่งกับแกล้มสองอย่างและสุรา
หนึ่งกา

ดื่มสุราไปพลางขบคิดไปพลาง

‘เทพमारขวีจั้งคิดซ่อนสมบัติ ถ้าไม่นำติดตัวก็วางไว้ที่สำคัญใน
บ้าน’ ฉินอวี่นตรึกรตรอง ‘แต่จวนของมันอยู่ภายในเมือง ข้าเดินวนทั่ว
เมืองแล้ว มันใจว่าไม่มี บนตัวมันก็ไม่มี! เช่นนั้นความเป็นไปได้มาก
ที่สุด...ก็คือตกไปอยู่ในมือเทพमारคนอื่นแล้ว’

ฉินอวี่นสันนิษฐาน ‘มันเป็นเทพमारสามชั้นฟ้า ผู้แกร่งกล้าคนอื่น
คิดแย่งชิงสมบัติก็ไม่ง่ายตายขนาดนั้น วิหารว่านเซียงให้ข้อมูลผิดพลาด
เช่นนั้นน่าจะเป็นการซื้อขายทางลับ’

‘ถูกมือวิเศษ...มันขายให้ผู้ใดไป’ ฉินอวี่นพิจารณา ‘แม้อำนาจ
ของถูกมือวิเศษธรรมดาสามัญอย่างยิ่ง แต่ถึงอย่างไรก็เป็นส่วนหนึ่งของ
เกราะเทพตัจฉิน เทพमारขวีจั้งน่าจะไมกล้าขายให้กลุ่มอิทธิพลอื่น หรือ

ต่อให้ขายไปก็ต้องได้รับความเห็นชอบจากเจ้ามาร'

'หากขายให้กลุ่มอำนาจอิทธิพลอื่นและต้องผ่านการเห็นชอบจากเจ้ามาร เช่นนั้นก็มิใช่ความลับ วิหารว่ำนเชียงสมควรล่วงรู้ เช่นนั้น สิบมีแปดเก้าเป็นการแลกเปลี่ยนซื้อขายในสังกัดของเจ้ามารพันตา!'

ฉินอวินดื่มสุราไปเสียบๆ

'ถึงขั้นอาจอยู่ในมือเจ้ามารพันตาแล้วก็เป็นได้'

อันที่จริงต้องการตรวจสอบว่าถุงมือพิเศษข้างนั้นตกอยู่ในครอบครองของผู้ใดยังมีอีกหลายวิธี

วิธีที่ง่ายที่สุดและโง่เขลาที่สุดก็คือสอบถามจากวิหารว่ำนเชียง! หากวิหารว่ำนเชียงคิดตรวจสอบอย่างละเอียด ย่อมกระทำได้ เพียงทว่าฉินอวินเพิ่งสั่งหารเทพมารทานถงและเทพมารอวิ๋กู่ หากใช้ฐานะของเฟิงหลงอวินสอบถามร่องรอยของถุงมือพิเศษอีกข้างจากวิหารว่ำนเชียง ขอเพียงวิหารว่ำนเชียงไม่โง่เขลา ย่อมคาดเดาทุกอย่างได้

ยังมีวิธีอื่นอีก อย่างเช่นวิธี "แหวกหญาไห้งูตื่น" เป็นอาทิ...

ทว่าวิธีเหล่านี้ ฉินอวินย่อมไม่เลือกใช้

มาถึงโลกที่เต็มไปด้วยศัตรูทุกหนแห่งจำเป็นต้องระมัดระวัง ฉินอวินเลือกวิธีที่ดูเหมือนยุ่งยากแต่ก็ปลอดภัยที่สุด

"ทั้งโลกด้าฉู เทพมารทั้งสิ้นเกือบสองร้อยตน อาศัยคั่นค่องปกปักหทัยตรวจจับทั้งโลกนี้หนึ่งเที่ยว เพียงหนึ่งเดือนก็เพียงพอแล้ว" ฉินอวินเพิ่มพ้ำ วิธีของเขาคือไล่ตรวจจับไปที่ละตน เพราะจำนวนเทพมารก็มีใช้มากมายอันใด

"แน่นอนว่าความเป็นไปได้มากที่สุดคืออยู่ในบริเวณพื้นที่ของเจ้ามารพันตา"

ได้สังกัดของจำมารพันตามีเทพมารทั้งสี่สองร้อยหกตน

ฉินอวินกำหนดเส้นทางตรวจสอบจากระยะทางไกลไกลและความสูงต่ำของพลังฝีมือ ก่อนเริ่มตรวจสอบไปตามแผนการ

“ไม่มี”

“เทพมารตนนี้ไม่มีฤทธิ์พิเศษ”

เหินทะยานข้ามหมู่เขา ตรวจสอบถ้าเทพมารกลางหุบเขา

“ตนนี้ก็ไม่มี”

ตรวจสอบแล้วก็วาดตัดกลางอากาศเหนือเมืองแห่งหนึ่ง

ตรวจสอบไปที่ละแห่ง

“แห่งที่หกแล้ว” ฉินอวินเหินวายุดำทะยานกลางเมฆหมอก ก้มมองกลุ่มสิ่งปลูกสร้างสูงๆ ต่ำๆ ทอดตัวเป็นแนวยาวไปตามยอดเขาไกลออกไป เนื่องจากเป็นสำนักเทพมาร หากหยุดอยู่กลางอากาศเหนือสำนักร้อยจิ้ง เกรงอีกฝ่ายจะคิดว่าเป็นการทำหายอย่างหนึ่ง! แต่เพาะเหินกลางอากาศผ่านไปผ่านมา ก็เป็นเรื่องปกติธรรมดาแล้ว

ภูผานั้นเดิมสูงลิบ ชั้นเมฆหมอกห่างจากเป้าหมายเบื้องล่างประมาณห้าทกสี่

ฉินอวินเหินวายุดำอย่างใจเย็น

ทันใดนั้น คันฉ่องปกปักหทัยที่ซ่อนตรงแผงอกตรวจจับแรงดึงดูดที่ส่งจากกลางหมู่เขาเบื้องล่างได้ คันฉ่องปกปักหทัยสันสะเทือนเล็กน้อย มีที่ท่าจะพุ่งทะยานเข้าใส่

“เฮ้?” ฉินอวินนึ่วหน้า เหินวายุดำกลางเมฆหมอกต่อไป ยิ่งเข้าใกล้เป้าหมายเบื้องล่าง แรงดึงดูดยิ่งเพิ่มพุ่งพรวด

“อยู่ข้างล่างนั่นเอง ฤทธิ์พิเศษข้างนี้ผู้อยู่ในมือเทพมารजू” ไร้แวว

ยินดีใดๆ ทั้งสิ้นบนใบหน้าของฉินอวี่น “เทพมารเขตชั้นจิตเอกะสามชั้น
ฟ้าตนหนึ่ง อยู่ในวังของมัน ข้าจะต่อกรกับมันอย่างไร”

ฉินอวี่นเห็นทะยานต่อไป ค่อยๆ ห่างจากตรงนี้ไปเรื่อยๆ

หลังไกลออกไปพ้นกว่าลี ก็โฉบลงกลางเขาสีกแห่งหนึ่ง เหยียด
แขนโยนภาพสองโลกออกครอบคลุมทั้งเขาสีกแห่งนั้น

เขาชะเง้อมองไกลไปทางเหนือ ดวงตาแนวดิ่งเปิดขึ้นที่กลางหว่าง
คิ้ว

ห่างไปพ้นกว่าลี

จักขุอสณิลอบสอดส่องถ้ำของเทพมารจี๊อู๋

เทพมารจี๊อู๋นั่งขัดสมาธิหน้าเตาขนาดใหญ่ ลูกไฟแตกดังเปรียะ
ประได้เตา

“ค่อยยังชั่ว” เห็นสีหน้าเทพมารจี๊อู๋ไม่ผกผันแต่อย่างใด ฉินอวี่น
ถอนหายใจอย่างโล่งอก “มันยังตรวจจับฟ้าดินโดยรอบไม่กล้าแข็งพอ จึง
ตรวจจับการสอดส่องของข้าไม่ได้”

แม้สอดส่องตรวจตราด้วยจักขุอสณิลจะสูงส่งกว่าอาณาเขตมรรคา
แต่ยังคงมีโอกาสถูกจับได้!

หากอีกฝ่ายเก่งกาจด้านควบคุมฟ้าดิน แปลงเป็นถ้ำฟ้าได้เพียงชั่ว
ฉู่คิด ย่อมจับการสอดส่องตรวจตราได้

“ก็ถูกต้อง เทพมารส่วนมากฝึกสังขาร เขตชั้นโดยทั่วไปจึงต่ำกว่า
สำนักพุทธเต๋า อย่างทวดฉู่ตั้นนั้นก็เด่นชัดว่าอ่อนด้อยกว่าข้าหนึ่งขั้น” ฉิน
อวี่นพึมพำ

ยุคแรกเริ่มในสมัยบรรพกาล เทพมารและอสูรเทวามันถึงขั้นสาม
ชั้นฟ้า แต่เขตชั้นโดยทั่วไปยังต่ำอย่างมาก เขตชั้นของเทพมารในโลก

ต่ำดูเมื่อเทียบกับผู้บำเพ็ญตบะในโลกต่ำซางของฉินอวี่นยังด้อยกว่าเล็กน้อย ต่างกันไม่มาก

“ข้าแกร่งกลักว่ามันอย่างมีขีดจำกัด แม้อาศัยน้ำเต้ากระบี่ถ้าฟ้าก็ไม่อาจสังหารมันในเวลาอันสั้น” ฉินอวี่นกระจ่างในจุดนี้

อีกฝ่ายอยู่ในรั้งเดิม คาดว่าค่ายคาถาในรั้งคงแข็งแกร่งยิ่งนัก

“ทำอย่างไรดี”

ฉินอวี่นทอดตามองไกล อับจนหนทางในชั่วขณะ

แต่หลังจากจ้องมองไปสักพัก ฉินอวี่นก็ต้องประหลาดใจ

“หืม? เทพมารชวีจิ้ง?”

เทพมารชวีจิ้งถึงกับมายังรั้งของเทพมารจี้ฮู

“พี่จี้ฮู ท่านต้องการพบข้าด้วยเรื่องใด” เทพมารชวีจิ้งสอบถาม

“น้องชวีจิ้ง” ใบหน้าเทพมารจี้ฮูเต็มไปด้วยรอยเหี่ยวย่น นั่งลงแล้วเอ่ยว่า “เทพมารทานถงและเทพมารอวี่งูได้สังกัดของจ้าวมารเหมยฮวาล้วนตายสิ้นแล้ว เรื่องนี้เจ้าคงได้ยินแล้วกระมัง”

“ได้ยินแล้ว บัดนี้ยังหาตัวฆาตกรไม่พบ” เทพมารชวีจิ้งถอนหายใจเอือก “ได้ความว่าจ้าวมารเหมยฮวาเดือดดาลเป็นไฟ คิดทุกวิถีทางเพื่อสืบสวน คาดว่าใช้ศาสตร์พยากรณ์ด้วย แต่ยังคงเสาะหาร่องรอยฆาตกรไม่พบ”

เทพมารจี้ฮูหัวร่อหึๆ “ระยะนี้มีผู้ใดต้องการซื้อถุมือวิเศษจากเจ้าหรือไม่”

“ถุมือวิเศษ? ไม่มี” เทพมารชวีจิ้งส่ายหน้า “ยิ่งกว่านั้นข้าขอให้พี่จี้ฮูแล้วมิใช่หรือ”

“การซื้อขายระหว่างเราเป็นความลับ โลกภายนอกยังคิดว่าอยู่ใน

มือเจ้า” เทพมารจี้ऊ้อยขึ้น

“พี่จี้ऊ ท่านหมายความว่า...”

“ฆาตกรลึกลับสังหารพวกเทพมารทานถง มีความเป็นไปได้สองประการ หนึ่งอาจมีความแค้นกันจริง เพื่อหลีกเลี่ยงการแก้แค้นตอบโต้ จึงต้องกำจัดอย่างสะอาดหมดจด” เทพมารจี้ऊสันนิษฐาน

“อีกหนึ่งนั้นอาจเป็นเพราะถุงมือวิเศษนั้น”

“ฮาๆ พี่จี้ऊ ท่านคิดมากเกินไปแล้ว” เทพมารชวีจิ้งรีบเอ่ยขึ้น “เกราะเทพตัจวินมีตั้งหลายชิ้นส่วนที่สาบสูญ ถึงต่อให้รวบรวมชิ้นส่วนส่วนมากครบเข้าสักวัน ผู้ที่ครอบครองเกราะเทพตัจวินได้อย่างน้อยเป็นระดับจ้าวมาร เทพมารอย่างพวกเราได้เกราะเทพทั้งชุดมาอยู่ในมือ ไม่เพียงมิใช่โชค กลับเป็นหายนะ”

เทพมารจี้ऊพยักหน้า

“ถุงมือวิเศษสองชิ้นเป็นข่าวเปิดเผยรู้กันทั่ว” เทพมารชวีจิ้งยิ้มเอ่ยว่า “จ้าวมารท่านใดรวบรวมชิ้นส่วนอื่นจนครบ เพียงออกคำสั่งคำเดียว ก็บีบคั้นระดับชั้นข้าและทานถงให้ส่งมอบถุงมือให้ได้แล้ว ไม่จำเป็นต้องเช่นฆ่าสังหาร กระทำเรื่องใจแคบเช่นนี้! ภายภาคหน้าผู้ใดใช้เกราะเทพตัจวินครบชุด ย่อมประกาศฐานะฆาตกรออกมาเองมิใช่หรือ”

“อืมม” เทพมารจี้ऊพยักหน้า “เจ้าว่ามาก็มีเหตุผล ข้าอาจคิดมากเกินไปเอง”

“ฮาๆ เนื่องเพราะถุงมือวิเศษอยู่ในมือท่าน ท่านจึงคิดมาก ยิ่งกว่านั้นชิ้นส่วนส่วนมากสาบสูญไปแล้ว” เทพมารชวีจิ้งกล่าว “ต่อกรกับเทพมารสามชั้นฟ้าอย่างพวกเราเพื่อถุงมือวิเศษข้างหนึ่งข้างไม่คุ้มค่า จ้าวมารท่านใดต้องการ...ข้าสองมือประเคนถวายให้แด่โดยดี ไม่ขัดขึ้นแม้แต่น้อย”

“เออะ ทว่าเจ้าจำไว้ หากมีผู้ใดคิดซื้อหาถุงมือพิเศษจากเจ้า ต้องรีบแจ้งข้า” เทพมารจี้ऊกำชับ

“ซื้อถุงมือพิเศษจากข้า?” เทพมารชวีจึงออกจะลังเล “เช่นนั้นข้าควรตกลงหรือไม่ตกลงดี”

“เสนอราคารัตนศักดิ์สิทธิ์ครึ่งชิ้น” เทพมารจี้ऊแนะนำ “หากอีกฝ่ายตกลง เช่นนั้นก็น่าสนใจแล้ว ต้องรายงานเจ้ามาร”

“ราคารัตนศักดิ์สิทธิ์ครึ่งชิ้นยังกล้าตกลง เกรงว่าชิ้นส่วนอื่นคงรวบรวมครบแล้ว” เทพมารชวีจึงคาดการณ์ “เช่นนั้นย่อมต้องรายงานเจ้ามาร แต่ข้าว่าท่านคิดมากเกินไปแล้ว”

“เพียงเตือนเจ้าไว้ก่อนเท่านั้น จริงสิ มีอีกเรื่องรบกวนเจ้า” เทพมารจี้ऊเปลี่ยนเรื่อง

“เรื่องใด” เทพมารชวีจึงสอบถาม

“ข้าเตรียมหลอมโอสถหทัยปัจฉัย ต้องอาศัยเพลิงพิเศษเกล้านำของเจ้าเข้าช่วย” เทพมารจี้ऊตอบ

“ใช้นานเท่าใด”

“อย่างมากสามปี” เทพมารจี้ऊหัวร่อลงลูกคอ “หลอมโอสถสำเร็จแบ่งให้เจ้าหนึ่งส่วน”

“หนึ่งส่วนครึ่ง!” เทพมารชวีจึงรีบต่อรอง “เพลิงพิเศษเกล้านำของข้าเพื่องสำเร็จเพียงส่วนน้อย มิมูลค่าไม่น้อยยามสำแดง”

เทพมารจี้ऊมองอีกฝ่าย ลังเลไปครู่หนึ่งก่อนเอ่ยว่า “ได้ ตกลงกันเช่นนี้แล้ว”

ฉินอวินมองจากที่ไกล “ข้าต่อกรเทพมารจี้ऊไม่ได้ ยังมีเทพมารชวีจึงไปอีก”

ฉินอวิ้นจุนใจ “หาซื้อโดยตรงอย่างนั้นหรือ ไม่มีผู้ใดโง่งม ไม่เพียงสองตนนี้จะระวังป้องกัน วิหารว่านเซียงยังจับตาอีกด้วย”

ชิ้นส่วนอื่นล้วนพร้อมแล้ว เหลือเพียงถุงมือพิเศษชิ้นสุดท้าย กลับไ้หนทางได้มาครอบครอง

เวลาล่วงผ่านวันแล้ววันเล่า

ฉินอวิ้นอยู่ท่ามกลางภูเขารกร้างเปล่าเปลี่ยว บางครั้งเหม่อมองลำธาร บางครั้งชมมองลมพัดใบไม้ดังแกรกราก บางครั้งจับจ้องถ้ำของเทพมารจี๊อู๋

เขาคิดหาทุกวิถีทาง ล้วนไม่อาจกระทำได้

เผชิญหน้ากับเทพมารจี๊อู๋ที่ทั้งเจ้าเล่ห์และพลังฝีมือแข็งแกร่ง ฉินอวิ้นอับจนปัญญา เพราะที่นี่คือโลกที่ปกครองด้วยเทพมาร เขาจำเป็นต้องระแวงระวัง กระทั่ง “วิหารว่านเซียง” ก็ต้องระวังป้องกัน

“ทำอย่างไรดี ทำอย่างไรดี”

“เซียวเซียว...”

ฉินอวิ้นนั่งบนยอดเขา ลมพัดหวีดหวิว ในมือถือกาสุราแห่งหน้ากรอกดื่ม สุราเปรอะใบหน้าและเสื้อผ้า แต่ฉินอวิ้นไม่สนใจแม้แต่หน่อย จากนั้นก็โยนกาสุราไปด้านข้าง

เอนกายข้างศิลาก้อนยักษ์ หลับสองตาลง เอ่ยพึมพำว่า “เซียวเซียว ข้าคิดหาวิธีไม่ออก อับจนหนทางจริงๆ”

หยดน้ำตารินจากหางตาโดยไร้สัมเสียง

“ลูกสาวที่ข้าไม่เคยพบเห็น เจ้าถือกำเนิดแล้วหรือยัง อยู่ดีหรือไม่ ทานพ่อของเจ้า...ไร้สามารถโดยแท้”

ตอน 29 เวลาหนึ่งปี

หลับไปตื่นหนึ่ง ฉินอวี่นก็ลืมตาขึ้น

เขาลุกขึ้นนั่ง เหมือนมองสภาพลมกรูพัดหวัดหวิว

"ถึงกับหลังน้ำตาแล้ว" ฉินอวี่นพิมพ์ว่า "ข้าไม่มีเวลาอาศัยสุราดับทุกข์อยู่ที่นี้ ระบายอารมณ์แล้วก็พอ ต้องคิดหาวิธีต่อไป จะทำอย่างไรให้ได้ฤงมีอวิเศษข้างสุดท้ายนั้นมา"

ฉินอวี่นลุกขึ้นยืน หันไปมองกระท่อมที่ตนสร้างขึ้นกลางยอดเขากว้างใหญ่แห่งนี้ และเป็นที่พักอาศัยชั่วคราวของตน

ไม่ว่าจะท่องหล้าในโลกต่ำซางหรือมายังโลกต่ำฉู่ที่ปกครองด้วยเทพมาร ฉินอวี่นไม่เคยหยุดฝึกบำเพ็ญ

ฝึกกระบี่ ฝึกอักษร ขอเพียงไม่มีเรื่องสำคัญหน่วงเหนี่ยว เขายังคงยืนหยัดฝึกปรือทุกวัน

ดังนั้นสิบกว่าปีมานี้ เขตชั้นมรรคาระบี่ยกระดับขึ้นโดยตลอด

หกปีก่อนเขาคิดค้นกระบวณท่า "คินจันทรจักรจ่างเย็นเยือก"

กระบวนท่าที่สามของกระบี่ดู่จิ้น อานุภาพเทียบเท่าเขตชั้นจิตเอกะสาม
ชั้นฟ้าระดับสุดยอด

สามปีก่อนคิดค้นกระบวนท่าที่สี่คือ “มืดสว่างเพี้ยนเสี้ยว” กระบวน
ทำนี้อานุภาพก้าวหน้าไปอีกขั้น ฉินอวี่นใช้กำลังสยบหวดคู่สัตว์สูรตน
นั้นได้

ฝึกกระบี่ตามปรกติในยามเช้าตรู่ทุกวัน

ฝึกกระบี่หนึ่งชั่วยามก็หยุดลง เบิกจักษุสอดส่องสถานการณ์ในถ้ำ
ของเทพมารจี๋อู่ซึ่งอยู่ห่างออกไป จากนั้นหยิบตำราโบราณออกมาพลิก
อ่าน ลองหาโอกาสเสาะหาชมสมบัติ

ช่วงบ่าย ก็เริ่มฝึกอักษร

หนึ่งเส้นสายเป็นหนึ่งในกระบวนท่า ฝึกเขียนอักษรเป็นการฝึกมรรคา
กระบี่อีกรูปแบบหนึ่ง ฉินอวี่นฝึกเขียนอักษรหนึ่งชั่วยามทุกวัน

วันนี้เป็นวันที่สิบสองที่ฉินอวี่นเฝ้ากายกลางภูเขากว้างใหญ่แห่งนี้
เขาเริ่มฝึกอักษรตามความเคยชิน

ตัวดู่ฟู่กันเขียนอักษรไปเรื่อยๆ...

“เลื่อนรางหมื่นลี้ชั้นเมฆา หิมะนิสาพันตรี เดียวตายชีวิ่มงหนใด*!”
ตัวดู่ฟู่กันเขียนสามวรรคนี้ ฉินอวี่นพลันชะงักลง

ทุกเส้นสายคือกระบวนท่ากระบี่ หนึ่งอักษรคือวิชากระบี่หนึ่งชุด
ทั้งสามวรรคนี้แฝงด้วยเจตน์กระบี่แรงกล้าสอดคล้องหาใดเปรียบกับ
สภาวะจิตใจของฉินอวี่นในตอนนี

ตัวอักษรทั้งสามวรรคเกิดปฏิกิริยาต่อกัน เจตน์กระบี่ก่อกำเนิด ฟ้า
ดินบริเวณนั้นตอบสนองสอดรับกัน

* บทประพันธ์หยวนเฮาเจิน (元好问) (ค.ศ. 1190-1257) กวีซึ่งมีชีวิตอยู่ระหว่างราชวงศ์จินและหยวน

กว้างใหญ่ไพศาล เย็นเยือก อ่างว่าง...

เจตนกระบี่แข็งกล้าสายหนึ่งจับตัวบนพื้นผิวกระดาด มองเห็นได้ด้วยตาเปล่า ส่งผลกระทบต่อฟ้าดินโดยรอบ เคารพหัตถ์ภูเขากว้างใหญ่แห่งนี้ครอบคลุมด้วยภาพสองโลก ความเคลื่อนไหวล้วนถูกเก็บงำ

“เจตนกระบี่นี้?” ฉินอวินเกิดแรงบันดาลใจ ก้าวออกจากกระท่อม พลิกมือถือกระบี่หมอกพิรุณ สำแดงศาสตรกระบี่

แสงกระบี่ไหลเวียน กระบวนท่าเดิมทีสลับซับซ้อน เริ่มกระชับขึ้น เจตนกระบี่แกร่งกล้าขึ้นทุกขณะ งดงามสมบูรณ์แบบกว่า “เจตนกระบี่” บนกระดาด

ฝึกปรือชั่วตีมาหนึ่งจอก เป็นสุขถึงจิตวิญญาณ กระบวนท่ากระบี่หลอมรวมเป็นหนึ่ง

ตัวตมือนเป็นหนึ่งในกระบี่แทงออก

หนึ่งกระบี่นี้แฝงความโดดเด่น สัญจรเพียงลำพัง

หนึ่งกระบี่นี้แฝงความไม่ยอมจำนน ความเคียดแค้นชิงชังเต็มอก

หนึ่งกระบี่นี้คล้ายหนึ่งกระบี่เบิกฟ้าผ่าปฐพี ทำให้ฟ้าดินศิโรราบ

ฉินอวินเก็บกระบี่แล้วยืนมัน เอ่ยเสียงต่ำว่า “ฟ้าดินแม้กว้างใหญ่แต่ข้าจะไปทีใดได้เล่า หนึ่งกระบี่นี้หลอมรวมความตระหนักรู้และอารมณ์ในหลายปีมานี้ของข้า อาณาภพก้าวหน้ากว่ากระบวนท่าที่สี่แห่งกระบี่จุฬานหนึ่งชั้น หนึ่งกระบี่สยบฟ้าดิน ตระหนักถึงความอัศจรรย์แห่ง ‘หนึ่งกระบี่ก่อร่างสร้างเป็นถ้ำฟ้า’ แต่ยังพร่องอยู่บ้าง”

“ต้องให้สมบูรณ์พร้อมอย่างแท้จริง! มรรคากระบี่สมบูรณ์พร้อมไร้บกพร่อง ถึงก่อร่างสร้างถ้ำฟ้าเองได้”

ฉินอวินเอ่ยเสียงค่อย “หนึ่งกระบี่นี้ของข้าเข้มข้นด้วยความ

เคียดแค้นชิงชัง โหดเหี้ยมหนักหน่วง แม้ทรงอำนาจ แต่สูญเสียสมดุล
ทว่าถึงระดับพื้นฐานแห่งเซียนสวรรค์ ขอเพียงมรรคากระบี่สมบูรณ์พร้อม
เขตชั้นข้าจะทัดเทียมเซียนสวรรค์! อาณาเขตมรรคาถึงร้อยลี้”

คิดบรรลุระดับอาณาเขตมรรคาร้อยลี้้นยากเย็นยิ่งนัก

เขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอดอย่างบรรพชนผู้เผ่าสกุลอิ
หรือบรรพชนผู้เผ่าสกุลจงหลี่ล้วนติดอยู่ที่คอขวด มุ่งหวังให้ “มรรคา”
ของตนถึงขั้นสมบูรณ์พร้อมนั้นยากยิ่ง การสั่งสมและหนทางในการฝึก
บำเพ็ญมีส่วนอย่างมาก หากหนทางบำเพ็ญตบะเบี่ยงเบนตั้งแต่แรก แต่
มุ่งหวังสมบูรณ์พร้อมสำเร็จเซียนสวรรค์ ไม่อาจกล่าวได้ว่าไม่มีความเป็น
ไปได้ มรรคาฟ่าย่อมให้ออกาสให้ความหวัง เพียงแต่ความเป็นไปได้นั้น
น้อยเสียยิ่งกว่าน้อย

ฉินอวินนั้นนับว่าเพื่งบรรลุมรรคาก็สมบูรณ์แบบ เนื่องจากพร
รากฐานมั่นคงไร้ข้อบกพร่อง

“คินจันทรกระจ่างเย็นเยือก” “มิดสว่างเพี้ยนเลี้ยว” และหนึ่งกระบว
นทำกระบี่ที่คิดค้นขึ้นในวันนี้ ทั้งสามกระบวณทำถึงขั้นสามชั้นฟ้าระดับสุ
ยอด รุดหน้าตามลำดับ แกร่งกล้าขึ้นทุกที บัดนี้หนึ่งกระบี่ถึงขั้นพื้นฐาน
แห่งเซียนสวรรค์ เพียงพอสยบฟ้า พลึงทำลายล้างสูงส่งยิ่ง ไม่ห่างไกล
จากก่อร่างสร้างถ้าฟ้าเองแล้ว

หนทางแห่งมรรคาสมบูรณ์แบบ เมื่อฝึกบำเพ็ญย่อมราบรื่นไร้
อุปสรรค

ในทางตรงกันข้าม เริ่มแรกฝึกฝนง่ายตาย ยิ่งฝึกบำเพ็ญต่อไปกลับ
ยิ่งยากลำบากแสนเข็ญ

ฉินอวินเหยียดแขนปล่อยกระบี่เหินออก ฝึกปรือหนึ่งกระบวณทำที่

เพ็ญตระหนักรู้

อยากให้สมบูรณ์แบบมากยิ่งขึ้น

มุ่งหวังบรรลุเขตชั้นเซียนสวรรค์ด้วยกระบวนท่านี้ ฝึกไปได้หนึ่ง
ชั่วยามกว่า ฟ้าก็ค่อยๆ มีดสลัวลง ฉินอวี่นจึงหยุดมือ

“กระบวนท่าที่ห้าแห่งกระบี่ดุจฝัน ให้ชื่อว่า ‘สัญญาจรเดี่ยวดาย’ ก็แล้ว
กัน” ฉินอวี่นพึมพำเสียงค่อย “หวังว่าจะมีสักวันไม่ต้องสัญญาจรเดี่ยวดายอีก
ต่อไป”

สองตาฉินอวี่นสาดประกายคมกริบ “ในเมื่อคิดค้นกระบวนท่า
ออกมาแล้ว ก็ต้องสู้ดูสักตั้ง”

เพียงพลิกมือ ปรากฏน้ำเต้ากระบี่ถ้าฟ้า “ลำพังอาศัยกระบวนท่า
ที่ห้า คิดสังหารเทพมารजूอยู่ในเวลาอันสั้น ยังคงเป็นไปไม่ได้ ต้องอาศัย
น้ำเต้ากระบี่ถ้าฟ้าร่วมด้วย!”

“เปลี่ยนรังสีกระบี่ในนั้นให้กลายเป็นรังสีกระบี่ของสัญญาจรเดี่ยวดาย
ให้หมด” ฉินอวี่นวางแผน “เมื่อเป็นเช่นนั้น รังสีกระบี่ร้อยหมื่นสายในนั้น
จะทรงพลานุภาพเพิ่มขึ้นเกือบหนึ่งเท่า เดิมทีก็แกร่งกล้า คราวนี้ยัง
แข็งแกร่งเพิ่มอีกหนึ่งเท่า ก็คล้ายวางฟางเส้นสุดท้ายบนหลังอูฐ* มีหวัง
บีบคั้นมันจนตาย”

“อันใดไม่กล้าเอ่ย ความมั่นใจเจ็ดสว่นยังคงมีอยู่” ฉินอวี่นกล่าว
อย่างมุ่งมั่น “ลองสู้ดูสักตั้ง”

ฉินอวี่นเอ่ยพึมพำ “หากสำเร็จก็ได้สมบัติจากไป หากล้มเหลว ก็
กลับโลกต่ำซางไปก่อน วันหน้าหากพลังฝีมือก้าวหน้ากว่านี้ ค่อยวางแผน
ใหม่อีกครั้ง”

* ไม่อาจแบกรับ ไม่อาจต้านทานได้อีก เหมือนอูฐที่แบกสัมภาระมาเต็มพิกัดแล้ว แคว้งฟางเส้นเดียวบนหลัง อูฐถึงกับล้ม
พังทลาย

เขาเองก็กระจ่างแจ้งว่าหากการโจมตีครั้งนี้ล้มเหลว ศัตรูอาจถวาย
ถุมือวิเศษให้แก่เจ้าวามารามารสวรรค์ ถึงต่อให้พลังฝีมือของตนรุดหน้าไป
มาก คิดแย้งชิงถุมือวิเศษ ความหวังยังคงเลื่อนรางอย่างยิ่ง

ดังนั้นครั้งนี้อาจเป็นโอกาสเพียงครั้งเดียวของตน

“ต้องเปลี่ยนถ่ายรังสีกระบี่ในน้ำเต้ากระบี่ถ้าฟ้า ใช้เวลาหนึ่งปี” ฉิน
อวิ้นมองน้ำเต้ากระบี่ก่อนเอ่ยขึ้น “ไม่แน่ว่าภายในหนึ่งปี พลังฝีมือของข้า
อาจรุดหน้าไปอีกขั้นจนเทียบเท่าเขตชั้นเซียนสวรรค์อย่างแท้จริง”

บรรลุชั้นเซียนสวรรค์เด่นชัดว่าไม่ตาย

แม้เพียงพอถึงระดับพื้นฐาน แต่เมื่อตระหนักรู้ลึกล้ำมากขึ้น ยังคง
รู้สึกขาดพร่องอยู่บ้าง

ทว่าฉินอวิ้นเองก็กระจ่างแจ้ง ขอเพียงพัฒนาไปเรื่อยๆ ย่อมบรรล
ขั้นนั้นเข้าสักวัน

หนึ่งปีนี้ ฉินอวิ้นเฝ้ากายกลางภูเขากว้างใหญ่ กรอกรังสีกระบี่เข้า
น้ำเต้ากระบี่ถ้าฟ้าไม่ขาดสาย ล้วนเป็นรังสีกระบี่จากกระบวนท่า “สังฆ
จารย์เดี่ยวตาย” กระบวนท่าที่ห้าของกระบี่จุฬัน แน่แน่นอนว่าเพียงสำแดงรังสี
กระบี่ อานุภาพค่อนข้างน้อย ทว่ารังสีกระบี่ร้อยหมื่นสายเป็นจำนวน
มหาศาล คุณลักษณะรังสีกระบี่พัฒนาขึ้นเมื่อส่งสมผ่านน้ำเต้ากระบี่ถ้าฟ้า

แม้เตรียมการหนึ่งปีมีเพียงกระบวนท่าเดียว แต่เป็นกระบวนท่านำ
หวาดหวั่นสะท้านขวัญที่สุดของฉินอวิ้น

สี่ฤดูหมุนเวียนเปลี่ยนผัน เพียงพริบตาก็เป็นฤดูสารทอีกคร้

ฉินอวิ้นมาถึงโลกตาลูกเก็นหนึ่งปีแล้ว

น้ำเต้าสาริตอยู่เบื้องหน้าฉินอวิ้น รังสีกระบี่สายแล้วสายเล่าทะยาน
ออกจากผิวกาย ล้วนแฝงด้วยเจตน์กระบี่ “สังฆจารย์เดี่ยวตาย” ทรงอานุภาพ

นำครั้นคร้าม เข้าสู่ น้ำเต้าสำริด ไม่ขาดสาย ถ่ายคาถาภายในน้ำเต้าก็เก็บไว้สิ้น

“ครบแล้ว”

ในที่สุดฉินอวี่นก็หยุดลง เผยสีหน้ายิ้มมองน้ำเต้าสำริด

ตอน 30 รวบรวมครุ

ฉินอวี่นเหยียดแขน น้ำเต้าสำริดลอยสวบเข้ามือก่อนหุดเล็กลงอย่างรวดเร็ว ฉินอวี่นเก็บเข้าในอกอย่างระมัดระวัง

“พื้นดินศาสตราวุธก่อน รอมมาถึงหนึ่งปี เพิ่มเติมอีกช่วยยามสองช่วยยามจะเป็นไรไปเล่า” ฉินอวี่นนั่งขัดสมาธิบนพื้นหญ้าหน้ากระท่อมบำเพ็ญตบะไปเจียบๆ ปลดปล่อยยั้งสีกระบี่หลายพันสาย นอกจากเผาผลาญศาสตราวุธแล้ว ยังเป็นภาระต่อสภาพจิตใจอย่างมาก

กว่าหนึ่งช่วยยามต่อมา ฟ้าครึ้มมัวสลัว ห่างออกไปปกคลุมด้วยเมฆดำ คล้ายดั่งเมฆฝนตั้งเค้า

ฉินอวี่นลืมตาขึ้น

ดวงตาแนวดิ่งเบิกขึ้นตรงหว่างคิ้ว จักขุอสันนิษฐานมองไปทางถ้ำของเทพมารจี่อู่

“ยังหลอมโอสดยู่หรือ กิติ ความคิดจิตใจอยู่ที่การหลอมโอสธ เป็นโอกาสดีต่อการลงมือ” ฉินอวี่นพลิกมือทันที เก็บภาพสองโลกที่ครอบคลุม

ภูเขาลูกนี้เป็นเวลายาวนานขึ้นก่อนล้งหยิบป้ายไม้สีม่วงเข้มออกมา

ภายในห้องปรุงโอสถ

หน้าเตาหลอมปรุงโอสถขนาดใหญ่ เปลวเพลิงร้อนระอุหาใดเปรียบ
ข้างเตาหลอมปรุงโอสถ เทพมารจี้ฮู้ซึ่งใบหน้าเต็มไปด้วยรอยเหี่ย
ย่นนั่งขัดสมาธิอยู่ สองตาจับจ้องเตาหลอมเขม็ง ควบคุมเตาพิเศษอย่าง
ระมัดระวัง เทพมารชวีจึงที่อยู่ด้านข้างกำลังอ้าปาก ฟันเปลวเพลิงสีเขีย
วฟูออก เปลวเพลิงเขียวแผ่แสงม่วงดำ เป็นสัญลักษณ์ว่าเพลิงวิเศษเก้
้าลำนำสำเร็จเป็นส่วนน้อย หากสำเร็จครั้งใหญ่ย่อมแผ่แสงนพวรรณเก้าชั้นสี
ละม้ายแพรต่วนหลากสีสน

หลังฟันเพลิงวิเศษเก้้าลำนำแล้ว อานาภาพของเตาหลอมปรุงโอสถ
ก็เพิ่มพรวด แสงแดงโลหิตวาบจ้าไปทั่วภายในเตาหลอม

“ดี หยุต” เทพมารจี้ฮู้พลันคำรามก้อง

เทพมารชวีจึงสูดหายใจเข้าทันควัน กลืนกินเพลิงวิเศษเก้้าลำนำ
กลับเข้าช่องท้อง มันออกจะอ่อนล้า อดเอ่ยมิได้ว่า “ล้งนกล่าว่าหลอม
ปรุงโอสถนั้นซับซ้อน เพลิงยังแบ่งเป็นเพลิงนุ่นและเพลิงบู๊ เพลิงนุ่นนั้น
ยิ่งครอบงำเวลาเกินเก้้าส่วนจึงจะถูกต้อง โฉนท่านให้ข้าฟันเพลิงวิเศษ
เก้้าลำนำบ่อยครั้ง ข้ารับปากในตอนแรก ออกจะเสียใจแล้ว”

“น้องชวีจึง เจ้ารับปากดิบตั้งแต่แรกแล้ว ยิ่งกว่านั้นทันทีที่ปรุงยา
สำเร็จ ข้ายังแบ่งให้เจ้าอีกหนึ่งส่วนครึ่ง” เทพมารจี้ฮู้ยิ้มพลาบเอ่ยขึ้น “เจ้า
ไปพักผ่อนก่อนเถอะ อีกห้าวันค่อยมาอีกครั้ง จำไว้ ข้าเรียกหา เจ้าต้อง
เร่งรุดมาทันที”

“เข้าใจแล้ว” เทพมารชวีจึงพอใจ “รับปากท่านสามปี สามปีนี้ข้า
รักษาคำพูด”

“ฮ่าๆ เหลืออีกสองปีเท่านั้น...ถึงตอนนั้นข้ายอมปรุงยามอบให้”
เทพมารจั๊ฮั่วรอ พลั่งฝีมือมันแก่กล้ากว่าเทพมารชวีจิ้งหนึ่งชั้น เชื่อว่า
เทพมารชวีจิ้งไม่กล้าเล่นลูกไม้

เทพมารชวีจิ้งจากไปอย่างเหนื่อยล้า

ประตู่หอฝึกบำเพ็ญปิดลงเสียงดัง เทพมารจั๊ฮั่วเฟ่งสมาธิปรุงยาต่อไป

ในบรรดาผู้บำเพ็ญตบะสายเทพมารรวมถึงจ้าวมารด้วย กล่าวถึง
การปรุงโอสธ เทพมารจั๊ฮั่วนับว่าอยู่ในสามลำดับต้น

บรรดาเทพมารส่วนมากล้วนบำเพ็ญหนายาบกระด้าง แสวงหาด้าน
พละกำลัง สำหรับการหลอมปรุงโอสธหลอมสร้างอาวุธซึ่งเป็นเรื่องวิจิตร
ซับซ้อน ส่วนมากไม่ชำนาญ ผู้ที่เรียกได้ว่าปรมาจารย์ปรุงโอสธยิ่งหาได้
ยากยิ่ง

เทพมารจั๊ฮั่วเมื่อครั้งยังอ่อนด้อยอาศัยความรู้ด้านการปรุงโอสธถึง
ได้รับการบ่มเพาะปลูกฝัง แต่บัดนี้มันติดขัดอยู่ที่เขตชั้นจิตเอกะสามชั้น
ฟ้าระดับสุดยอด จึงทู่มเหศวความคิดจิตใจในการหลอมปรุงโอสธ เนื่อง
เพราะการหลอมปรุงโอสธต้องรู้แจ้งความลึกลับอัศจรรย์หลากหลายชนิด
อาศัยการฝึกบำเพ็ญจากหนทางอื่นเพื่อช่วยส่งเสริมบรรดาดังเดิม ยังม
ีความหวังก้าวข้ามคอขวดถึงขั้นสมบูรณ์พร้อมบรรลุมารสวรรค์

พลันมวลอากาศภายในห้องปรุงโอสธบิดเบี้ยว

แม้เฟ่งสมาธิอยู่กับการปรุงโอสธ แต่ถึงอย่างไรมันก็เป็นยอดฝีมือ
มรรคามาร ไหนเลยตรวจจับความเคลื่อนไหวนี้มิได้

“เกิดอันใดขึ้น”

มันหันขวับมามองอย่างตื่นตระหนก

เห็นเพียงบุรุษหนุ่มชุดดำเดินออกจากมวลอากาศที่ผิดรูป มือซ้าย

ถือน้ำเต้าสาริต มือขวาวางบนจุกน้ำเต้า มองเทพมารजूอยู่ซึ่งโบหน้าเต็ม
ไปด้วยรอยเหี่ยวบน

“เจ้าเป็นใคร...” เทพมารजूหวั่นไหวสิ่งตัวพรวดย่นขึ้น แบ่งสมาธิคอย
ระวังเตาปรุงโอสถ แต่สมาธิเกินครึ่งตกอยู่บนร่างบุรุษหนุ่มชุดดำผู้นี้ ปาก
เอ่ยถาม แต่ลอบระดมค่ายคาถาภายในร่าง

มือขวาฉีโนวินตึงเปิดจุกน้ำเต้าออกเสียงดังปิ๊ง มองเทพมารजू
ด้วยสายตาเย็นชา

“สังหาร!” ตึงเปิดจุกน้ำเต้าออกพร้อมเร่งอาณภาพค่ายคาถาน้ำเต้า
ของวิเศษ

รังสีกระบี่นับจำนวนไม่ถ้วนพุ่งทะลักออกในชั่วพริบตา ทรงพลัง
สะท้อนขวัญสุดแสน นำประหวั่นพรั่นพรึงกว่าตอนฉีโนวินกรอกอัดเข้าสู่
น้ำเต้า รังสีกระบี่ร้อยหมื่นประกอบเป็นค่ายกระบี่ทำลายล้างดังวังวนพายุ
หมุนรุนแรง พายุหมุนยิ่งใหญโตมโหฬารขึ้นเรื่อยๆ พาดผ่านที่ใด กระทั่ง
อากาศธาตุยังถูกฉีกทิ้งแหลกละ

ระยะระหว่างกันสั้นนัก

เทพมารजूหันเพียงบัดป่ายสองมือ ฝ่ายมือพลันขยายใหญ่ ข้างหนึ่ง
สีทอง อีกข้างสีแดงสด เปรียบเสมือนโล่ยักษ์สกัดกันอยู่เบื้องหน้า

พายุหมุนรังสีกระบี่กระหน่ำดุเดือด ถูกมือวิเศษกลับด้านทานได้มัน
แต่เลื้อยคลุ้มขึ้นนอกขาดวิน แม้ลวดลายมารไหลเวียนปกคลุมร่าง แต่
ผิวหนังเริ่มปริแตก ความรู้สึกเจ็บปวดดังพันดาบหมื่นเฉือน เทพมารजू
หาได้ใส่ใจ แต่มันกลับสะท้อนวูบเพราะอาณภาพแห่งรังสีกระบี่

“แข็งกล้าเหลือเกิน เป็นระดับมารสวรรค์! ด่านได้อีกไม่นาน ข้าคง
แหลกกลายเป็นผุยผง!” ปฏิกริยาแรกของมันเป็นเช่นนั้น อาณภาพของน้ำ
เต้ากระบี่ถ้ำฟ้าทำให้มันวิจฉัยพลังฝีมือของฉีโนวินผิดพลาด

ตระหนกเสียขวัญคิดหลบหนีโดยไม่ลังเล!

หลบหนีหัวซุกหัวซุนลนลาน

ปัง! รั้งสีกะบีร้อยหมื่นทำลายหอฝึกบำเพ็ญ ไล่ล่าสังหารเทพमार
จี้ऊไม่ลดละ

พลันฟ้าดินสะท้านสะเทือน บังเกิดเสียงลั่นครันครืน ค่ายคาถาทั้ง
สำนักถูกชักนำ เมฆลมก่อตัวในชั่วขณะ เทพमारจี้ऊปล่อยโซ่ดำทะมึนถึง
โปร่งแสงสะบัดสายซวบๆ อยู่ด้านหลัง หวังต้านทานสกัดกันรั้งสีกะบีร้อย
หมื่นสาย

แต่ไม่ว่าค่ายคาถาหรือของวิเศษ ล้วนถูกรั้งสีกะบีร้อยหมื่นสาย
บดขยี้

หากมีเวลาเพียงพอ รั้งสีกะบีร้อยหมื่นสายไหลกรูจากน้ำเต้าสำริด
ไม่หยุด ย่อมเป็นดังวารีไร้แหล่งสิ้นอาณภาพในท้ายที่สุด

แต่ที่เทพमारจี้ऊขาดแคลนก็คือเวลา!

ตอนนี้ค่ายคาถาและของวิเศษด้านทานไม่อยู่ รั้งสีกะบีโหมทะลัก
โจมตีร่างเทพमारจี้ऊเลือดเนื้อถูกกรีดเฉือนหลายชั้นต่อเนื่อง

“ไฉนมีระดับมารสวรรค์คิดเล่นงานข้า” เทพमारจี้ऊแตกตื่นลนลาน
“จ้าวมารในโลกหล้า ข้าล้วนรู้จัก แต่ไม่เคยเห็นมันมาก่อน หรือมันมา
จากนอกอาณาจักร”

ขณะหลบหนีก็ติดต่ोज้าวมารพันดาที่มันจงรักภักดีผ่านของวิเศษ
ส่งสัญญาณ

“จี้ऊ เรื่องใด” ในที่สุดก็ติดต่อก็ได้

‘จ้าวมาร มีระดับชั้นมารสวรรค์ผู้หนึ่งมาโจมตีข้า’ เทพमारจี้ऊ
ถ่ายทอดเสียงรายงาน ‘อยู่ภายในถ้ำของข้า ขอจ้าวมารช่วยชีวิตด้วย’

‘ระดับชั้นมารสวรรค์?’ จ้าวมารพันดาก็ตกตะลึง ‘เป็นผู้ใด’

‘ข้าแทบต้านทานไม่อยู่แล้ว’ เทพมารจี้สู้รับถ่ายทอดเสียง ‘ข้าไม่รู้จักมัน ข้าเดาว่ามาจากนอกอาณาจักร พายุหมุนรังสีกระบี่นำหवादหวั่นนัก’

เทพมารจี้สู้กระจำง้างในสถานการณ์ ‘มิติโดยรอบจับตัวเป็นน้ำแข็ง รังสีกระบี่ทำลายล้างอากาศธาตุ ข้าไม่อาจเคลื่อนย้ายมิติ ขึ้นเป็นอย่างนี้ต่อไป ข้าตายแน่’

“ผนี่ก!” เทพมารจี้สู้เพื่อเอาชีวิตรอด เริ่มโต้ตอบอย่างบ้าระห่ำ

เห็นเพียงร่างมันขยายใหญ่พรวด ขาเพียงข้างเดียวใหญ่กว่าสิ่งปลูกสร้างเบื่องล่าง ยืนตรงนั้นสูงตระหง่านกว่ามหาภูผา สองฝ่ามือประหนึ่งคิริมหิมา ข้างหนึ่งเป็นฝ่ามือขนาดยักษ์สีทอง อีกข้างเป็นสีแดงชาด ผืนสกดขัดขวางเหนือรังสีกระบี่

รังสีกระบี่หักเหจู่โจมสังหารมันทันที เลือดเนื้อเอ็นกระดูกถูกทำลาย ไม่หยุดหย่อน

“ไป” เทพมารจี้สู้ไม่ลังเลแม้แต่一秒

พลันแสงโลหิตโอบอุ้มจิตเอกะ พุ่งวาบออกจากสังหารขนาดใหญ่โต ลอยพรวดหายวับไปในชั่วพริบตา ฉับไวกว่าหลบหนีด้วยสังหารเกินสิบเท่า

ฉินอวินเห็นดังนั้นพลันสองตาสว่างเป็นประกาย รังสีกระบี่ร้อยหมื่นสายหยุดไล่ล่าสังหารจิตเอกะของเทพมารจี้สู้ หันมาบดขยี้ท่อนแขนข้างหนึ่งของสังหารขนาดใหญ่โต งดงามวิเศษสีทองลอยสวบออก ฉินอวินไม่ทันหล่อหลอมถุงมือวิเศษ เก็บเข้าสู่ภาพสองโลกทั้งอย่างนั้นทันที

“ได้มาครองแล้ว” แววยินดีผุดบนใบหน้า “ถุงมือวิเศษข้างสุดท้ายในที่สุดก็ได้มาอยู่ในมือแล้ว! เพราะเทพตี่จวินสมบูรณ์ทั้งชุด ข้ารวบรวมครบแล้ว”

เป้าหมายของฉินอวี่น มิใช่สังหารเทพมารจีอู๋ แต่อยู่ที่ถุมมือวิเศษ
ข้างนี้

“กระไรกัน พายุหมุนรังสีกระบี่มิได้ไล่ล่าสังหารจิตเอกะของข้า แต่
ทำลายท่อนแขนข้าก่อนเพื่อแย่งชิงถุมมือวิเศษ?” จิตเอกะของเทพมาร
จีอู๋ที่กำลังหลบหนีตกตะลึง “หรือฆาตกรลึกลับที่สังหารเทพมารทานถง
และเทพมารอวิภูก็คือมัน”

ตอน 31 สายต่านอกอาณาจักร

ขณะที่ฉินอวี่นได้ครองถุงมือวิเศษข้างสุดท้ายและเทพมารจี้อู่กำลังหลบหนีอยู่นั้น

จ้าวมารพันตาก็กำลังรายงานต่อตี้จวิน

“ตี้จวิน มีผู้แกร่งกล้านอกอาณาจักรกำลังไล่ล่าสังหารเทพมารจี้อู่ในสังกัดข้า สถานที่ประมือคือบริเวณถ้ำของเทพมารจี้อู่” จ้าวมารพันตาส่งสัญญาณรายงาน “และผู้แกร่งกล้านอกอาณาจักรน่าจะเป็นระดับมารสวรรค์”

“กลัมายังพื้นที่ของข้า สังหารสมุนของข้าอย่างนั้นหรือ”

ผิวน้ำทะเลสาบขนาดใหญ่สั่นกระเพื่อมเป็นระลอกคลื่นกระฉอกก่อตัวเป็นสตรีผมสีเงินในชุดคลุมสีเงินอย่างรวดเร็ว

นางก็คือผู้ปกครองสูงสุดแห่งโลกต้าฉุ นามว่าเยียนส่วยตี้จวิน

สังหารของนางคือทะเลสาบขนาดใหญ่มโหฬาร พลังฝีมือแกร่งกล้าที่สุดในบรรดาเทพมารแห่งโลกต้าฉุ ด้วยพลังกำลังของนางเพียงพอสยบ

เทพมารทุกคนร่วมมือกัน พวกมันจึงยอมสวามิภักดิ์อย่างเต็มใจ

เทพมารในโลกต่ำดูยากจนกว่าผู้แกร่งกล้าอย่างพระหมีวเฮอ นักพรตเส้นเชียวและบรรพชนผู้เฒ่าสกุลไป เนื่องจากเพราะผู้อาวุโสเจ้าสำนักแห่งสำนักพุทธเต๋าหรือเผ่ามังกรล้วนดูแลอนุชนรุ่นหลังเต็มที่ มีการมอบสิ่งของ ถ้วยทอดวิชา อีกทั้งหลอมสร้างอาวุธวิเศษปรุงโอสถต่างๆ แต่บรรดาเทพมารกลับผงาดขึ้นด้วยการเข่นฆ่าสังหาร ส่วนมากไม่รู้จักรหลอมสร้างอาวุธหลอมปรุงโอสถ อยากครอบครองรัตนศักดิ์สิทธิ์สักชิ้นนั้นไม่ง่ายดาย

อย่างจ้าวมารพันดา แม้คิดช่วยเหลือเทพมารจี้ฮู่ แต่จนหนทางเร่งรัดไป จะให้เหาะเหินไปอย่างเชื่องช้า อย่างน้อยคงต้องใช้เวลาตีมหาหนึ่งจอก ถึงตอนนั้นเทพมารจี้ฮู่คงเสียชีวิตไปนานแล้ว

จะใช้สมบัติเพื่อเคลื่อนย้ายมิติเพียงครั้งเดียวก็มีมูลค่าเทียบเท่ารัตนศักดิ์สิทธิ์หนึ่งชิ้น เทพมารทั่วไปไม่อาจสิ้นเปลืองได้ถึงขั้นนี้ ถึงมีสมบัติระดับขั้นนี้ ก็เก็บไว้ใช้ปกปักรักษาชีวิตตนเอง ไม่นำออกมาใช้อย่าง

“ระดับมารสวรรค์? ระดับนี้ถูกห้วงอากาศธาตุสกัดหนักหน่วง หลบหนีไม่พ้นหรอก” แวवरุ่นคิดปรากฏในดวงตาของเยียนสู่ยี้จวิน “รื้อานมายังโลกต่ำดูของข้า มันตายแน่นอน”

นางพลิกมือหยิบป้ายไม้ออกมา

ในฐานะตี้จวิน สมบัติที่สั่งสมย่อมมีมากกว่าเซียนสวรรค์แห่งเต๋าและพุทธะแห่งพุทธ เพราะถึงอย่างไรนางก็เป็นผู้ปกครองโลกหนึ่ง

ป้ายไม้ปริแตกดังแคร่ก พลันมวลอากาศบิดหมุนเป็นเกลียวก่อนแหวกเปิดเป็นช่องเลือนราง เยียนสู่ยี้จวินก้าวเข้าไปในช่องนั้น

ฉินอวินได้ครองถุงมือวิเศษ ให้รู้สึกโล่งใจ มองจิตเอกะของเทพ

มารจั๊วที่หลบหนีห่างไปไกล

“ดีชั่วก็เป็นเทพมารเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอด แม้ดูคล้ายไม่มีรัตนศักดิ์สิทธิ์ แต่สมบัติมากมายรวมกันเข้าอาจเทียบเท่ารัตนศักดิ์สิทธิ์หนึ่งชิ้น” ฉินอวินควบคุมรังสีกระบี่ร้อยหมื่นสายให้ไล่ล่าสังหารจิตเอกะของเทพมารจั๊วต่อไปพร้อมกวาดมือออก

หมอกพิรุณสายหนึ่งทะยานออกดังสวบ

กระบี่เหินอดีตชีวิตถึงระดับกระบี่เหินชั้นล้ำเหนือ อยู่ในมือของฉินอวินสำแดงอานุภาพเทียบเท่ารัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นกลาง ชดเชยข้อบกพร่องด้านศาสตรานุภาพของฉินอวิน ความเร็วของหมอกพิรุณสายนี้ฉับไวกว่ารังสีกระบี่ร้อยหมื่นสาย ถึงระยะห่างจากเทพมารจั๊วจนกระชั้นขึ้น กระบี่เหินยังไปไม่ถึง มวลอากาศเริ่มแข็งตัว จิตเอกะของเทพมารจั๊วรู้สึกหนาวเยือก

มวลอากาศแข็งตัว อุณหภูมิลดลงฮวบฮาบ ศาสตรานุภาพเริ่มแข็งค้าง ความเร็วลดลงเหลือเพียงครึ่งหนึ่งเท่านั้น

กระบวนท่าคืนจันทร์กระจ่างเย็นเยือกทำให้ความเร็วของมันช้าลง รังสีกระบี่ร้อยหมื่นสายไล่กวาดกระชั้นมาที่เบื้องหลัง

“นี่...นี่คือศาสตรานุภาพแห่งเต๋า?” เทพมารจั๊วตระหนกหาใดเปรียบ “บนกระบี่เหินคล้ายฝนหมอกนี้เด่นชัดว่าเป็นกระแสน้ำปราณพิสุทธ์แห่งพลังคาถาเต๋า ทว่าไม่แกร่งกล้านัก มิใช่ระดับเซียนสวรรค์ น่าจะเป็นเซียนเขตชั้นจิตเอกะเท่านั้น ยิ่งกว่านั้นแรงปะทะของกระบี่เหินยังอ่อนด้อยกว่ารังสีกระบี่เมื่อครู่มากนัก พอประมาณกับข้าเท่านั้น มันเป็นเซียนเขตชั้นจิตเอกะเท่านั้นหรือหรือ”

เทพมารจั๊วควบคุมโซ่ดำทะมึนที่อยู่ห่างออกไปเข้าสกัดขัดขวางรังสีกระบี่ร้อยหมื่นสาย พร้อมปล่อยสามกระบี่สวไล้หลุดพุ่งออก

“น้องชวีจิ้ง ช่วยข้าสกัดกันด้วย” จิตเอกะของมันหลบหนีปรูดปราด
ฉับไว ไล่ตามเทพมารชวีจิ้งอย่างรวดเร็ว

“พี่จี้ฮู ท่านอย่าได้ทำข้าเดือดร้อนไปด้วย” เทพมารชวีจิ้งออกจะ
สนลลาน

‘ชวีจิ้งผู้นี้หากดิ้นรนก่อนตาย ยังพอช่วยถ่วงเวลาให้ข้าได้บ้าง ข้า
อาจรอดชีวิตได้’ เทพมารจี้ฮูไม่ได้แยแสชีวิตของอีกฝ่ายแม้แต่หน่อย

ในที่ไกลออกไป

“เทพมารจี้ฮูตอนนี้ สมแล้วที่ชำนาญการหลอมปรุ้งโอสธหาตัวจับ
ยาก กระบวนทำยังอัศจรรย์ดีทีเดียว” ฉินอวินควบคุมกระบี่เหิน ในช่วง
ขณะทำอันใดสามกระสวยโลหิตมิได้ ร่างแท้สาวทำมาถึงห้องปรุ้งโอสธ
เก็บเตาหลอมปรุ้งโอสธนั้นขึ้น เป็นเตาหลอมปรุ้งโอสธของเทพมารจี้ฮู
และเป็นของวิเศษชั้นล้ำเหนือ ฉินอวินยอมไม่พลาดโอกาสเก็บรวบรวม
ขึ้น

“รังสีกระบี่ร้อยหมื่นสายอ่อนกำลังกว่าแรกเริ่มเกินครึ่ง แถมอ่อน
กำลังลงเรื่อยๆ คิดสังหารเทพมารจี้ฮู คาดว่าต้องใช้เวลาชั่วหนึ่งลม
หายใจ”

กระบี่เหินดังหมอกพริ้วพลันวกกลับ ฉินอวินเหยียดแขนเก็บกระบี่
เข้าร่าง

“ไป” ฉินอวินถือป้ายไม้สีม่วงเข้ม หลังเร่งอำนาจ มวลอากาศ
บิดเป็นเกลียว ฉินอวินก้าวเข้าไปในนั้นก่อนหายตัวไป

“ไปแล้วหรือ” จิตเอกะของเทพมารจี้ฮูหลบหนีไปถึงที่ไกล เห็นว่า
รังสีกระบี่ร้อยหมื่นสายไร้การควบคุม พุ่งทะยานไปอีกทางหนึ่ง อดโล่งใจ
มิได้

“พี่จี้ฮู ท่านรอดตายจากมหันตภัยครั้งใหญ่ทีเดียว” เทพมารชวีจิ้ง

ไม่ต้องหลบหนีเอาชีวิตรอดอีกต่อไป กลับประชิดใกล้เร็วรี

“ฮ่าๆ น้องชวีจิ้ง เมื่อครู่ข้า...” จิตเอกะของเทพมารจี้ฮั่วร้องไป
พลาง ควบคุมโซ่วิเศษและสามกระสวยโลหิตลอยสวบกกลับมาไปพลาง
พลันเทพมารชวีจิ้งอ้าปากกว้าง เพลิงวิเศษเก้าลำนำที่มันใช้
ประกาศศักราชพุ่งออกจากปาก

เทพมารจี้ฮั่วตระหนกกลนลาน “ชวีจิ้ง โฉนเจ้ากล้า...” พลันปล่อย
กระบี่วิเศษกระดุกขาวออก แต่กระบี่นี้เพียงเปี่ยมด้วยพิษ ไม่เหมาะนำมา
ใช้คุ้มกัน ไม่อาจปกป้องโดยสิ้นเชิง เพลิงวิเศษเก้าลำนำพุ่งเข้าใส่
ครอบคลุมจิตเอกะของเทพมารจี้ฮั่วอย่างรวดเร็ว จิตเอกะถูกเพลิงเผาไหม้
หลอมละลายผิดรูป

“ตายเสียเถอะ สมบัติของเจ้าจะได้ตกเป็นของข้า” เทพมารชวีจิ้ง
แสยะยิ้ม

สามกระสวยโลหิตเพิ่งลอยกลับมาถึง ก็ร่วงตึงลง เนื่องจากจิต
เอกะของเทพมารจี้ฮั่วถูกเผาไหม้กลายเป็นความว่างเปล่า

เทพมารจี้ฮั่วตายอย่างไม่เป็นธรรม

ในฐานะเทพมาร ที่แกร่งกล้าที่สุดก็คือสังขาร รองลงมาก็คือโซ่
วิเศษและสามกระสวยโลหิต

สังขารถูกทำลายไปกว่าครึ่ง ของวิเศษก็อยู่นอกร่าง ตอนนั้นตกอยู่
ในมือของเทพมารชวีจิ้ง

“เก็บ” เทพมารชวีจิ้งรีบเก็บของวิเศษขึ้น อาณาเขตมรรคาแผ่ซ่าน
ออกไปแต่แรกแล้ว มวลอากาศสีทึบพราวเลื่อน ไม่มีผู้ใดเห็นภาพฉากเมื่อ
ครู่

“หึๆ จี้ฮั่วเอ๋ยจี้ฮั่ว ปรกดีเจ้าดีแต่กดหัวข้า คิดไม่ถึงล่ะว่าจะตายใน
เงื้อมมือข้า” เทพมารชวีจิ้งตีกักกระประักระเปร่า

ขณะที่มันกำลังได้ใจอยู่นั่นเอง

กลางท้องฟ้าห่างออกไป พลันมิติแหวกเปิดออก

กระแสนปรารถนาคู่หวัดหวัดหนึ่งเยียนมกราย

“เอ๊ะ?” มันหันขวับไปมอง เพียงปราดเดียวก็เห็นสตรีผมสีเงินก้าว
ออกมา

“ตี่จวิน” เทพมารชวีจึงรีบคารวะอย่างนบนอบ

“ผู้แกร่งกล้านอกอาณาจักรเล่า” เยียนส่วยตี่จวินเอ่ยถาม

“หนีไปแล้ว” เทพมารชวีจึงตอบ “แต่ผู้น้อยพบว่ามันเป็นผู้นำเพี้ยน
ตะแบงในตำนาน และเป็นเพียงระดับจิตเอกะเท่านั้น”

“มิใช่เซียนสวรรค์ เป็นเขตชั้นจิตเอกะอย่างนั้นหรือ” เยียนส่วย
ตี่จวินขมวดคิ้ว

“ขอรับ” เทพมารชวีจึงรีบเอ่ยต่อเนื่อง “มันสำแดงกระบี่เหินของ
วิเศษ ข้ามองเห็นแล้ว กระแสนปรารถนาแห่งเต้าข้ามองไม่ผิดพลาดแน่ ยิ่ง
กว่านั้นมันสำแดงของวิเศษได้พอๆ กับเทพมารจี้ฮู หากมิใช่รังสีกระบี่นับ
จำนวนไม่ถ้วน เทพมารจี้ฮูก็คงไม่ถูกปลิดชีพ”

มันกล่าวมาไม่ผิด

หากไม่มีรังสีกระบี่ร้อยหมื่นสาย มันเองก็ไม่มีโอกาสลงมือ

“เขตชั้นจิตเอกะอย่างนั้นหรือ อาศัยของวิเศษสำแดงพลังฝีมือชั้น
เซียนสวรรค์ได้” สองตาเยียนส่วยตี่จวินสว่างวาว กระแสจิตนางครอบคลุม
ทั้งโลกต่ำสูง ทว่าหลายแห่งสกัดกั้นการตรวจจับด้วยกระแสจิต

“ในเมื่อเป็นเขตชั้นจิตเอกะ ต้องอาศัยของวิเศษเคลื่อนย้ายมิติ
ก็หนีไปได้ไม่ไกล น่าจะอยู่ในห้าพันลี้ ไกลสุดไม่น่าจะเกินหนึ่งหมื่นลี้”

เยียนส่วยตี่จวินกระจ่างขัดแย้ง

ของวิเศษสำหรับเคลื่อนย้ายมิติ ยิ่งเคลื่อนย้ายระยะทางไกล ยิ่ง

ต้องเสียค่าใช้จ่ายสูง เคลื่อนย้ายปุณฺณ เขตชั้นจิตเอกะ เขียนสวรค์ยอม
เสียค่าใช้จ่ายแตกต่างกัน

เคลื่อนย้ายเขตชั้นจิตเอกะโดยทั่วไปทำได้เพียงสองสามพันลี้ ระยะ
ห้าพันลี้พบว่าหาได้ยากยิ่ง ถึงหนึ่งหมื่นลี้ยังไม่คุ้มค่า

จิตเอกะของเยียนส่วยตี้จวินนำหวั่นผวาระแสจิตระดมพลังฟ้าดิน
สยบค่ายคาถาของสำนักพรคต่างๆ เริ่มตรวจสอบค้นหา

ค่ายคาถาร้ายกาจของเทพมารบางตนไม่อาจสยบได้จากกระยะไกล
เยียนส่วยตี้จวินถ่ายทอดเสียงสั่งโดยตรง ‘ปลดค่ายคาถาออก! ห้ามขัดขึ้น!’

ตี้จวินสั่งการ เทพมารทุกคนไม่กล้าไม่ปฏิบัติตาม

“หืม?”

ภายในห้าพันลี้ นางพบสถานที่หนึ่งอย่างรวดเร็ว ที่นั่นปิดกันด้วย
อาณาเขตมรรคา ไม่แยแสเสียงคำสั่งที่นางถ่ายทอด

“ในห้าพันลี้มีเพียงที่นี่ไม่ยอมฟังคำสั่งข้า” เยียนส่วยตี้จวินเอ่ยเสียง
เย็นเฉียบ “เป็นที่นี่แล้ว”

ฉินอวินกำลังทดลองหาดำแหน่งแน่นอนของแท่นบูชามิติในโลก
ของตน คิดเปิดช่องมิติสำหรับชั้นปุณฺณก่อนข้างง่ายตาย เพียงแต่โลก
ต่ำห่างจากที่นี้ไปค่อนข้างไกล เขาไม่ถึงชั้นเพียงกวักมือก็เปิดช่อง
มิติได้ทันทีเหมือนปรมาจารย์จาง

กระแสดินนำหवादกลับดขยี้เข้ามา อาณาเขตมรรคาของฉินอวิน
ครอบคลุมเพียงสิบลี้ แต่ก็ต้านทานการรุกรานได้ง่ายดาย

‘ปลดค่ายคาถาออก! ห้ามขัดขึ้น!’ กระแสจิตทรงพลังถ่ายทอดเข้า
มา หากเป็นเทพมารของโลกต่ำผู้อยู่รู้ดีก็คือตี้จวิน

“ແ่แล้ว” ฉินอวินสะท้านวูบ

“จากโลกตัวฉันนี่ไปก่อน” ฉินอวินตรวจจับโลกหลายใบที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียงได้ กำหนดเป้าหมายไว้ที่โลกใบหนึ่ง “หนีไปโลกนี้ก่อน”

“ไป” ด้วยอยู่ใกล้กันมาก เปิดช่องมิติจึงง่ายดายอย่างยิ่ง

แคว่ก! กริดเปิดช่องอากาศธาตุโดยตรง บังเกิดช่องมิติสำหรับชั้นปุถุชนไปถึงอีกโลกหนึ่ง

ฉินอวินเพียงสาวเท้าก็เข้าไปสู่ด้านใน หลังเข้าไปแล้ว บริเวณนี้ก็ไร้ซึ่งการขัดขวางของอาณาเขตมรรคา กระแสจิตแข็งแกร่งราวสายนั้นบุกรุกเข้ามาทันที แผ่ลามมาถึงช่องมิติแห่งนี้

“ทางเชื่อมมิติ?”

เยียนส่วยตี้จวินที่กำลังจะเคลื่อนย้ายมิติเป็นครั้งที่สองถึงกับชะงักค้าง สีหน้านางไม่น่าดูชม “เป็นไปได้อย่างไร ภายในเวลาสั้นๆ จะมีทางเชื่อมมิติที่รองรับเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอดเกิดขึ้นได้อย่างไร”

ชั้นปุถุชนและเขตชั้นจิตเอกะแตกต่างกันราวฟ้ากับเหว

เขตชั้นจิตเอกะหนึ่งชั้นฟ้าคิดจากโลกหนึ่งไปสู่อีกโลกหนึ่งเป็นภาระใหญ่หลวงต่อช่องมิติ ยังไม่ต้องเอ่ยถึงเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าซึ่งเป็นระดับพอๆ กับเทพมารจี๊อู้

“เป็นไปไม่ได้ ภายในโลกนี้ เล็ดลอดผ่านช่องมิติได้อย่างง่ายดาย มีเพียงชั้นปุถุชนเท่านั้น แต่พลังฝีมือของชั้นปุถุชนจะเทียบเท่าเทพมารจี๊อู้ได้อย่างไร อาศัยของวิเศษยังสำแดงพลังฝีมือเขียนสวรรค์ได้อย่างนั้นหรือ” เยียนส่วยตี้จวินนึกหน้าขบคิด “หรือผู้แกร่งกล้าสายเต๋าผู้นี้เป็นเขียนสวรรค์กลับชาติมาเกิด ท่องหล้าด้วยสังขารแห่งชั้นปุถุชนเพื่อแย่งชิงสมบัติ”

แววเยินชาฉายชัดในดวงตานาง “เขียนสวรรค์เป็นอมตะแล้วยัง

กลับชาติมาเกิดอีกหรือ ดูท่ามีแผนการใหญ่”

เยียนสู่ยี่จวินแค้นยิ้ม “เขียนสวรรค์กลับชาติมาเกิดสายเต้านอก
อาณาจักร สังหารชั้นปुरुชน ชำนาญกระบี่เหิน อีกทั้งมีสมบัติลับปล่อย
รังสีกระบี่จำนวนไม่ถ้วนได้อย่างนั้นหรือ หึๆ อย่าให้ข้าตรวจสอบได้เชียว
ว่าเจ้าเป็นผู้ใด...”

ตอน 32 โลกที่ผ่านทาง

ฉินอวินเสาะหาโลกที่อยู่ใกล้โลกต่ำสุดมากที่สุด กริดเปิดช่องอากาศธาตุ เปิดช่องมิติที่รองรับชั้นปฏิกชนสายหนึ่ง ทะลุผ่านเข้าไปได้อย่างง่ายดายคล้ายมัจฉาในสายวาริ

สวบ!

ฉินอวินลอดข้ามช่องมิติมาปรากฏตัวที่ลานสวนแห่งหนึ่ง ภายในลานสวนมีต้นท้อชูช่อดอกบานสะพรั่ง

“อิมม์” ทันทีที่มาถึง ก็พยักหน้าเล็กน้อย “พลังฟ้าดินของโลกนี้ เต็มไปด้วยพลังชีวิตกระฉับกระเฉง ผู้บำเพ็ญตบะที่นี้น่าจะโน้มเอียงไปทางสายเต๋า! ทว่ากล่าวถึงระดับความเข้มข้น ออกจะเจือจางกว่าโลกต่ำซางของข้าอยู่บ้าง ฝึกบำเพ็ญที่นี้น่าจะยากกว่าฝึกที่โลกของข้า”

พลันเสียงบางอย่างแว่วดังขึ้น

“เร็ว! เร็ว! เตรียมรับศัตรู”

“มาที่วิหารส่วนหน้าให้หมด เร็วๆ หน่อย!”

“วันแห่งความเป็นความตายของสำนักเซียนอวี่ (พันปีก) หากสำนัก
ล่มสลาย ด้วยความเหี้ยมโหดอำมหิตของลัทธิหัวอวิน (เพลิงเมฆา) พวก
เจ้าล้วนหนีไม่พ้น”

เสียงตะคอกดุจดังแว่วมาจากสี่ทิศแปดทาง

ฉินอวินเดินออกจากลานสวนอย่างฉงนสงสัย เห็นเงาร่างบุรุษสตรี
เด็กเล็กผู้เฒ่าผู้แก่ทะยานหนีไปทางเบื้องหน้า มองเพียงปราดเดียว ล้วน
เป็นระดับหลังฟ้า

ฉินอวินใช้ศาสตร์พรางตัวเดินออกมา

“จู่ๆ” ชะเง้อมองไกลออกไป ที่นี้เป็นยอดเขาสูง เห็นบนพื้นที่ว่าง
หน้าวิหารส่วนหน้า เหล่าลูกศิษย์รวมตัวอยู่ที่นั่น ในบรรดานั้นไม่ขาดเขต
ชั้นก่อนหน้า

กลางอากาศเหนือวิหารขึ้นไปปรากฏเรือรบสีแดงเพลิงลอยคว้าง
อยู่สามลำ แต่ละลำเต็มไปด้วยยอดฝีมือกลุ่มใหญ่

ผู้แกร่งกล้าบนเรือรบเด่นชัดว่าเป็นพวกหนึ่ง

ที่รวมตัวหน้าวิหารก็เป็นอีกพวกหนึ่ง

สองฝ่ายประจันหน้า สถานการณ์พร้อมปะทุทุกเมื่อ

“โชคดีไม่เลว” ฉินอวินพึมพำ “แม้ข้ากรีดเปิดช่องมิติด้วยความ
เร่งร้อน เข้าสู่ภายในสำนักแห่งหนึ่ง แต่ก็ยังเป็นสำนักชั้นปฤชณเท่านั้น
กระทั่งเขตชั้นจิตเอกะก็ไม่มี”

หากโชคร้าย ตกเข้าสู่กลางถ้ำของมารสวรรค์ เช่นนั้นก็ยุ่งยากแล้ว

ฉินอวินรู้สึกว่โลกนี้ไม่เป็นปรปักษ์ต่อเขา มีโอกาสน้อยมากที่เพ็ง
มาถึงโลกอันกว้างใหญ่ไพศาลก็ตกเข้าสู่วังของระดับชั้นมารสวรรค์เซียน
สวรรค์พอดิบพอดี

บัดนี้ สองฝ่ายชักกระบี่นำวเกาทัณฑ์ สถานการณ์ตึงเครียด

“พวกเจ้าสำนักเซียนอวี่บัดนี้มีทางเลือกเดียว” กลางนา บนเรือรบลำหนึ่ง เสียงของชายชราในชุดคลุมสีแดงดั่งก้อนสะท้านฟ้าดิน “นั่นก็คือยอมสวามิภักดิ์ลัทธิหั่ววี่น ขอเพียงพวกเจ้ายินยอม เจ้าลัทธิอย่างข้าจะสร้างสำนักสาขาให้เป็นปัจเจก นับจากนี้พวกเจ้าจะกลายเป็นสำนักสาขาเซียนอวี่ของลัทธิหั่ววี่น พวกเจ้ายังคงร่ำรวยรุ่งเรือง จะได้ครอบครองมากกว่าตอนนี้เสียอีก”

“มารร้ายหั่ววี่น เจ้าผันไปเถอะ” ชายชราอวบอ้วนหัวล้านอยู่หน้าสุดในกลุ่มลูกศิษย์เบื้องหน้าวิหารตะคอกดั่งลั่น “ให้สำนักเซียนอวี่ของข้าร่วมสายแปดเปื้อนกับลัทธิหั่ววี่นนะหรือ หากพวกข้าตายไป จะมีหน้าไปพบผู้อาวุโสของสำนักได้อย่างไร”

“มารร้ายหั่ววี่น ข้าเกลี้ยกล่อมเจ้าให้รีบวางดาบสังหารเช่นฆ่าแต่เนิ่นๆ ไม่เช่นนั้นเจ้าต้องถูกรรณฆาตของข้าสักวัน” ชายชราอีกผู้หนึ่งแผดเสียงก้อง

“สำนักเซียนอวี่ก่อตั้งมาแปดร้อยปี จะสวามิภักดิ์มารร้ายได้อย่างไร”

แต่ละคนต่างตะคอกเสียงดุดัน

ลูกศิษย์บางส่วนชี้ขี้ลาดหวาดกลัวมีความคิดยอมแพ้ เมื่อฟังแล้วได้แต่เอออตามคนกลุ่มใหญ่

“ผีเฒ่าโจว พวกเจ้าต้องคิดให้รอบคอบ” เจ้าลัทธิหั่ววี่นชายชราชุดแดงแค้นเสียงเยาะ “ข้าประกาศศักดิ์ทั่วหัวล้า สำนักที่ทำลายไปใช้เพียงแห่งเดียว ขึ้นยังต้องดิ่งต่อไป เท่ากับลากทั้งสำนักไปตายด้วย คนแก่อย่างพวกเจ้าล้วนอยู่มาพอแล้ว แต่บรรดาศิษย์บรรดาเยาวชน อีกทั้งแม่นางน้อยงดงามหยาดเอี่ยม ต่างยังเยาว์วัยนัก พวกเจ้าก็รู้นิสัยใจคอข้า หากลงมือ

เข้าจริง ถึงตอนนั้นทั้งสำนักเขียนอวี่ยอมราบเป็นหน้ากลอง ไก่สุนัขไม่เหลือเหลือ”

“คิดกำจัดสำนักเขียนอวี่เรา คนของลัทธิหัววี่วันที่มาในวันนี้ก็คงตายไปไม่น้อย” ชายชราหัวล้านแผดเสียงลั่น “ทำลายล้างสำนักเขียนอวี่ ยอดฝีมือของพวกเจ้าตายไปส่วนสองส่วน ทำลายล้างอีกห้าหกสำนัก ลัทธิหัววี่ของพวกเจ้าก็ตายเกลี้ยงแล้ว”

“ผู้ยอมสวามิภักดิ์ลัทธิหัววี่ของข้ามีมาก ยิ่งกว่านั้น กำจัดสำนักเขียนอวี่นะหรือ ตายไปไม่เท่าใดหรอก” เจ้าลัทธิหัววี่มองไปข้างกาย “จตุรูป”

“ขอรับ” สมุนข้างกายรีบจตุรูปหนึ่งดอก

“ให้เวลาพวกเจ้าไตร่ตรองชั่วรูปหนึ่งดอกสุดท้าย” เจ้าลัทธิหัววี่เฝ้าเสียงเย็นชา เสียงดังก้องไปทั่วสำนักเขียนอวี่ “ในชั่วรูปหนึ่งดอก หากไม่ยอมสวามิภักดิ์ต่อข้า รูปดับแล้วก็ถึงเวลาล่มสลายของสำนักพวกเจ้า”

พูดจบ เจ้าลัทธิหัววี่ไม่เอ่ยกล่าวต่อไปอีก

เกิดความวุ่นวายเล็กน้อยขึ้นในหมู่ลูกศิษย์ที่รวมตัวกันบนลานกว้าง หน้าวิหาร

“รูปหนึ่งดอก?”

ฉินอวี่เห็นเหตุการณ์นี้ แต่เขาเป็นเพียงอาคันตุกะผู้เร่งร้อนผ่านมา ถือว่าโลกนี้เป็นจุดส่งต่อ จะกลับสู่โลกตาข้างในทันทีแล้ว จึงไม่คิดเกี่ยวข้องมากนัก

การต่อสู้รบราระหว่างสำนักประเภทนี้ เจ้ากำจัดข้า ข้าทำลายล้างเจ้า เขาคูณจะยุ่งเกี่ยวให้มากความ

ฉินอวี่นทะยานพุ่งขึ้นฟ้า

‘เฮ้?’ ผู้คนโดยรอบต่างไม่มีใครได้เคลื่อนไหว มีเพียงฉินอวี่

ทะยานขึ้นจากกลางสำนักเขียนอวี ย่อมถึงจุดสายตาทันที

‘บุรุษผู้นี้เป็นใครกัน ไฉนทะยานออกจากสำนักเขียนอวีของเรา’

‘ไม่รู้จัก มิใช่คนในสำนักเรา ศิษย์พี่หญิง หรือลอบเข้ามาขโมยของ
ในสำนักเรา จะจับเขาหรือไม่’

‘พวกเราจะอยู่รอดหรือไม่ก็ยังไม่รู้ คนแปลกหน้าผู้หนึ่ง ช่างเถอะ’

‘ขอรับ ศิษย์พี่หญิง’

ลูกศิษย์แกนกลางสองคนที่ยืนค่อนไปทางด้านหน้าต่างถ่างทอด
เสียงปรึกษากัน

เจ้าลัทธิหั่ววินเห็นดังนั้นก็ขมวดคิ้ว ค่ายคาถาแม่ชานโดยมีเรือรบ
ของมันเป็นจุดศูนย์กลาง ค่ายคาถาขนาดใหญ่โตปรากฏ ชั้นเมฆแดงเพลิง
ลอยปกคลุมเหนือสำนักเขียนอวี

“ไม่ยอมสวามิภักดิ์ต่อข้า ไม่ว่าหน้าไหนก็อย่าได้คิดหนี อย่าว่าแต่
คนผู้นี้ ต่อให้เป็นหมาแมวก็หนีไม่พ้น” เจ้าลัทธิหั่ววินเอ่ยเสียงเย็นชา
เสียงดังก้องสะท้อนทั่วฟ้าดิน

“เจ้าลัทธิ คนผู้นี้มิใช่คนสำนักเขียนอวี” เสียงบุรุษหนุ่มด้านข้างเจ้า
ลัทธิหั่ววินเอ่ยอย่างประจบเอาใจ

“มิใช่คนของสำนักเขียนอวี?” เจ้าลัทธิหั่ววินน้าวหน้า “เช่นนั้นไม่
จำเป็นต้องไว้ชีวิตแล้ว”

ชั้นเมฆแดงเพลิงขนาดมหึมา บังเกิดเปลวเพลิงลุกโชนเป็นเกลียว
พ่นไปทางฉินอวิน

ฉินอวินซึ่งยืนคว้างกลางฟ้าเหลือบมองเจ้าลัทธิหั่ววินเพียงปราด
เดียว พริบตานันดวงตาที่สามเปิดขึ้นกลางหว่างคิ้ว

เบิกจักษุอสัน!

เปลวเพลิงที่พุ่งฟูโผล่แข็งขงักดับพลันทันที ค้างเติงอยู่กลางอากาศ
“อิทธิฤทธิ์จักขุสวรรค์?” เจ้าลัทธิหัววินสีหน้าผกผัน

“ไม่ทราบสหายธรรมท่านนี้เป็นยอดคนสำนักใด ข้าน้อยหัววิน
เมื่อครูล่วงเกินไปบ้าง ขออย่าได้ถือสา ข้าเพียงร้อนใจจะจัดการเรื่องของ
สำนักเซียนอวี หลังเสร็จเรื่องราวแล้ว ย่อมมอบของกำนัลเพื่อขอภัยแก่
สหายธรรม” เจ้าลัทธิหัววินรีบเอ่ยเสียงดังกังวาน ผึกอิทธิฤทธิ์จักขุ
สวรรค์ย่อมไม่อาจล่วงเกิน

จักขุสนี่ของฉินอวีมองเข้าไป

เจ้าลัทธิหัววิน รังสีนิลกาพาบาปกรรมบนร่างเข้มข้นน่าตระหนก
ถึงขั้นแผ่จุดแสงโลหิต รังสีบาปกรรมชั่วข้ามหาคาลพันธนาการร่างของ
ลูกสมุนข้างกาย บนเรือรบขนาดใหญ่นั้น ผู้ที่เข้าข่ายคนธรรมดารังสี
บาปกรรมค่อนข้างน้อยมีเพียงสิบกว่าคนเท่านั้น

“เกือบถึงขั้นแสงโลหิตบาปกรรมแล้วหรือ” ฉินอวีประหลาดใจ
หมิ่นส่วน “มันกระทำเรื่องใดกันแน่ ถึงได้มีบาปกรรมใหญ่หลวงถึงเพียง
นี้”

ฉินอวีคร้านจะสืบสาวราวเรื่อง

“ตายเสียเถอะ”

คนผู้นี้ไม่แยกแยะผิดถูกชั่วดีคิดสังหารตน บาปกรรมยิ่งมากมาย
น่าตระหนก ฉินอวินยอมไม่ไว้ไมตรี เหยียดแขนขัดฝ่ามือออก พลันกลาง
อากาศปรากฏเงาฝ่ามือยักษ์ตบกระแทกดังพลั๊กสะท้านสะเทือน เจ้าลัทธิ
หัววินและสมุนต่างลนลานขาสั่น

“เจ้าไม่เกรงกลัวสามภพภัยเก่าเคราะห์กรรมหรือ” เจ้าลัทธิหัว
อวินตะคอกดั่งลั่น

“ข้าเป็นศิษย์สำนักเซียนอวี” บุรุษหนุ่มข้างกายเจ้าลัทธิหัววินรีบ

ตะโกนบอก

พลัก! เงาฝ่ามือยักษ์ตบผัวะ เจ้าลัทธิหัวอินและสิบเก้าคนโดยรอบ
แหลกลาญเป็นผุยผง
ต่างดับดินคาที่

“ข้าไม่กลัวสามภทภัยเก้าเคราะห์กรรมอย่างแท้จริง” ฉินอวี่นเอ่ย
พึมพำเสียงเบา เดิมที่ไม่คิดยุ่งเรื่องไม่เป็นเรื่องบนโลกนี้ แต่อีกฝ่ายกลับ
คิดสกัดขัดขวาง ฉินอวี่นจึงต้องเบิกจักษุอธิษฐาน เพียงมองเห็น มารร้าย
บาปกรรมสะท้อนฟ้าชั้นนี้ อย่างไรก็ตามก็ต้องกำจัดทิ้งเสีย!

บรรดา ยอดฝีมือลัทธิหัวอินรอบบริเวณและเหล่าลูกศิษย์มากมาย
ของสำนักเซียนอวี่หน่าวหารต่างตกตะลึงพรึงเพริด ออกจะมีนั่งสับสน
“ไปแล้ว” ฉินอวี่นเพียงยิ้มๆ ร่างแปลงเป็นแสงวาบ เพียงพุ่งตัวก็
หายวับไปจากกลางฟ้า

ทั้งสำนักเซียนอวี่และลัทธิหัวอินต่างนั่งจันจุนง

“เจ้าลัทธิตายแล้ว! รองเจ้าลัทธิตายด้วย! ผู้คุมกฎก็ตายแล้ว!”

“รีบหนี”

“รีบหนีเถอะ”

ระดับสูงถูกกำจัด เรือรบสามลำรีบล่าถอยหลบหนี

สำนักเซียนอวี่อลหม่านพล่านเดือดในชั่วขณะ

“เพียงพลิกมือก็กำจัดมารร้ายกลุ่มหนึ่งของลัทธิหัวอิน” ชายชรา
หัวล้านถือน้ำเต้า อดดื่มไปสองคำมิได้ ก่อนส่ายหน้าเอ่ยขึ้นชม “ร้ายกาจ
ร้ายกาจ เก่งว่าเป็นยอดคนบรรลุมรรคากระมัง”

“ยอดคนบรรลุมรรคา?”

“ยิ่งกว่านั้นเขตชั้นมรรคาน่าจะสูงมาก เก่งว่าหลอมรวมจิตเอกะ
มีหวังเป็นอมตะแล้ว” ชายชราทั้งสามต่างอุทานขึ้นชม ระดับความยาก

ในการหลอมรวมจิตเอกะในโลกนี้สูงกว่าโลกต่ำของฉินอวินอยู่บ้าง
ลูกศิษย์ทั้งหลายที่อยู่ออยู่ด้านหลังพวกเขาต่างชื่นมื่นยินดี
จุ๋ๆ เเคราะห์ภัยครั้งใหญ่ก็ซ่านสลายหายไปทั้งอย่างนี้
'ศิษย์พี่หญิง เเคราะห์ดีพวกเราได้ลงมือจับเขา'
'ข้าไม่คิดไปจับเขา ยังห้ามเจ้าไว้ เจ้าถึงกับคิดว่าผู้อาวุโสท่านนั้น
เป็นขโมย'

'ก็ข้าดูแลเรื่องลงโทษลงทัณฑ์นี้'

ศิษย์พี่น้องสองคนนี้ถ่ายถอดเสียงถกกันไปมา ในดวงตาปรากฏ
แววเลื่อมใส เมื่อใดหนอพวกเขาจะฝึกถึงขั้นเพียงพลิกมือก็กำจัดมารร้าย
อย่างเจ้าลัทธิหัวอวินได้

ตอน 33 ในที่สุดก็พบเจ้าจนได้

ฉินอวี่นเห็นทะยานมาไกลแปดร้อยลี้ เข้าสู่กลางทะเลทรายรกร้าง
ว่างเปล่า ทะเลทรายกว้างใหญ่ไพศาล ไม่เห็นเงาร่างผู้ใดแม้แต่คนเดียว
ฉินอวี่นโอบร่อนลง

“ไปโลกต้าฉุคราวนี้ ลำบากลำบากหนึ่งเที่ยว เกือบพลาดท่าแต่
สุดท้ายก็ได้ครองถุงมือวิเศษคู่หนึ่ง ตอนนี้สมควรกลับไปแล้ว”

ฉินอวี่นตรวจจับแท่นบูชามิติในโลกต้าซางได้แต่ไกล เนื่องจาก
คิดค้น “สัญญาเจียวตาย” กระบวนท่าที่ห้าแห่งกระบี่ตุจัน ความรู้เกี่ยว
กับห้วงมิติของฉินอวี่นยิ่งลึกล้ำขึ้น ยิ่งตรวจจับแท่นบูชามิติได้ชัดเจน
ขึ้น

“เปิด” เพียงซันวูออก หมอกพิรุณสายหนึ่งกริดเปิดห้วงนภาดัง
แคว่ก

ช่องมิติสายหนึ่งปรากฏขึ้น

ทว่าเชื่อมต่อกับโลกต้าซางอย่างหมิ่นเหม่ ช่องมิตินี้ส่งเพียง

ข่าวสารและพลังงานได้ ไม่อาจส่งวัตถุสิ่งของ

ซว๊วๆ! ฉินอวี่นทางหนึ่งตรวจจับรับรู้ ทางหนึ่งสำแดงกระบี่เหิน ให้ช่องมิติขยายกว้างและมั่นคงขึ้น

ชั่วเวลาสิบลมหายใจเต็มๆ สองตาฉินอวี่นพลันสว่างวาบ “พอแล้ว ไป!”

เก็บกระบี่เหินทันที ฉินอวี่นแปลงเป็นแสงวาบผลุบเข้าไปเร็วรี่ เขา ไม่กล้าลังเล เนื่องจากช่องมิติหดตัวเล็กลงได้ทุกเมื่อ หากนานเกินไป ก็ปิดสนิทโดยสิ้นเชิง

ประจุปลาดาวหนึ่งตัวว่ายเคลื่อนตัวในช่องมิติที่ผันแปรสุดหยั่ง และแคลงเรื่อย ๆ อากาศธาตุรอบตัวบีบเค้น ทว่าฉินอวี่นยังคงเคลื่อนตัว ปรุดปราดฉับไว

ในที่สุดเบื้องหน้าสายตาสว่างจ้า ฉินอวี่นไหลผลุบออกมา ปรากฏ ตัวภายในโถงที่ปิดสนิท ภายในโถงมีแท่นบูชาขนาดจ้งกว่า เด่นชัดว่าเป็น โถงตอนที่เขาออกเดินทาง

“กลับมาแล้ว” ฉินอวี่นในตอนนี้อยู่ปลอดโปร่งโล่งใจเป็นที่สุด

พลันประตูหลักเปิดเสียงดังจากภายนอก ประมาจารย์จางในชุด นักพรตสวมกวางทรงสูงและจักรพรรดิมนุษย์ในชุดคลุมสีเหลืองอ่อนก้าว เข้ามาพร้อมกัน ยิ้มมองฉินอวี่น

แม้ฉินอวี่นได้พบจักรพรรดิมนุษย์หลายครั้ง แต่ล้วนเป็นร่างแปลง ของจักรพรรดิมนุษย์

“ฮาๆ ฉินอวี่น ยินดีด้วย” จักรพรรดิมนุษย์เอ่ยขึ้น

“ดูเจ้ายิ้มแย้มเต็มหน้า คราวนี้ย่อมประสบความสำเร็จครั้งใหญ่ แล้ว” ประมาจารย์จางก็เอ่ยทัก

“เกือบถูกจับตัวได้ ที่ลงมือในตอนท้ายน่าจะเป็นตัจวินของโลกต่ำจุ”
ฉินอวินเล่าความ “เคราะห์ดีข้าได้ครองถุงมือวิเศษ ไม่กล้าต่อสู้ติดพัน ถึง
หลบหนีมาได้อย่างหวุดหวิด”

“ตัจวิน?”

จักรพรรดิมนุษย์และปรมาจารย์จากต่างสภากัน ตัจวินเป็นผู้ธำรง
อยู่ที่ทำให้พวกเขาหวาดหวั่น

“อย่างน้อยระดับมารสวรรค์ชั้นสี่ ถึงชั้นอาจแข็งกลักว่านั้น เพราะ
สยบมารสวรรค์กลุ่มหนึ่งได้” จักรพรรดิมนุษย์ยิ้มพลาถอนหายใจ “ระดับ
ข้าพบเข้ายังมีใช้คู่ต่อกร เจ้าได้เห็นรูปลักษณะนางหรือไม่”

“ไม่เห็น ยังห่างกันหลายพันลี้ หากได้เห็นรูปลักษณะนาง คงกลับ
มาไม่ได้แล้ว” ฉินอวินยิ้มตอบ

ปรมาจารย์จากโยนถุงจักรวาลใบหนึ่งให้ฉินอวิน “สมบัติของเจ้า
หวนคืนเจ้าของแล้ว”

“ขอบคุณผู้อาวุโสจาก” ฉินอวินรับมา เปิดออกดู สมบัติในนั้น
ย่อมมีไม่น้อย ฉินอวินรีบหยิบชิ้นส่วนอื่นของเกราะเทพตัจวินออกจาก
ด้านใน

ชิ้นส่วนเริ่มประกอบกันขึ้น บังเกิดเสียงดังแกรกๆ!

ฉินอวินโยนคันฉ่องปกปักหทัยและถุงมือวิเศษสองข้างที่นำกลับมา
เข้าไป

เพียงชั่วพริบตา ชุดเกราะสีทองครบสมบูรณ์ลอยคว้างกลางอากาศ
มีถุงมือ รองเท้านักรบ หมวกเกราะ พริกพร้อมทุกอย่าง ชมมองจากด้าน
หลังดูมีชีวิตเหมือนเทพมารเกราะทอง

เมื่อครบชุด ค่ายคาถาภายในสมบูรณ์พร้อม พลันกระแสน้ำ
หวั่นผวาแผ่ซ่านออก

“สมบัติประเสริฐ” ประมาจารย์จึงเห็นดังนั้นก็อุทานอย่างอัศจรรย์ใจ “ด้วยนิสัยใจคอของเหล่าไป๋ ย่อมคิดซื้อหาไว้นั้น สมบัติที่เขาสั่งสมก็แทบจะเพียงพอแล้ว”

“ปีศาจสวรรค์นางก็ต้องการหนึ่งชิ้นแต่แรกแล้ว” จักรพรรดินุชย์เอ่ยขึ้น

“ขายได้มากกว่ามูลค่ารัตนศักดิ์สิทธิ์ชิ้นด้อยสามชิ้นหรือไม่” ฉินอวินอดถามขึ้นมิได้

“เจ้าหวังมากเกินไปแล้ว” จักรพรรดินุชย์อดยิ้มมิได้ “มันมีมูลค่าเท่ารัตนศักดิ์สิทธิ์ชิ้นด้อยสามชิ้น ขายนอกอาณาจักรก็เช่นนี้ ปีศาจสวรรค์แม้คิดซื้อหา ทว่าราคาสูง จึงยังทำใจซื้อไม่ได้ สมบัติของนางล้วนใช้ในการอื่นแล้ว”

ฉินอวินพยักหน้าเล็กน้อย

บนหนทางบำเพ็ญล้วนต้องใช้สมบัติ

อย่างฉินอวินเมื่อก่อนนั้นเลือกหล่อเลี้ยงกระบี่เหินฮัตซึวเป็นอันดับแรก แน่แน่นอนว่านับตั้งแต่ต้องรวบรวมรัตนศักดิ์สิทธิ์ ก็ไม่กล้าทุ่มเทหล่อเลี้ยงกระบี่เหินฮัตซึวโดยไม่จำกัดอีก

ปีศาจสวรรค์หรือบรรพชนผู้เผ่าสกุลไป๋ย่อมจัดลำดับความสำคัญของสมบัติของวิเศษ เกราะเทพรัตนศักดิ์สิทธิ์ปกปักร่างโดยทั่วไปย่อมสำคัญเป็นลำดับหลังๆ เนื่องจากยังมีวิธีอื่นปกปักร่างได้

“เจ้าคิดว่าเซียนสวรรค์ปีศาจสวรรค์ร่ำรวยถึงเพียงใดกัน” จักรพรรดินุชย์ส่ายหน้า “ดัตร์รัตนศักดิ์สิทธิ์ที่พวกเขาใช้การอย่างถนัดชำนาญที่สุดไป พวกเขาก็ยากจนแล้ว”

“นับว่าไม่เลวแล้ว เทพมารที่ตีแต่รบราต่อสู้ยากจนเสียยิ่งกว่า ข้าเคยพบเห็นเทพมารที่ไม่มีแม้กระทั่งรัตนศักดิ์สิทธิ์ชิ้นด้อยสักชิ้น อาศัย

แต่สังขารในการต่อสู้” ประมาจารย์จางเอ๋อเย้า “อย่างเกราะแสงดาวแยก
ปฐพีของท่านเป็นรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูง เพียงชั้นเดียวแลรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้น
ด้อยได้อย่างน้อยสิบชั้น”

“นั่นเป็นผู้อาวุธสายอสุรเทวาได้มาครอบครอง ข้าเพียงแต่รับ
สืบทอดมาเท่านั้น” จักรพรรดินุญชย์อธิบาย

ฉินอวินยิ้มฟังอยู่ด้านข้าง พร้อมเก็บเกราะเทพตี่จวินเข้าถุง
จักรวาล

ลอบคิดคำนวณในใจ ‘เกราะเทพตี่จวินถือว่าเท่ากับรัตนศักดิ์สิทธิ์
ชั้นด้อยสามชั้น ยังมีห่วงเอกภพ กระดิ่งคลอนหทัย จ้าวกริดนภา รวมกัน
แล้วก็มีรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อยถึงหกชั้นแล้ว

คิดครอบครองสมบัติยังต้องอาศัยโอกาส หากค่อยๆ เสาะหา รัตน
ศักดิ์สิทธิ์ที่สูญหายในโลกด้าซางก็มีน้อยนัก เผ่ามนุษย์เผ่าปีศาจก็เสาะหา
มาโดยตลอด ข้าไหนเลยจะหาพบได้ง่ายดายถึงขนาดนั้น’

พิจารณาจากประสบการณ์ของตน

วังมังกรสวรรค์บรรพกาลเป็นโอกาสครั้งแรก ถ้าเขียนอวินชื่อนั้น
ต้องเสาะหาไปทั่วถึงสิบห้าปีถึงได้ค้นพบ

หลังรู้ความลับของเกราะเทพตี่จวิน ก็เดินทางไปโลกต้าฉุ หุดหวิด
เกือบเสียท่าถึงได้รวบรวมสมบัติได้ครบ

ต้องมีทั้งโอกาส พลังฝีมือและต้องพร้อมต่อสู้สุดชีวิต!

“ข้ายังมีสมบัติอีกไม่น้อย อย่างภาพสองโลกและเตาหลอมปรุ
งโฮสธ อีกทั้งสมบัติที่ใช้ชากศพเทพมารนอกอาณาจักรแลกลมาจาก
ประมาจารย์จาง แม้ใช้เพื่อหล่อเลี้ยงกระบี่เหินฮัดซีวีและจัดวางค่ายคาถา
ในจวนไปบ้าง แต่สมบัติที่เหลือเมื่อรวมกันแล้วก็พอๆ กับรัตนศักดิ์สิทธิ์
หนึ่งชั้น” ฉินอวินพิมพ์เสียงเบา

“ต่อไปให้ทุบหม้อขายเป็นเศษเหล็ก* หุ่่มเทศมบััติทุกอย่างที่มีก็รวบรวมได้เพียงรัตนศักดิ์สิทธิ์หนึ่งชิ้น นับรวมกับเมื่อหกปีก่อน...ยังขาดไปอีกสามชิ้น” ฉินอวีนส่ายหน้าช้าๆ

“ฉินอวีน เจ้าคิดการณ์อย่างไรต่อไป” จักรพรรดินุษย์ถามขึ้น

“ฝ่าบาท” ฉินอวีนตอบ “ครั้งนี้เดินทางไปโลกต่ำดู ขณะกลับมาได้ผ่านโลกใบหนึ่ง ข้ารู้สึกว่แม้ไปโลกอื่นจะแปลกหน้า ชัยภูมิไม่คุ้นเคย แต่ข้อมูลของสถานที่นั้นๆ ยังพอค่อยๆ รวบรวมได้ ข้อดีของการไปโลกอื่นก็คือโลกอื่นไม่มีผู้ใดรู้จักข้า! ในเมื่อโลกต่ำซางเสาะหาโอกาสได้ยาก ก็ต้องลองไปเสาะหาที่โลกอื่นดู”

ฉินอวีนเอ่ยสืบท่อ “สิ่งมีชีวิตในโลกอื่นไม่รู้จักข้าแม้แต่่น้อย ไม่ได้ระวังป้องกันชั้นปุกุชน ข้าจึงมีโอกาส”

ปรมาจารย์จางและจักรพรรดินุษย์ต่างพยักหน้าเห็นด้วย

“เจ้าเร่งร้อนถึงเพียงนี้เชียว” ปรมาจารย์จางถามขึ้น

“ขอรับ” ฉินอวีนยอมรับ “ข้าเข้าไปหนึ่งวัน เชียวเชียวก็อันตรายขึ้นหนึ่งส่วน”

ฉินอวีนมองไปทางแท่นบูชามิติ “ฝ่าบาท ผู้อาวุโสจาง แท่นบูชานี้ขอวางไว้ที่สำนักเสินเชียวชั่วคราว ตอนนี้ข้าอำลาก่อน”

“สำนักเสินเชียวปลอดภัยที่สุด” ปรมาจารย์จางรับปาก

ฉินอวีนแหวกตัดอากาศมาตลอดทาง

เดินทางกลับไปกว้างหลังก่อนหนึ่งเทียว

ห้องนภาเหนือเมืองกว้างหลัง ฉินอวีนทอดสายตามองเบื้องล่าง เห็นฉินชูเยียนและภรรยา กำลังสั่งสอนอบรมเด็กหนุ่มอายุสิบห้าสิบหกปี

* หุ่่มทุกอย่างที่มี

ผู้หนึ่ง

“นี่คือลูกของซูเยี่ยนหรือ” ฉินอวินมองไป “พริบตาเดียวก็เติบโตใหญ่ถึงเพียงนี้แล้ว หากลูกสาวของข้าและเชียวเชียวเติบโตใหญ่อย่างปลอดภัยน่าจะอ่อนกว่าเขาไม่กี่มากน้อย”

ก้มหน้ามองพลงใจลอย สักพักกว่าจะคืนสติกลับมา

ฉินอวินมองครอบครัวตนเองปราดหนึ่ง บิดามารดาวยังอยู่ดี จากนั้นหันตัวจากไป

ฉินอวินวางแผนใช้เวลาหนึ่งปีกรอรั้งสี่กระบี่ให้เติมน้ำเต้ากระบี่ถ้าฟ้า ก่อนไปแสวงโชคที่วังมังกรสวรรค์บรรพกาลอีกครั้ง บัดนี้พลังฝีมือยกระดับแล้ว อยากทดสอบว่าจะทำลายค่ายคาถาสำคัญที่สุดด้วยอานุภาพของน้ำเต้ากระบี่ถ้าฟ้าได้หรือไม่ เพื่อให้ได้ครอบครองสมบัติที่เหลือของวังมังกรสวรรค์บรรพกาล

ไม่ว่าจะสำเร็จหรือไม่ ปีหน้าขอเพียงรัตนศักดิ์สิทธิ์ยังรวบรวมไม่ครบ ก็ไปเสาะหาอีกโลกอื่นต่อไป

“ยอมรวบรวมรัตนศักดิ์สิทธิ์ขึ้นด้อยสิบชิ้นได้ครบแน่”

ฉินอวินตะลontonท้องหล้าต่อไป

ในหนึ่งปีนี้ ทั้งกรอรั้งสี่กระบี่เข้าสู่เต้ากระบี่ถ้าฟ้าและเสาะหาสมบัติไปพร้อมกัน แม้รู้โดยสัญชาตญาณว่าโอกาสที่จะเสาะหาพบนั้นน้อยเสียยิ่งกว่าน้อย แต่ก็ไม่น่า อาจพบขุมสมบัติเข้าสักแห่งก็เป็นได้

เพียงชั่วพริบตาก็ย่างเข้าเดือนที่สามหลังฉินอวินกลับมา

วันนี้ฉินอวินเหาะเหินกลางเมฆหมอก ชะเง้อมองเมืองที่อยู่ห่างออกไป เบิกจักษุสนิมองเมืองไกลแห่งนั้นด้วยความเคยชิน

จักขุอสนีกวาดทั่วเมืองคร่ำวๆ หนึ่งเที่ยว

พบกระแสบราณแกร่งกล้าสองสามสายท่ามกลางกระแสบราณชีวี
ของผู้คนมากมาย หนึ่งโน้นสะดุดตาเป็นพิเศษ

“คิดไม่ถึงว่ามีระดับโอสถทิพย์ก่อนนภา กระแสบราณแข็งแกร่งกล้ามาก”
ฉินอวินกวาดตามอง ออกจะตื่นตะลึง แต่ทันทีที่พิจารณาอย่างละเอียด
อีกครั้ง สีหน้าพลันผกผัน

สีหน้าแดงกำ ร้างสันเข็มเล็กน้อย

เขาจ้องมองบุรุษที่อยู่ภายในเมืองห่างออกไปหลายร้อยลี้อย่างไม่
เชื่อสายตา

“เฮ้อเชียน!” ฉินอวินขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน สองคำนี้หลุดจากไรฟัน
บัดนี้โลหิตเดือดพล่านไปทั้งร่าง สองตาแดงกำดั่งสายเลือด

“ในที่สุดก็พบเจ้าจนได้!”

จบเล่ม 10

นี่คือโลกแห่งผู้บำเพ็ญตบะ แสวงหาความเป็นอมตะ
นี่คือตำนานการสืบทอดและแสวงหาความเป็นเซียนของ **“จินอว้น”**
คุณชายรองสกุลจีน ผู้สืบทอดวิชาเซียนกระบี่ลี้ลับนับพันปี เขาผู้หล่อลอมการบ่เห็น
พลังวัตรแกร่งกล้า สังหารศัตรูจากพันลี้ ผู้พิชิตจอมปีศาจทั่วแดนดิน
ประกาศศึกดาเหนือแคว้นแคว้น ภายใต้เนตรทิพย์ ปีศาจไม่อาจหลุด มารไม่อาจรอด
จักบุทะลุพันลี้ สดบวายุที่ไกลห่าง ประกาศศึกดาสี่ทิศแปดทาง

ผลงาน **super bestseller** ของสุดยอดนักเขียนระดับแพลทินัมแห่ง **Qidian**

ราคา 280 บาท

ISBN 978-616-492-651-6

9 786164 926516